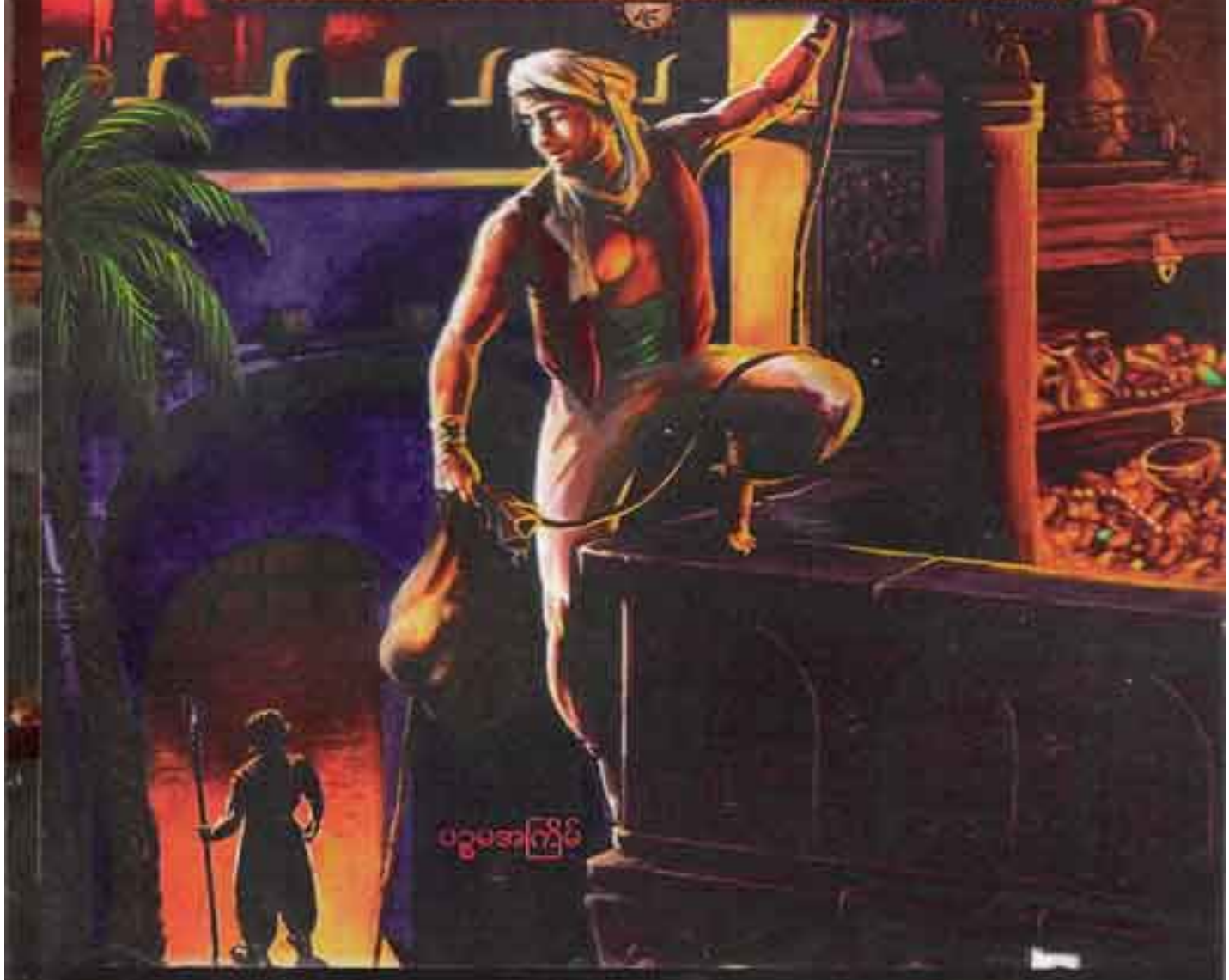
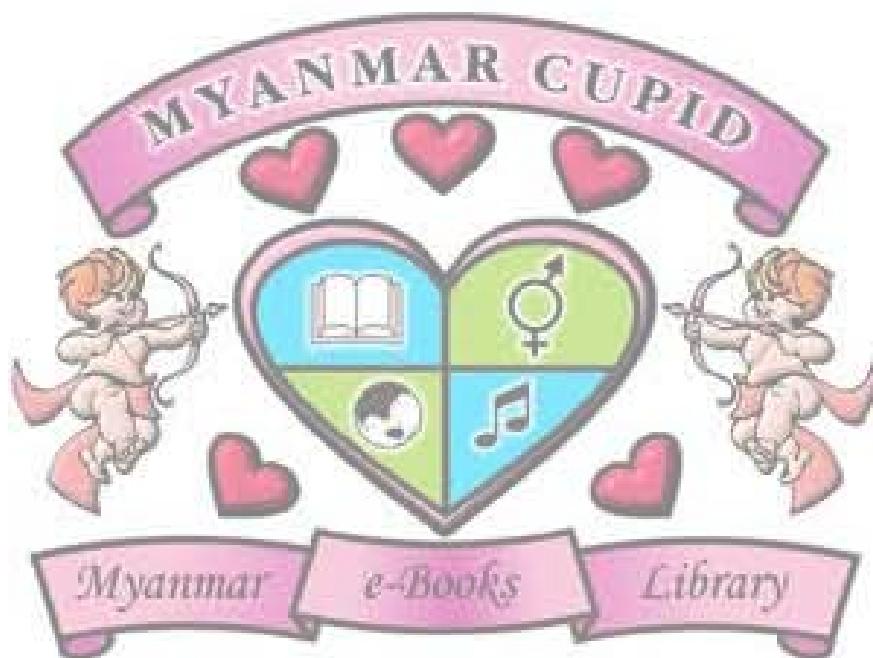

ဘဂ္ဂဒက် မြို့မှ
သူခိုးအာမက်
သခင်ဘသောင်း

THE THIEF OF BAGHDAD

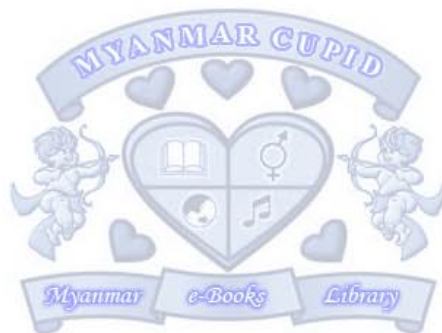
ပုဂံမဂ္ဂ

Commercial Use of This Book will be at Your OWN RISK

ဘဝဒက်မြို့မှ သူခိုးအာမက်

သရင်းစာသောင်း:

Commercial Use of This Book will be at Your OWN RISK

အခန်း (၁)

အာမကံသည် ဘဂ္ဂဒက်နေပြည်တော်မှ ဂုဏ်သရေရှိ သူခိုးဂိုဏ်းဝင်တစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ သူ့ကို ဂုဏ်သရေရှိ သူခိုးဂိုဏ်းဝင်တိုင်းက ရိုသေလေးစားပြီးလျှင် အားကျကြသည်။ သူ့အကြောင်းကို ပြောရမည် ဆိုလျှင် အဘိုးကြီး အမယ်ကြီးများပင် ထမင်းစားရကောင်းမှန်း မသိ။ သဲကန္တာရထဲက ကုလားအုတ်မောင်း သမားများ၏ နှုတ်ဖျားကလည်း အာမကံ၏ အကြောင်းကို တဖွဖွပြော၍နေကြသည်။ မမှန်သောစကားကို အမြဲ ပြောလေ့ရှိသော ကုန်းကြောင်းခရီးသွား ကုန်သည်များကလည်း အာမကံအကြောင်းကို မပြောရလျှင် မနေနိုင်ကြ။ နောက်ဆုံးတွင် တစ်ယောက်စကား တစ်ယောက်နားနှင့် အာမကံ၏သတင်းသည် တောင်ဘက်သို့ လားသော် ဆာဟာရသဲကန္တာရအထိလည်းကောင်း၊ မြောက်ဘက်သို့လားသော် ဗိုခါရမြို့အထိလည်းကောင်း၊ အရှေ့တောင်နှင့် အရှေ့မြောက်သို့လားသော် နဂါးရုပ်မုခ်ရှိသော ပီကင်မြို့နှင့် ဟေမဝန္တာတောင်ရှိရာ ဟိန္ဒူစတန်ပြည်အထိလည်းကောင်း၊ အနောက်သို့လားသော် ရနံ့သင်းသော ပန်းများလှိုင်ရာ မော်ရောက်ကော ပြည်အထိလည်းကောင်း ပျံ့နှံ့သွားသည်။

“ဒီ ဘဂ္ဂဒက်က အာမကံဟာ တကယ့်ကို စွမ်းတဲ့သူငယ်ပဲ၊ အပြေးကလဲ သမင်လို မြန်တယ်၊ ပေါ့ပါးတဲ့နေရာမှာလဲ ကြောင်ကတောင် ရှုံးဦးမယ်၊ တွန့်လိမ်ကွေးကောက်တဲ့နေရာမှာတော့ မြေကတောင် သူ့ကို မမီဘူး၊ သုတ်တဲ့နေရာမှာ သိမ်းငှက်က သူ့ကို ဆရာတင်ရတယ်၊ အနံ့ခံကောင်းတဲ့ နေရာမှာတော့ ခွေးတွေက ဆလံသရတယ်၊ လျင်တဲ့နေရာမှာတော့ တောယုန်တွေက သူ့ကို အဖေခေါ်ရတယ်၊ အချောင်း ကောင်းတဲ့နေရာ မှာတော့ မြေခွေးတွေရဲ့ ကထိက၊ ဇွဲကောင်းတဲ့နေရာမှာတော့ ဝံပုလွေ၊ ရဲတဲ့နေရာမှာတော့ ခြင်္သေ့၊ အားကောင်းတဲ့နေရာမှာတော့ မုန်ယိုဆင်ပါပဲ ”ဟု မုတ်ဆိတ်ဖြူဖွေးသော အဘိုးကြီးများက တမာဂူ ဆေးတန်ကြီးတွေကို တဂွတ်ဂွတ်နှင့် သောက်ရင်း ပြောကြသည်။

“ဒါတွင် ဘာကမလဲကွာ၊ ငါတို့ အစ္စလာမ် ဒွန္နယာကြီးတစ်ခုလုံးမှာတော့ ခိုးတဲ့ဘက်မှာ အာမကံလို စွမ်းတဲ့ယောက်ျားကို အလာဟုအရှင်က တစ်ခါမှ ဖန်ဆင်းတော်မမူသေးပါဘူး၊ သူခိုးထဲမှာတော့ ဘယ်သူခိုးက ဘယ်လောက်စွမ်းတယ်ပြောပြော၊ အာမကံကတော့ ဒီသာပါမောက္ခပါပဲ ”ဟု သက်ကြီးရွယ်ရင့်တစ်ယောက်က ထောက်ခံချက်ပေးသည်။

“အာမကံက တခြားသူခိုး ငပါမွားတွေလို တောကြိုအုံကြားမှာ ကျက်စားတဲ့အကောင် မဟုတ်ဘူး၊ ဘဂ္ဂဒက်ရွှေမြို့တော် အလယ်ခေါင်ကြီးမှာ ပြောင်ပြောင်ကြီးတက်ခိုးတဲ့ သူခိုးကျော် သူခိုးမော်ပါ၊ ဒွန္နယာကြီး မှာတော့ အာမကံဟာ တစ်အာမကံပဲ ရှိပါတယ်၊ နှစ်အာမကံ မရှိပါဘူး”ဟု အခြားအဘိုးကြီး တစ်ယောက်က ဆေးတန်ကြီးကို တဂွတ်ဂွတ်နှင့် ရှု၍ ပြာလဲသောမီးခိုးလုံးများကို မှုတ်ထုတ်ရင်း၊ အာမကံ ချီးမွမ်းခန်းကို ဖွင့်သည်။

နောင်အဖို့တွင် အာမကံ၏ သတင်းသည် တစ်ဆင့်တစ်ဆင့် ပြောကြရင်းနှင့် အမျိုးမျိုး ကား၍ သွားသော်လည်း အာမကံသည် ဘဂ္ဂဒက်နေပြည်တော် ဗဟိုချက်မဖြစ်သော မျက်စိတစ်ဖက်လပ် ရေဝတီ ပန်းခြံမှနေ၍ သူခိုးတို့အတတ်ကို လေ့လာကျင့်သုံးနေခဲ့သည်ဆိုသော အချက်နှင့်ပတ်သက်၍မူ၊ ယုံမှား သံသယ ဖြစ်ဖွယ်မရှိဟု သူခိုးသမိုင်းအစောင်စောင်က အညီအညွတ်ဆိုကြသည်။ အာမကံသည် လက်ဝဲဂိုဏ်း သို့မဟုတ် အောက်လမ်းသမားတစ်ယောက်ဖြစ်၍ မျက်နှာက မရမ်းစေ့ရောင်ရှိသော စုန်းမကြီး၏ ဆံပင်ဖြင့် ကျစ်ထားသောကြိုးကို အမြဲဆောင်ထားသည်။

တစ်ဖက်လပ် ရေဝတီပန်းခြံ၏ တောင်ဘက်စွန်းတွင် ဓားခုနစ်လက်ပလီရှိသည်။ ထိုပလီအဝင် မြင်းခွာသဏ္ဍာန်ရှိသောမုခ်မှာ ခုနစ်ဆယ်ငါးတောင်မြင့်သည်။ ပန်းခြံ၏ အရှေ့ဘက်တွင် ပင်လယ်နီကုန်သည် တို့၏ ဈေးကြီးရှိသည်။ ထိုဈေးကြီးထဲတွင် စောင်များ၊ ကော်ဇောများ၊ ကြေးထည်များ၊ ရွှေထည်ငွေထည်များ၊

ကျောက်သံပတ္တမြားများ၊ ရေမွှေးပုလင်းအမျိုးမျိုးများ ရောင်းသည်။ ဈေးကြီး၏ မြောက်ဘက်တွင် တစ်ဖက် တစ်ချက်၌ စိမ်းစိုနေသော သစ်ပင်များ စီတန်းပေါက်ရောက်နေသည့် လမ်းမကျယ်ကြီးရှိသည်။ ထိုလမ်းမ ကျယ်ကြီးမှသွားလျှင် အယူမှန်သော မူဆလင်ဘာသာဝင်တို့၏ ကာလစ်(ဘုရင်)စိုးစံတော်မူရာ ရွှေနန်းတော်ကြီး ရှိသည်။ ထိုရွှေနန်းတော်ကြီးကို အဝေးမှလှမ်းကြည့်လိုက်လျှင် ကောင်းကင်ပြင်ကို ပန်းချီချယ်ထားဘိသကဲ့သို့ ထင်ရသည်။ ပန်းခြံကြီး၏ အနောက်ဘက်တွင် ရှုပ်ပွေနေသော လမ်းသေးလမ်းမြွှာကလေးများရှိသည်။ ထိုတစ်ဝိုက်ရှိ အိမ်များမှာ ခေါင်မိုးပြားပြားနှင့် အာရဗီလူမျိုးတို့နေကြသော အိမ်ပုံများဖြစ်သည်။ လမ်းပေါ်မှ ကြည့်လိုက်လျှင် အဖြူရောင်ပိန်းသုတ်ထားသော နံရံများကိုသာ မြင်ရသည်။ သို့ရာတွင် အတွင်းဘက်ဝင်းများ ထဲတွင်ကား စွဲပလွန်ပင်များ၊ သံလွင်ပင်များ၊ နှင်းဆီပင်များ ဝေဝေဆာဆာပွင့်နေသည်ကို တွေ့နိုင်သည်။ ထိုအနီး၌ပင် အာဖရိကမှ ကျွန်ုပ်တို့အဖြစ်ခေါ်လာသော အသားမည်းမှောင်သည့် နုဗိယအိုးထိန်းသည်တို့၏ အိုးဈေးရှိသည်။ အိုးဈေးကို လွန်၍သွားလျှင် ဗာဗာရီသဖန်းပင်ကြီးများ စိုက်ထားသော သင်္ချိုင်းရှိသည်။ ထိုသင်္ချိုင်းတွင်း၌ ရာသီအလိုက် လာလေ့ရှိသော ငှက်ကလေးများသောက်ရန် ရေကို မူဆလင်ထုံးစံအရ ကျောက်ခွက်ကလေးများနှင့် ထည့်၍ ထားကြသည်။

ပန်းခြံကြီး၏ အလည်ခေါင်တည့်တည့်တွင် ဖြည်းညင်းစွာ ပန်း၍ထွက်နေသော ရေပန်းတိုင် ရှိသည်။ အာမကံသည် ရေပန်းတိုင်တစ်ဖက်ရှိ ကျောက်ပြားကြီးတစ်ခုပေါ်တွင် သူ့မေးစေ့ကို လက်နှစ်ဖက်နှင့် ထောက်ပြီးလျှင်၊ ဝမ်းလျားမှောက်၍နေသည်။ သူ၏ မည်းနက်သောကျောကုန်းပေါ်သို့ ပူနွေးသော နေရောင်ခြည်များ ထိုးလျက်ရှိသည်။ သူ၏ မည်းနက်သောမျက်စိများက ပစ္စည်းကိုဆောင်၍ နမော့နမဲ့နှင့် လာကြမည့်သူများကို စောင့်၍ ကြည့်နေကြသည်။

ပန်းခြံတွင်း၌လည်းကောင်း၊ လမ်းများပေါ်၌လည်းကောင်း၊ ဈေးများထဲ၌လည်းကောင်း လူတွေ ကြိတ်ကြိတ်တိုး၍ နေသည်။ ယောက်ျားများသည် မိမိတို့သာ မဟုတ်ဘဲ၊ မိမိတို့၏ မယားများ၊ သားသမီးများ၊ ယောက္ခမ အထီးအမများ၊ တောက ဆွေမျိုးများပါ ခေါ်၍လာကြသည်။ ထိုနေ့မှာ တမန်တော်မဟာမက်အား အလာဟုအရှင်က ကိုရန်ကျမ်းကို ဟောပြောသော ၆၀၉-ခုနှစ်၏ နှစ်ပတ်လည်ပွဲတော်နေ့ကြီးဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် လူများ ကြိတ်ကြိတ်တိုး စည်ကားနေကြခြင်းဖြစ်သည်။ ထိုပွဲတော်ကြီးသို့ အရှေ့တိုင်းမှ လူမျိုးစုံ လာကြသည်။ အာရဗီလူမျိုး၊ ဆယ်လဂျတ်လူမျိုး၊ တာတာလူမျိုး၊ ဆယ်ရိယ လူမျိုး၊ တူရကိုမန်လူမျိုး၊ ဥဇဗီတ် လူမျိုး၊ ဗိုခါရလူမျိုး၊ မူးရလူမျိုး၊ အီဂျစ်လူမျိုးများအပြင်၊ ကမ္ဘာအရှေ့ဖျားမှ တရုတ်လူမျိုးများ၊ ဟိန္ဒူလူမျိုးများ၊ မာလာယုလူမျိုးများလည်း ကုန်သွယ်ရန် ရောက်လာကြသည်။ သူတို့အားလုံးသည် အရှေ့တိုင်းသားပီပီ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်နှင့် ကျယ်လောင်စွာ ဟစ်အော်ရယ်မော၍နေကြသည်။ မိန်းမများကလည်း မျက်နှာအုပ် ခြုံလွှာကို ပြင်ဆင်ရန်မလိုဘဲနှင့် ဟန်လုပ်ကာ ပြင်ဆင်နေကြသည်။ ယောက်ျားလေးများကမူ ကျယ်လောင်စွာ အဆဲပြိုင်နေကြသည်။ မိန်းကလေးများကမူ အချိုမှန်များ စားရင်း၊ သူ့အဝတ်က လှသည်၊ ငါ့အဝတ်က လှသည်ဟု ဂုဏ်ပြိုင်နေကြသည်။

တစ်နေရာမှ တစ်နေရာသို့ ရွှေ့၍ရောင်းသော ကာဖီဆိုင်များတွင် ဝတ်ကောင်းစားလှနှင့် ယောက်ျား မိန်းမများ တိုး၍မပေါက်နိုင်အောင် ရှိသည်။ ကပွဲများ၊ မျက်လှည့်ပြပွဲများ၊ ကွက်စိပ်ပြောပွဲများ၊ ဓားပစ်ပွဲများ၊ ဓားမျိုပြပွဲများလည်း သူ့ထက်ငါ တိုး၍ကြည့်ကြသည်။ ထို့ပြင် ဝက်ဝံပွဲများ၊ မျောက်ပွဲများလည်းရှိသည်။ ထိုပွဲတော်ကြီးသို့ ဗေဒင်ဆရာများလည်း လာကြသည်။ ဒါးဗစ်ရဟန်းများကလည်း အလာဟုအရှင်၏ တရားတော်ကို လာ၍ဟောကြားသည်။ အသားကလေးများက ရွှေလိုဝင်းနေသော ဗေဒီဝင်ကချေသည်မကလေး များကလည်း ခေါင်းလောင်းကြီးကို မှောက်ထားသည်နှင့်တူသော ရွက်ထည်ရုံများထဲတွင်၊ သူတို့ သဲကန္တာရ အတီးအမှတ်မျိုးဖြင့် သီဆိုကပြကြသည်။ ထိုပွဲတော်ကြီးတွင် လူဖြစ်ကျိုးနပ်စေနိုင်မည့် အရာမှန်သမျှကို တွေ့နိုင်သည်။ အရှေ့တိုင်းသားတို့၏ ပွင့်လင်းသော ချစ်ရေးဆိုမှုပင် မကျန်။

“ချိုချိုမွှေးမွှေး၊ ရင်အေးစေတဲ့ ဖျော်ရည်နော်”ဟု အော်၍ ဖျော်ရည်ခွက်နှင့် အိုးအဖုံးကို ဂလောင် ဂလင်ဂလင်နှင့် ခတ်ကာ ဈေးခေါ်နေကြသော ဖျော်ရည်သည်များလည်း မရှား။ “အစာကြေ၍ သွားခိုင် စေလိုလျှင် ဂျုံစေ့လှော်ကို စားပါ”ဟု ဂျုံစေ့လှော်သမားများကလည်း အော်ကြသည်။

“အလာဟုအရှင် ကယ်တော်မူပါ။ ငါ့ခေါင်းထဲက ဘယ်လိုဖြစ်လာပါလိမ့်၊ မျက်စိတွေလဲ ပြာလာပြီ”ဟု ဆေးခြောက်မူးနေသူတစ်ယောက်က အော်နေသည်။ ထိုဆေးခြောက်မူးကို ခေါင်းပေါင်းကြီးနှင့် အာဏာသား တစ်ယောက်က ရေမြင်းသားရေဖြင့်ကျစ်ထားသော ကြာပွတ်ဖြင့် တရွမ်းရွမ်းနှင့်ရိုက်၍ ခေါ်လာသည်။ သူ့မယားက နောက်မှလိုက်၍ “သက်သက် ငါ့အရှက်ကို ခွဲတာဘဲ၊ သက်သက် ငါ့အရှက်ကို ခွဲတာဘဲ”ဟု အော်သည်။

“တမန်တော်၏ တန်ခိုးတော်ကို အောက်မေ့ကြ၊ မြို့ဝန်ကြီး ကြွလာတယ်၊ မြို့ဝန်ကြီး ကြွလာတယ်”ဟု မြို့ဝန်၏ ရထားဘေးမှ ပြေး၍ ဟောဟဲ ဟောဟဲနှင့် မောနေသော ကျွန်မည်းတစ်ယောက်က သခင်အားရ ကျွန်ဒဏ်ဝ လုပ်နေသည်။

“ဟဲ့ ... မာရ်နတ်သမီး၊ ဟဲ့ ... မွေးရကျိုးမနပ်တဲ့ကောင်မ”ဟု မိန်းမတစ်ယောက်က အော်၍၊ သကြားလုံးဆိုင်နံရံအောက်ကို ဝင်သွားသော နို့စို့အရွယ်ကလေးကို ဆွဲထုတ်ရင်းနှင့်ပြောသည်။ ထိုသို့ ပြောပြီးသည်နှင့်တပြိုင်နက် ကလေးကိုပွေ့၍ ယုယစွာနမ်းရှုပ်ပြီးလျှင်၊ “အို အမေ့အသက်ကလေး၊ ငါ့သမီးက မိန်းကလေးဆိုပေမင် အဖေ့ဂုဏ်ကိုဆောင်တဲ့ သမီးလေးပါ”ဟု ပြောပြန်သည်။

“သရိုင်းသည် အမိုက်တိုက်ကြီးဖြစ်သည်၊ ကောင်းမှုများသည် အလင်းရောင်ပေးသော မီးခွက်များ ဖြစ်သည်”ဟု သူတောင်းစားမတစ်ယောက်က တုတ်နှစ်ချောင်းကို ဒေါက်-ဒေါက်-ဒေါက်-ဒေါက်နှင့်ခေါက်ရင်း လေရှည်ရှည်နှင့် ဆွဲ၍ ပြောသည်။

ထိုပွဲတော်ကြီးတွင် မိတ်ဆွေတစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် တွေ့ကြသောအခါတွင်၊ အရှေ့တိုင်းထုံးစံ အရ ခင်မင်မှုကို လွန်ကဲသောနည်းများဖြင့် ပြကြသည်။ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ပုခုံးကိုကိုင်၍ ရင်ချင်း အပ်ကြပြီးလျှင် နပန်းသမားပမာ အကြိမ်ကြိမ်အခါခါ တင်းကြပ်စွာဖက်ကြသည်။ ပြီးလျှင် အသာအယာ ပါးချင်းအပ်၍ လက်ဝါးချင်းကပ်ကြသည်။ ထို့ပြင် တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် နမ်းရှုပ်ကြသောအသံများ မှာလည်း ဆူညံနေသည်။ သူတို့သည် ယဉ်ကျေးစွာပြုမူ၍ နှုတ်ချိုစွာပြောနေကြရင်းနှင့်ပင် စိတ်မထင်လျှင် အပြင်းအထန် စိတ်ဆိုးလာကြပြီး၊ နှာခေါင်းများ တပွပွဖြစ်၍လာကြသည်။ ထိုအခါတွင် တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် ကဗျာဆန်ဆန် အော်ဟစ်ဆဲဆိုကြသည်။

မုတ်ဆိတ်မွေး ဖွေးဖွေးဖြူနေသော သက်ကြီးရွယ်ရင့် အာရဗီအဘိုးကြီးတစ်ယောက်၏ ပါးစပ်က မကြားကောင်း မနာသာ၊ ညစ်ညမ်းသောစကားများထွက်လာသည်။ “ဟဲ့ ဇီးကွက်၊ ဟဲ့ မြည်း၊ ဟဲ့ ခရစ်ယာန်၊ ဟဲ့ ရေဝတီ၊ ဟဲ့ အနု၊ ဟဲ့ ကျေးဇူးကန်းတဲ့ မသိတတ်တဲ့ ဝက် ...”စသည်တို့ကား သူတို့၏ ကြွယ်ဝသော ဆဲမှုဝေါဟာရများဖြစ်သည်။

အဆဲခံရသူကလည်း ခေါင်းငုံ့၍ ခံမနေဘဲ “ဟဲ့ ခွေးတစ်ဆယ်ခုနစ်ကောင်၊ အဖေ၊ ဟဲ့ အိမ်သာစောင့်၊ ဟဲ့ ဝက်ချေးအိမ် ...”စသည်ဖြင့် ဖွယ်ရာစွာ ပြန်၍ရေရွတ်သည်။ ထို့နောက် အောင်မြင်စွာ ဆဲနိုင်သူက “ဟဲ့ နင့်အမေရဲ့ အစ်မက နှာခေါင်းမရှိဘူးဟဲ့၊ ဟဲ့ မကောင်းတဲ့ မိန်းမမောင်”ဟု နိဂုံးချုပ်လိုက်သည်။

ထို့နောက် တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ကိုယ်ထိလက်ရောက် တပုန်းပုန်း တဖင်းဖင်းနှင့် ထိုးကြ သတ်ကြသည်။ ထိုအခိုက်တွင် ခေါင်းပေါင်းနီကြီးနှင့် အာဏာသားက ရန်ဖြစ်နေသူ နှစ်ယောက်စလုံးကို မျှတသော ဒီမိုကရေစီ သဘောအရ လက်သီးနှင့် ဝင်၍ထိုးလိုက်သည်။

“ဟား-ဟား-ဟား-ဟား”ဟု ဘေးကကြည့်နေသူများက ရယ်ကြသည်။

“ဟား-ဟား-ဟား-ဟား”ဟု သူခိုးအာမက်ကလည်း ဝင်၍ရယ်လိုက်သည်။

ထို့နောက် ခဏအကြာတွင် ရေပန်းတိုင်သို့ မုတ်ဆိတ်ဖြူဖြူနှင့် ငွေချေးစားသူတစ်ယောက် ရောက်လာပြီး ရေကို ငုံ့၍သောက်လိုက်သည်။ ထိုအခါ အာမက်၏ လျင်မြန်သော လက်ချောင်းများက ငွေချေးစားကြီး၏ ပြည့်ဖောင်းနေသော ပတ္တာအိတ်ကို နှိုက်၍ယူလိုက်သည်။

ထို့နောက် အာမက်၏ လျင်မြန်သော လက်ချောင်းများသည် ငွေချေးစားကြီးထံမှ ရလိုက်သော ပတ္တာ အိတ်ကို သူ့မရမ်းစေ့ရောင် ဘောင်းဘီထဲသို့ ကျင်လည်စွာ ထည့်လိုက်သည်။ အာမက်သည် သူ့ဘောင်းဘီ အောက်နားနှစ်ဖက်ကို သူ့ခြေကျင်းဝတ်တွင် ခိုင်မြဲစွာ ကြိုးနှင်ချည်ထားသည်။ အာမက်သည် ထိုအခိုက်တွင် ငြိမ်သက်စွာ လဲလျောင်း၍နေသည်။ သူဝတ်ထားသောဘောင်းဘီမှာ လွန်ခဲ့သည့်ညကပင် ပါယု ရက်ကန်း သည်များဈေးမှ အဖိုးအခမပေးရဘဲ ရလာသော ဘောင်းဘီဖြစ်သည်။

အာမက်သည် ရေပန်းတိုင်နားမှ ဤသို့ စောင့်ပြီးလျှင် သူ့အနားသို့ရောက်လာသော ပရိသတ်များနှင့် ရယ်စရာပြောလိုက်၊ နောက်လိုက်ပြောင်လိုက်လုပ်၍နေသည်။ ထိုရေပန်းတိုင်အနီးသို့ ရေသောက်ရန်လာသူများ၊ အပြင်းပြေကြည့်ရန်လာသူများ အရေအတွက်များလာလတ်သော် အာမက်၏ ဘောင်းဘီပွကြီးသည် ဖောင်းပွ၍ လာသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် သူ့ဘောင်းဘီပွကြီးထဲ၌ သိုးမွေးဝတ်လုံကြီးကို ဝတ်၍လာသော တာတာ လူမျိုး ကုလားအုတ်မောင်းသမားတစ်ယောက်၏ ခါးကြားမှ ချင်ချင် ချင်ချင်နှင့်မြည်၍နေသော ပဝါဖြူနှင့် တသေတချာထုပ်ထားသည့် အသပြာထုပ်သည်လည်းကောင်း၊ ကာလစ်ကြီး မြတ်နိုးတော်မူသော စိရကပ်စိယ ကျွန်မကလေး၏ ကျောက်မျက်ရတနာခါးစည်းကြီးသည်လည်းကောင်း၊ စတန်ဗူမြို့ကလာသော မြလက်စွပ်ကြီး သည်လည်းကောင်း ရောက်၍နေသောကြောင့်ဖြစ်သည်။

အာမက်သည် ထိုနေ့အဖို့ အလုပ်သိမ်းတော့မည်ဟု ပြင်ဆင်နေခိုက်တွင် ပင်လယ်နီကုန်သည်များ ဈေးမှ ချမ်းသာကြွယ်ဝသော ကုန်သည်ကြီးတာဂီခန် ရောက်လာသည်။ တာဂီခန်သည် မရှိဆင်းရဲသူများ အပေါ်တွင် ရက်ရောခြင်းမရှိသော်လည်း သူ့ကိုယ်တိုင်၏ အာရုံငါးပါးခံစားမှုအတွက်ဆိုလျှင် အင်မတန် ရက်ရောသူဖြစ်သည်။ တာဂီခန်သည် သူရစရာရှိလျှင် ဇီးနှင့်နွားမကိုပါ သိမ်းယူတတ်သူဖြစ်သဖြင့် လူသိများ၍ သတင်းကြီးသူဖြစ်သည်။ တာဂီခန်သည် အသက်အရွယ်ကြီးရင့်၍ ပါးရေများတွန့်နေပြီဖြစ်သော်လည်း သူ့အရွယ်နှင့် မလိုက်အောင် လူအမြင်ကပ်စရာ ဝတ်ဆင်တတ်သည်။

အာမက်သည် တာဂီခန်၏ အဆင်မပြေဟန်ကို မြင်လိုက်ရသည်နှင့်တပြိုင်နက် မျက်မှူးစူး၍ သွားသည်။ အာမက်သည် တာဂီခန်၏ အမြင်ကပ်စရာကောင်းပုံကိုသာ မြင်လိုက်ရသည် မဟုတ်၊ တာဂီခန်၏ ခါးစည်းတဘက်ထဲတွင် ထုပ်ထားသော ပြည့်ဝနေသည့် ပန်းထိုးပတ္တာအိတ်ကြီးကိုပါ မြင်လိုက်ရသည်။ ပတ္တာ အိတ်ကြီးမှာ အဖိုးထိုက် အဖိုးတန် ပစ္စည်းများနှင့် ပြည့်ဝနေသဖြင့် စိတ်ကောင်းရှိသူရော စိတ်ကောင်း မရှိသူပါ လိုချင်တပ်မက်မောစရာ ဖြစ်သည်။

“ဒီပတ္တာအိတ်ကို ငါပိုင်ပြီ”ဟု အာမက်စိတ်ထဲက အောက်မေ့လိုက်သည်။ ပြီးလျှင် အာမက်၏ လျင်မြန်သော လက်ချောင်းများသည် တာဂီခန်၏ ပတ္တာအိတ်ရှိရာသို့ အလိုအလျောက် ညင်သာစွာ ရောက်သွားသည်။ ပတ္တာအိတ်လည်း အာမက်၏လက်တွင်းသို့ ပါစပြုလာလေပြီ။ ထိုအခိုက်တွင် အာမက်၏ ပုခုံးစွန်းတစ်ဘက်ကို ခြင်ကြီးတစ်ကောင်က လာ၍ကိုက်လိုက်သည်။ အာမက်သည် ဝမ်းလျားမှောက်၍ နေရာမှ ခြင်ကိုက်သဖြင့် ပုခုံးကို တွန့်လိုက်ရာ၊ လက်ချော်၍ ပတ္တာအိတ်ကို ဆောင်ဆွဲလိုက်သလို ဖြစ်သွားသည်။

ထိုအခါ တာဂီခန်က သိ၍သွားပြီး လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ သူ့ပတ္တာအိတ်သည် အာမက်၏ လက်ထဲသို့ပါသွားသည်ကို မြင်သဖြင့်၊ တာဂီခန်က “သူခိုး သူခိုး”ဟု ကျယ်လောင်စွာအော်လိုက်ပြီးလျှင်၊ ပတ္တာအိတ်ကို အာမက်လက်ထဲမှ လှမ်း၍လှသည်။ ပြီးလျှင် “ပေး ပေး၊ ငါပတ္တာအိတ် ပြန်ပေး”ဟု ဆက်၍ အော်သည်။

“မပေးဘူး မပေးဘူး၊ ဘာလို့ ပေးရမှာလဲ”ဟု အာမက်က ပြောပြီးလျှင်၊ ပတ္တာအိတ်ကို ညာဘက် လက်နှင့်ကိုင်ထားရာမှ ဘယ်ဘက်လက်နှင့် ပြောင်း၍ ကိုင်လိုက်သည်။ “ဒီပတ္တာအိတ်ဟာ ငါ့ပတ္တာအိတ်၊ ငါ သူခိုး မဟုတ်ဘူး၊ နင်သာ သူခိုး”ဟု အာမက်က ဆက်၍ပြောသည်။

ထို့နောက် ဆူညံသံကြား၍ ကြည့်ရှုရန် ဝိုင်း၍လာကြသော လူများအား အာမက်က လူရိုးလူကောင်း ကလေးတစ်ယောက်၏ မျက်နှာထားမျိုးဖြင့် “ဟောဒီမှာ ကြည့်ကြပါ၊ ဒီ တာဂီခန်က ငါ့ကို သူခိုးလို့ စွပ်စွဲ နေပါတယ်၊ သူဟာ မုဆိုးမတွေ၊ ဖတဆိုးတွေကို နှိပ်စက်နေတဲ့လူပါ၊ သူဟာ အလာဟုအရှင်ကို ယုံကြည်တဲ့လူ မဟုတ်ပါဘူး၊ နှစ်ထပ်တိုးကိုသာ ယုံကြည်တဲ့လူပါ၊ သူကဘဲ ငါ့ကို သူခိုးလို့ စွပ်စွဲနေပါ သေးတယ် ...”ဟု ဦးအောင် ဆီး၍တိုင်သည်။

ထိုအခါ တာဂီခန်က “ဘာလဲ၊ နင် သူခိုး မဟုတ်ဘူးလား၊ ဘာလို့ ငါ့ပတ္တာအိတ်ကို ခိုးရတာလဲ”ဟု တာဂီခန်က ခုနစ်အိမ်ကြားသံနှင့် ပြောသည်။

“အမယ် ... ငါ သူခိုးမဟုတ်ပါဘူး၊ ဒီပတ္တာအိတ်ဟာ ငါ့ပတ္တာအိတ်ပါ ...”ဟု အာမက်က မျက်နှာထား တည်တည်နှင့် ပြောသည်။

“ဘာ နင်ပတ္တာအိတ်ရမှာလဲ၊ ငါ့ပတ္တာအိတ်ဟဲ့၊ အပုတ်နဲ့ကောင် ...”ဟု တာဂီခန်က ပြန်၍ချေပသည်။

“ဟဲ့ ... နင်ကမှ ဆိတ်ဟဲ့၊ နင်ကမှ ဆိတ်နဲ့ တထောင်းထောင်း ထွက်နေတာ ...”ဟု အော်ပြီးလျှင်၊ အာမက်က ကျောက်ပြားပေါ်မှ ခုန်၍ထလိုက်ပြီး တာဂီခန်ကို ရင်ဆိုင်လိုက်သည်။

အာမက်သည် ဝါဝင်းနေသော နေရောင်ခြည်ထဲတွင် ခြေဖျားကို ထောက်၍ မတ်တတ်ရပ်နေသည်။ သို့မှသာ သတ်ရမှာဖြင့်လည်းသတ်နိုင်၍၊ ပြေးရမှာဖြင့်လည်းပြေးနိုင်ဖို့ အဆင်သင့်ဖြစ်နိုင်မည်။ အာမက်သည် အရပ်ပုသော်လည်း ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်က အချိုးအစားကျသည်။ ရင်အုံကျယ်၍ သေးသွယ်သော ကြွက်သား ရှိသည်။ အစားကြူးသော ဥရောပမြောက်ပိုင်းသားများကဲ့သို့ အသားအရေ လျော့လျှော့ပြီး ရုပ်မဆိုး၊ သူ့အပေါ်ပိုင်းသည် အမွေးအမှင်နည်း၍ မိန်းမကဲ့သို့ တင်တယ်ပြီး ယောက်ျားကဲ့သို့ အားနှင့်ပြည့်စုံသည်။ သူ့မျက်နှာတွင် နှုတ်ခမ်းမွေးစုပ်ကလေးမှတပါး၊ မုတ်ဆိတ်မွေးများ ပါးမုန်းမွေးများကို ပြောင်စင်အောင် ရိပ်ထားသည်။ သူ့နှုတ်ခမ်းမွေးစုပ်စုပ်ကလေးသည် တကယ် စိတ်ဆိုးဟန်ဖြင့် တုန်၍ နေသည်။ အာမက်သည် တာဂီခန်အား အတောမသတ်အောင် ဆဲဆိုရေရွတ်သည်။

ဘေးမှ ဝိုင်း၍ကြည့်နေကြသော ပရိသတ်များက ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်ကြသည်။ အဘယ်ကြောင့် ဆိုသော် ဘဂ္ဂဒက်နေပြည်တော်တွင် အတိုးကြီးစားမှုကြောင့် တာဂီခန်ကို မမုန်းသူ ခပ်ရှားရှားပင် ဖြစ်သောကြောင့်ဖြစ်သည်။ ထိုအခိုက်တွင် နှုတ်ခမ်းမွေးမည်းမည်းနှင့် မြို့တော်စောင့်အာဏာသားကြီး တစ်ယောက် ရောက်လာသည်။

“ဟေ့ နှစ်ယောက်စလုံး တိတ်ကြ၊ ဒါ ဘဂ္ဂဒက်နေပြည်တော်ကွ၊ ဘာမှတ်လို့လဲ၊ ကာလစ်ကြီး နန်းစိုက်တဲ့မြို့၊ ဈေးထဲမှာ ကျယ်လောင်ကျယ်လောင် ပြောတဲ့အကောင်တွေကို ခြင်္သေ့တံခါးမှာ လည်ပင်း ကြိုးချည်ပြီး ဆွဲထားတာ နင်တို့ မမြင်ကြဘူးလား၊ ကိုင်း ... ဘာဖြစ်ကြတာလဲ၊ တိုးတိုးတိတ်တိတ် ပြောကြစမ်း”ဟု အာဏာသားကြီးက ပြောသည်။

“အို လူကောင်းသူကောင်းများ၏ မိတ်ဆွေ၊ ဒီပတ္တာအိတ်ဟာ ငါ့ပတ္တာအိတ်ပါ ...”ဟု တာဂီခန်က တိုင်သည်။

“ဒီပတ္တာအိတ်ဟာ သူ့ပတ္တာအိတ် မဟုတ်ပါဘူး ...”ဟု ပတ္တာအိတ်ကို ပြောင်ပြောင်ကြီး မြှောက်ကိုင်၍ ပြပြီး အာမက်က ပြောသည်။ ပြီးလျှင် ဆက်၍ “ဒီပတ္တာအိတ်ဟာ ငါ့အဖေသေလို့ အမွေ ရထားလိုက်တဲ့ ပစ္စည်းပါ ...”ဟု ပြောသည်။

“ဒီကောင် လိမ်တာ”ဟု တာဂီခန်က ချေပသည်။

“လိမ်တာ မဟုတ်ဘူး၊ မှန်တာပြောတာ”ဟု အာမက်က တုန့်ပြန်သည်။

“လိမ်တာ လိမ်တာ၊ နင် လိမ်တာ”ဟု တာဂီခန်က ငယ်သံပါအောင် အော်၍ပြောသည်။

“တိုးတိုး တိုးတိုး ...”ဟု အာဏာသားက သတိပေးသည်။ ပြီးလျှင် “ဒီပတ္တာအိတ်ဟာ ဘယ်သူ့ ပတ္တာအိတ် ဆိုတာ ဆုံးဖြတ်နိုင်ဖို့ တစ်နည်းထဲဘဲ ရှိတယ်၊ ဥစ္စာရှင်မှန်ရင် ဒီပတ္တာအိတ်ထဲမှာ ဘာပစ္စည်းတွေ ပါတယ် ဆိုတာကို ပြောနိုင်ရမယ်”ဟု ဆက်၍ပြောသည်။

“ဒါဟာ ပညာရှိစကားဘဲ”ဟု ပရိသတ်က ဩဘာပေးသည်။ ပြီးလျှင် “ဒီအာဏာသားကြီးဟာ ရေဝတီဘုရင် ဆော်လမုန်လောက်ကို ပညာရှိတယ်”ဟု ချီးမွမ်းသည်။

ထိုအခါ အာဏာသားကြီးက “ငါက ... တကယ်ပညာရှိတာ ...”ဟု မရှက်မကြောက် သူ့မုတ်ဆိတ် မည်းမည်းကြီးကို လက်နှင့်သပ်ပြီး ဝန်ခံသည်။ ပြီးလျှင် ဆက်၍ “ကိုင်း တာဂီခန်၊ ဒီပတ္တာအိတ်ဟာ သင့် ပတ္တာအိတ်လို့ သင်က ဆိုတယ်၊ ဒါဖြင့် သင့်ပတ္တာအိတ်ထဲမှာ ဘာပစ္စည်းတွေပါသလဲ၊ ငါ့ကို ပြောစမ်း ...”ဟု ဆိုသည်။

“ကြိုက်ပြီ စိန်လိုက်၊ ငါ့ပတ္တာအိတ်ထဲမှာ ဘာတွေပါတယ်ဆိုတာ ငါပြောမယ်၊ နားထောင် ...”ဟု တာဂီခန်က ဝမ်းသာအားရပြောသည်။ ပြီးလျှင် “ငါ့ပတ္တာအိတ်ထဲမှာ တစ်သောင်းတန် ပါယုရွှေဒင်္ဂါးသုံးပြား ပါတယ်၊ တစ်ပြားက အနားမှာ နည်းနည်းကလေး ပဲ့နေတယ်၊ ပြီးတော့ စတန်ဖူမြို့ကရတဲ့ တူရကီ ငွေတံဆိပ်ကြီးတစ်ခုပါတယ်၊ ပြီးတော့ ဗိုခါရမြို့၊ ခိဝမြို့၊ သာမာကန်မြို့က ရခဲ့တဲ့ ရွှေဒင်္ဂါးတစ်ဆယ်ရှစ်ပြား ပါတယ်၊ ပြီးတော့ ပီကင်မြို့က ရခဲ့တဲ့ မြင်းခွာသဏ္ဍာန် ကျောက်စိမ်းတုံးကြီးတစ်တုံးလဲ ပါတယ်၊ ပြီးတော့ ဖရန့်ပြည်ကရခဲ့တဲ့ ဒင်္ဂါးအသေးစားကလေးတွေက လက်တစ်ဆုပ်ပါတယ် ...၊ အလာဟုအရင်ကို အယုံအကြည် မရှိတဲ့ကောင်တွေ အကုန်လုံး ဘေးသင့်ပါစေသား ...၊ ကိုင်း ငါ့ပတ္တာအိတ်ကို ပြန်ပေးပေးတော့ ...”ဟု ပြောသည်။

“နေပါဦးလေ”ဟု ပြောပြီးလျှင် အာဏာသားကြီးက အာမက်ဘက်သို့ လှည့်၍ “ကိုင်း ... သင်ကကော၊ သင့်အိတ်ဆိုရင် သည်အိတ်ထဲမှာ ဘာတွေပါသလဲ၊ ပြော ...”ဟု ဆိုသည်။

“ဘာတွေပါရမှာလဲ”ဟု ပြောကာ အာမက်က ဟက်ဟက်ပက်ပက်ရယ်သည်။ ပြီးလျှင် “ငါ့ပတ္တာ အိတ်ထဲမှာ ဘာမှမပါဘူး၊ ဟော ... မယုံရင်ကြည့်”ဟု ဆက်၍ပြောပြီးလျှင်၊ ပတ္တာအိတ်ကို ဖွင့်၍ အတွင်း အပြင် လှန်ပြသည်။ ပြီးလျှင် ဆက်၍ “ကိုင်း ယုံပလား”ဟု မေးသည်။ သို့ရာတွင် အာမက်သည် ထိုအခိုက်၌ သူ၏ ညာဘက်ခြေထောက်ကို မလှုပ်မယှက်မိစေရန် သတိကြီးစွာထား၍ နေသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် သူ၏ ညာဘက်ဘောင်းဘီ ခြေထောက်ထဲတွင် ထည့်၍ထားသော ခိုးရာပါပစ္စည်းများက တချွင်ချွင် တချွမ်ချွမ်နှင့် အသံပေး၍ သက်သေခံကြမည်စိုးသောကြောင့်ဖြစ်သည်။

ပတ္တာအိတ်ထဲတွင် ဘာမျှမရှိသည်ကို မြင်ကြသောအခါ ပရိသတ်များက ဆူညံစွာ ရယ်ကြသည်။

“ဒီသူငယ်ပြောတာ မှန်တယ်”ဟု အာဏာသားကြီးက ပရိသတ်၏ ရယ်သံကို လွှမ်းမိုးသွားအောင် အော်၍ပြောလိုက်သည်။ ပြီးလျှင် အာဏာသားကြီးက မျက်နှာပြောင်ပြောင်ကြီးထား၍ အာမက်ကို မျက်စိ မှိတ်ပြလိုက်သည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် တစ်နှစ် နှစ်နှစ်ကျော်ခန့်က တာဂီခန်ထံမှ အာဏာသားကြီးက ငွေချေးဖူးသောကြောင့်ဖြစ်သည်။ ထိုအခါက အာဏာသားကြီးသည် လဆန်းတစ်ရက်နေ့ တစ်ရက်နေ့တိုင်း အတိုးကြီးလေးစွာ ပေးရသည်။ ထို့အပြင် အရင်းကိုလည်း အနည်းငယ် အနည်းငယ် ဖဲ့၍ဆပ်သည်။ သို့ရာတွင် တာဂီခန်က သူ၏ လျှို့ဝှက်သောနည်းဖြင့် တွက်ချက်သည်ဖြစ်၍ အရင်းမှာ ဘယ်နှစ်ကြိမ်ပင်ဖဲ့၍ဆပ်ဆပ် လျော့၍မသွားဘဲ ပထမအတိုင်းပင် ရှိနေသည်။

သို့နှင့် အာဏာသားကြီးက “ဒီမှာ တာဂီခန်၊ တမန်တော် မဟာမက်သခင်က ရိုးဖြောင့်စွာ ကျင့်ခြင်းသည် မြတ်သည်လို့ ဆုံးမစကား ပြောခဲ့သည် မဟုတ်လား”ဟု ပြော၍ စကားမဆုံးမီတွင်၊ တာဂီခန်က သူက မရိုးမဖြောင့်ရခြင်း မဟုတ်ကြောင်း ဖြတ်၍ပြောသည်။ အာဏာသားကြီးက တာဂီခန် ပြောသည်ကို နားမထောင်ဘဲ၊ “သတိထား ငါ့လူ၊ လျှာကြောင့် လည်ပင်းပြုတ်တတ်တယ်”ဟု ပြောပြီးလျှင် စစ်ဟန်ပါပါဖြင့်

သံသလင်းကျောက်တုံးကို ဓားဖျားနှင့် ရိုက်ပြီး ထွက်သွားသည်။ ထိုအခါ သူနိုးအာမက်က တရားရူးတရားရဲရဲနှင့် စိတ်ဆိုးကျန်ရစ်သော တာဂီခန်၏ နှာခေါင်းကို သူ့လက်မနှင့် လက်ညှိုးဖြင့် လိမ်၍ဆွဲပြီး စော်ကားလိုက်သည်။ ပြီးလျှင် အာမက်သည် ပန်းခြံ၏ အနောက်ဘက်ရှိ အိုးဈေးသို့ ထွက်၍ သွားသည်။

အာမက်သည် သူ့ကိုယ်သူလည်း သဘောကျ၍၊ နေသာနေခြင်းကိုလည်း သဘောကျပြီးလျှင်၊ ဒွန္ဒယာကြီးတစ်ခုလုံးကို သဘောကျ၍နေသည်။

သူ့တွင် ငွေစတွေ အများကြီး ရှိနေပြီ။ ငွေစတွေ အများကြီး ရှိနေသဖြင့် သူ့အဖော်အိုကြီးကလည်း သဘောကျလိမ့်မည်။ သူ့အဖော်အိုကြီးမှာ အခြားသူမဟုတ်။ သူ့အား ဘဂ္ဂဒက်နေပြည်တော် ဂုဏ်သရေရှိ သူနိုးဂိုဏ်းကြီးထဲသို့ အစကနဦး သွင်းပေးသူလည်း ဖြစ်ပြီးလျှင်၊ ဒွန္ဒယာပေါ်ဦးက ပေါ်ခဲ့သော ခိုးခြင်း အသက်မွေးမှုအတတ်ကို သင်ကြားပေးသော လက်ဦးဆရာကြီးလည်း ဖြစ်သည်။ ထိုအချိန်တွင် အာမက်မှာ သူ့ဆရာ ဟာစန်ထက် သူနိုးအတတ်ကို တတ်၍နေပေပြီ။ သို့ရာတွင် အာမက်သည် ဟာစန်အပေါ်တွင် ချစ်ခင် ရိုသေခြင်း မပျက်။ ဟာစန်မှာ လည်ပင်းကလည်းသေး၊ လက်သည်း များကလည်း ငှက်လက်သည်းများနှင့် တူပြီးလျှင်၊ နှာခေါင်းကလည်း ငှက်နှုတ်သီးကဲ့သို့ ကောက်ကွေးနေသည်။ ထို့ကြောင့် သူ့ကို လင်းတကြီးဟု ပြောင်၍ခေါ်ကြသည်။ အာမက်သည် ခိုးရသမျှကို လင်းတကြီးနှင့် အမြဲဝေစားသည်။

ဟာစန်သည် အာမက်ထံ၌ ငွေစအမြောက်အမြားနှင့် အခြားအဖိုးတန်ပစ္စည်းများပါလာသဖြင့် အမှန်ပင် ဝမ်းသာပေလိမ့်မည်။

အချိန်ကလည်း မွန်းတည့်ခါနီးပြီ။ အာမက်မှာ မိုးလင်းကတည်းက ဘာမျှ မစားရသေး။ သူ့ဗိုက်က ဂလုံဂလုံနှင့်မြည်ကာ ကန့်ကွက်လှပြီ။ အာမက်သည် စားစရာကို ငွေစပေး၍စားမည်လော။ ထိုသို့ စားလိမ့်မည် မဟုတ်။ အာမက်သည် အင်မတိအင်မတန် မလွဲမကင်းသာမှ အစာအတွက် ငွေစ အကုန်ခံလိမ့်မည်။

“ငါ့နှာခေါင်း ခေါ်ဆောင်ရာကို ငါလိုက်မည်၊ ငါ့မှာ ငါ၏လက်များမှတစ်ပါး ဟောဒီ နှာခေါင်းထက် ယုံကြည်အားကိုးရသော မိတ်ဆွေမရှိ၊ ကိုင်း ... နှာခေါင်းရှေ့၊ သင်ခေါ်ဆောင်ချင်ရာကိုသာ ငါ့ကို ခေါ်ပေတော့၊ ငါလိုက်ဖို့ အသင့်ဘဲ ...”ဟု အာမက်က ပြော၍ရယ်သည်။ ပြီးလျှင် ဆက်၍ “နှာခေါင်းရှေ့ အနံ့ကောင်းကောင်းခံပြီး ရှေ့ကသာ လမ်းပြပေတော့၊ သင့်ဆရာ ငါက သင့်ကျေးဇူးကို မမေ့ပါဘူး၊ ငါ့လျှာရင်း မြက်မည့် အစာနှင့် ဟောဒီ ပိန်နေတဲ့ဗိုက်ကြီး ဖောင်းလာစေမည့် အစာရဲ့ အနံ့ကို သင်ခံရပါစေမည် ...”ဟု ပြောသည်။

ဤနည်းဖြင့် အာမက်သည် သူ့နှာခေါင်းက အနံ့ခံ၍ ခေါ်ဆောင်သွားရာသို့ လိုက်ပါသွားသည်။ တစ်ဖက်လပ် ရေဝတီပန်းခြံကို ဖြတ်ကျော်မိသောအခါ တစ်အိမ်နှင့်တစ်အိမ် တံစက်မြိတ်ချင်း ဆက်နေသော အာရဗီအိမ်များ ရှိရာသို့ ရောက်သွားသည်။ ထိုမှ ဆက်၍သွားသောအခါ လမ်းကျယ်များရှိရာ ပန်းခြံကြီး တစ်ခုသို့ ရောက်သွား၏။ သူ့နှာခေါင်းသည် တပွပွနှင့် အနံ့ခံလျက်ရှိသည်။ နောက်ဆုံးတွင် အနံ့ကောင်း လာရာကို ပိတ်မိသည့်ပမာ သူ့နှာခေါင်းက သူ့အား ရပ်တန့် စေသည်။

သွားရည်ယိုစရာကောင်းသော အနံ့များသည် လေဟုန်ကိုစီး၍ တစ်နေရာမှ ထွက်ပေါ်လာသည်။ ပျားရည်များ၊ နှင်းဆီဖူးများ၊ ဗာဒံစေ့များဖြင့် ထောပတ်နိုင်နိုင်နှင့် ချက်ထားသော ထမင်းနံ့များ၊ မဆလာ ကောင်းကောင်းနှင့် ဘိန်းစေ့နှော၍ ချက်ထားသော အမဲစင်းကောလုံးဟင်းအနံ့များ၊ သပုပ်သီးခြောက် များနှင့် မရမ်းစေ့ရောင် ငှက်ခုနစ်ကောင်ကျွန်းမှ အမွှေးအကြိုင်များကို အဆာသွင်း၍ ချက်ထားသော ခရမ်းသီးဟင်း အနံ့များသည် အာမက်၏ နှာခေါင်းတွင်းသို့ အလုံးအရင်းနှင့် ချီတက် လာကြသည်။

အာမက်က သူ့နှာခေါင်း ညွှန်ရာဘက်သို့ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

မြင့်မားသော မြို့ဝန်ကြီး၏ အိမ်ဝရန်တာ အထက်တွင် ကြွေလှေ့ကြီးသုံးလုံးထဲမှ အငွေ့တထောင်းထောင်း ထွက်၍နေသော အစာများကို အာမက် မြင်ရသည်။ ထိုအစာများမှာ မြို့ဝန်ကြီးစားရန် နုဗိယပြည်သား စားတော်ကံဝကြီးက ချက်၍ အနည်းငယ်အေးစေရန် တင်ထားသော အစာများဖြစ်သည်။

အာမကက အိမ်နံရံကို ကြည့်လိုက်သည်။ အိမ်နံရံသည် မြင့်လည်းမြင့်၊ စောက်လည်းစောက်ပြီးလျှင်၊ ခြေထွယ်စရာလည်း တစ်ခုမျှမရှိ ဖြစ်နေသည်။ အာမကသည် ကြောင်ကဲ့သို့ အတက်ကောင်းသည်မှာ မှန်သည်။ သို့ရာတွင် ဤနံရံကို တက်နိုင်ရန်အတွက်ဆိုလျှင် ငှက်များလို အတောင်ပေါက်မှသာ ဖြစ်နိုင်လိမ့်မည်။ အာမကက ရယ်၍ “ခက်သဟာဘဲ၊ ငါကလဲ ငှက်မဟုတ်ဘူး”ဟု ညည်းလိုက်သည်။

ပြီးလျှင် အာမကသည် လူရှင်း၍နေသော ပန်းခြံတွင်းသို့ ဝင်သွားသည်။ ထိုအခါ တူရိယာသံကဲ့သို့ ညီညွတ်စွာ ရော၍ထွက်လာသော အသံနှစ်သံကို အာမက ကြားရသည်။ အသံတစ်သံမှာ တခေါခေါနှင့် ဟောက်၍နေသော လူတစ်ယောက်၏ အသံဖြစ်ပြီးလျှင်၊ တခြားအသံတစ်သံမှာ အကြံလျော့ကာ ဟီ၍နေသော မြည်းတစ်ကောင်၏ အသံဖြစ်သည်ကို အာမက သိရသည်။ တောင်မြောက်လေးပါးကို ကြည့်လိုက်သောအခါ၊ သူ့လက်ဝဲဘက် မနီးအဝေးတွင် ဝဝဖိုင်ဖိုင် တာတာလူမျိုးဈေးသည်တစ်ယောက်ကို အာမက မြင်ရသည်။ တာတာဈေးသည်သည် နေပူထဲတွင် တင်ပလွင်ကြီးခွေထိုင်ပြီး အိပ်ပျော်နေသည်။ သူ၏ ကြီးမားသော ဗိုက်ကြီးသည် သူ့ခူးနှစ်ဖက်ပေါ်သို့ အိကျနေသည်။ သူ၏ ခေါင်းပေါင်းရှည်ကြီး ပေါင်းထားသော ခေါင်းကြီးမှာ ငိုက်လိုက် မတ်လိုက် ဖြစ်နေသည်။ မပွင့်တပွင့်ဖြစ်၍နေသော သူ၏ပါးစပ်မှ ကျယ်လောင်သော ဟောက်သံများ တခေါခေါ ထွက်နေသည်။ မနီးမဝေးတွင် သေးငယ်သော မြည်းဖြူကလေးတစ်ကောင် ရှိသည်။ ခြင်းထဲတွင် ဖရဲသီးသုံးလုံးမှတစ်ပါး အခြားဘာမျှမရှိ။ မြည်းကလေးမှာ ဝန်တင်ကုန်းနီးတွင် ကြိုးတစ်ချောင်းနှင့် ချည်နှောင်ထားခြင်းခံနေရသဖြင့် ပျင်းရိပြီးငွေ့လာသောကြောင့် မိုးပေါ်ကိုမော့ကြည့်ပြီး ဟီ၍နေခြင်းဖြစ်သည်။

“နိပ်ပြီကွ ... ငါ့ကို အလာဟုအရှင် ကိုယ်တော်တိုင် မ၊ပြီ၊ စက်သီးဆင်ပြီး ဟိုနံရံပေါ်ရောက်အောင် ငါ တက်မည်”ဟု အာမကက ကြံလိုက်သည်။

တခဏကြာသောအခါ အာမကက တာတာဈေးသည်၏ခေါင်းမှ ခေါင်းပေါင်းရှည်ကြီးကို ဖြေ၍ ယူပြီးလျှင် တစ်ဖက်တွင် ဖရဲသီးတစ်လုံးကို ချည်၍ နံရံထိပ်ရှိ လက်တန်းပေါ်သို့ ကျော်၍ပစ်လိုက်သည်။ ခေါင်းပေါင်းစ ပြန်၍ကျလာသောအခါ အိပ်နေသောဈေးသည်၏ ခူးနှစ်ချောင်းအောက်မှ လျှို၍ယူပြီးလျှင် မြည်း၏ ဝန်တင်ကုန်းနီးတွင် ခိုင်စွာချည်လိုက်သည်။ ထို့နောက် အာမကက မြည်းအနားသို့သွား၍ “ဟဲ့ မြည်းကလေး၊ ထ၊ထ သင့်ဇောင်းကို ပြန်ပေတော့၊ သင့်ဇောင်းထဲမှာ လတ်လတ်ဆတ်ဆတ် မြက်စိမ်းတွေ ရှိတယ်”ဟု ပြောပြီးလျှင် မြည်းကလေးကို မောင်း၍လွှတ်လိုက်သည်။

ထိုအခါ မြည်းကလေးသည် ခြေလှမ်းမှန်မှန်နှင့် မပျင်းမရိ သူ့ဇောင်းရှိရာသို့ ရှေ့ရှု၍သွားသည်။ တာတာ ဈေးသည်သည် သူ့ခူးနှစ်လုံးကြားမှ လျှိုထားသော ခေါင်းပေါင်းက တိုက်သဖြင့်၊ အိပ်ရာမှ လန့်နိုးပြီး သူ့မြည်းကလေး ထွက်သွားသည်ကို တွေ့ရသည်။ သို့နှင့် တာတာဈေးသည်သည် မြည်းကလေး သွားရာ နောက်သို့ ဗောက်ချိုက်ဗောက်ချိုက်နှင့် လိုက်ပြီး “ဟဲ့ နားရွက်ရှည် နေဦးလေ၊ နေပါဦးဟ”ဟု အော်သည်။ ထိုအခိုက်တွင် ကျန်ခေါင်းပေါင်းစတစ်စကို ခိုင်မြဲစွာကိုင်ထားသဖြင့် အာမကသည် စက်သီးနှင့်ဆွဲ၍ တင်လိုက်ဘိသည့်ပမာ၊ မြည်း၏ဆွဲအားဖြင့် ဝရန်တာလက်ရန်းပေါ်သို့ ဖိမိနှင့်ရောက်သွားသည်။ အာမကသည် အချိန်ကို ဖြုန်း၍မနေဘဲ စားစရာများကို တစ်ဆုပ်ကြီး တစ်ဆုပ်ကြီး နှိုက်၍ ဗိုက်ပြည့်အောင် စားသည်။

ဤသို့ ဝရန်တာပေါ်သို့ အာမကရောက်သွားပြီးနောက် များမကြာမီတွင် အောက်မှ ရုတ်ရုတ်သဲသဲ အသံများ ထွက်ပေါ်လာသည်။ သို့နှင့် အောက်သို့ ငုံ့၍ကြည့်လိုက်ရာ လမ်းထောင့်မှ အိန္ဒိယ မျက်လှည့် ဆရာကြီးတစ်ယောက် ခန့်ခန့်ကြီး လျှောက်၍လာသည်ကို အာမကတွေ့ရသည်။ မျက်လှည့်ဆရာကြီးနောက်မှ ယောက်ျားများ၊ မိန်းမများ၊ ကလေးများ ဝိုင်း၍လိုက်လာကြသည်။ မျက်လှည့်ဆရာကြီးသည် အရပ်မြင့်မြင့်၊ ပိန်ပိန်ပါးပါး၊ မုတ်ဆိတ်မွေးကြီးနှင့်ဖြစ်သည်။ သူ့ခါးတွင် တစ်မိုက်လောက်ရှိသော လန်ကွတ်တီ အဝတ်မှ တစ်ပါး မျက်လှည့်ဆရာကြီးတွင် အဝတ်မရှိ။ သူ့ဘေး၌ သူငယ်ကလေးတစ်ယောက်ပါ၍ အခြား သူ့တပည့် နှစ်ယောက်အနက် တစ်ယောက်က ကြိမ်ခြင်းကြီးနှင့် ဓားစည်းကြီးကို ထမ်း၍ တစ်ယောက်က ကြိုးခွေကြီးကို သယ်၍လာသည်။

အာမက်ရှိသော ဝရန်တာအောက်တည့်တည့်သို့ ရောက်သောအခါ မျက်လှည့်ဆရာကြီးက ရပ်ပြီးလျှင် “အချင်း မွတ်ဆလင်တို့၊ ငါ့အကြောင်းကို သင်တို့အား ငါအနည်းငယ် အစီရင်ခံပါရစေ၊ ငါဟာ ဟိန္ဒူစတန် ပြည်ကလာတဲ့ ဆွာမိကြီး၊ ယောဂီကြီး ဝိကြမဝတ ဖြစ်ပါတယ်။ ဟိန္ဒူစတန်ပြည်မှာ ငါ့လိုစွမ်းတဲ့ဆရာ မရှိပါ။ လောကခုနစ်ပါးမှာ အောက်လမ်းဘက်ကရော၊ အထက်လမ်းဘက်ကပါ ငါ့ကို ယှဉ်ပြိုင်နိုင်သူ မရှိပါ။ ငါ၏ အစွမ်းသတ္တိများမှာ မဟာသမုဒ္ဒရာကြီးနှင့်တူပါသည်။ ငါသည် ရွှေစင်ရတနာလည်းဖြစ်၊ ပတ္တမြားမှန်လက်တစ်ဆုပ်လည်း ဖြစ်ပြီးလျှင်၊ လူသတ္တဝါတို့၏ ဦးနှောက်အားတိုးဆေးကြီးလည်းဖြစ်ပါသည်။ ထိုမျှတွင် မကသေးပါ။ ငါသည် ဖုံးကွယ်နေသော ပညာရပ်များ၏ မိခင်ဖခင် ဖြစ်ပါသည်။ ဤသို့လျှင် ကိုယ်ကျိုးမဖက် အမှန်သက်သက်ကို ပြောတတ်သော တရုတ်ပြည်သား၊ တာတာရီပြည်သားများနှင့် ခွေးမျက်နှာလို မျက်နှာသုံးထောင်ရှိသော မောင်းဂွတ်ပြည်သားများက ဝန်ခံကြပါသည်” ဟု ပရိသတ်များကို ပြောသည်။

ထို့နောက် ဟိန္ဒူဆရာကြီးက သူ့တပည့်များအား ကြိမ်ခြင်းကြီးကိုလည်းကောင်း၊ ဓားစည်းကြီးကိုလည်းကောင်း၊ ကြိုးခွေကြီးကိုလည်းကောင်း အောက်သို့ ချခိုင်းလိုက်သည်။ ပြီးလျှင် ဆက်၍ ပရိသတ်များအား “သင်တို့သည် ငါ၏ ပဉ္စလက်ပညာ မျက်လှည့်ပညာအစွမ်းများကို ကြည့်ချင်ကြပါလျှင်၊ ပေးကမ်းဖို့ဘက်က မတွန့်တိုကြပါနှင့်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ငါသည် မယားခုနစ်ယောက်နှင့် တစ်ဆယ်ခုနစ်ယောက် ခုနစ်လီသော သားသမီးများကို လုပ်ကျွေးနေရသော သူဆင်းရဲတစ်ယောက်ဖြစ်သောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်” ဟု ပြောသည်။ မျက်လှည့်ဆရာကြီးသည် သူ့စကား အမြီးအမောက်မညီ ဖြစ်နေသည်ကို သတိမထားမိ။

ထို့နောက် မျက်လှည့်ဆရာကြီးက ကုန်း၍ ကြိမ်ခြင်းကြီးကိုဖွင့်လိုက်သည်။ ပြီးလျှင် “ဟေ့ သူငယ်” ဟု သူ့တပည့်ငယ်ကလေးကို ခေါ်လိုက်သည်။ သူ့တပည့်ငယ်ကလေးက ကြိမ်ခြင်းကြီးထဲသို့ ခုန်ဆင်းပြီးလျှင် ကြောင်ကလေးကဲ့သို့ ခွေ၍နေသည်။ ထိုအခါ ဆရာကြီး ဓားများကိုယူ၍ ကြိမ်ခြင်းကြီးကို အဖက်ဖက်မှနေ၍ တအားတအားကြိုးကာ ထိုးလိုက်သည်။ ပရိသတ်အားလုံးက မျက်တောင်မခတ်ဘဲ စိုက်ကြည့်နေကြသည်။

ထိုအခိုက်တွင် အာမက်ကလည်း ဝရန်တာပေါ်မှနေ၍ ကြည့်နေသည်။ အာမက်သည် သူ့ကိုယ်သူနှင့် တကွ ဒွန္နယာကြီးတစ်ခုလုံးကို အလွန်ကျေနပ်နေသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် သူ့တွင် ငွေစများနှင့် လည်းကောင်း၊ ကျောက်သံပတ္တမြားများနှင့်လည်းကောင်း၊ အစားကောင်းများနှင့်လည်းကောင်း လှိုင်ပေါလယ်၍ နေပြီးလျှင် ဟိန္ဒူမျက်လှည့်ပွဲကြီးကိုပါ ကြည့်နေရသောကြောင့်ဖြစ်သည်။ ထိုအချိန်တွင် အာမက်ရရှိနေသော ပစ္စည်းဥစ္စာများနှင့် အာမက်ကြည့်နေသော မျက်လှည့်ပွဲကြီးအတွက် အာမက်မှာ ငွေစတစ်ပြားတစ်ချပ်မျှ ကုန်ကျခြင်းမရှိ။ သို့ဖြစ်ရာ အာမက်သည် အဘယ်မှာ မကျေမနပ်ဘဲ ရှိနိုင်ပါအံ့နည်း။

အာမက်က ဝရန်တာလက်ရန်းပေါ်တွင် စွင့်စွင့်ကြီးထိုင်၍ အစားများကို မြန်ရှက်စွာ ဝါးမျိုပြီးလျှင် “ဒွန္နယာကြီးသည် ပျော်မွေ့ဘွယ်ကောင်း၏။ အလုပ်လုပ်ကြသူများသည် သူမိုက်များသာတည်း” ဟု ပြောသည်။

* * *

အခန်း (၂)

မျက်လှည့်ဆရာကြီးသည် ပန်းခြံထဲတွင် မျက်လှည့်ပညာ အမျိုးမျိုးကို ပြလျက်ရှိသည်။

အားလုံးသော ပရိသတ်များ၏ ရှေ့မှောက်တွင် မျက်လှည့်ဆရာကြီးက သရက်စေ့ခြောက်တစ်ခုကို မြေကြီးထဲသို့ မြှုပ်လိုက်ပြီးနောက်၊ အပေါ်မှ လက်ဖြင့် သုံးချက်ငှေ့၍ ဂါထာမန္တရားများကို စုတ်လိုက် သောအခါ၊ သရက်စေ့သည် ထက်ခြမ်းကွဲ၍ အညောင်ထွက်လာသည်။ ထိုနောက် သရက်ပင်သည် ကြီး၍ လာပြီးလျှင် အပွင့်များပွင့်၍ အသီးများသီးလာသည်။ ထို့နောက် လက်ဖြင့် သုံးချက်ငှေ့လိုက်ရာ သရက် ပင်သည် ပျောက်ကွယ်၍သွားသည်။

ထို့နောက် မျက်လှည့်ဆရာကြီးက သူ့တပည့်ကလေးကို ခေါ်လိုက်ပြီးနောက် ဂါထာကို ရွတ်လိုက်ရာ သူ့ညာဘက်လက်ထဲသို့ ပြောင်လက်နေသော ဓားလွယ်ကြီးတစ်လက် ရောက်လာသည်။ ထို့နောက် မျက်လှည့် ဆရာကြီးက ဓားလွယ်ကြီးကို မြှောက်၍ သူ့တပည့်ကလေး၏ ဦးခေါင်းကို ပိုင်းလိုက်ရာ၊ သူ့တပည့်ကလေး၏ ဦးခေါင်းသည် မြေကြီးပေါ်သို့ ပြုတ်ကျသွားသည်။ မြေကြီးပေါ်သို့ သွေးများလည်း ဖြာကျသွားသည်။ ပရိသတ်များမှာ ရင်တဖိုဖိုနှင့် ဖြစ်၍နေကြသည်။ ထို့နောက် မျက်လှည့်ဆရာကြီးက သူ့လက်ကို ငှေ့လိုက်ရာ၊ သူ့တပည့်ကလေး၏ ဦးခေါင်းသည် သူ့နေရာသို့ ပြန်ရောက်လာပြီးလျှင် သူ့တပည့်ကလေးက ပြုံး၍နေသည်။

ဤနည်းဖြင့် မျက်လှည့်ဆရာကြီးသည် တစ်နည်းပြီး တစ်နည်း၊ နည်းမျိုးစုံကို ပြ၍နေသည်။ ပရိသတ် တို့ကလည်း သဘောကျသဖြင့် လက်ခုပ်လက်ဝါးတီး၍ သြဘာပေးကြသည်။ နောက်ဆုံးတွင် မျက်လှည့် ဆရာကြီးက သူတတ်သော မျက်လှည့်နည်းများအနက်မှ အံ့ဩစရာအကောင်းဆုံး ဖြစ်သောနည်းကို ပြမည်ဟု ကြေညာလိုက်သည်။

ထို့နောက် မျက်လှည့်ဆရာကြီးက ကြိုးခွေးကြီးကို ယူ၍ ဖြေလိုက်ပြီးလျှင်၊ အပေါ်သို့ မြှောက်၍ ပစ်လိုက်သည်။ ကြိုးကြီးသည် သေးသွယ်ဖြောင့်မတ်သော သစ်ပင်ကြီးကဲ့သို့ တည့်တည့်မတ်မတ်ကြီး ထောင်၍ နေသည်။ “အို ... မွတ်ဆလင် အမျိုးသားတို့၊ ဤကြိုးသည် မျက်နှာက မရမ်းစေ့ရောင်ရှိသော လက်ဝဲဂိုဏ်းစုန်းမကြီး၏ ဆံပင်များနှင့် ကျစ်ထားသောကြိုးဖြစ်သည်။ ဒွန္နယာတစ်ခုလုံး၌ ဤကြိုးနှင့် တူသော ကြိုးမရှိပါ”ဟု မျက်လှည့်ဆရာကြီးက ပြောသည်။ ထိုကြိုးကြီး၏ ထိပ်သည် အာမကိနေသော ဝရန်တာနှင့် တည့်တည့်ညီ၍နေသည်။ အာမကိသည် လက်ယားလှပြီ။ ဤကြိုးကြီးကိုသာ သူရမည်ဆိုလျှင် သူခိုးအာမကိ အဖို့ အဘယ်မျှလောက် အသုံးဝင်ပါမည်နည်း။

ထို့နောက် မျက်လှည့်ဆရာကြီးက လက်ခုပ်တီးလိုက်ပြီးလျှင် “ဟေး ယ ဟို ရှောင်”ဟု အော်ရာ၊ သူ့တပည့်ကလေးသည် ပရိသတ်များ၏ မျက်မှောက်မှ ကွယ်ပျောက်သွားသည်။ ပရိသတ်များမှာ ပါးစပ် ဟောင်းလောင်းနှင့် ဖြစ်နေကြသည်။

နောက်တဖန် မျက်လှည့်ဆရာကြီးက “ဟေး ယ ဟို ရှောင်”ဟု အော်လိုက်သောအခါ၊ သူ့တပည့် ကလေးသည် ဘယ်နေရာက ဘယ်လို ရောက်လာသည် မသိရဘဲ၊ မတ်မတ်ကြီး ထောင်၍နေသော ကြိုးကြီးကို ပေါင်တန်းထိုး၍ တက်နေသည်ကို ပရိသတ်များက မြင်ကြရသည်။ ထို့နောက် သူ့တပည့်ကလေးသည် ကြိုးကြီးပေါ်မှ လျှော့၍ဆင်းပြီးလျှင် ပရိသတ်များဆီသို့ သွား၍ အသပြာများ ကောက်ခံသည်။ ပရိသတ်များ ကလည်း စေတနာ ဒလဟောနှင့် အသပြာများ ပေးကြသည်။ အာမကိကိုယ်တိုင်ပင် အသပြာပေးချင်သောစိတ် ပေါ်လာသဖြင့်၊ သူ့ဖောင်းပွနေသော ဘောင်းဘီထဲသို့ လက်နှင့်နှိုက်ရန် ပြင်လိုက်သည်။ ထိုအခိုက်တွင် ၀၀ ဖိုင်ဖိုင်၊ အသားငါးချိတ်ရောင်ထနေသော နုဗိယ စားဖိုမျိုးမကြီးက အတွင်းခန်းမှ ထွက်လာပြီး အစာများ ထည့်ထားသော ဇလုံကြီးများကို ကြည့်လိုက်သည်။ ဇလုံကြီးများမှာ အထားအသို ပျက်၍၊ အာမကိ ပါးစပ်ထဲတွင်လည်း ပလုပ်ပလောင်း စားမျိုနေသည်ကို တွေ့ရသောအခါ စားဖိုမျိုးမကြီးက သံယောင်းမ

ကြီးဖြင့် အာမကိ၏ လည်ပင်းကို တအားရိုက်ဖို့ ရွယ်လိုက်သည်။ ထိုအခါ အာမကိက ဝရန်တာပေါ်သို့ လျင်မြန်စွာခုန်၍ မျက်လှည့် ဆရာကြီး၏ ကြိုးပေါ်သို့ ကူးလိုက်သည်။ အာမကိသည် ကြိုးကြီးကို မြွေကိုင်ထားပြီး စွပ်လွန်ပင်ကို တက်၍နေသောသူကဲ့သို့ ဖြစ်နေသည်။ စားဖိုမှူးမကြီးသည် စိတ်အင်မတန် ဆိုးလှသဖြင့် အပေါ်မှနေ၍ အာမကိအား မကြားကောင်းမနာသာ ဆဲမျိုးစုံစွာဖြင့် ဆဲသည်။ အောက်မှနေ၍ မျက်လှည့်ဆရာကြီးကလည်း ဆဲမျိုးအဖုံဖုံဖြင့် ညှပ်ပူးညှပ်ပိတ်ဆဲသည်။ အာမကိကလည်း မျက်နှာကြီးငယ် မလိုက်ဘဲ စားဖိုမှူးမကြီးနှင့် မျက်လှည့်ဆရာကြီး နှစ်ယောက်လုံးကို တရားမျှတစွာ ဆဲမျိုးလေးဆယ်ဖြင့် တစ်တစ်ခွေပြန်၍ဆဲသည်။

“ဟဲ့ နှာခေါင်းမရှိတဲ့ အမေ့သား၊ ငါ့ဟာတွေ လျော်ပေးလှည့်”ဟု စားဖိုမှူးမကြီးက အပေါ်မှနေ၍ ပြောသည်။

“ဟဲ့ ကုလားအုပ်အချေး၊ ဆင်းခဲစမ်း နင့်ကို ငါလိုမ်းပြီးရိုက်မယ် ...”ဟု မျက်လှည့်ဆရာကြီးက အောက်မှနေ၍ ကြိမ်းသည်။

“ဟဲ့ နင်တို့နှစ်ယောက်လုံး ပြောတာကို ငါမလုပ်ဘူးဟဲ့၊ ငါ လေထဲမှာ ကြိုးကြီး စီးနေရတာ သိပ်ဇိမ်တွေ့နေတယ်၊ ငါ ဒီမှာဘဲ နေတော့မယ်”ဟု အာမကိက ကြိုးကြီးကို ဖက်ထားရင်း ပြောသည်။

ထိုအခါ မျက်လှည့်ဆရာကြီးသည် စိတ်ဆိုးလာသဖြင့် သူ့လက်ကို ဝှေ့လိုက်ပြီးလျှင် ဂါထာမန္တရားကို ရွတ်လိုက်ရာ ကြိုးကြီးသည် ဘယ်တိမ်းညာတိမ်း ယိမ်း၍ အောက်သို့ ပုံကျသွားပြီးလျှင်၊ အာမကိမှာ အလျား မှောက်ကြီး လဲကျသွားသည်။ အာမကိသည် လဲရာမှ ကပျာကရာ ထပြီးလျှင်၊ ကြိုးကြီးကို လျင်မြန်စွာဆွဲ၍ ယူသည်။ မျက်လှည့်ဆရာကြီးကလည်း အာမကိကဲ့သို့ပင် လျင်မြန်သဖြင့် ကြိုးစတစ်ဖက်ကို အတင်းဖမ်း၍ ဆွဲထားသည်။ အာမကိနှင့် မျက်လှည့်ဆရာကြီးသည် ကြိုးကြီးကို သူရငါရ တစ်ဖက်နှင့်တစ်ဖက် လွန်ဆွဲသကဲ့သို့ ဆွဲ၍နေကြသည်။ ထိုအခိုက်တွင် ဝေးလံသော ပလီမျှော်စင်ပေါ်မှ မွန်းတည့် ဘုရားရှိခိုးချိန် ရောက်ကြောင်း ဟစ်အော်သတိပေးသံ ထွက်ပေါ်လာသည်။ ထိုအခါ ပရိသတ်များသည် မဏ္ဍာမြို့ ရှိရာ အရှေ့ဘက်သို့ မျက်နှာမူပြီး၊ ကုန်းကာ ဆုတောင်းကြသည်။ မျက်လှည့်ဆရာကြီးကလည်း ရောယောင်ကာ သွေးသောက်မူဆလင်များ အပြုအမူအတိုင်း၊ အရှေ့ဘက်သို့မျက်နှာမူပြီး ကုန်းကာဆုတောင်းသည်။ ထိုအထဲသို့ စိတ်မပါဘဲနှင့် အာမကိကလည်းဝင်၍ရောသည်။ အာမကိသည် ပါးစပ်က ဆုတောင်းများကို တတွတ်တွတ်နှင့် ရွတ်၍နေသော်လည်း သူ့မျက်စိနှစ်လုံးကမူ အလိုအလျောက် ကြိုးကြီးရှိရာသို့ ရောက်နေသည်။ မျက်လှည့်ဆရာကြီးကမူ အမှတ်တမဲ့နှင့် ကြိုးကြီးကို သတိမထားမိ။ တစ်ခဏမျှ ကြာသောအခါ အာမကိသည် အခွင့်ကောင်းကို ယူပြီးလျှင် ကုန်း၍ဆုတောင်းနေကြသော ပရိသတ်အကြားမှ ကြိုးကြီးကို ဆွဲပြီးလျှင် သုတ်ခြေ တင်သွားသည်။ အာမကိက အားကုန်သုတ်၍ပြေးသဖြင့် အတော်ဝေးဝေးသို့ရောက်သွားမှ၊ မျက်လှည့်ဆရာကြီးက “သူခိုး သူခိုး”ဟု အော်ပြီးလျှင် အာမကိနောက်သို့ လိုက်သည်။ အာမကိကလည်း ခြေကုန် သုတ်ကာ ဆက်၍ပြေးသည်။ သို့ရာတွင် သူ့နောက်မှ လိုက်၍လာကြသော လူအုပ်ကြီးသည် တဖြည်းဖြည်းနှင့် သူ့ကို မီခါနီးလာသည်။ ယခင်နေ့ကပင် သူခိုးတစ်ယောက်ကို အရပ်က ပိုင်းလိုက်ပြီး၊ တုတ်နှင့် ရိုက်သတ် လိုက်ကြသည်ကို အာမကိ သတိရသည်။ နောက်ဆုံးတွင် အာမကိသည် ရင်နှစ်ခြမ်း ပွင့်ထွက်မတတ်၊ အားကုန် ထုတ်၍ ပြေးသည်။ သူ့ဒူးနှစ်ဖက်မှာ ခွေ၍လဲကျခါနီးပြီ။

ဆိတ်သတ်ရုံလမ်းထောင့်သို့ ရောက်သောအခါ အာမကိက ချိုး၍ပြေးသည်။ နောက်မှလိုက်သော လူအုပ်ကြီးက “သူခိုး သူခိုး”ဟု တခဲနက် အော်ကြပြန်သည်။

အာမကိသည် ကြောက်လှပြီ။ ဘယ်ကို ဆက်၍ပြေးပြီး၊ ဘယ်နေရာသို့ ဝင်၍ပုန်းရမည်နည်း။ အာမကိ မကြံတတ်တော့ပြီ။ ထိုအခိုက်တွင် သူ့ရှေ့တည့်တည့်၌ အလွန်မြင့်သော အိမ်ကြီးတစ်ဆောင်ကို အာမကိ မြင်သည်။ ထိုအိမ်ကြီးတွင် မြေပြင်မှ အတောင်နှစ်ဆယ်ခန့် မြင့်သောနေရာ၌ ပြတင်းပေါက်တစ်ပေါက် ပွင့်၍ နေသည်ကို အာမကိတွေ့ရသည်။ သို့ရာတွင် ထိုပြတင်းပေါက်သို့ရောက်အောင် ဘယ်လိုလုပ်၍တက်မည်နည်း။

အာမက် မကြံတတ်တော့ပြီ။ ထိုအခိုက်တွင် သူလုပြေးလာသော ကြိုးကြီးကို အာမက် သတိရသည်။ အချိန် ဖြုန်းမနေဘဲ မျက်လှည့်ဆရာကြီးရွတ်သော မန္တရားကို ရွတ်လိုက်သည်။ ကြိုးကြီးသည် တည့်တည့်မတ်မတ်ကြီး ထောင်၍သွားသည်။ အာမက်သည် ကြိုးကြီးပေါ်သို့ ပေါင်တန်းထိုး၍ တက်သွားပြီး ပြတင်းပေါက်ထဲသို့ ဝင်လိုက်သည်။ ပြီးလျှင် အပေါ်မှနေ၍ ကြိုးကြီးကို ဆွဲယူလိုက်သည်။

အိမ်ကြီးအတွင်း၌ လူတစ်ယောက်မျှ မရှိ။ အာမက်သည် အခန်းကြီး အခန်းငယ်များကို ဖြတ်၍ ကျော်ပြီးလျှင် ဒုတိယအထပ် ခေါင်မိုးပေါ်သို့ ခုန်၍ကူးလိုက်သည်။ ထို့နောက် တတိယအထပ် ခေါင်မိုးပေါ်သို့ ခုန်၍ကူးသည်။ ဤနည်းဖြင့် စတုတ္ထအဆင့် ခေါင်မိုးပေါ်သို့ ရောက်သွားသည်။ ထိုအခါ မလွယ်တံခါးပေါက် ကလေးကို တွေ့သဖြင့် ဖွင့်၍ဝင်လိုက်သည်။ အာမက်သည် သူနှင့် မတန်မရာသော အလာဟုအရှင်၏ ပလီခေါင်က ထုတ်များ လျှောက်များပေါ်သို့ ရောက်၍နေပေပြီ။

အတွင်းဖက်အောက်နားတွင် ပလီဆရာကြီးတစ်ဦးက မွတ်ဆလင်တစ်စုအား တရားဟောနေသည်ကို တွေ့ရသည်။

“အားလုံးသော အရာများသည် အလာဟုအရှင်ကို ဆုတောင်း၍နေကြသည်။ ပိုးကောင် မွှားကောင် များ၏ ကျစ်ကျစ်ကျစ်ကျစ် မြည်ခြင်းသည်လည်း ဆုတောင်းခြင်းပင်ဖြစ်သည်။ ပန်းများ၏ မွှေးကြိုင်သော အနံ့သည်လည်း ဆုတောင်းခြင်းပင်ဖြစ်သည်။ လေပြည်လေညင်း တဟူးဟူးတိုက်ခတ်ခြင်းသည်လည်း ဆုတောင်းခြင်းပင်ဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် လူတို့၏ ရိုးသားဖြောင့်မတ်စွာ ကျင့်ကြံနေထိုင်မှုထက် မြတ်သော ဆုတောင်းခြင်းသည် မရှိ။ လူတို့၏ ဆုတောင်းခြင်းသည် စိတ်နှလုံးချမ်းသာမှုပေတည်း။ ဤကမ္ဘာမြေပြင် ပေါ်တွင် ရိုးသားဖြောင့်မတ်၍ ရဲဝံ့စွန့်စားစွာလုပ်သော အလုပ်ထက် စိတ်နှလုံးချမ်းသာစေတတ်သော အကြောင်းသည် မရှိ ...”ဟု ပလီဆရာကြီးက ဟောသည်။

ပလီဆရာကြီး၏ တရားသည် အာမက်၏ဝါဒနှင့် ဆန့်ကျင်၍နေပြီ။

“အို ပလီဆရာကြီး၊ အသင်သည် ဘာတွေကို လျှောက်ညှာနေသလဲ ...”ဟု အာမက်က အပေါ်က နေ၍ အော်လိုက်သည်။ ပြီးလျှင် အာမက်သည် အောက်သို့ခုန်၍ ဆင်းလိုက်ပြီးလျှင် ပလီဆရာကြီးအား မရှိမသေ မလေးမစား မျက်နှာထားနှင့် ကြည့်နေသည်။

ထိုအခါ တရားနာသူ ပရိသတ်များက စိတ်ဆိုးပြီး အာမက်ကို ဝိုင်း၍အော်ကြသည်။ ပရိသတ်များက အာမက်ကို ဝိုင်း၍ထိုးကြသတ်ကြရန် လုပ်ကြသည်။ သို့ရာတွင် ပလီဆရာကြီးက ချိုသာသောမျက်နှာထားနှင့် သူ့တရားနာပရိသတ်များအား သည်းခံကြရန် ဟန့်တားလိုက်သည်။ ပြီးလျှင် ပလီဆရာကြီးက အာမက်အား စကားသင်ခါစ ကလေးပမာ သဘောထားကာ ပြုံး၍ကြည့်လိုက်သည်။

ထိုနောက် ပလီဆရာကြီးက “သင်က ငါဟောတဲ့ ရိုးသားဖြောင့်မတ်စွာ ကျင့်ကြံနေထိုင်ရမည်ဆိုတဲ့ တရားထက် ကောင်းတဲ့တရားကို သိတယ် ထင်ပါရဲ့”ဟု အာမက်ကို မေးသည်။

“သင်ထင်သဟာ မှန်သည်”ဟု အာမက်က ပြောသည်။ သို့ရာတွင် အာမက်သည် လိပ်ပြာမလုံ၊ အာမက်စိတ်ထဲ၌ သံသယဝင်၍ ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့လာပြီးလျှင် ကျောရိုးထဲကပင် စိမ်း၍လာသည်။ သို့နှင့် သူ၏ ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့ခြင်းကို ပြေစေရန်အတွက် အာမက်က “ငါ့ဝါဒက သင့်ဝါဒနှင့် မတူဘူး၊ ငါလိုချင်တာကို ငါယူတယ်၊ ငါ့တရားက အခုမျက်မှောက်မှာ လောလောဆယ်ဆယ် အကျိုးခံစားရတယ်၊ ကောင်းကင်ဘုံဆိုတာ လူမိုက်များရဲ့ စိတ်ကူးယဉ်မှုဘဲ၊ အလာဟုဆိုတာလဲ မရှိဘူး၊ အလကားပြောနေကြတာပါ”ဟု ကျယ်လောင်စွာ ပြောသည်။

ထိုအခါ အမျက်ကို မချုပ်တည်းနိုင်သော တရားနာပရိသတ်က အာမက်ကို ရိုက်မည်ပုတ်မည် လုပ်ကြံ ပြန်သည်။ ပလီဆရာကြီးက သည်းခံကြရန် ပရိသတ်များကို နားချလိုက်ပြန်သည်။ အာမက်သည် ပလီထဲမှ ထွက်၍သွားတော့မည်လုပ်သဖြင့်၊ ပလီဆရာကြီးက “အို ညီငယ်၊ ငါသည် ဤနေရာတွင် အမြဲရှိနေပါလိမ့်မည်။ သင် လာချင်သည့်အချိန်တွင် လာနိုင်ပါသည်။ အလာဟုအရှင်နှင့် တမန်တော် မဟာမက်ကို ယုံကြည်ရခြင်း၏

အကျိုးကို သင်သိလိုပါလျှင် ငါသည် သင့်ကို အကူအညီပေးရန် အသင့် ရှိပါသည်”ဟု အာမက်ကို နောက်ဆုံး စကား ပြောလိုက်သည်။

“ငါဟာ သင့်အကူအညီကို ဘယ်တော့မှ လိုမည်မဟုတ်ပါဘူး ပလီဆရာကြီး၊ ရေထဲကဖား အအေး မိတဲ့အခါမှဘဲ ငါဟာ သင့်အကူအညီကို လိုပါလိမ့်မည်”ဟု မလေးမစားပြော၍ ကျယ်လောင်စွာ ဟားတိုက် ပြီးလျှင် အာမက်သည် ပလီထဲမှ ထွက်၍သွားသည်။

ထိုနောက် ဆယ်မိနစ်ခန့် ကြာသောအခါ အာမက်သည် သူ့ဆရာ လင်းတကြီးခေါ် ဟာစန်၏အိမ်သို့ ရောက်သွားသည်။ ဟာစန်၏ အိမ်မှာ ရေတွင်းဟောင်းကြီးကို သပ်ရပ်စွာပြုပြင်ထားသော နေရာဖြစ်သည်။ အာမက်သည် ခိုးရာပါပစ္စည်းများကို သူ့ဆရာဟာစန်အား အကုန်ထုတ်ပြသည်။ ထိုပစ္စည်းများကို ဟာစန်က အလွန်ကျေနပ်သော မျက်နှာထားဖြင့် ကြည့်၍နေသည်။

ဟာစန်က လင်းတကြီး၏ ခြေထောက်များနှင့်တူသော သူ့လက်ချောင်းများဖြင့် အာမက်၏မျက်နှာကို ယုယစွာ ကိုင်တွယ်ပြီးလျှင် “ဒွန္နယာကြီးမှာ သင့်လိုစွမ်းတဲ့ သူ့ခိုးတစ်ယောက်မှ မရှိဘူး၊ သင်က ငါ့ဗိုက်ထဲက အစကို နှိုက်မယ်ဆိုရင် ငါဟာ သိလိုက်မှာမဟုတ်ဘူး”ဟု ချီးမွမ်းစကားပြောသည်။ အာမက် ခိုးလာသော ရွှေများ၊ ငွေများ၊ ကျောက်သံပတ္တမြားများနှင့် မျက်လှည့်ဆရာထံမှ လုလာသော ကြိုးကြီးကို ကိုင်၍ ကြည့်သည်။ ပြီးလျှင် ဆက်၍ “အာမက်ရေ၊ နောက်ကိုဆိုရင် အိမ်ထဲရဲ့ ဘယ်လောက်မြင့်မြင့်၊ အိမ်ခေါင်မိုး ဘယ်လောက်မြင့်မြင့် ငါတို့ ကြောက်စရာမရှိတော့ဘူးဟေ့၊ မျက်လှည့်ဆရာကြီးရဲ့ ကျေးဇူးဘဲကွာ”ဟု ပြောသည်။ ထိုအခိုက်တွင် ဟာစန်နေသော ရေတွင်းဟောင်းကြီးမှာ နန်းတော်တံခါးပေါက်နှင့် ခဲတစ်ပစ် လောက်သာ ဝေးသဖြင့်၊ “ဘဂ္ဂဒက်နေပြည်တော်တံခါးကို မြန်မြန်ဖွင့်ကြစမ်းဟေ့၊ ငါတို့ဟာ ရွှေနန်းတော် ကြီးကို မွမ်းမံချယ်လှယ်ဖို့ အဖိုးတန်ပစ္စည်းတွေကို သယ်လာကြတဲ့လူတွေ၊ မနက်ဖြန်ခါ ငါတို့မင်းသားတွေက သင်တို့ ပင်တိုင်စံမင်းသမီးကလေးကို ချစ်ရေးဆိုလာမှာမို့ ...”ဟု ကျယ်လောင်စွာ အော်၍ပြောသော လူတစ်ယောက်၏ အသံကို ဟာစန်နှင့် အာမက်တို့ ကြားကြရသည်။

ထိုအချိန်တွင် ဘဂ္ဂဒက်နေပြည်တော်ကို အုပ်စိုးတော်မူသော ကာလစ်မှာ တစ်ဆယ်နှစ်ကြိမ်မြောက် ဂဇာဗီ မင်းဆက်ဝင် “ယိုရဇက် ကီမာ လဒေါင်လာ”ဖြစ်သည်။ ထိုကာလစ်သည် ဘဂ္ဂဒက်မှ စတန်ဗူအထိ၊ မက္ကာမှ ယေရုဆလမ်အထိ ပိုင်၍၊ အလွန်မာန်ယစ်သောမင်းဖြစ်သည်။ သူ့တွင် ကာလစ်ဟူသော အာရဗီ ဘွဲ့သာ ရှိသည်မဟုတ်၊ အီမံမူ (မွတ်ဆလင်တို့၏ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး)၊ အာလင်ပေနာ (ကမ္ဘာ၏ ကိုးကွယ်ရာ)၊ ဟွန်ကီယာ (လူသတ်သူ)၊ အလီ အော့စမန် ပဒီယာဟီ (အော့စမန် အနွယ်တော်)၊ ယာဟင် ယာဟီအာလင် (စကြဝဠာ မင်းအပေါင်း၏ ဘုရင်)၊ ဟူဒါဗင်ဒီဂါ (အလာဟု အရှင်ကို တွယ်တာသူ)၊ ယာဟင် ယာဟီမိုဗာဇင် ဗေဟစ်လူလာ (ဘုရင်တကာထက် ကြီးသောဘုရင်နှင့် ကမ္ဘာမြေပြင်ပေါ်ရှိ အလာဟုအရှင်၏ အရိပ်တော်) ဟူသော တူရကီဘွဲ့များလည်း ရှိသေးသည်။

ထိုကာလစ်တွင် ဇိုဗိတ်မည်သော တစ်ပါးတည်းဖြစ်သော ထီးမွေနန်းမွေခံ သမီးတော်တစ်ပါးရှိသည်။

ဇိုဗိတ်သည် မိုးပေါ်က လဝန်းကြီးထက် အဆလေးဆယ်လောက်ပို၍ ကျက်သရေရှိသည်။ အာရဗီ ကဗျာခိုရ် အဗ္ဗဒူ ဟာမက် ဒယ်လန္နာလူစီက “ဇိုဗိတ်၏ မျက်နှာသည် တစ်ဆယ့်လေးရက် လဝန်းကဲ့သို့ အံ့ဘွယ်ရှိသည်။ သူ၏မည်းနက်သော ဆံပင်များသည် မြွေဟောက်မများနှင့် တူသည်။ သူ့နှုတ်ခမ်းများသည် သွေးရဲရဲထွက်နေသော ဓားရှုနာနှင့် တူသည်။ သူ့အသားအရေသည် မွှေးကြိုင်သော စံမွက်ပန်းနှင့် တူသည်။ သူ၏ သေးသွယ်သော ခြေဖဝါးကလေးများသည် ကြာပွင့် အမြွှာနှစ်ပွင့်နှင့် တူသည်”ဟု ဇိုဗိတ်ကို မြင်၍ စာဖွဲ့သည်။

ထို့နောက် “ဇိုဗိတ်သည် ကဗျာခိုရ်တို့ မျက်စိ၏ အကြည်ဓာတ်ဖြစ်သည်။ သူတို့ဝိညာဉ်များ၏ ဝိညာဉ် ဖြစ်သည်။ သူတို့နှာခေါင်းပေါက်က အသက်ရှူလေဖြစ်သည်။ သူတို့၏ ကျောက်ကပ်အတွင်းက သွေးဖြစ်သည်” ဟု အာရဗီကဗျာခိုရ်က ဆက်၍စာဖွဲ့သည်။ ထို့နောက် အလာဟုအရှင် ဖန်ဆင်းတော်မူသော လောက

ခုနစ်ပါးတွင် ဇိုဗိတ်၏ ခြေရိပ်ကို ကိုင်တွယ်ထိုက်သော မိန်းမတစ်ယောက်မျှ မရှိ၊ ဇိုဗိတ်သည် အဖြူပေါ် ရွှေရောင်ခြယ်ထားသော အဝတ်တန်ဆာနှင့်လည်း တူသည်။ နွေဦးပေါက်ရာသီနှင့်လည်း တူသည်။ ပါယု စံပယ်ပန်းနှင့်လည်းတူသည်။ စကားပြောရာတွင် မိုးရွာငှက်ကဲ့သို့ အသံသာသည်။ ပယင်းနှင့် စန္ဒကူး ရောစပ် ထားသော ရေမွှေးနှင့်လည်းတူသည်။ ချစ်ရေး၏ အဆီအနှစ်နှင့်လည်းတူသည်”ဟု ဆက်၍စာဖွဲ့ပြန်သည်။

သို့ဖြစ်၍ ကမ္ဘာအရှေ့ဘက်တစ်ခွင်သို့ တောမီးလောင်သည့်ပမာ ဇိုဗိတ်၏ ဂုဏ်သတင်း ပျံ့နှံ့ သွားသည်မှာ အဘယ်မှာလျှင် အံ့ဖွယ်ရှိပါမည်နည်း။ ထို့ပြင် ဇိုဗိတ်သည် သူ့ခမည်းတော် နတ်ရွာစံလျှင် ကမ္ဘာ၏ အကြီးဆုံးနိုင်ငံကြီး သုံးနိုင်ငံတွင် တစ်ခုအပါအဝင်ဖြစ်သော နိုင်ငံကြီး၏ ထီးမွေနန်းမွေ ခံရမည့် သူလည်း ဖြစ်ပြန်သဖြင့် မင်းသားတိုင်း မင်းသားတိုင်းက ဇိုဗိတ်နှင့် စုလျားရစ်ပတ်ချင်ကြသည်မှာလည်း ဓမ္မတာတရားအတိုင်းပင် ဖြစ်သည်။

ဇိုဗိတ်၏ ပန်းကုန်းစွပ်ပွဲသို့ လည်တံရှည်ရှည်နှင့် မျှော်၍နေကြသူများအနက် ပထမမင်းသားမှာ မောင်းဂွတ်မင်းသား၊ ဟိုယှိုဘုရင်၊ ဝါဟူးနှင့် ဝတ်ကျွန်းမင်း၊ ရွှေဗိုလ်ထုမှူး၊ ငွေဗိုလ်ထုမှူးဘွဲ့များကို ခံယူ၍ အာရှတိုက်ဗဟိုတစ်ခွင်ကို အောင်မြင်တော်မူသော ဂျင်ဂျစ်ခန်မင်းတရားကြီး၏ အနွယ်တော်ဖြစ်သော ချမ်ယိုန် မင်းသားဖြစ်သည်။ ချန်ယိုန်မင်းသားသည် အရှေ့သို့လားသော် ပီကင်အထိလည်းကောင်း၊ မြောက်သို့လားသော် ဗိုက်ကာအိုင်အထိလည်းကောင်း၊ အာတိတ်ကမ်းခြေ စိမ်းမြေပြင်များမှ ငှက်ဖျားရောဂါ ထူထပ်သော တောင်ကွင်ပြည် လယ်ကွင်းများအထိလည်းကောင်း ပိုင်သူဖြစ်သည်။

ဒုတိယမင်းသားမှာ ခါလတ် မန်ဆူရ နဆီရဒွင် နဒီရခန် ကူလီခန် ဒူရနီဘွဲ့ခံ ပါယုမင်းသားဖြစ်သည်။ သူ၏ ဘွဲ့များမှာလည်း ရှည်လျားများပြားလှသည်။

တတိယမင်းသားမှာ ဘာတရီဟာရီ ဝဇ္ဇရကုမုတ် အမည်ရှိသော ဟိန္ဒူစတန် (အိန္ဒိယ)ပြည်ရှင် ဖြစ်သည်။ သူသည် သူ့ခမည်းတော်ဘက်တွင် နတ်ကိုယ်နှင့် ဆင်ဦးခေါင်းရှိသော ဂနေယုနတ်မင်းကြီးမှ ဆင်းသက်လာသူဖြစ်ပြီးလျှင် သူ၏ မယ်တော်ဘက်တွင် မီးလျှံနှင့် လဝန်းတို့ တိတ်တိတ်ပုန်းစုံဖက်ရာမှ ဆင်းသက်လာသူဖြစ်သည်။

နောက်နေ့နံနက်တွင် အဆိုပါမင်းသားသုံးပါးသည် ဘဂ္ဂဒက်နေပြည်တော်သို့ ဆိုက်ရောက်ကြ လိမ့်မည်။ ထို့ကြောင့်ပင် ကာလစ်၏ ကျွန်ပိုင်များ၊ မင်းလုလင်များ၊ အမှုထမ်း အရာထမ်းများ၊ သင်းကွပ် များသည် တဟစ်ဟစ် တအော်အော် ချွေးတလုံးလုံးနှင့် ရွှေနန်းတော်ကြီးတစ်ခုလုံးကို မွမ်းမံ ဆင်ယင် နေကြခြင်းဖြစ်သည်။ ဘဂ္ဂဒက်နေပြည်တော် တောင်တံခါးမှာ အဆူညံဆုံးဖြစ်သည်။

“တံခါးဗိုလ်တို့၊ တံခါးမှူးတို့ ဖွင့်ကြစမ်း ဖွင့်ကြစမ်း၊ ငါတို့သည် မနက်ဖြန်ခါ စားပွဲတော်အတွက် အစားကောင်း အသောက်ကောင်းများကို ဆောင်ယူလာကြသူများဖြစ်သည်”ဟု တံခါးအပြင်မှ အော်သံများကို အာမက်နှင့် ဟာစန်တို့ ကြားရသည်။

အာမက်က ထိုအော်သံများကို ကြားသဖြင့် “လာစမ်းပါဦး၊ အပုတ်နံ့သင်းတဲ လင်းတကြီးရယ်”ဟု ဟာစန်ကို ရေတွင်းနှုတ်ခမ်းပေါ်သို့ မျက်လှည့်ဆရာ၏ ကြိုးကြိုးကို ထောင်တက်နေရင်း ပြောသည်။

“ဟေ့ကောင်လေး ဘယ်သွားမလို့လဲ ...”

“ရွှေနန်းတော်ကြီးကိုလေ ...”

“ကြံကြံဖန်ဖန်၊ ဘာလို့ ရွှေနန်းတော်ကြီးကို သွားရမှာလဲကွ ...”

“ရွှေနန်းတော်ကြီးရဲ့ အတွင်းဘက်ကို ငါဝင်ကြည့်ချင်တာ ကြာလှပြီ လင်းတကြီးရဲ့၊ ရွှေနန်းတော်ကြီး ထဲမှာ ခိုးစရာပစ္စည်းတွေ ပြည့်နေမှာဘဲ မဟုတ်လား ...”

“ဟုတ်တော့ ဟုတ်သဟာပေါ့၊ ကောင်လေးရာ၊ သဟာပေမင် ရွှေနန်းတော်ကြီးထဲကို တံခါးမှူးတွေက သင့်ကို ဘယ်ဝင်ခွင့်ပြုမလဲကွ ...”

“ဝင်ခွင့်ပြုအောင်လုပ်ရင် ဖြစ်မှာပေါ့၊ လင်းတကြီးရဲ့”

“ဘယ်လိုလုပ်မှာလဲ ပြောစမ်းပါဦး ကောင်လေးရ”

“ငါ့မှာ အကြံရှိပါတယ် လင်းတကြီးရဲ့”

ဟာစန်က မဖြစ်နိုင်သည့်အကြောင်းများကို ပြောသည်။

“လာပါ လင်းတကြီးရယ်၊ သင့်ကို နောက်တော့ ငါပြောပြပါ့မယ်၊ အခု အချိန်မရှိပါဘူး၊ သင့် ကုလားအုတ်မွေး ဝတ်လုံအမည်းကြီးကိုသာ ယူခဲ့ပါ”ဟု အာမကိက ပြောသည်။

“ဟာ ဒီနေ့ ချမ်းမှ မချမ်းဘဲနဲ့ ဟာဘဲ ကောင်လေးရ”

“မချမ်းသဟာ ငါသိပါတယ် လင်းတကြီးရဲ့၊ သဟာပေမေ့ ဟိုကျတော့ သင့် ဝတ်လုံအမည်းကြီးဟာ အသုံးကျချင် ကျမှာပေါ့ ...”

“ဘယ်လို အသုံးကျမှာလဲကွ အာမကိရ”

“ငါ ဘယ်လိုလုပ်မယ် ဆိုသဟာကို စောင့်ကြည့်စမ်းပါ အရင်လိုတဲ့ အဖေ့သားကြီးရဲ့”ဟု အာမကိက ပြောသည်။

ခဏကြာသောအခါ သူတို့နှစ်ယောက်သည် ရေတွင်းပြင်သို့ ရောက်၍နေကြပြီးလျှင် လမ်းမကြီးပေါ်သို့ ပြေး၍ထွက်သွားကြသည်။ လမ်းထောင့်ကို ချိုးမိသောအခါ ဘေးတစ်ဖက်တစ်ချက်တွင် သစ်ပင်များ စီတန်း စိုက်ထားသော ရွှေနန်းတော်တွင်းသို့ဝင်ရာ လမ်းမကျယ်ကြီးပေါ်တွင် စီတန်း၍သွားနေကြသော ဝန်ထမ်းတို့၏ နောက်ဆွယ်ကို အာမကိနှင့် ဟာစန်တို့ မီလာကြသည်။ ဝန်ထမ်းပေါင်းမှာ အရာအထောင်ရှိသည်။ အများ အားဖြင့် ဝန်ထမ်းများမှာ ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည်ကြီးမား၍ အသားမည်းနက်သော အာဖရိကတိုက် အလယ်ပိုင်း သားများဖြစ်သည်။ သူတို့သည် ဝန်ထုပ်ကြီးများကို ရွက်သူကရွက်၊ ထမ်းသူကထမ်း၊ ပွေသူကပွေ၍ လာကြသည်။ နောက်ကျနေသူများကို အာရဗီဝန်ထမ်းကဲများက နှင်တန်းများနှင့် ရိုက်နှက်၍ ရှေ့လူများကို အမီလိုက်စေသည်။ လမ်းမကျယ်ကြီး၏ အဆုံးတွင် ပင်လုံးကျွတ်ပွင့်၍နေသော ပန်းဥယျာဉ်ကြီးရှိသည်။ ထိုပန်းဥယျာဉ်ကြီးအလွန်တွင် အောက်ခြေမှ တစ်ဆင့်ထက်တစ်ဆင့်မြင့်၍သွားသော နန်းတော်ကြီးရှိသည်။ နန်းတော်တံခါးပေါက်ကို သံကြိုးများ ငွေကြိုးများဖြင့် ရက်၍ထားသည်။ ဝန်ထမ်းတို့သည် အချို့က တစ်ယောက်ချင်း၊ အချို့က နှစ်ယောက်စီ၊ သုံးယောက်စီ ရင်ပေါင်တန်း တန်း၍ နန်းတော်ကြီးထဲသို့ ဝင်ကြသည်။ နောက်ဆုံးမှ တစ်ယောက်ထီး ဝင်လာသော ဝန်ထမ်းမှာ အရပ်ရှည်ရှည် ကပ္ပလီကြီးတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ သူ့ခေါင်းပေါ်တွင် မွှေးကြိုင်သော သေရည်အိုးကြီး ရွက်ထားသည်။ သူ့နောက်မှ တစ်ဖန် ပိန်ပိန် ပါးပါး အာရဗီဝန်ထမ်းကလေးတစ်ယောက် လာပြန်သည်။ ထိုဝန်ထမ်းကလေး၏ အပေါ်ပိုင်းတွင် အဝတ်မရှိ၊ အောက်ပိုင်းတွင် ပိုးဘောင်းဘီပွပွကြီးကို ဝတ်ထားသည်။ သူ့ခေါင်းပေါ်တွင် အထုပ်ကြီးတစ်ခု ရွက်ထားသည်။ ထိုအထုပ်ကြီးကို ကုလားအုတ်မွေးအမည်းဖြင့် ရက်လုပ်ထားသော ဝတ်လုံကြီးဖြင့် အုပ်ထားသည်။

ထိုဝန်ထမ်းကလေးက နန်းတော်တံခါးဝကို ဝင်တော့မည်လုပ်သောအခါ တံခါးမှူးက သေသေချာချာ စူးစိုက်၍ ကြည့်လိုက်သည်။ ပြီးလျှင် သူ့တပည့်များအား အချက်ပြ၍ တံခါးကို ဖွင့်မပေးရန် အမိန့် ပေးလိုက်သည်။

“ငါ ဝင်ပါရစေ၊ ငါ ဝင်ပါရစေ”ဟု ဝန်ထမ်းကလေးက ပြောသည်။

“မဝင်ရဘူး၊ မဝင်ရဘူး”ဟု တံခါးမှူးက ရယ်၍ပြောသည်။ ပြီးလျှင် ဆက်၍ “ဈေးခွေးတွေ နန်းတော်ထဲ မဝင်ရဘူး”ဟု ပြောသည်။

“ငါ ဝင်ပါရစေ ဝက်သားတုံးကြီးရဲ့၊ မနက်ဖြန် စားပွဲကြီးမှာ ကျွေးဖို့ ဗိုခါရက သပုစ်သီးတွေ အချိန် တစ်ရာ ငါ ယူလာပါတယ်”ဟု ဝန်ထမ်းကလေးက တံခါးမှူးကို ပြောသည်။

ထိုအခါ တံခါးမှူးက ရယ်သည်။ ပြီးလျှင် “သင်ဟာ တော်တော်ရှုပ်တယ်၊ သင့်သပုစ်သီးတွေကလဲ အားကြီး ဆန်းတယ်၊ လူလိုဘဲ လှုပ်နေတယ်”ဟု ပြော၍ သူ့လက်ထဲက လှံနှင့် အထုပ်ကြီးကို ထိုးလိုက်သည်။ ထိုအခါ အထုပ်ကြီးသည် တွန့်လိန်လာပြီး ကျယ်လောင်စွာအော်သံ ထွက်ပေါ်လာသည်။

“ဟ သင့်သပျစ်သီးတွေက လူလို စကားပြောတတ်လား၊ အလာဟုအရှင် ဖန်ဆင်းတော်မူထားသည့် အရာတွေထဲမှာတော့ သင့်သပျစ်သီးလို ဆန်းတာ ငါ တစ်ခါမှ မတွေ့ဖူးဘူး”ဟု တံခါးမှူးက ပြောသည်။

“ထို့”ဟု ဆိုကာ သူခိုးအာမက်က သူ့ခေါင်းပေါ်က ဝန်ထုပ်ကြီးကို မြေကြီးပေါ်သို့ ပစ်ချလိုက်သည်။ အပေါ်က ဖုံးထားသော ကုလားအုတ်မွေးအမည်းထည်ဝတ်လုံကြီးက လန်ကျသွားသဖြင့် အတွင်းမှ လင်းတကြီး ပေါ်လာသည်။ လင်းတကြီးသည် မြီးညောင်ရိုး နာသွားသဖြင့် လက်ဝါးနှင့်ပွတ်ကာ ကျယ်လောင်စွာ အော်၍ နေသည်။

တံခါးမှူးက ကြည့်၍ ပြုံးပြီးလျှင် “ဒီမှာ ငါ့လူတို့ရ၊ ရွှေနန်းတော်ကြီးဟာ သူခိုးတွေကို ဘေးမဲ့ ပေးထားတဲ့နေရာ မဟုတ်ဘူး”ဟု ပြောသည်။

“ငါ့ကို သူခိုးလို့ သင်က ဘာလို့ဆိုနိုင်ရတာလဲ”ဟု အာမက်က မေးသည်။

“သင့်ရုပ်က သူခိုးရုပ်မို့ သူခိုးလို့ ဆိုတာပေါ့ကွ၊ တကယ်ဆိုတော့ သင့်ရုပ်ဟာ သနားကမားတော့ ရှိပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် သင့်မျက်စိက မရိုးဘူး၊ သူခိုးမျက်စိ၊ ဒီတော့ ဟိုမြည်းကလေး ဘေးတွေ့သလို မတွေ့ ချင်ရင် သင်တို့ အခု ထွက်သွားကြပါ”ဟု တံခါးမှူးက ပြောသည်။

“အဲဒီမြည်းကလေးက ဘယ်လိုဖြစ်သွားလို့လဲ၊ ပြောစမ်းပါဦး ဗိုက်စူကြီးရဲ့”ဟု အာမက်က ပြောသည်။

“အဲဒီမြည်းကလေးဟာ သူ့ဘာသာသူ မနေဘဲနဲ့၊ ဂျိုပေါက်ချင်တာနဲ့ ဂျိုပေါက်တဲ့နည်းကို လိုက်ရှာတော့ ဂျိုမပေါက်ဘဲနဲ့ နားရွက်တွေ ပြတ်လာခဲ့တာပေါ့ ... အဲဒီတော့ သတိထားပါ ငါ့လူ၊ ဒီနန်းတော် ကြီးကို နေ့အခါမှာ စစ်သည်တော်တွေစောင့်ပါတယ်၊ ညအခါကျတော့ ဟောဟိုမှာ ကြည့်စမ်း၊ လှောင်အိမ်တွေ၊ ခြံပုတ်တွေ၊ ပန်းရုံတွေ ... အဲဒါတွေဟာ အကုန်လုံး နန်းတော်ကြီးကို ညအချိန်မှာ စောင့်ရတဲ့ ကင်းတွေ ချည်းဘဲ၊ အဲဒီကင်းတွေထဲမှာ ဘင်္ဂလားက လူသားစားတဲ့ကျားကြီးတွေ၊ နုဗိယက လည်ဆံမည်းနဲ့ ခြင်္သေ့ ကြီးတွေ၊ လက်တံရှည်ကြီးတွေနဲ့ အစွယ်ထက်တဲ့လူဝံကြီးတွေ ရှိတယ်၊ အဲဒါကြောင့် သင့်ကို သတိထားပါလို့ ငါက ပြောတာပါ ဈေးခွေးရဲ့”ဟု တံခါးမှူးက ပြောသည်။ ပြီးလျှင် တံခါးမှူးက ဖယ်သွားသည်။

“သင့်ကိုက တံခါးပေါက်ကို ဝင်ခါနီးမှာ ငြိမ်ငြိမ်မနေဘဲနဲ့”ဟု အာမက်က သူ့အဖော် ဟာစန်ကို အပြစ်တင်သည်။

“ဘယ်တတ်နိုင်မလဲကွ၊ ခွေးလှေးက ကိုက်တာကိုး”ဟု ဟာစန်က ဆင်ခြေပေးသည်။

“အခုတွင်တုန်းက သင့်ကို ခွေးလှေးကိုက်ရင်၊ အခု သင့်ကို မြည်းက ကန်လိမ့်မည်”ဟု ပြောပြီးလျှင်၊ အာမက်က ဟာစန်ကို ခြေထောက်နှင့် ကန်လိုက်သည်။ ထိုအခါ ဟာစန်က လျင်မြန်စွာ ရှောင်လိုက်သည်။

“စိတ်မတိုစမ်းပါနဲ့၊ ကောင်လေးရာ၊ ညကျတော့ ငါ ဟန်အောင်လုပ်ပါ့မယ်၊ ညကျတော့ ငါတို့ မြို့ရိုးကို ကျော်တက်တာပေါ့ ...”ဟု ဟာစန်က ပြောသည်။

“မြို့ရိုးက အမြင့်ကြီးဟာဘဲ၊ ဘယ်နှယ်လုပ် တက်လို့ရမှာလဲ လင်းတမိုက်ကြီးရဲ့”ဟု အာမက်က ပြောသည်။

“ငါတို့မှာ မျက်လှည့်ဆရာကြီးဆီက လူထားတဲ့ ကြိုးခွေကြီး ရှိတယ် မဟုတ်လား ကောင်လေးရာ၊ နင်ကလဲ မေ့တတ်လိုက်တာ”ဟု ဟာစန်က ပြောသည်။

“အေး ဟုတ်သားဘဲ၊ ငါကလဲ သတိမေ့တတ်လိုက်တာ၊ လင်းတကြီးက ဒီလိုတော့ အကြံ ကောင်းသားဘဲ”ဟု အာမက်က ပြုံး၍ပြောသည်။

ဤနည်းဖြင့် ညဉ့်အချိန်ရောက်၍ ဘဂ္ဂဒက်နေပြည်တော်အလုံးကို အမှောင်တိုက်ကြီး ဖုံးအုပ်၍ သွားသောအခါ အာမက်နှင့် ဟာစန်တို့သည် ကာလစ်ကြီး၏ ရွှေနန်းတော်ကြီးရှိရာသို့ ချီတက်သွားကြသည်။ အာမက်၏ ညာဘက်လက်ထဲတွင် မျက်လှည့်ဆရာကြီး၏ ကြိုးခွေကြီးကို ကိုင်ထားသည်။ ကာလစ်၏ နန်းတော်ကြီးသည် အမှောင်ထုထဲတွင် ထူထည်ကြီးမားစွာဖြင့်၊ ရှေ့မှ မားမားကြီး ရပ်၍နေသည်။ နန်းတော် ထဲ၌ အချို့သောကျွန်များမှာ အလုပ်တာဝန် မပြီးသေးသဖြင့် မီးရှူးတိုင်များအနီးတွင် အလုပ်လုပ်နေကြ

တုန်းပင် ရှိသေးသည်။ အာမက်နှင့် ဟာစန်တို့သည် အပြင်မြို့ရိုး၏ အမှောင်ရိပ်ကို ခို၍ အရိပ်အခြေကို စောင့်ကြည့်နေကြသည်။ ညလှည့်ကျသော ဗိုလ်မှူးတစ်ယောက် တဂေါက်ဂေါက်နှင့် ကင်းလှည့်နေသော ခြေသံကို သူတို့နှစ်ယောက် ကြားရသည်။ ထိုခြေသံ ပျောက်သွားသောအခါ ကျားဟိန်းသံ၊ ခြင်္သေ့ဟောက်သံ များကို ကြားရပြန်သည်။ ထို့ပြင် ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည်နှင့်မလိုက်အောင် သေးငယ်သော လူဝံကြီးတို့၏ အသံများကိုလည်း သူတို့နှစ်ယောက် ကြားရသည်။ အာမက်က ကြိုးခွေကြီးကို ဖြေလိုက်သည်။

ဟာစန်က “ဟေ့ကောင်လေး၊ သင် အပေါ်ရောက်အောင် ပစ်နိုင်ပါ့မလား”ဟု မေးသည်။

“မပူပါနဲ့ လင်းတကြီးရာ၊ ကြိုးပစ်တာ အလွယ်လေးပါ”ဟု အာမက်က ပြောသည်။

“သဟာပေမင့် ကျားတွေ ခြင်္သေ့တွေကို ဘယ်နှယ်လုပ်မတုန်း ကောင်လေးရဲ့ ...”

“ကိစ္စမရှိပါဘူး လင်းတကြီးရဲ့၊ ကျားတွေ ခြင်္သေ့တွေက အပြင်မြို့ရိုးနဲ့ အတွင်းမြို့ရိုးကြားမှာ ရှိတာပါ။ အပြင် မြို့ရိုးထိပ်ပေါ်ရောက်ရင် ငါက အတွင်းမြို့ရိုးပေါ်ကို ခုန်ပြီးကူးလိုက်မှာပေါ့၊ ဒါလောက်တော့ ငါခုန်နိုင်ပါတယ်။ အတွင်းမြို့ရိုးပေါ်ရောက်ရင် ဘာမှကြောက်စရာမရှိတော့ဘူး၊ အဲဒီကျတော့ ငါနှာခေါင်းရယ်၊ ငါ့လက်ရယ်၊ ငါ့ကံရယ်ကို ငါ အားကိုးနိုင်ပါတယ် ...”

“သင့်ကို အလာဟုအရှင် မ၊တော်မူပါစေလို့ဘဲ ငါဆုတောင်းလိုက်ပါတယ် ကောင်လေးရယ် ...”ဟု ဟာစန်က ပြောသည်။

“အလာဟုအရှင်တွေ ဘာတွေ လုပ်မနေပါနဲ့ လင်းတကြီးရယ်၊ ငါ့ကို ငါ့အင်အားနဲ့ ငါ့ပါးနပ်မျှ ကသာ ကယ်နိုင်မှာပါ။ အဲဒီတော့ သင်က ဒီနေရာက ငါ မလာမချင်း စောင့်နေပါ။ ငါ တစ်နာရီအတွင်းမှာ ငါ့ဘောင်းဘီပွကြီးထဲကို ကာလစ်ရဲ့ ဘဏ္ဍာတော်တွေ ထည့်ပြီး ပြန်လာပါ့မယ် ...”ဟု အာမက်က ပြောသည်။

အာမက်က မျက်လှည့်ဆရာကြီး၏ ကြိုးခွေကို အပေါ်သို့ မြှောက်ပစ်လိုက်သည်။ ပြီးလျှင် ဂါထာ မန္တရာများကို ရွတ်ဖတ်သည်။ ကြိုးကြီးသည် မတ်မတ်ကြီး ထောင်နေသည်။ အာမက်သည် ကြိုးကြီးပေါ်သို့ ပေါင်တန်းထိုး၍ တက်သွားသည်။ မကြာမီ အာမက်သည် အပြင်မြို့ရိုးထိပ်ပေါ်သို့ ရောက်သွားသည်။ မြို့ရိုးပေါ်မှ အောက်သို့ ငုံ့ကြည့်လိုက်သောအခါ အမှောင်ထဲတွင် အပြာရောင်ထွက်နေသော ကျားကြီး တစ်ကောင်၏ မျက်လုံးကြီးနှစ်ခုကို အာမက် မြင်ရသည်။ ကျားကြီးသည် ကျားတို့၏ဓမ္မတာအတိုင်း အမြီးကို တစ်ဖက်မှ တစ်ဖက်သို့ တဖုန်းဖုန်းရိုက်ခတ်နေသည်။ ကျားကြီးသည် အာမက်ကို နောက်ထပ်စားရမည့် သားကောင် တစ်ကောင်ဟု အောက်မေ့နေပုံရသည်။ အာမက်သည် အပြင်မြို့ရိုးနှင့် အတွင်းမြို့ရိုးထိပ်၏ အကွာအဝေးကို မှန်း၍ကြည့်ပြီးလျှင် ပေါ့ပါးဖျတ်လတ်စွာဖြင့် အပြင်မြို့ရိုးထိပ်မှ အတွင်းမြို့ရိုးထိပ်သို့ ခုန်၍ ကူးလိုက်သည်။ အာမက်သည် ကျား၏ဘေးမှလည်းကောင်း၊ ကံ၏ ဘေးမှလည်းကောင်း လွန်မြောက်ပြီးလျှင် အတွင်းမြို့ရိုးထိပ်ပေါ်သို့ ရောက်၍သွားသည်။ အတွင်းမြို့ရိုးတံခါးကို ဖွင့်၍ဝင်သွားသောအခါ အာမက်သည် လူသူမရှိသော အဆောင်ကျယ်ကြီးတစ်ခုအတွင်းသို့ ရောက်သွားသည်။ အာမက်သည် သတိကြီးစွာဖြင့် ခြေသံမကြားအောင် အခန်းများကို တစ်ခုပြီးတစ်ခု ဖွင့်ဝင်သွားသည်။ အခန်းများထဲတွင် လူတစ်ယောက်မျှ မတွေ့ရ။ အချို့အခန်းများမှာ လှပစွာ ဆေးရောင်ခြယ်ထားသည်ကို မျက်နှာကျက်မှ တွဲလွဲဆွဲထားသော မီးအိမ်တို့၏ အရောင်ဖြင့် အာမက်မြင်ရသည်။ အချို့အခန်းများမှာ ခြောက်သွေ့ပြီးငွေ့ဖွယ်ကောင်းသောအရောင်များဖြင့် ချယ်ထားသည်။

နောက်ဆုံးတွင် အာမက်သည် အနံ့ထက် အလျားရှည်သော အခန်းကြီးတစ်ခုထဲသို့ ရောက်သွားသည်။ ထိုအခန်းထဲတွင် အမွှေးတိုင်စင်မြင့်မြင့်တစ်ခုနှင့် သံကြိုးနှင့်ချည်ထားသော ဖာကြီးများ၊ သေတ္တာကြီးများသည် ရှိသည်။ အမွှေးတိုင်မှ အမွှေးနံ့သင်းသော ပြာလဲသောမီးခိုးများသည် လိန်တွန့်ကာ ထွက်နေသည်။ တစ်နေရာတွင် ပိုးခေါင်းအုံးများစွာ ခြံရံလျက် သင်းကွပ်ကြီးသုံးယောက် တခေါ်ခေါ်နှင့်ဟောက်၍ အိပ်နေသည်ကို အာမက် တွေ့ရသည်။

သူ့လက်ဖဝါးများက အလိုလို ယားလာခြင်းကြောင့် တစ်ကြောင်း၊ သေတ္တာအမြောက်အမြားကို မြင်ရခြင်းကြောင့်တစ်ကြောင်း၊ သူသည် ကာလစ်၏ ဘဏ္ဍာတော်တိုက်တွင်းသို့ ရောက်နေပြီဖြစ်ကြောင်း သိရသည်။

သင်းကွပ်ကြီးသုံးယောက် အိပ်ပျော်နေသည်ကိုမြင်သဖြင့် အာမက်သည် သေတ္တာတစ်လုံးကို သွား၍ ကြည့်သည်။ သေတ္တာမှာ သော့ခတ်ထားသည်။ ထိုသေတ္တာကို ခတ်ထားသော သော့မှာ သင်းကွပ်ကြီး တစ်ယောက်၏ ခါးစည်းတဘက်တွင် ခိုင်မြဲစွာ ချည်ထားသဖြင့် ထိုသော့ကို ဖြုတ်၍ရနိုင်လမ်း မရှိ။ ထိုအခါ အာမက်က သေတ္တာကို တဖြည်းဖြည်းချင်းနှင့် အသံမကြားအောင် သင်းကွပ်ကြီး အိပ်ပျော်နေသည့်အနားသို့ ရွှေ့လာပြီးလျှင် သင်းကွပ်ကြီး၏ ခါးက သော့နှင့် သေတ္တာကို ဖွင့်လိုက်သည်။

သေတ္တာကို ဖွင့်၍ကြည့်လိုက်သောအခါ အာမက်သည် ဝမ်းအသာကြီးသာသွားသဖြင့် ယောင်၍ မအော်မိလိုက်စေရန် အတော်သတိထားလိုက်ရသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ထိုသေတ္တာထဲ၌ အရောင် တဖိတ်ဖိတ်တောက်နေသော အာရှတိုက်တစ်ခွင်မှ ကျောက်မျက်ရတနာအမျိုးမျိုးကို တွေ့ရသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ ထိုသေတ္တာထဲတွင် ပန်ဂျပ်ပြည်မှ ကျောက်ကောင်းများ၊ မြန်မာပြည်မှ ပတ္တမြားကျောက်များ၊ တိဗက် ပြည်မှ နီလာကျောက်များ၊ သီဟိုဠ်ကျွန်းမှ ပုလဲရတနာများ၊ အဖဗန်စတန်ပြည်မှ မြေကျောက်များ၊ တာတာရီ ပြည်မှ ကြောင်ကျောက်များ၊ မာလဝါပြည်မှ သလင်းကျောက်များ၊ ပါယုပြည်မှ ကျောက်ရှင်များ၊ တရုတ်ပြည်နှင့် တာကက်စတန်ပြည်မှ ကျောက်စိမ်းများ၊ ဘန်ဒယ်လကန်ပြည်မှ ဂေါမုတ်ကျောက်များ၊ ပူနာ ပြည်မှ စိန်ဝါများ၊ ဟိုက်ဒရဘတ်ပြည်မှ ပန်းရောင်စိန်များ၊ ကဖီရီစတန်ပြည်မှ ခရမ်းရောင်စိန်များရှိသည်။

“ငါ့ဘောင်းဘီက သေးနေတယ်၊ ဒါတွေကို ငါ အကုန်မသယ်နိုင်ဘူး၊ ခက်သဟာဘဲ၊ သည်တော့ ငါ ဘယ်ဒင်းတွေကို ရွေးပြီးယူမလဲ”ဟု အာမက် စိတ်ထဲက ကြံလိုက်သည်။

အာမက်က သေတ္တာထဲရှိ ကျောက်မျက်ရတနာများအနက်မှ ပုလဲနက်တစ်ကုံးကို ကောက်၍ ကိုင်လိုက်ပြီး “အင်း ဒီပုလဲကုံးကို ယူရရင်တော့ ကောင်းမှာဘဲ”ဟု စိတ်ကူးလိုက်သည်။ ထိုအခိုက်တွင် ကြိုးတစ်ချောင်းတပ် မောင်းဂွတ်စောင်းကို လွမ်းဆွတ်ဖွယ် အသာအယာတီး၍ ချိုသာသောအသံဖြင့် မောင်းဂွတ် တေးချင်းကို သီဆိုသံကို အာမက်ကြားရသည်။

အာမက်က ပုလဲကုံးကို ကိုင်ပြီး တေးချင်းသံ ထွက်ပေါ်လာရာဘက်သို့ ငေးပြီး နားထောင်နေသည်။

* * *

Commercial use of this book will be at your OWN RISK

အခန်း (၃)

တေးချင်းသံကလေးမှာ အင်မတန် ချိုအေးသာယာလှသည်။ ထိုတေးချင်းကို ဆိုနေသော အသံရှင်မှာ ခုနစ်နှစ် အလွန်က အလယ်ဗိုလ်ထုမှူး ပုန်ကန်ခြားနားသည့် အခါတွင် ကာလစ်ကြီးက သွား၍ နှိမ်နင်းရင်းနှင့် ဖမ်းဆီးလာခဲ့သော မောင်းဂွတ်မင်းသမီး တောရေပန်းတိုင်ကလေးဖြစ်သည်။ မင်းသမီးကလေးသည် သူ ယခင်က နေခဲ့သော မြက်ခင်းပြင်ကြီးများနှင့် ဆီးနှင်းအုပ်နေသော တောင်တန်းကြီးများကို မမေ့နိုင်။ ကာလစ် ကြီး၏ ဓွတ်ဆလင်ပြည်ကြီးကိုလည်း တငွေငွေလောင်၍နေသော အမုန်းဓာတ်ဖြင့် အစဉ်မပြတ်မုန်းနေသည်။ မင်းသမီးကလေးသည် ဇိုဗိတ်၏ တစ်ပင်တိုင်နန်းတော်တွင် အမှူထမ်းရွက်ရသော ကျွန်မကလေးတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ သူ၏တာဝန်မှာ ညညတွင် ဇိုဗိတ်မင်းသမီးကလေး အိပ်ပျော်မခြင်း တေးချင်းဆို၍ သိပ်ဖို့ ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် သူခိုးအာမက် နန်းတော်ကြီးအတွင်းသို့ ဝင်ရောက်နေသောညတွင် တောရေပန်းတိုင် ကလေးက ကြည့်နူးလွမ်းဆွတ်ဖွယ် တေးချင်းဆိုနေခြင်းဖြစ်သည်။ တောရေပန်းတိုင်ကလေးက တေးချင်းကို အသံမြင့်တက်သည့် အချိန်တွင် တန်းလန်းရပ်ထားလိုက်ပြီးလျှင်၊ ထီးအထပ်ထပ်မိုးထားသော သဗ္ဗာပေါ်တွင် စက်တော်ခေါ်နေသော ဇိုဗိတ်ကို လှမ်း၍ကြည့်လိုက်သည်။ ပြီးလျှင် သူနှင့် အမှူထမ်းရွက်ဖက်ဖြစ်သော ကျွန်မ ကလေး ဇင်ဇင်ဘက်သို့ လှည့်လိုက်သည်။ ဇင်ဇင်မှာ အာရဗီမကလေးဖြစ်ပြီးလျှင် ဇိုဗိတ်မင်းသမီးကလေးကို အင်မတန်ချစ်ခင်မြတ်နိုးသူဖြစ်သည်။

ဇိုဗိတ် အိပ်ပျော်သွားသည်ကို မြင်သောအခါ တောရေပန်းတိုင်ကလေးက သူ့ပါးစပ်ကိုသူ လက်နှင့် ပိတ်လိုက်သည်။ ထို့နောက် “မိုးကျမယ်ကလေး အိပ်ပြီ”ဟု ပြောပြီးလျှင် ဇင်ဇင်နှင့်အတူ အဆောင်တော်တွင်းမှ ခြေဖျားထောက်၍ ထွက်သွားသည်။

တေးချင်းသံ တဖြည်းဖြည်း ပျောက်ကွယ်သွားသောအခါ အာမက်သည် ပုလဲကုံးကို ကိုင်၍ ထလိုက်သည်။

“တေးသံကလေးကဖြင့် တကယ့်ကို သာတာဘဲဟေ့”ဟု စိတ်ထဲက အောက်မေ့လိုက်သည်။ အာမက်သည် တေးဂီတကို ကောင်းစွာ နားထောင်တတ်သူဖြစ်သည်။ ပြီးလျှင် အာမက်က “ဟောဒီ တေးချင်း ဆိုသူကလေးကို ခိုးပြီး ကြည့်နိုင်ရင်တော့ ငါဟာ အခိုးတော်တယ်လို့ ဆိုရမှာဘဲ”ဟု တွေးလိုက်သည်။

အာမက်သည် ဘဏ္ဍာတော်ဆောင်မှ ထွက်ပြီးလျှင် တေးချင်းသံကြားရာဘက်သို့ သွားသည်။ လှေကားကြီးတစ်ခုပေါ်တွင် နုဗိယမင်းလှလင်တစ်ယောက် အိပ်ဖန်စောင့်ရင်း အိပ်ပျော်နေသည်ကို တွေ့သဖြင့်၊ အာမက်က ဘေးနားက အသာကလေးရှောင်၍ တက်သွားသည်။ အိပ်ဖန်စောင့်သည် ဓားလွယ်ကြီးကို လက်နှစ်ဘက်နှင့် စုံကိုင်၍ထားသည်။ အာမက်က တေးချင်းသံကြားရာဘက်သို့ ဆက်၍သွားသောအခါ အောက်သို့ဆင်းသော လှေကားကြီးတစ်ခုကိုတွေ့သည်။ ထိုလှေကားကြီးမှဆင်းသွားလျှင် အနံတို၍ အလျား ရှည်သော အဆောင်ကြီးတစ်ခုရှိရောက်သည်။ အာမက်က လှေကားထိပ်မှ အဆောင်ကြီးထဲသို့ လှမ်း၍ ကြည့်လိုက်ရာ၊ ကန့်လန့်ကာများကြားမှ ဇိုဗိတ်မင်းသမီးကလေး အိပ်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။

အာမက်သည် ဇိုဗိတ်မင်းသမီးကလေးကို မြင်လိုက်သောအခါ၊ သူ အစက လိုက်ရှာရင်း တေးသံ ရှင်မလေးကို တခါတည်း မေ့၍သွားသည်။ ဇိုဗိတ်ကို မြင်လိုက်ရသည့် အချိန်ကစ၍ အာမက်၏ စိတ်ထဲတွင် ဇိုဗိတ် တစ်စိတ်ထဲသာ ရှိသည်။ အခြား ဘာကိုမျှသတိမရတော့။ ပွင့်သစ်စပန်းပွင့်ကလေးနှင့်တူသော ဇိုဗိတ်၏မျက်နှာလေးသည် သံလိုက်ဓာတ်ကဲ့သို့ အာမက်ကို ဆွဲနေသည်။ အာမက်သည် လှေကား လက်ရန်းကို ခုန်၍ကျော်လိုက်ပြီးလျှင်၊ ကြောင်ကဲ့သို့ ခြေသံမကြားအောင်လျှောက်ပြီးနောက်၊ ဇိုဗိတ်မင်းသမီးကလေး စက်တော်ခေါ်နေရာ သဗ္ဗာဆီသို့ သွားသည်။ အာမက်က မင်းသမီးကလေး၏ အသက်ရှူသံကို နားစွင့်၍

ထောင်သည်။ အာမက်၏ စိတ်များသည် တစ်မျိုးတစ်ဖုံ ဖြစ်၍လာသည်။ ယခင်က သူ့စိတ်သည် တစ်ခါမျှ ထိုကဲ့သို့ မဖြစ်စဖူး။ နဖူးစာနတ်သည် အာမက်ကို ဝင်၍ပူးပြီလော မသိ။

တစ်ခါမြင် တစ်ခါချစ်ဆိုသည်မှာ ဤဟာမျိုးလော မသိ။ သို့ရာတွင် အာမက်က မင်းသမီးကလေးအား နောက်တစ်ခါထပ်၍ကြည့်ပြန်သည်။ ဤတစ်ခါတွင် အာမက်သည် ရှည်ကြာစွာကြည့်သည်။ မျက်တောင် ခတ်ရမှန်းပင် မသိ။ သူ့စိတ်ထဲတွင် နန်းတော်ကြီးတစ်ခုလုံးထဲ၌ သူနှင့် မင်းသမီးကလေး နှစ်ယောက် တည်းသာရှိသည်ဟု ထင်လိုက်မိသည်။ ထိုမျှပင် မကသေး၊ ဘဂ္ဂဒက် နေပြည်တော်နှင့် ဒွန္နယာကြီးတစ်ခု လုံးတွင် သူနှင့် ဇိုဗိတ် နှစ်ယောက်တည်းသာ ရှိသည်ဟုပင် ထင်လိုက်မိသည်။ ဇိုဗိတ် အိပ်စက်နေသော အဆောင်ကြီးတစ်ခုလုံးသည် ပန်းပေါင်းစုံ ပွင့်၍နေသော ပန်းစုံမြိုင်ကြီး ဖြစ်နေဘိသကဲ့သို့လည်း အာမက် စိတ်ထဲက ထင်လိုက်မိသည်။

အာမက်သည် သူ့ဟာသူ ဘာလုပ်၍ဘာကိုင့်ရမှန်း မသိလိုက်ဘဲနှင့် မင်းသမီး၏ သလွန် ခြေရင်း နားတွင် ကုန်း၍နေသည်။ မင်းသမီးကလေး၏ ဖြူဖွေး၍ မွှေးကြိုင်သော နံ့သာရည်များ လိမ်း၍ထားသော ခြေသလုံးကလေးတစ်ဖက်သည် ပိုးစောင်အပြင်သို့ထွက်၍နေသည်ကို တွေ့သောအခါ အာမက်က ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဟု အောက်မေ့ပြီးလျှင် ကုန်း၍ ကိုက်လိုက်သည်။ သို့သော် ထိုအခိုက်တွင် ဇိုဗိတ်က တစ်ဖက်သို့ ယောင်၍ လွန်လိုက်သဖြင့် အာမက်၏ အကြံမအောင်ဘဲဖြစ်သွားသည်။ အာမက်မှာ သူ့မျက်လုံးကို မင်းသမီးကလေး၏ ခြေမနှင့်မထိုးမိအောင် အတော်ကြည့်၍ ရှောင်လိုက်ရသည်။

ထို့နောက် အာမက်သည် သူ့ အင်မတန် မက်မော၍ယူလာသော ပုလဲကုံးကို လွှတ်၍ချလိုက်ပြီးလျှင် အိပ်ရာဘေးတွင် ချွတ်၍ထားသော မင်းသမီးကလေး၏ ခြေခင်းကလေးနှစ်ဖက်ကို ကောက်၍ယူလိုက်ပြီးလျှင် စိတ်အားထက်သန်စွာနှင့် တစ်ရှုပ်ပြီးတစ်ရှုပ် ဆက်ကာဆက်ကာ၊ အရှုပ်ပေါင်းများစွာ နမ်းလိုက်သည်။

ထိုအခိုက်တွင် ဇိုဗိတ်က အိပ်ပျော်နေရင်း အနည်းငယ် လူးလွန်လိုက်သဖြင့် သူ၏ လက်ကလေး တစ်ဖက်သည် အိပ်ရာအစွန်သို့ အနည်းငယ် ထွက်၍သွားသည်။ ထိုအခါ အာမက်က လက်ကလေးကို ကြည့်၍ ပြုံးလိုက်သည်။ အာမက်သည် လက်ကလေးရှိရာဘက်သို့ အသံမကြားအောင်ရွှေ့လိုက်ပြီးလျှင် ဇိုဗိတ်၏ လက်ကလေးကို မသိမသာကလေး ကုန်း၍ နမ်းလိုက်သည်။

အထီးဆိုလျှင် ယင်ဖိုမျှ မသမ်းဖူးသော ဇိုဗိတ်သည် အာမက်၏ ခက်ထရော်သော နှာခေါင်း၏ ဒဏ်ကြောင့် အိပ်ရာမှနိုးသွားသည်။ ပြီးလျှင် ဇိုဗိတ်က လန့်၍အော်လိုက်သည်။ ထိုနောက် ခြံထားသော ပိုးစောင်ကိုလည်းခွာ၍ ဘေးသို့ချလိုက်သည်။ အာမက်က လျင်မြန်စွာ အောက်သို့ငုံ့၍ထိုင်လိုက်သည်။ ကံအား လျော်စွာ မင်းသမီးကလေး ခွာ၍ပစ်လိုက်သော ပိုးစောင်သည် အာမက်အပေါ်သို့ ကျသွားပြီးလျှင် အာမက်အား လုံအောင်ထွေးထားသကဲ့သို့ ဖြစ်သွားသည်။ သို့နှင့် ဇိုဗိတ်သည် အာမက်ကို မမြင်နိုင်တော့။ ဇိုဗိတ်သာ မဟုတ်၊ မင်းသမီးကလေးအော်သံကြား၍ မင်းသမီးကလေး၏ အဆောင်တော်ထဲသို့ ဒရောသောပါး ပြေး၍ ဝင်လာကြသော ကျွန်မကလေးနှစ်ယောက်ကလည်း အာမက်ကို မမြင်ကြ။ ထို့ပြင် လှေကားပေါ်တွင် အိပ်ပျော် နေရာမှ လန့်နိုးပြီး၊ ဓားလွယ်ကြီးကိုကိုင်၍ ရန်သူကိုရှာရန် ပြေးဝင်လာသော နုဗိယ အိပ်ဖန်စောင့်ကြီး ကလည်း အာမက်ကို မတွေ့။

ကျွန်မကလေးနှစ်ယောက်နှင့် အိပ်ဖန်စောင့်က အဆောင်တော်ထဲ၌ အကုန်နဲ့စပ်အောင် လျှောက်၍ ရှာကြသည်။ အာမက်သည် ပိုးစောင်အောက်မှ အသက်ကို အောင်ပြီး ငြိမ်၍နေသည်။

ဇိုဗိတ်က သူ့လက်ကို တစ်ယောက်ယောက်က လှာ၍ဆွဲသည်ဟု ပြောသောအခါ မောင်းဂွတ် ကျွန်မ ကလေးက “မိုးကျမယ်ကလေး အိပ်မက်မက်နေတာ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်”ဟု ပြောသည်။

သို့ရာတွင် သင်းကွပ်မှူးက နုဗိယ အိပ်ဖန်စောင့်နားသို့ လာ၍ သူ့ခိုးတစ်ယောက်ယောက် ဝင်သည် ထင်ကြောင်း၊ သူ့ဘဏ္ဍာတော်ဆောင်တွင်းက သေတ္တာတစ်လုံးလည်း ပွင့်၍နေကြောင်း ပြောသည်။ သို့နှင့် သင်းကွပ်သုံးယောက်၊ နုဗိယ အိပ်ဖန်စောင့်နှင့် အာရဗီကျွန်မကလေးတို့သည် ကျန်သော မိန်းမဆောင် အခန်း

များကို လိုက်၍ရှာကြသည်။ ထိုအခိုက်တွင် မောင်းဂွတ်ကျွန်းမကလေး တောရေပန်းတိုင်က တေးချင်းဆို၍ ဇိုဗိတ်ကို သိပ်ကာ ကျန်ရစ်သည်။ မကြာမီပင် ဇိုဗိတ် အိပ်ပျော်သွားသည်။

တောရေပန်းတိုင်သည် မင်းသမီးကလေး၏ စက်ရာဆောင်တွင် ကျနေသော ပိုးစောင်ကို ကောက်၍ ယူလိုက်ပြီးနောက် ရုတ်တရက် ကြက်သေသေ၍သွားသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် စောင်အောက်မှ ဓားမြှောင်ကြီးကို ကိုင်ထားသော လက်မည်းမည်းကြီး ဖြုန်းကန် ပေါ်လာခြင်းကြောင့်ဖြစ်သည်။

ထို့နောက် ဓားမြှောင်ရှင်က တောရေပန်းတိုင်၏ အသားကို ဓားမြှောင်ဦးနှင့် အသာထောက်၍ “မအော်နဲ့၊ နမကလေး၊ ဟိုဘက်လှည့်လိုက် ဟိုဘက်လှည့်လိုက် ...”ဟု တိုးတိုးပြောသည်။ တောရေပန်းတိုင်က မဆိုင်းမတွ တစ်ဖက်သို့ လှည့်လိုက်သည်။ ပြီးလျှင် ဓားမြှောင်ရှင်က “သည်ဘက် လှည့်မကြည့်နဲ့၊ ဟိုတံခါး ပေါက်ကို သွား၊ ဖြေးဖြေး ဖြေးဖြေး၊ ငါ့ဓားက သွေးဆာနေတယ်၊ သွား သွား ဖြေးဖြေးသွား”ဟု ဆက်၍ ပြောသည်။

တောရေပန်းတိုင်ကလေးမှာ မငြင်းသာတော့ဘဲ ဓားမြှောင်ဦးညွှန်ရာ တံခါးပေါက်ဆီသို့ သွားရသည်။ တံခါးပေါက်သို့ ရောက်သောအခါ ဓားမြှောင်ရှင် အာမက်က မှီအုံးတစ်ခုကို ကောက်ပြီး ဓားမြှောင်ရိုးကို တံခါးရွက်နှင့်မှေးပြီး ထောက်ထားလိုက်သည်။ ဓားမြှောင်ဦးမှာ ပထမ လက်နှင့်ထောက်၍ထားသည့်အတိုင်းပင် တောရေပန်းတိုင်ကလေး၏ အသားတွင် မပြင်းမည့် ထိ၍နေသည်။ ပြီးလျှင် အာမက်က သူ့လက်ကို ရုတ်လိုက်သည်။ အာမက် လက်ရုတ်လိုက်သည်ကို ကျွန်မကလေးက မသိသဖြင့်၊ မလှုပ်မယှက် ငြိမ်သက်စွာ ရပ်မြဲရပ်နေသည်။ ထို့နောက် အာမက်က ခြေသံမကြားအောင် နောက်ဆုတ်သွားပြီးလျှင် ထွက်ပြေးရန် ပြင်ဆင်သည်။ သို့ရာတွင် အာမက်စိတ်ထဲက သူထွက်မပြေးခင် မင်းသမီးကလေးကို တစ်ခါလောက် ထပ်ကြည့် သွားချင်သေးသည်။

သို့နှင့် အာမက်သည် မင်းသမီးကလေး၏ အဆောင်တော်သို့ ကပျာကယာ သွားပြီးလျှင် နှစ်ခြိုက်စွာ အိပ်ပျော်နေသောမင်းသမီးကလေးကို တဝကြီးကြည့်လိုက်သည်။ ထိုအခါ အချစ်စိတ်သည် အာမက် တစ်ကိုယ်လုံးသို့ ဖုံးလွှမ်းသွားသည်။ အာမက်က မင်းသမီးကလေးအပေါ်သို့ ကုန်းလိုက်သည်။ သို့ရာတွင် ထိုအခိုက်၌ “ဟိုက်”ဟု ခပ်အုပ်အုပ်အော်လိုက်သောအသံတစ်သံ ထွက်ပေါ်လာသည်။ အာမက်သည် သူ့ကိုယ်ကို ဆန့်၍ ရပ်လိုက်ပြီးလျှင် အသံကြားရာဘက်သို့ လှည့်လိုက်သည်။

“ဟိုက် ဟိုက်”ဟု အော်သံများ ထပ်၍ ပေါ်လာပြန်သည်။ တောရေပန်းတိုင်က သူ့အသားကို မှီအုံးနှင့် ခုပြီး ဓားမြှောင်နှင့် အာမက် ထောက်ထားခဲ့ကြောင်းကို သိသွားပြီး တောရေပန်းတိုင်က အော်လိုက် သောအခါ အခြားအဆောင်မှ လူများကလည်း ပြေး၍ထွက်လာကြသည်။

အာမက်က ရယ်သည်။ ပြီးလျှင် အာမက်သည် မင်းသမီးကလေး၏ ခြေရင်းကို ကောက်ယူပြီး ပြတင်းပေါက်သို့ ပြေးကာ ပြတင်းပေါက်မှ သစ်ပင်တစ်ပင်ပေါ်သို့ ခုန်၍ကူးလိုက်သည်။ ပုလဲကုံးနှင့် မျက်လှည့်ဆရာကြီး၏ ကြိုးကို အာမက် မေ့ကျန်ရစ်ပြီ။ အာမက်သည် သစ်ကိုင်းကို လေးကဲ့သို့အသုံးပြုပြီး မြို့ရိုးပေါ်ကို လွှားလိုက်သည်။ ထိုအခါ အပြင်ဘက်မှ လင်းတကြီး စောင့်နေရာနှင့် မနီးမဝေးသို့ ရောက်သွားသည်။

“ဟေ့ကောင်လေး ဘာတွေရခဲ့သလဲ၊ စိန်တွေ ကျောက်တွေ ပုလဲတွေ ရခဲ့သလား၊ ပတ္တမြားတွေကော ရခဲ့ရဲ့လား”ဟု လင်းတကြီးက ရောက်မဆိုက်မေးသည်။

“ဘာမှ မရခဲ့ဘူး၊ ဒါပေမင်္ဂ စိန်တွေ ကျောက်တွေထက် အဖိုးတန်တဲ့ပစ္စည်းကို ငါ ရခဲ့တယ်”ဟု အာမက်က ပြောသည်။

“သဟာဖြင့် အဲဒီပစ္စည်းကို ငါ့ပြစမ်းပါ”ဟု လင်းတကြီးက ပြောသည်။

“မပြနိုင်ဘူး ”

“ဘာလို့ မပြနိုင်ရမှာလဲ၊ ပစ္စည်းက ဘယ်မှာမို့လဲ ”

“ဟောသည်မှာ”ဟု ပြော၍ အာမကံက ဇိုဗိတ်၏ ခြေခင်းကို ပြသည်။ ပြီးလျှင် ယုယစွာ ပွေ့၍ “သည်မှာ ... သည်မှာ၊ ဟောသည်မှာ”ဟု ဆက်၍ပြောသည်။

ထို့နောက် အာမကံက ဘာမျှ ဆက်၍မပြောတော့ဘဲ ညဉ့်အမှောင်ထုထဲသို့ ဝင်၍သွားသည်။ လင်းတကြီးသည် အာမကံ၏ စကားထာကို မဖော်တတ်သဖြင့် စိတ်ရှုပ်လက်ရှုပ်ဖြစ်ကာ အာမကံနောက်မှ လိုက်သွားသည်။

“သည်မှာ သည်မှာ ... ဘာလဲ သည်မှာ သည်မှာ”ဟု လင်းတကြီးက တွေး၍နေသည်။ ထို့နောက် သူတို့နှစ်ယောက် ရေတွင်းဟောင်းကြီးသို့ ရောက်သွားသည်။

ထိုအခါ လင်းတကြီးက “သည်မှာ သည်မှာ ဆိုသဟာက ဘာလဲ ကောင်လေးရ၊ ငါ့ကို ပြောစမ်းပါဦး”ဟု ဆိုသည်။ အာမကံမှ ဘာမျှပြန်၍မပြော။ ပြီးလျှင် အာမကံက သူ့အိပ်ရာပေါ်သို့ လှဲလိုက်သည်။ သို့ရာတွင် အိပ်၍ မပျော်၊ အာမကံသည် စိတ်ညစ်၍နေပြီ။ နောက်တစ်နေ့မနက်တွင် အာမကံသည် စိတ်ညစ်ညစ်နှင့် မျက်စေ့တစ်ဖက်လပ် ရေဝတီပန်းခြံကိုသွား၍ ရေပန်းတိုင်ဘေးတွင် လှဲနေသည်။ အာမကံသည် အချစ်မီးတောက်လောင်နေသဖြင့် ဇိုဗိတ်မင်းသမီးကလေးထံသို့ ချစ်ရေးဆိုရန် လာကြသော မင်းသားသုံးပါးကို ကြည့်ရှုရန် တရုံးရုံးဖြစ်နေကြသော ဘဂ္ဂဒက် နေပြည်တော်သူ နေပြည်တော်သားများကိုပင် သတိမပြုမိ။

အာမကံသည် လွယ်လွယ်နှင့် ရမည့် အဖိုးထိုက်အဖိုးတန် ပစ္စည်းများကို မယူဘဲနှင့် ငေးမှိုင်၍သာ နေသဖြင့် လင်းတကြီးက အာမကံအကြောင်းကို ရိပ်မိသွားသည်။

“ဟေ့ကောင်လေး၊ နင် အချစ်ပူမိနေပြီ မဟုတ်လား”ဟု လင်းတကြီးက မေးသည်။

“အေး ဟုတ်သည်၊ သဟာပေမင် မျှော်လင့်ချက်တော့ မရှိပါဘူး”ဟု အာမကံ ပြောသည်။

“တကယ်ဘဲ မျှော်လင့်ချက် မရှိဘူးလား ”

“တကယ်ကို မျှော်လင့်ချက် မရှိပါဘူး ”

“ဘာပြုလို့ မျှော်လင့်ချက် မရှိရမှာလဲ၊ နင်ချစ်နေတာဟာ သူဌေးသမီး အယီယုာလား၊ သဟာမှ မဟုတ်ရင်လဲ ဆာရိယ ရွှေပန်းထိမ်ဆရာကြီးသမီး ဖာတီမာလား ... ဘယ်သူလဲ၊ ငါ့ကို ပြောစမ်းပါ”ဟု လင်းတကြီးက ပြောသည်။ ပြီးလျှင် ဆက်၍ “နင်ချစ်တဲ့ ကောင်မလေးရဲ့ နာမည်ကိုသာ ပြောပါ၊ ငါရအောင် အောင်သွယ်လုပ်ပေးပါ့မယ်၊ အောင်သွယ်တဲ့ဘက်ကတော့ နင့်ဆရာလဲ မခေပါဘူး ကောင်လေးရ”ဟု ပြောသည်။

“ကာလစ်ကြီးရဲ့ သမီးတော် ဇိုဗိတ်ကို ငါချစ်နေပြီ၊ အလာဟုအရှင် ကယ်တော်မူပါ ... ငါ့အဖို့တော့ မမိတဲ့ပန်းပါဘဲ လင်းတကြီးရာ”ဟု အာမကံက စိတ်ပျက်သံနှင့် ပြောသည်။

“ဒွန္ဒယာကြီးမှာ မမိတဲ့ပန်းဆိုသဟာမျိုး မရှိပါဘူး ကောင်လေးရာ၊ အားမငယ်ပါနဲ့”ဟု လင်းတကြီးက အားပေးသည်။ လင်းတကြီးက သူ့ခိုးဖော်ကလေးအာမကံကို အူလိုက်အသည်းလိုက်ချစ်သည်။ ထို့ကြောင့် စိတ်ပါလက်ပါ အားပေးစကားပြောခြင်းဖြစ်သည်။

“အလာဟုအရှင် ဖန်ဆင်းထားတဲ့လေကို လက်ချည်းသက်သက်နဲ့ ဖမ်းလို့မရနိုင်သလို၊ ရေထဲက လရိပ်ကို ငါးမျှားချိတ်နဲ့ ချိတ်ယူလို့ မရနိုင်သလို၊ ဇိုဗိတ်ကိုလဲ ငါရနိုင်မှာ မဟုတ်ပါဘူး လင်းတကြီးရာ ...”

“ကောင်လေးက တယ်အသည်းငယ်တာကိုးကွ၊ ဒွန္ဒယာကြီးမှာ မင်းသမီးဖြစ်သဟာနဲ့ မရနိုင်ရတော့ ဘူးလားကွ၊ ကာလစ်ကြီး ဟာရန် အယ်ဋ္ဌာယုစ်ရဲ့ သမီးတော်ကို ကာလစ်ကြီးမျက်စိအောက်က ဝင်ပြီး ဆွဲသွားဖူးတဲ့ ထုံးရှိသည် မဟုတ်လားကွ ကောင်လေးရ”ဟု လင်းတကြီးက အားပေးသည်။

“အဲသည်အကြောင်းကို ပြောပြစမ်းပါဦး ...”ဟု အာမကံက တောင်းပန်သည်။

ထိုအခါ လင်းတကြီးက စိတ်အားထက်သန်စွာဖြင့် “အီဂျစ် အိပ်မွေ့ချဆေးအကြောင်း နင် မကြားဖူးဘူးလား၊ အဲဒီဆေးက အစာထဲမှာခတ်လိုက်မယ်၊ သောက်တဲ့အထဲမှာ ခတ်လိုက်မယ်ဆိုရင် ဘယ်သူမှ မခံ

နိုင်ဘူး၊ အိပ်ပျော်သွားရသဟာဘဲ၊ တိုတိုပြောလိုက်မယ်ကွာ အဲသည်ဆေးအနံ့ကို ရှုမိရင်တောင်ဘဲ တစ်ခါတည်း အိပ်ပျော်သွားရသဟာဘဲ၊ အဲသည်ဆေးကို သည်နေ့ သင့်ကို ငါရှာပေးမယ်၊ အခုကို ငါ သွားရှာမယ်၊ ပြီးတော့ သင်နဲ့ ငါနဲ့ နန်းတော်ကြီးထဲကို သွားကြမယ်”ဟု လင်းတကြီးက ပြောသည်။

“နန်းတော်ကြီးထဲ ရောက်ပြီဘဲ ထားပါတော့၊ ဇိုဗိတ်ကိုရအောင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”ဟု သူနိုးအာမက်က မေးသည်။

“မပူပါနဲ့ ကောင်လေးရာ၊ နင်က အချစ်နာကျပြီး ဉာဏ်တုံးနေပေမင်္ဂ ငါတစ်ယောက်လုံး ရှိပါ သေးတယ် ...”ဟု လင်းတကြီးက ပြောသည်။ ထိုအခိုက်တွင် ဝေးလံရာအရပ်မှ အိုးစည်ဗုံမောင်းတီးသံများနှင့် နွားတွန်သံနှင့်တူသော တံပိုးစည်မှတ်သံများ ဆူညံစွာ ထွက်ပေါ်လာသည်။

“ဟေ့ အာမက်၊ ဒီအသံတွေကို နားထောင်စမ်း ...”ဟု လင်းတကြီးက ပြောသည်။ ပြီးလျှင် ဆက်၍ “ဒီအသံတွေဟာ နန်းတော်တံခါးမှာ ဇိုဗိတ်ကို ချစ်ရေးဆိုမည့် မင်းသားတွေ ရောက်လာလို့ မင်းလုလင်တွေက ကြွေးကြော်နေကြတဲ့ အသံတွေကွ၊ လာ အချိန်မရှိဘူး၊ မြန်မြန်သွားမယ်”ဟု ပြောပြီးလျှင် အာမက်၏ လက်ကို ဆွဲကာ၊ ပန်းခြံကြီးကို ဖြတ်၍ ပြေးသည်။ ပြီးလျှင် လင်းတကြီးက “ငါက အိပ်မွေ့ချဆေး သွားရှာမယ်၊ သင်က ပါယုပိုးထည်ဈေးကို သွား၊ သင့်လက်တွေဟာ အရင်ကလို အခိုးလျင်သေးသလား မလျင်ဘူးလား ဆိုသဟာကို ငါကြည့်မယ်၊ ရွှေချည်ထိုးထည်တွေ၊ ရွှေချည်ထိုးခြေခင်းတွေ၊ အဖိုးတန်ခေါင်းပေါင်းတွေ၊ အဖိုးတန် ကျောက်ကောင်းရတနာတွေ၊ လက်နက်ကောင်းတွေ ငါတို့ရမှဖြစ်မယ်၊ ပြီးတော့ ငါသတိရှိတုန်း ပြောရဦးမယ်၊ တာတာကုန်သည်တွေဆီကိုလဲ သင်က သွားလိုက်ဦး၊ မြင်းတစ်ကောင်နဲ့ လားတစ်ကောင် ငါလိုချင်တယ်”ဟု ပြောသည်။

“ဘာလုပ်ဖို့လဲ၊ ဘာလုပ်ဖို့လဲ”ဟု အာမက်က မေးသည်။

“မမိတဲ့ပန်းကို ခူးဘို့၊ လိပ်မွေးကြီးကို ရှာဘို့၊ ကြောင်ဂျိုကို ရှာဘို့၊ ဇိုဗိတ်ရဲ့ အချစ်ကို မျှားဘို့ပေါ့၊ ကောင်လေးရ”ဟု လင်းတကြီးက စိတ်အားထက်သန်စွာနှင့် ပြောသည်။ ပြီးလျှင်ဆက်၍ “ကိုင်း အချိန်မရှိဘူး၊ မြန်မြန်လုပ်၊ နောက် တစ်နာရီကြာရင် သင်နဲ့ ငါနဲ့ ခြင်္သေ့တံခါးမှာ ဆုံမယ် ...”ဟု ပြောသည်။

လင်းတကြီးနှင့် အာမက်တို့ လမ်းခွဲကြသည်။ ထိုအခိုက်တွင် ဘဂ္ဂဒက်နေပြည်တော် လမ်းမကြီးများ ပေါ်သို့ အာရှမင်းသားသုံးပါးက နောက်လိုက်နောက်ပါများခြံရံ၍ မြင်းများကို စီး၍လာကြသည်။ ဇိုဗိတ်က လေသာပြတင်းမှ မျှော်၍ကြည့်နေသည်။ အိုးစည်ဗုံမောင်းသံများလည်း ဆူညံလျက်ရှိသည်။

ထိုနေ့ နံနက်ပိုင်းတွင် တောရေပန်းတိုင်သည် စဉ်းလဲသောအကြံဖြင့် နန်းတော်ဆောင်မှ ထွက်သွားသည်။ ထိုအခိုက်တွင် ဇိုဗိတ်က သူ့ကျွန်မချစ်ကလေး ဇင်ဇင်ကို သူ့အပါးကို ခေါ်၍ “ဇင်ဇင်ရေ ငါ့အပါးကို လာစမ်းပါဦးအေ၊ ငါ့နောင်ရေးအတွက် ငါ စိတ်မအေးပါဘူး၊ အလာဟုအရှင် ကယ်တော်မူပါ၊ ငါ့နောင်ရေးကို ငါ သိပ်သိချင်သဟာဘဲ”ဟု ပြောသည်။

“ဗီဒဝင်သူ သယ်ရိယကို ခေါ်မေးကြည့်ပါ၊ သူ ဗေဒင် ကောင်းကောင်းတတ်ပါတယ်”ဟု ဇင်ဇင်က ပြောသည်။

သယ်ရိယကို အခေါ်လွှတ်လိုက်၍ ရောက်လာသည်။ ဇိုဗိတ်က သူ့နောင်ရေးကို အဟောခိုင်းသော အခါ၊ သယ်ရိယက ကြွေလင်ပန်းထဲတွင် မကြာမြို့မှယူလာသော သဲတစ်ဆုပ်ကိုထည့်ပြီးလျှင် ပါးစပ်ဖြင့် မှုတ်သည်။ တဖြည်းဖြည်းနှင့် ရွှေရောင်ရှိသော သဲလုံးကလေးများသည် နှင်းဆီပန်းပုံဖြစ်၍လာသည်။ ထိုအခိုက်တွင် လျှို့ဝှက်သောအကြံဖြင့် အပြင်သို့ထွက်၍သွားသော တောရေပန်းတိုင် ပြန်၍ရောက်လာသည်။ သယ်ရိယက သဲဗေဒင်ဟောနေသည်ကို တောရေပန်းတိုင်က ဂရုစိုက်၍ ကြည့်နေသည်။

“နာတော်မူပါ မိုးကျမယ်၊ ဤသဲလုံးများထဲတွင် မိုးကျမယ်၏နောင်ရေးသည် ထင်ရှားစွာ ပေါ်နေ ပါသည်၊ အခု မိုးကျမယ်၏ ဥယျာဉ်တော်တွင်းက ဟောသည် လေသာပြတင်းပေါက်အောက်မှာရှိတဲ့ နှင်းဆီ

အနီပင်ကို ရှေးဦးစွာထိရသောသူသည် မိုးကျမယ်နှင့် စုံဖက်ရပါလိမ့်မည်။ ထိုသူသည် အလာဟုအရှင်က မိုးကျမယ်အဖို့ သတ်မှတ်ပေးတော်မူသော ကြင်ဖက်တော်လောင်းဖြစ်သည် ...”ဟု ဗေဒင်ဆရာမက ဟောသည်။

ချစ်ရေးဆိုလာသော မင်းသားသုံးပါး ဝင်လာရန် နန်းတော်တံခါးများကို ဖွင့်လိုက်သောအခါ ဇိုဗိတ်က သူ့လေသာပြတင်းပေါက်အောက်တွင်ရှိသော နှင်းဆီပင်ကို ရင်တဖိုဖိုနှင့် ကြည့်၍နေသည်။ ထိုနှင်းဆီပင်သည် နန်းတော်တံခါးမကြီးသို့လာရာ လမ်းကျဉ်းကလေး၏ ဘေးတွင် ကပ်၍ပေါက်လျက်ရှိသည်။

မြို့တံခါးသို့ ကြီးမားသော ဆင်ဖြူတော်ကြီးတစ်ကောင် ဝင်လာသောအခါ စောင်းညှင်းပတ်သာ တူရိယာများကို ဆူညံစွာတီးကြသည်။ ဆင်ဖြူတော်၏ ကျောကုန်းထက်ရှိ သလွန်ဆောင်တွင် အရပ်မြင့်သော ယောက်ျားတစ်ယောက်သည် ဖြူဖွေးသောဘော်ရောင်တန်ဆာကို ဝတ်ထားသည်။ သူ၏ လက်မောင်းတွင် စိန်ကျောက်ရတနာများ စီချယ်ထားသော လက်ကောက်များ ဝတ်ထားသည်။ သူ၏ လည်ပင်းတွင် အရောင် တဖိတ်ဖိတ် တောက်နေသော ပုလဲလည်ဆွဲရှိသည်။ သူ၏ ခါးစည်းတဘက်မှ အဖိုးတန် ကျောက်ရတနာများ တွဲလွဲကျ၍နေသည်။ သူ့လက်ထဲတွင် အရှည်လေးတောင်ရှိသော ဓားလွယ်ကြီးကို အလွတ်ကိုင်ထားသည်။ သူ့ရှေ့နှင့် နောက်မှ မြင်းစီးလှလင်များပါသည်။ သူတို့၏ အဝတ်တန်ဆာများမှာ အလွန်ထည်ဝါသည်။ သူတို့၏ မုတ်ဆိတ်များကို အချို့က မဲနယ်ဆိုးထား၍၊ အချို့က ဟင်္သာပြဒါးရောင် ဆိုးထားသည်။

ချစ်ရေးဆိုလာသော မင်းသားသုံးပါး ဝင်လာသည်ကို ဘဂ္ဂဒက်နေပြည်တော်ရှိ မှူးကြီးမတ်ရာ၊ သေနာပတိ၊ သူဌေးသူကြွယ်မကျန် လာ၍ကြည့်ကြသည်။

စိန်များဖြင့် စီချယ်ထားသော လှံတန်ကို ဝှေ့ပြီးလျှင်၊ သံတော်ဆင့်က “အိန္ဒိယမင်းသား ကြွလာပါပြီ၊ ဤမင်းသားသည် တောင်ဘက်အရပ်၏ အရှင်ဖြစ်ပါသည်။ သူ၏ ဟိန္ဒူစတန်ပြည်က နတ်ပေါင်းများစွာမှ ဆင်းသက်လာသူဖြစ်ပါသည်။ သူသည် ရန်နိုင်သူဖြစ်ပါသည်။ ဗိဿနိုးနတ်မင်း၊ သီဝနတ်မင်း၊ ဗြဟ္မာနတ်မင်း ကြီးများနှင့်လည်း ညီအစ်ကိုဝမ်းကွဲတော်ပါသည်။ ဤမင်းသား၏ နန်းတော်သည် အထောင်အသောင်းသော ပတ္တမြားရောင်များဖြင့် လျှမ်းလျက်နေပါသည်ဟု ပြောကြပါသည်”ဟု ကြေညာလိုက်သည်။

ဇင်ဇင်က ဇိုဗိတ်၏ နားနားသို့ ကပ်ပြီး “ဟာ ... သည်မင်းသားက သိပ်ဥစ္စာပေါပြီး သိပ် ဘုန်းကြီး ပါလား”ဟု ပြောသည်။

“ဟုတ်သာပေါ့အေ”ဟု ဇိုဗိတ်က ပြောပြီးလျှင် လေသာပြတင်းပေါက်တွင် ကာထားသော ကျောက်ဖြူ ယင်းကြာမှ ချောင်း၍ကြည့်သည်။ ပြီးလျှင် “သူ့မှာ ပတ္တမြား ဘယ်လောက်ပေါ့ပေါ့၊ ငါတော့ သူ့ကို မကြိုက် ပါဘူး၊ သူ့မျက်နှာကြီးက ကြောက်စရာကြီး”ဟု ဆက်၍ပြောသည်။ ပြီးလျှင် ဇိုဗိတ်သည် လက်အုပ်ချီ၍ “အို အလာဟုအရှင်၊ နှင်းဆီပင်ကို ဤ မင်းသား မထိမိစေရန် စောင့်ရှောက်ပေးတော်မူပါ”ဟု ဆုတောင်းသည်။

အလာဟုအရှင်က ဇိုဗိတ်၏ ဆုတောင်းကို ဖြည့်တော်မူသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ဟိန္ဒူစတန် မင်းသားစီးလာသော ဆင်ဖြူတော်ကြီးသည် နှင်းဆီပင်နားသို့ ရောက်သောအခါ တစ်ဖက်သို့သွေ၍ သွားသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

ဇိုဗိတ်က ဝမ်းသာပြီးရယ်သည်။ ပြီးလျှင် “ပါယုမင်းသား ဝင်လာပါပြီ”ဟု တံခါးဝမှ ကြေညာ လိုက်သောအသံကို လှမ်း၍နားထောင်လိုက်သည်။ ပါယုမင်းသားဘေးမှ သံချပ်ဝတ်မြင်းသည်တော်များ ဝန်းရံ၍ လိုက်ကြသည်။ ပါယုမင်းသားသည် ကုလားအုတ်နှစ်ကောင် ရှေ့နောက်သယ်ဆောင်လာသော ဝေါတော်ကို စီးလျက်၊ လက်ဝတ်ရတနာအမြောက်အမြားဝတ်ထားသော လက်တော်ဖြင့် စိန်စီထားသောကြုတ်တွင်းမှ နှင်းဆီရောင် အချိုမုန့်များကို တစ်ဆုပ်ကြီး တစ်ဆုပ်ကြီး နှိုက်၍ စားလျက်ရှိသည်။

“ဘုရင်တကာ၏ ဘုရင်၊ ပါယုပြည့်ရှင် ကြွလာပါပြီ”ဟု သံတော်ဆင့်က ကြေညာသည်။ ပြီးလျှင် ပါယုဘုရင်၏ ရှည်လျားသော ဘွဲ့တော်များကို ရွတ်ပြသည်။

ထိုသို့ရွတ်ပြနေစဉ် ဇိုဗိတ်က ဇင်ဇင်အား “ကြည့်စမ်းပါဦးအေ ဇင်ဇင်ရေ၊ ဒီမင်းသားရုပ်က ဝက်ကြီးနဲ့ သိပ်တူသဟာဘဲ၊ ဝလိုက်သဟာလဲ ဝက်ကြီးအတိုင်းဘဲ၊ သူ့နှုတ်ခမ်းမွေးကြီးကလဲ ဝက်မြီးကြီး ခွေထား သလိုဘဲ” ဟု ပြောသည်။

ဇိုဗိတ်၏ ပြောပြချက်မှာ ရှုတ်ချရာကျသည်။ သို့ရာတွင် မှန်ကန်သည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ပါယုမင်းသားသည် ရှေးပါယုမင်းသားများကဲ့သို့ စွမ်းရည်သတ္တိ မရှိတော့ဘဲ၊ အစားကောင်းစားဖို့ တစ်ခုတည်း ကိုသာ စိတ်ဝင်စား၍နေသောကြောင့်ဖြစ်သည်။ သူသည် ဓားကိုလည်း ရန်သူများ၏ ဦးခေါင်းကို ဖြတ်ရာ၌ အသုံးမပြုတတ်တော့ဘဲ၊ သိုးပေါင် ဆိတ်ပေါင်လောက်သာ လှီးတတ်တော့သည်။ သူ့ကို ရာဇပလ္လင်ပေါ်သို့ အားကောင်းသော ယောက်ျားကြီးသုံးယောက်က မ၊၍တင်ရပြီးလျှင်၊ သူ့ခါးစည်းတဘက်ကြီးမှာ တစ်ဆယ့် လေးတောင်ရှည်သည်ဟု ပြောကြသည်။

သူပွဲတော်တည်သောအခါ ငန်းဘဲတစ်ကောင်ကို အထဲမှ ရိုးရိုး ဘဲတစ်ကောင် အစာသွတ်ရသည်။ ထိုဘဲထဲမှ ကြက်တစ်ကောင် အစာသွတ်ရသည်။ ထိုကြက်ထဲမှ ငုံးတစ်ကောင် အစာသွတ်ရသည်။ ထိုငုံး တစ်ကောင်ထဲမှ ခိုတစ်ကောင် အစာသွတ်ရသည်။ ထိုခိုထဲမှ စာကလေးတစ်ကောင် အစာသွတ်ရသည်။ ထိုစာကလေးထဲမှ ယောက်သွားတစ်ကောင် အစာသွတ်ရသည်ဟု စာဆိုရှိသည်။ သေသောက်ကြူးသည့် နေရာ တွင်လည်း သူ့ကို စကော့လူရိုင်းများကပင် ဆလမ်းတိုက်ရသည်။ သူ့ကို ကြည့်ရသည်မှာ ပိဿာချိန် တစ်ထောင်ငါးရာရှိသော ဝက်ဆီအိမ်ကြီးနှင့် တူသည်။

“ဟုတ်သည်ဟဲ့၊ သူ့ကြည့်ရသဟာ ဧရာမ ဝက်ဆီအိမ်ကြီးလိုဘဲ” ဟု ဇိုဗိတ်က ထင်မြင်ချက်ပေးသည်။ ပြီးလျှင် ဇိုဗိတ်က “အို အလာဟုအရှင်၊ ငါ့အား သည်ဝက်ဆီအိမ်ကြီး၏ လက်တွင်းသို့ မရောက်အောင် စောင်မတော်မူပါလော့” ဟု ဆုတောင်းသည်။

သို့ရာတွင် ဇိုဗိတ်မှာ ဝက်ဆီအိမ်ကြီး၏ ဘေးကို ကြောက်ရန်မလို၊ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ပါယု မင်းသားသည် အကယ်၍ ဗေဒင်ဟောချက်ကို တင်ကြိုသိထားနှင့်၍ နှင်းဆီပင်ကို သူ့ဝေါတော်ပေါ်မှာ လှမ်း၍ ထိလိုသည့်တိုင်အောင်ပင် ထိ၍ဖြစ်နိုင်မည် မဟုတ်သောကြောင့် ဖြစ်သည်။

ပါယုမင်းသားသည် နှင်းဆီပင်ကို ထိရန်မတတ်နိုင်သည်ကို သိသောအခါ “အလာဟုအရှင်ရဲ့ ကျေးဇူးဘဲ” ဟု ဇိုဗိတ်က အားရဝမ်းသာပြောသည်။

ထိုအခိုက်တွင် တောရေပန်းတိုင်က အကြံတစ်ခုရ၍ လျှို့ဝှက်သော လှေကားမှ ဥယျာဉ်တော်ထဲသို့ ဆင်းသွားပြီးလျှင်၊ မောင်းဂွတ်မင်းသားချမ်းယိုန်၏ အခြွေအရံများနှင့် သွား၍ရောနေသည်။ တောရေပန်းတိုင် သည် နံနက်ပိုင်းကလည်း တစ်ကြိမ်၊ မောင်းဂွတ်လူမျိုးများနှင့် အဆက်အသွယ်လုပ်ခဲ့ပြီ။ အဘယ်ကြောင့် ဆိုသော် တောရေပန်းတိုင်သည် သူ့ကို အာရဗီလူမျိုးများနှင့် မွတ်ဆလင်လူမျိုးများက ကျွန်အဖြစ်၌ သွတ်သွင်း ထားသည်ကို အမြဲတမ်း မကျေမနပ်ဖြစ်၍နေသောကြောင့်ဖြစ်သည်။ တစ်နေ့တွင် သူ၏ မောင်းဂွတ်အမျိုးသား ဖြစ်သော ချမ်းယိုန်မင်းသားက၊ ဇိုဗိတ်ကို သိမ်းပိုက်ပြီး၍ ကာလစ်ကြီး နတ်ရွာစံသောအခါတွင်၊ ဘဂ္ဂဒက် နေပြည်တော်အလုံးကို မောင်းဂွတ်လူမျိုးများက အုပ်စိုးနိုင်လိမ့်မည်ဟု တောရေပန်းတိုင်စိတ်ထဲက မျှော်လင့် နေသည်။ ချမ်းယိုန်ကိုယ်တိုင်ကလည်း ထိုကဲ့သို့သော မျှော်လင့်ချက်မျိုး ရှိသည်။

ပါယုမင်းသား၏ ပုံပန်းမှာ ရယ်စရာကောင်းသော်လည်း ချစ်စဖွယ်စရိုက်ရှိသည်။ ဟိန္ဒူစတန် မင်းသားမှာ နတ်ကဲ့သို့ မြင့်မြတ်သောနည်းရှိသည်။ သို့ရာတွင် မောင်းဂွတ်မင်းသားမှာ လူသား အင်မတန် ဆန်၍ ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်သော နည်းရှိသည်။ မျိုးရိုးအလိုက် အားအင်လည်းသန်စွမ်း၍ ခက်ထန်သောစိတ် ရှိသည်။ ဘဂ္ဂဒက်ပြည်အား ဇိုဗိတ်မင်းသမီးကို သိမ်းပိုက်ခြင်းဖြင့်သော်လည်းကောင်း၊ ထိုနည်းနှင့်မှ မရလျှင် လုပ်ကြံမှုအင်အား၊ သည်းခံမှုအင်အား၊ လက်နက်အင်အားဖြင့်သော်လည်းကောင်း ရအောင်သိမ်းယူမည်ဟု သူ့အမတ် ဝေါင်ကိုင်းကို ချမ်းယိုန်က ပြောပြဖူးသည်။

ဝေါင်ကိုင်းက “သဟာကတော့ အရှင်နတ်များရဲ့ အလိုတော်အတိုင်းဘဲနဲ့ တူပါသည်”ဟု ပြောသော အခါ၊ ချမ်ယိုန်က “တယ်မိုက်တဲ့လူဘဲ၊ ဘယ်က နတ်တွေရဲ့ အလိုရမှာလဲ၊ ငါ့အလိုတော်အတိုင်းလို့ ပြောစမ်းပါ၊ ငါ့အလိုတော်က နတ်တွေ အကုန်လုံးရဲ့ အလိုတွေကို စုပေါင်းထားသဟာထက်ပင် ပြင်းထန် သေးသည်”ဟု ပြောသည်။

နံနက်ပိုင်းက မောင်းဂွတ်မင်းသား စခန်းချရာသို့ ရောက်သောအခါ တောရေပန်းတိုင်က “ငါသည် မောင်းဂွတ်သွေးအစစ်ဖြစ်သဖြင့်၊ မောင်းဂွတ်မင်းသား၏ အလိုတော်ဖြစ်မြောက်ရေးကို ငါတတ်နိုင်သမျှ အကူအညီပေးပါမယ်”ဟု ဝေါင်ကိုင်းကို ပြောခဲ့သည်။ ဒုတိယအကြိမ် မောင်းဂွတ်မင်းသား၏ အခြေအရံများနှင့် တွေ့သောအခါတွင်လည်း တောရေပန်းတိုင်က ဝေါင်ကိုင်းအပါးသို့သွား၍ ဗေဒင်ဟောထားသော နှင်းဆီပင် အကြောင်းကို တိုးတိုးတိတ်တိတ် ပြောခဲ့ပြန်သည်။ ပြီးလျှင် တောရေပန်းတိုင်က “သည်အာရဗီတွေဟာ အဲသည်လို ကိုးရီးမှတွေ့ကို သိပ်ယုံကြည်တယ်”ဟု ဆက်၍ပြောသည်။

“သင့်ကို အခါတစ်သောင်း ငါ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ ဘဂ္ဂဒက်မြို့ရိုးပေါ်မှာ ချမ်ယိုန်မင်းသားရဲ့ လက်သည်းငါးချောင်းပါတဲ့ ရွှေနဂါးအလံတော်ကို စိုက်ထူတဲ့အခါမှာ အလွန်မွန်မြတ်တဲ့ ဂုဏ်ထူးဘွဲ့ထူးကို သင် ရပါစေမယ်”ဟု ဝေါင်ကိုင်းက တောရေပန်းတိုင်ကို တာဝန်ခံသည်။

ထို့နောက် ဝေါင်ကိုင်းသည် ချမ်ယိုန်မင်းသား၏ ဝေါတော်ထံသို့ ဝင်၍ တောရေပန်းတိုင်ဆီမှရသော သတင်းများကို ပေးသည်။ ချမ်ယိုန်၏ ဝေါတော်မှာ အင်မတိအင်မတန် ကြီးကျယ်ခမ်းနား၍ စစ်သည်တစ်ရာက ထမ်းသည်။ ဝေါတော်၏ ရှေ့နောက်မှ မြင်းသည်တော်များ၊ ခြေသည်တော်များက မိမိတို့ဆိုင်ရာ အလံများကို ကိုင်၍ ခြံရံလိုက်ပါ ကြသည်။

သံတော်ဆင့်က “ချမ်ယိုန်မင်းသား ကြွလာပါပြီ ...”ဟု ကြေညာလိုက်သည်။ ကာလစ်ကြီးက နန်းတော်ပေါ်မှ ကြည့်နေသည်။

“မိုးကျမယ်ရဲ့ ကြည့်ပါဦး ကြည့်ပါဦး”ဟု ဇင်ဇင်က ဇိုဗိတ်ကို ပြောသည်။

“ခက်ကုန်ပြီ”ဟု ဇိုဗိတ်က အော်လိုက်သည်။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် မောင်းဂွတ်မင်းသားသည် ထိုအခိုက်တွင် သူ့ဝေါတော်ကို ရပ်လိုက်ပြီးလျှင် အောက်သို့ဆင်း၍ ဥယျာဉ်ထဲသို့ ဝင်သွားသောကြောင့်ဖြစ်သည်။

ချမ်ယိုန်မင်းသားကို မြင်လိုက်လျှင် မြင်လိုက်ချင်း၊ ဇိုဗိတ်သည် ကြက်သီးများထ၍သွားသည်။ ချမ်ယိုန်၏ ရုပ်ရည်ကို ကြည့်ရသည်မှာ သနားကြင်နာစိတ် လုံးလုံးရှိဟန်မရ။ သူသည် ဘေးအမျိုးမျိုးနှင့် တွေ့ဖူးသဖြင့် ကြောက်ရ ကောင်းမှန်း၊ သနားကြင်နာရကောင်းမှန်း မသိတော့။

“ငါဖြင့် သူ့ကို မြင်ရသဟာ ကျောကို စိမ့်သွားသဟာဘဲ ...”ဟု ဇိုဗိတ်က ဇင်ဇင်ကို ပြောသည်။ ပြီးလျှင် ဇိုဗိတ်သည် ကြောက်ပြီး တုန်၍နေသည်။ ထိုအခိုက်တွင် တောရေပန်းတိုင်က စူးစူးဝါးဝါးရယ်နေရာမှ သူ့အကြံအောင်မြင်ဟန်ဖြင့် ချောင်းဟန်လိုက်သည်။

ချမ်ယိုန်က ဣန္ဒြေရကြီးနှင့် နှင်းဆီပင် ရှိရာသို့ သွားသည်။ ဇိုဗိတ်မှာ စိုးရိမ်လှပြီ။ “အို အလာဟု အရှင်၊ သည်မင်းသားကို နှင်းဆီပင်နှင့် ထိခွင့်ပေးတော်မမူပါနှင့် ...”ဟု ဇိုဗိတ်က ဆုတောင်းသည်။

သို့ရာတွင် ဇိုဗိတ်အဖို့ ထိုသို့ ရင်လေးဖွယ်ဖြစ်၍နေခိုက်တွင်၊ ဇိုဗိတ်ကို ချစ်ရေးဆိုမည့် စတုတ္ထ မင်းသားတစ်ပါး ရောက်လာကြောင်း သံတော်ဆင့်က ကြေညာလိုက်သည်။

“ဟောတော့ အစကတော့ မင်းသားသုံးပါးထဲလို့လို့နဲ့၊ အခုတော့ တစ်ပါးတိုးလာပါပကော”ဟု ဇင်ဇင်က အံ့အားသင့်ကာ ပြောသည်။

“သည်မင်းသားက ဘယ်ကများပါလိမ့်”ဟု တောရေပန်းတိုင်က မသင်္ကာစိတ်ဖြင့် ပြောသည်။

ဘေးမှ ကြည့်နေကြသော ပရိသတ်များကလည်း “သည်မင်းသားက ဘယ်က မင်းသားပါလိမ့် ...”ဟု အံ့သြနေကြသည်။

ချမ်းယိုန်က သူ့အမတ် ဝေါင်ကိုင်းအား “သည်မင်းသားက ဘယ်သူလဲ”ဟု မေးသည်။
 “သည်မင်းသားက ဘယ်သူပါလိမ့်”ဟု ဝမ်းသာသော အသံဖြင့် ဖိုဗိတ်က ပြောသည်။
 ထိုအခိုက်တွင် သံတော်ဆင့်က “ကျွန်းများရှင်၊ ရွှေနန်းဥဆောင်ရှင် အာမက်မင်းသား ကြွလာပါပြီ”ဟု
 ကြေညာလိုက်သည်။

“ဗုဒ္ဓေါ ဗုဒ္ဓေါ၊ သည်လိုတိုင်းပြည်မျိုး ဒီလို မင်းသားမျိုးအကြောင်း ငါဖြင့် တစ်ခါမှ မကြားဖူးပါဘူး”
 ဟု ချမ်းယိုန်က သူ့စာရေးတော်ကြီးတစ်ယောက်ကို ပြောသည်။

ထိုအခိုက်တွင် သူခိုးအာမက်က ဘော်သားပကတိကဲ့သို့ ဖြူဖွေးနေသော ခိုးရာပါမြင်းဖြူကြီးကို
 ခန့်ခန့်ကြီးစီး၍ နန်းတော်ဆီသို့ ရှေ့ရှုဝင်လာသည်။ အာမက်၏ ခိုးရာပါအဝတ်တန်ဆာများမှာလည်း
 အင်မတန် ခန့်ညားသည်။ သူ၏ အရိုးစိန်စီစားကောက်ကြီးနှင့် စစ်တိုက်ပုဆိန်ကြီးများကလည်း အင်မတန်
 ခန့်ညားသည်။ အာမက်၏ မြင်းဖြူကြီး၏နောက်နားမှ လင်းတကြီးက လားပုကလေးပေါ်တွင် မျောက်ထိုင်
 ထိုင်၍ ဣန္ဒြေရရစီး၍ လိုက်လာသည်။ လင်းတကြီးဝတ်ဆင်ထားသော ခိုးရာပါအဝတ်တန်ဆာများမှာ
 အာမက်၏ ခိုးရာပါအဝတ်တန်ဆာများလောက် မကောင်းသော်လည်း သူ့နည်းနှင့်သူ ခန့်ညားသည်သာ
 ဖြစ်သည်။

ထိုအခိုက်တွင် ချမ်းယိုန်သည် နှင်းဆီပင်အနီးသို့ ရောက်၍သွားပြီ။ သို့ရာတွင် ချမ်းယိုန်သည် သူ
 လက်လှမ်းမီနေပြီဖြစ်သော နှင်းဆီပင်ကို သွား၍မကိုင်လိုက်ဘဲနှင့် သူမမျှော်လင့်ဘဲပေါ်လာသော စတုတ္ထ
 မင်းသား အာမက်ကို ကြည့်လိုစေကြီးလှသဖြင့် အာမက်ရှိရာသို့ လှည့်၍ပြန်ခဲ့သည်။

အာမက်သည် မြင်းပေါ်တွင် မတ်မတ်ကြီးထိုင်၍ ဖိုဗိတ်၏ လေသာပြတင်းပေါက်ရှိရာဘက်သို့
 သူ့မြင်းဖြူကြီးကို မောင်း၍သွားသည်။ ပြီးလျှင် အာမက်က ဖိုဗိတ်ကို ပြုံး၍ကြည့်လိုက်သည်။

“ဟဲ့ ဇင်ဇင်၊ ငါ့အပါး တိုးစမ်းပါအေ့၊ သဟာမှ မင်းသားအစစ်အေ့၊ သူမြင်းစီးပုံကလဲ သိပ်ကျက်သရေ
 ရှိသဟာဘဲ၊ မင်းသားဆိုတာ သည်လို ကျက်သရေရှိမှပေါ့၊ သဟာမှ ငါ့မင်းသားအေ့၊ အို အလာဟုအရှင်
 သည်မင်းသားကလေးအား နှင်းဆီပင်ကို ကိုင်ခွင့်ပြုပါလော့”ဟု ဖိုဗိတ်က ဝမ်းသာအားရပြောသည်။

တောရေပန်းတိုင်က ဖိုဗိတ်မင်းသမီးကလေး၏ ဘေးနားမှ ကြည့်နေရင်း မစဉ်းစားတတ်အောင်
 ဖြစ်နေသည်။ ပြီးလျှင် “သူ့ဘွဲ့ကလဲ ကျွန်းများရှင်တဲ့၊ ဆန်းလိုက်သဟာ၊ သူ့ကို ငါမြင်ဖူးပါသည်။
 ဘယ်မှာများ မြင်ဖူးသလဲ မသိဘူး”ဟု ညည်းလိုက်သည်။

ထိုအခိုက်တွင် ဝေါင်ကိုင်းက ဥယျာဉ်ထဲသို့ ရောက်၍နေသော သူ့သခင် ချမ်းယိုန်အား “အို အရှင်
 မင်းသား၊ အခုလာသည့် မင်းသားက အစစ်လား အတုလားဆိုသဟာ အခုပင် ငါသွား၍စုံစမ်းပါမည်။
 ဤအတောအတွင်း သင်က ဗေဒင်ဆရာမ၏ ဟောချက်ကို မေ့တော်မမူပါလင့်၊ သည်အာရဗီကောင်တွေဟာ
 အင်မတန် ကိုးရိုးယုံကြည်မှု အားကြီးပါသည်။ နှင်းဆီပင်ကို ပထမ ထိသူသာ ...”ဟု ပြော၍ စကားမဆုံးမီ
 ချမ်းယိုန်က “အေး အေး၊ ဟုတ်သည် ဟုတ်သည်”ဟု ပြောပြီးလျှင် နှင်းဆီပင်ရှိရာသို့ စိုက်စိုက်ကြီးသွားသည်။

ဖိုဗိတ်မှာ ရင်တဖိုဖို ဖြစ်၍နေပြီ။ အကယ်၍ ချမ်းယိုန်ကသာ နှင်းဆီပင်ကို ဦးစွာ လက်နှင့်
 ထိလိုက်မည် ဆိုလျှင် သူသည် သူ မနှစ်သက်သော ချမ်းယိုန်နှင့် စုလျားရစ်ပတ်ရတော့မည်။ “အို အလာဟု
 အရှင်၊ ငါ့ကို ပစ်ထားတော်မမူပါနှင့်၊ ကယ်တော်မူပါဦး”ဟု ဖိုဗိတ်က အသည်းတထိတ်ထိတ်နှင့်
 ဆုတောင်းသည်။

ချမ်းယိုန်က နှင်းဆီပွင့်တစ်ပွင့်ကို ခူးရန် သူ့လက်ကို မြှောက်လိုက်သည်။

ထိုအခိုက်တွင် အလာဟုအရှင်၏ သတ္တမစံတော်ဆောင်တွင်းရှိ လူသားတို့၏ ကံကြမ္မာထိန်း
 အတောင်မည်းရှိသော တမန်တော်နတ်သားက ဖိုဗိတ်၏ဆုတောင်းသံကို ကြားလိုက်သဖြင့် လူသားစာရင်း
 ပုရပိုက်လိပ်ကြီးကို ဖြန့်လိုက်ပြီးလျှင် နှင်းဆီပွင့်တွင်း ပန်းရက်စုပ်နေသော ပျားကလေးတစ်ကောင်အား၊
 ချမ်းယိုန်၏လက်ကို တုပ်လိုက်ရန် အမိန့်တော်ချလိုက်သည်။ ပျားကလေးသည် တမန်တော်နတ်သား၏

အမိန့်တော်ကို မလွန်ဆန်နိုင်သဖြင့်၊ ချမ်းယိုန်၏လက်ကို နှင်းဆီပန်းနှင့်ထိမိ စွပ်ကနဲ စိုက်၍တုပ်လိုက်သည်။ ချမ်းယိုန်က ရာဇက္ခန္ဓာပျက်ကာ နောက်သို့တုန်၍ပြေးသည်။

တမန်တော်နတ်သားသည် ထိုသို့ ချမ်းယိုန် နောက်သို့တုန်၍ပြေးရုံနှင့် စိတ်မချသေးသဖြင့်၊ ထိုပျားကလေးကိုပင် အာမက်၏ မြင်းဆီသို့ စေလွှတ်၍ မြင်း၏ တင်ပါးကို အတုပ်ခိုင်းပြန်သည်။ အာမက်၏ မြင်းက ပျားတုပ်သဖြင့် လန့်၍ပတပ်ရပ်လိုက်သည်။ အာမက်က ဇက်ကိုဆွဲ၍ မြင်းကို ငြိမ်အောင်လုပ်နေစဉ်၊ မြင်းပေါ်မှ စဉ်ပြီး နှင်းဆီခြံပေါ်သို့ ကျသွားသည်။

ဇိုဗိတ်မင်းသမီးကလေးက အသံစာစာကလေးဖြင့် ရယ်လိုက်သည်။ ပြီးလျှင် “အလာဟုအရှင်ရဲ့ တန်ခိုးတော်ဘဲ၊ နှင်းဆီပင်ကို သည်မင်းသားကလေးက ထိလိုက်ပြီ”ဟု ပြောသည်။

“ထိုရုံတွင်ဘာကမလဲ မိုးကျမယ်ကလေးရဲ့၊ နှင်းဆီကိုင်းတွေတောင် ကျိုးကုန်သဟာပေါ့”ဟု ဇင်ဇင်က အားရဝမ်းသာပြောသည်။ ပြီးလျှင် “နိမိတ်တော့ ကောင်းသဟာဘဲ ထိပ်ထားရေ၊ သည်မင်းသားကလေးနဲ့သာ အကြောင်းဆက်ရရင်တော့ ထိပ်ထားရဲ့ နှင်းဆီဖူးကလေးတွေဟာလဲ အကုန်ကြေကုန်မှာဘဲ ထင်တယ်”ဟု ဇင်ဇင်က ကျီစယ်သည်။

“ညည်းကလဲအေ၊ ရှက်စရာတွေ မပြောစမ်းပါနဲ့”ဟု ဇိုဗိတ်က ဟန်လုပ်၍ပြောသည်။

အာမက်က ဣန္ဒြေမပျက် နှင်းဆီပန်းတစ်ပွင့်ကို ခူး၍ သူ့ခါးစည်တဘက်တွင် ထိုးပြီးလျှင်၊ နှင်းဆီပင်ကြားမှ ခုန်၍ ထွက်လိုက်သည်။ အာမက်သည် ချမ်းယိုန်နှင့် မနီးမဝေးနေရာသို့ ရောက်သွားသဖြင့်၊ ချမ်းယိုန်က “အို ကျွန်းများရှင်မင်းသား၊ သင်ဟာ အင်မတန် ကံကောင်းသည်၊ မတော်တဆ မြင်းပေါ်က ကျပြီး သင်သေသွားမည်ဆိုလျှင် သင်ရဲ့ ကျွန်းများရှင်မင်းဆက်ဟာ တစ်ခါတည်း တုံးသွားမှာဘဲ ...”ဟု ရဲ့၍ပြောသည်။

ပြီးလျှင် ချမ်းယိုန်က ဘေးသို့ဖယ်သွားသည်။ “ထိုအခါ လင်းတကြီးက အာမက်ကိုခေါ်၍ “ဟေ့ကောင်လေး၊ သင့်ကို သည်မောင်းဝွတ်တော်ကြီးက မသင်္ကာဘူး၊ သည်တော့ သင် လေးတိလေးကန်လုပ်နေလို့ မဖြစ်ဘူး၊ မင်းသမီးကလေးကို မြန်မြန်သုတ်ပြေးမှ ဖြစ်မယ်၊ ရော့”ဟု ပြောပြီးလျှင်၊ အာမက်၏ လက်ထဲသို့ အိပ်မွေ့ချဆေးပုလင်းကလေးကို ထည့်လိုက်သည်။ ပြီးလျှင် ဆက်၍ “ရော့၊ ဟောသည် ပဝါစကလေးကိုလဲ ယူ၊ ဆေးနဲ့ နည်းနည်းဆွတ်ပြီး ကိစ္စတစ်ခါထဲ ပြီးအောင် စီရင်လိုက်”ဟု ပြောသည်။

“သည်ပဝါစကို ငါ ဆေးနဲ့ မဆွတ်ချင်ဘူး၊ ဟောဒီ နှင်းဆီပန်းကို ငါ ဆေးနဲ့ ဆွတ်လိုက်မယ်၊ ဒီနှင်းဆီပန်းဟာ ငါ့ကံကြမ္မာကို ဖန်တီးမယ်၊ နှင်းဆီပန်းဘဲ ...”ဟု အာမက်က ပြန်ပြောသည်။

ပြီးလျှင် အာမက်သည် သူ့ရူးထားသော နှင်းဆီပန်းနီနီကလေးကို အီဂျစ်အိပ်မွေ့ချဆေးဖြင့် ဆွတ်ဖျန်းလိုက်သည်။

* * *

Commercial use of this book will be at your OWN RISK

အခန်း (၄)

ဟိန္ဒူစတန်မင်းသား နန်းတော်ထဲသို့ ဝင်လာခိုက်တွင်၊ လင်းတကြီးက ကျွန်မလှလှကလေး တစ်ယောက်နှင့် ရင်းနှီးအောင်လုပ်ပြီးလျှင်၊ ဇိုဗိတ်မင်းသမီးကလေး၏ အဆောင်တော်နောက်ဖေးဘက်တံခါးကို မည်ကဲ့သို့သွားရသည့်အကြောင်းကို စုံစမ်း၍ထားလိုက်သည်။ လင်းတကြီးသည် ကျွန်မချောကလေးနှင့် ရင်းနှီးရန် လာဘ်ထိုးခြင်း၊ မြောက်ပင်ပြောခြင်းနှင့် ချစ်ရေးဆိုခြင်း ပရိယာယ်နည်းသုံးနည်းကို အသုံးပြုသည်။ လင်းတကြီးသည် ပြင်ပရုပ်တွင် အရေတွန့်လိပ်၍နေပြီဖြစ်သော်လည်း ချစ်ရေးဆိုမှုဘက်တွင် သန်စွမ်း ဖြတ်လတ်သည်။

“အို ဝိညာဉ်များ၏ သည်းခြေစာကလေး၊ ငါမေးသဟာကို ပြောစမ်းပါ။ ဤသမီးတော်ကလေး ပန်းကုံးစွပ်သဘင် ပြီးသောအခါ သင့်ကို ငါတွေ့ချင်ပါသေးသည်။ မတွေ့ရလျှင် ငါ မနေနိုင်ပါ။ သင်ဟာ ငါ့ခေါင်းပေါင်းမှာ ပန်ထိုက်သည့် နှင်းဆီဖူးကလေးပါ။ အို နုနယ်ပျော့ပျောင်းသူကလေး၊ ငါသည် သင်၏ ချစ်သူ ဖြစ်လိုပါသည်။ ငါ၏နှုတ်ခမ်းများက သင်၏နှုတ်ခမ်းကလေးများနှင့် ရင်းနှီးစွာဆက်ဆံရန် တောင့်တ နေပါသည်။ အို လပြည့်ဝန်းမကလေး၊ ငါမေးသည်ကို ပြောပါလော့ ...”ဟု လင်းတကြီးက ကျွန်မချော ကလေးကို ညှစ်မေးသည်။

လင်းတကြီးက အနူးကောင်းသဖြင့် ကျွန်မချောကလေးက လင်းတကြီးအား မင်းသမီးကလေး၏ အဆောင်တော်နောက်ဖေးပေါက်ကို ဘယ်နည်းဘယ်ပုံဝင်ရသည့်အကြောင်းကို စုံလင်စွာပြောပြသည်။

သို့နှင့် လင်းတကြီးက အာမကိ၏ လက်ကို ဆွဲပြီးလျှင်၊ “ဟေ့ ကောင်လေး လာ၊ မင်းသမီးကလေး အဆောင်တော်ကို သွားမယ်”ဟု ပြောသည်။ ဥယျာဉ်ထဲမှ ဖြတ်၍သွားပြီးနောက် မင်းသမီးကလေး၏ အဆောင် နောက်ဖေးပေါက်သို့ ရောက်သောအခါ၊ ပန်းနွယ်များအုပ်နေသောလမ်းဖြင့် အာမကိကို ဝင်စေသည်။

“ကိုင်း ... သည်ကနေ တက်ပေတော့ ကောင်လေး၊ ငါက အောက်က စောင့်နေမယ်၊ တကယ်လို့ လူ တစ်ယောက်ယောက် လာရင်၊ ငါက လေနုစ်ခါချွန်လိုက်မယ်၊ ကြားလား၊ ကိုင်း ... တက်ပေတော့၊ ကြာနေမယ်”ဟု လင်းတကြီးက မှာသည်။

အာမကိက ပန်းနွယ်များကိုဆွဲ၍ အဆောင်တော်ထက် ပြဿဒ်ပေါ်သို့ တက်သွားသည်။ ထိုမှ အောက်ဘက်သို့ ခုန်ချလိုက်သောအခါ ဇိုဗိတ်နှင့် ပက်ပင်းသွား၍တိုးသည်။ ထိုနေရာသို့ ဇိုဗိတ် ရောက်နေ ခြင်းမှာ အာမကိတက်လာသံကြား၍တစ်ကြောင်း၊ သူ့စိတ်ထဲကလည်း အာမကိ လာလိမ့်မည်ဟု စွဲလမ်းနေ သောကြောင့်တစ်ကြောင်း၊ ထွက်၍ကြည့်ခြင်းကြောင့်ဖြစ်သည်။ သူတို့နှစ်ယောက်သည် မျက်နှာချင်းဆိုင် ဆုံမိ ကြသည်။ အာမကိက ဘာမျှမပြော။ သူလက်ထဲတွင် ပါလာသော နှင်းဆီပွင့်ကို ဇိုဗိတ်သို့ ပေးသည်။ ဇိုဗိတ်က လှမ်း၍ယူသည်။

ဇိုဗိတ်က နှင်းဆီပွင့်ကိုနမ်းရန် လက်ကိုမြှောက်လိုက်သည်။ သို့ရာတွင် မနမ်းသေးဘဲနှင့် သူ့လက်ကို အောက်သို့ပြန်ချလိုက်ပြီး၊ “သင် ငါ့ကို ဘယ်လောက်ချစ်ပါသလဲ ကျွန်းများရှင်မင်းသား”ဟု မေးသည်။

“အို သင့်ကိုလား၊ ငါ့အူတွေ အသည်းတွေ ရှိသမျှနှင့် ချစ်သဟာပေါ့၊ သင့်ကိုရမည်ဆိုလျှင် ငါဟာ ကောင်းကင်က ကြယ်ကိုတောင် ကြိုးကွင်းနဲ့ပစ်ပြီး ခူးပေးပါ့မယ်၊ ငါ့ဘဝကိုရော၊ ငါ့နောင်အလားအလာ ရှိသမျှကိုရော၊ သင့်ကို ငါအကုန်အပ်ပါ့မယ်၊ အဲသဟာတောင်မှပဲ ငါ့အချစ်ရဲ့ အပုံတစ်ထောင်မှာ တစ်ပုံတောင် မရှိသေးပါဘူး”ဟု အာမကိက ပြောသည်။

“ငါကလဲ သင့်ကို ချစ်သဟာဘဲ”ဟု ဇိုဗိတ်က တိုးတိုးကလေး ပြောသည်။ ပြီးလျှင် ဇိုဗိတ်က အာမကိ ပေးသော နှင်းဆီပွင့်ကိုနမ်းရန် သူ့နှာခေါင်းနားသို့ မြှောက်လိုက်သည်။ ထိုအခိုက်တွင် အာမကိစိတ်ထဲ၌ မတရားလုပ်ချင်စိတ်များ ပပျောက်သွားပြီးလျှင် စိတ်ကောင်းဝင်လာသည်။

အာမက်က မင်းသမီးကလေးကို ချစ်သည်မှာ မှန်သည်။ အူလိုက်သည်းလိုက်ပင် ချစ်သည်။ ဇိုဗိတ်ကို မရလျှင် သူ့ဘဝသည် အချည်းနှီးဖြစ်လိမ့်မည်။ သို့ရာတွင် ဇိုဗိတ်၏ အချစ်ကို လိမ်လည်ကောက်ကျစ်သော နည်း၊ အီဂျစ်အိပ်မွေ့ချနည်းဖြင့် ရအောင်လုပ်ပြီး၊ အာမက် မလိုချင်။ သူသည် အလာဟုအရှင်၏ အလိုတော် အရ သူ့ခိုးဖြစ်နေရသော်လည်း စိတ်ကောင်းရှိသောလူတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ “ငါဟာ အလကားလူပါ၊ သူ့ခိုးပါ” ဟု အာမက်က မင်းသမီးကလေးကို ဖွင့်၍ဝန်ခံလိုက်ချင်သည်။ သို့ရာတွင် သူ့ပါးစပ်က မထွက်ရက်၊ သူ့ပါးစပ်ကို အရှက်က အာစေးခပ်ထားသည်။ အာမက်က ဇိုဗိတ်ကို သူ့အနားသို့ ဆွဲခေါ်လိုက်သည်။ ပြီးလျှင် အမှတ်တမဲ့ဖြစ်ဟန်သဘောမျိုးဖြင့်၊ ဇိုဗိတ်၏ လက်ထဲမှ နှင်းဆီပွင့်ကိုယူလိုက်ပြီးလျှင် သူ့ခါးစည်းတဘက်နှင့် ပွတ်၍ချေပစ်လိုက်သည်။ ထို့နောက် အာမက်က မင်းသမီးကလေး၏ လက်ကို လွှတ်ပြီးလျှင်၊ ပြဿဒ်ပေါ်သို့ ခုန်၍တက်ပြေးသည်။

ထိုနောက် “မဖြစ်ပါဘူး၊ မဖြစ်ပါဘူး”ဟု အာမက်က ပြောသည်။ ပြီးလျှင် “ငါဟာ သင်နဲ့ မတန်ပါဘူး ဇိုဗိတ်၊ ငါဟာ သင်နဲ့မတန်ပါဘူး”ဟု အာမက်က အရိုးခံအတိုင်းပြောသည်။ အာမက်ပြောသောစကားမှာ လုံးလုံးမဆန်း၊ ဒွန္နယာကြီးကို အလာဟုအရှင် ဖန်ဆင်းတော်မူဦးကစ၍၊ မရေမတွက်နိုင်သော ချစ်သူတို့သည် အာမက်ပြောသကဲ့သို့ ပြောခဲ့ကြဖူးပြီ။ နောက်ကို အလာဟုအရှင်ဖန်ဆင်းထားတော်မူသော ဒွန္နယာကြီး မပျက် မခြင်းလည်း ချစ်သူတို့သည် အာမက်ပြောသည့်အတိုင်း ဤမဆန်းသောစကားကိုပင် ပြောကြလိမ့်ဦးမည်။ သို့ရာတွင် သူပြောသောစကားမှာ ဘယ်လောက်ပင် ရိုးသော်လည်း ပရိယာယ် လုံးလုံးမပါသည့်အဖြစ်ကို အာမက်သိသည်။

ထိုသို့ အရိုးခံအတိုင်း ပြောပြီးလျှင် အာမက်သည် မင်းသမီးကလေး အဆောင်တော်ပေါ်မှ ဆင်းသွားသည်။

ဇိုဗိတ် ပါမလာဘဲနှင့် အာမက် တစ်ယောက်တည်း ပြန်လာသည်ကို တွေ့ရသောအခါ၊ လင်းတကြီးက “ဘယ်မှာလဲ မင်းသမီးကလေး၊ အိပ်မွေ့ချဆေးကို သင်အသုံးမပြုခဲ့ဘူးလား”ဟု စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးနှင့်မေးသည်။

- “ငါမလုပ်ရက်ပါဘူး လင်းတကြီးရာ ”
- “သင်က ဘာလို့ မလုပ်ရက်ရမှာလဲ ကောင်လေးရ ”
- “မပြောချင်ပါဘူး လင်းတကြီးရာ ”
- “ဘာလို့ မပြောချင်ရမှာလဲ၊ ပြောစမ်းပါဟ ”
- “သူ့ကိုငါ တကယ်ချစ်တယ်၊ သဟာကြောင့် မလုပ်ရက်သဟာ ”
- “သင် တော်တော်မိုက်တယ် ”
- “မှန်ပါတယ်၊ ငါ မိုက်ပါတယ်”ဟု အာမက်က ဝန်ခံသည်။

အာမက်က ဥယျာဉ်ထဲမှရော၊ နန်းတော်ထဲမှရော၊ ဘဂ္ဂဒက်နေပြည်တော်ထဲမှရော၊ တစ်ခါတည်း ထွက်ခွာတော့မည့်အကြံနှင့် ဖယ်၍သွားသည်။ သို့ရာတွင် အာမက်၏ အကြံမှာ မအောင်၊ အဘယ်ကြောင့် ဆိုသော် လမ်းမထောင့်သို့ အာမက်က ချိုးလိုက်သောအခါ မင်းမှုထမ်းများက အာမက်ကို လာ၍ ဆလမ် ပေးကြသောကြောင့်ဖြစ်သည်။

မင်းမှုထမ်းများက “အရှင်ကို ငါတို့ လိုက်ရှာလိုက်ကြသဟာ နဲ့နေသဟာဘဲ၊ ကာလစ်ကြီးက သမီးတော်ကို ချစ်ရေးဆိုလာသည့်မင်းသားများကို စောင့်နေပါသည်၊ သဟာကြောင့် အသင် ကျွန်းများရှင် မင်းသားသည် ကာလစ်ကြီး ရှေ့တော်ကို ဝင်တော်မူပါ”ဟု ပြောကြသည်။

ဤနည်းဖြင့် အာမက်မှာ သနားကြင်နာခြင်းမရှိသော ကံကြမ္မာဝဲအတွင်းမှ မထွက်နိုင်ဘဲရှိသည်။ ထိုအခိုက်တွင် ဇိုဗိတ်ကမူ အာမက်သည် အရှက်လွန်ပြီးနေသည်ဟု ထင်ကာ ရယ်၍နေသည်။ ထိုသို့ အရှက် လွန်နေသည့်အတွက်ပင် ဇိုဗိတ်က အာမက်ကို ပို၍ချစ်လာသည်။

သို့နှင့် ဖိုဗိတ်က သူ့ခမည်းတော်ထံသို့ ... “အို ဖခမည်းတော်၊ ငါ့ကို မင်းသားလေးပါးက ချစ်ရေး ဆိုလာကြပါသည်။ တစ်ပါးမှာ အိန္ဒိယပြည်က ဖြစ်ပါသည်။ ထိုမင်းသားသည် နတ်မျိုးနတ်နွယ်ဖြစ်ပါသည်။ သို့ရာတွင် ငါသည် ငါ၏အချစ်ကို မျိုးရိုးဇာတိနှင့် မလဲနိုင်ပါ။ ဒုတိယမင်းသားမှာ ပါယုမင်းသားဖြစ်ပါသည်။ သူ၏ ဥစ္စာပစ္စည်းများမှာ သဲကန္တာရထဲက သဲလုံးများလောက်ပင် များပါသည်။ သို့ရာတွင် ငါသည် ငါ၏ အချစ်ကို ပစ္စည်းဥစ္စာနှင့် မလဲနိုင်ပါ။ တတိယမင်းသားမှာ ဝေးလံသော မောင်ဂိုလိယပြည်က မင်းသား ဖြစ်ပါသည်။ သူသည် သံချပ်ဝတ်စစ်သည်တော်သိန်းသန်းများစွာ၏ ရှေ့ဆောင်စစ်မှူးကြီးဖြစ်ပါသည်။ သို့ရာတွင် ငါသည် ငါ၏အချစ်ကို တန်ခိုးအာဏာနှင့် မလဲနိုင်ပါ။ ထိုမင်းသားသုံးပါးမှတစ်ပါး၊ စတုတ္ထ မင်းသားတစ်ပါးလည်း ရှိပါသေးသည်။ ထိုမင်းသားသည် ပစ္စည်းဥစ္စာကြွယ်ဝသည်။ မကြွယ်ဝသည်။ တန်ခိုး အာဏာရှိသည်။ မရှိသည်။ မျိုးရိုးဇာတိ မြင့်မြတ်သည်။ မမြင့်မြတ်သည်ကို ငါ မသိပါ။ သို့ရာတွင် သူ့ကို ချစ်ပါသည်။ ထို့ကြောင့် သူ့ကိုပင် ငါထိမ်းမြားလိုပါသည်။ ငါတို့အမျိုးသည် ရှေးဟောင်းအစဉ်အလာအရ မိမိတို့နှစ်သက်သူကိုသာ မိမိတို့ရွေးချယ်ခြင်းဖြစ်ပါသည်။ အသင်ခမည်းတော် ကိုယ်တော်တိုင်သည်ပင် ချစ်ပေါင်း များစွာ လွန်ခဲ့သောအခါက ငါ့မယ်တော်ကို မိမိသဘောနှင့် မိမိရွေးချယ်၍ ချစ်ခဲ့သည် မဟုတ်ပါလော ...” ဟု သဝဏ်လွှာရေး၍ ပို့လိုက်သည်။

ကာလစ်ကြီးက စိန်စီဒေါင်းရာဇပလ္လင်ပေါ်တွင် စံပယ်တော်မူရင်း၊ သမီးတော်ဖိုဗိတ်၏ သဝဏ်လွှာကို ဖတ်ပြီး ပြုံးတော်မူသည်။

ကာလစ်ကြီး၏ ညီလာခံသဘင်ဆောင်ကြီးမှာ ကျယ်ဝန်းသောလေးထောင့်ခန်းမကြီးဖြစ်သည်။ များကြီး မတ်ရာ သေနာပတိများက ဒေါင်းရာဇပလ္လင်၏ လက်ဝဲဘက်မှထိုင်ကြ၍၊ ချစ်ရေးဆိုလာသော မင်းသား သုံးပါးနှင့် စတုတ္ထ ကျွန်းများရှင်ဆိုသော မင်းသားက ရာဇပလ္လင်ကို မျက်နှာမူ၍ စားကြသည်။

အိန္ဒိယမင်းသားက ဦးခေါင်းကို ထောင်လျက် စားသည်။ သူသည် နတ်မျိုးနတ်နွယ် ဖြစ်ပြီးလျှင် ဖန်ဆင်းရှင် ဗိဿနိုးနတ်မင်းကြီးတို့၊ ခိုင်မြဲရှင် သီဝနတ်မင်းကြီးတို့၊ ဖျက်မှရှင် ဒူရဂါတို့နှင့် တစ်ဝမ်းကွဲ ဆွေမျိုးတော်သည်။ ဖိုဗိတ်ကိုသူသာလျှင် ရရမည်ဖြစ်သည်။ သူမှတစ်ပါး အခြား မည်သူသည်မျှ ဖိုဗိတ်ကို မရနိုင်ဟု သူယုံကြည်သည်။

ပါယုမင်းသားသည် အချိုမှန်များကို စားလျက်ရှိသည်။ သူသည် ချမ်းသာကြွယ်ဝသည်။ ဒွန္ဒုယာ ကြီးတွင် ချမ်းသာကြွယ်ဝမှုကို မလိုချင်သောမိန်းမ အဘယ်မှာ ရှိပါမည်နည်း။ ဖိုဗိတ်သည် သူ့စားနေသော အချိုမှန်များထက် အဆပေါင်းများစွာ ပို၍ချိုမြိန်လိမ့်မည်ဟု သူယုံကြည်သည်။ သို့နှင့် သူက အချိုမှန် တစ်ခုကို ထပ်၍စားလိုက်ပြန်သည်။

မောင်းဂွတ်မင်းသား၏ အကြံကို သိနိုင်ရန်ခက်သည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဖိုဗိတ်ကို သူ မရ၊ရအောင် ယူမည်ဟု ဆုံးဖြတ်ထားသည်။ သည်နေ့မရလျှင် နက်ဖြန်ခါ အရယူမည်။ သူသည် မောင်းဂွတ်လူမျိုး တစ်ယောက် မဟုတ်လော။ သူသည် ရာသီဥတု ပြင်းထန်စွာအေးမြသော မြောက်ဘက်အရပ်မှလာသူ ဖြစ်သဖြင့်၊ သူ၏ အလိုဆန္ဒသည် အိမ်တွင်း နတ်အားလုံး၏ အလိုဆန္ဒထက် ပြင်းထန်သည်။

စတုတ္ထမင်းသားမှာ အခြားမင်းသားသုံးပါးနှင့် မတူဘဲ မှိုင်တွေလျက်ရှိသည်။ သူသည် သူ့အဖြစ်ကို အလွန်ရှက်၍နေသည်။ သူသည် မျက်နှာကို မမော့ဝံ့။ သူ့နောက်နားမှထိုင်၍ သူ့ကို တတွတ်တွတ်နှင့် အားပေးနေသော လင်းတကြီး ကိုလည်း သူဂရုမစိုက်။

ကာလစ်ကြီးက မတ်တတ်ထ၍ “ဘဂ္ဂဒက်မင်းဆက်ဝင် သမီးတော်ထံသို့ တိုင်းတပါး မင်းသားတို့က ချစ်ရေးဆိုလာကြသောအခါတွင်၊ သမီးတော် နှစ်သက်ရာကို ရွေးချယ်နိုင်ခွင့်ပေးခြင်းသည် ဘဂ္ဂဒက် နန်းတွင်း ဓလေ့ထုံးစံဟောင်းကြီး ဖြစ်သည်။ ယနေ့ မင်းသားလေးပါး ရောက်လာကြသည်ဖြစ်၍ အလွန်ဂုဏ်တက်သည်။ ငါ့သမီးတော်သည် လေသာဆောင်မှ နေ၍ မင်းသားများကို စောင့်ကြည့်နေသည်။ သူက သူ့အလိုဆန္ဒအတိုင်း

သူနှစ်သက်သော မင်းသားကို ရွေးချယ်လိုက်ပြီ။ သက်ဆိုင်သူ မင်းသားအဖို့ သမီးတော်က သူ့လက်ဝတ် ရတနာကိုလည်း ပို့လိုက်သည် ...”ဟု မိန့်သည်။

ပြီးလျှင် ကာလစ်ကြီးက၊ သူ့သမီးတော်ထံမှ ပို့လိုက်သော နှလုံးသားနှစ်ခု စပ်ယှက်နေဟန်ရှိသော ပုလဲနီ လက်ဝတ်ရတနာကို သံတော်ဆင့်သို့ ပေးအပ်လိုက်သည်။

သံတော်ဆင့်က ရာဇပလ္လင်လှေကားမှ ဆင်း၍လာသောအခါ၊ အဆိုတော် အတီးတော်တို့က အိုးစည် ဗုံမောင်း စသည်တို့ကို သောသောညံ့မျှ တီးမှတ်ကြသည်။ သံတော်ဆင့်သည် လက်ဝတ်ရတနာတို့ကို ကိုင်၍၊ အိန္ဒိယမင်းသား၊ ပါယုမင်းသား၊ မောင်းဂွတ်မင်းသားတို့ကို ကျော်၍သွားသည်။ ကျွန်းများရှင်မင်းသား ရှေ့သို့ ရောက်သောအခါ သံတော်ဆင့်က ရိုသေစွာ ဆလမ်ပေးပြီးလျှင်၊ သူ၏ လက်ချောင်းကလေးတွင် သမီးတော်၏ လက်ဝတ်ရတနာကို ဝတ်ပေးလိုက်သည်။

ထိုအခါ ဩဘာပေးသံများ ဆူညံစွာ ထွက်ပေါ်လာသည်။ မျိုးကြီးမတ်ရာ၊ သေနာပတိများနှင့်တကွ စော်ဘွားစော်ခံ၊ ထီးရံနန်းရံ အပေါင်းတို့ကလည်းကောင်း၊ သူဌေးသူကြွယ်များ၊ ကုန်သည်များကလည်းကောင်း၊ ကျေးကျွန်များ၊ သင်းကွပ်များကလည်းကောင်း၊ နန်းတော်တွင်း၌ ရောက်ရှိနေကြသော ပရိသတ်အားလုံးက ဟစ်အော်ရယ်မောကြသည်။ ဩဘာပေးသံများ အတောမသတ်နိုင်အောင်ရှိသည်။ သို့ရာတွင် ဩဘာပေးသံ များနှင့်အတူ မင်းသားသုံးပါးက မကျေနပ်ကြ၍ ကန့်ကွက်ကြသောအသံများလည်း တပြိုင်နက်တည်း ပေါ်လာသည်။ ပထမမင်းသားက သူ့ကို အဘယ်ကြောင့် နတ်မျိုးနတ်နွယ်ဖြစ်ပါလျက် ဇိုဗိတ်က မရွေးချယ် ရသနည်းဟု မေးသည်။ ဒုတိယမင်းသားကလည်း ပစ္စည်းဂုဏ်ကို ထောက်ပြီး သူ့ကိုသာ ဇိုဗိတ်က ရွေးထိုက် သည်ဟု ဆိုသည်။ တတိယမင်းသားကလည်း သူသည်သာ စစ်သည်တော် သိန်းသန်းကို ရှေ့ဆောင်သော စစ်မှူးဖြစ်သဖြင့်၊ သူ့ကိုသာ ဇိုဗိတ်က ရွေးထိုက်သည်ဟု သဘောရကြောင်းဖြင့် မင်းသား သုံးပါးက ဆူညံစွာ ဆက်၍ကန့်ကွက်ကြသည်။ ဒေါင်းပလ္လင်ပေါ်မှ ကာလစ်ကြီးက ဆင်း၍သွားသောအခါ၌ပင်၊ မကျေနပ်သော မင်းသားသုံးပါးက ကန့်ကွက်မြဲ ဆက်၍ကန့်ကွက်ကြသည်။

ကာလစ်ကြီးက ပြုံးရုံသာ ပြုံးနေသည်။ ပြီးလျှင် ရှည်လျားသော သူ့မုတ်ဆိတ်ကြီးကို လက်ဖြင့်သပ်၍ သမီးတော် ဇိုဗိတ်၏ ရွေးချယ်ချက်သည် အဆုံးသတ်ရွေးချယ်ချက်ဖြစ်ကြောင်း ပြောသည်။

ထိုနောက် “သည်မှာ အဆွေတို့၊ သင်တို့သည် ကလေးငယ်များကဲ့သို့ မပြုမူကြပါလင့်၊ အာရှတိုက် တစ်ခွင်တွင် ငါ့သမီးတော်ဇိုဗိတ်နှင့် အချောအလှရော၊ အသိအလိမ္မာပါ ယှဉ်ပြိုင်နိုင်သည့် မိန်းမတစ်ယောက်မျှ မရှိသည်မှာ သင်တို့ သိကြသည့်အတိုင်းပင် ဖြစ်သည်။ ဤအချက်သည် ဖခင်တစ်ယောက်အဖြစ်နှင့်လည်း ဂုဏ်ယူစရာဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် သင်တို့အားလုံးသည် ကံကြမ္မာ၏ ဆုံးဖြတ်ချက်ကို မကန့်ကွက်ထိုက်ကြပေ။ ကျွန်းများရှင်မင်းသား၏ အောင်မြင်မှုကို ဝန်မတိုထိုက်ပေ၊ စိတ်သဘောကြီးကြီး ထားကြပါကုန်၊ သင်တို့၏ စိတ်မချမ်းသာမှုကို သေရည်ခွက်ချင်းဆတ်သံများနှင့် မွန်မြတ်သောခဲဖွယ်များထဲတွင် မြှုပ်နှံလိုက်ကြပါ ကုန်လော့ ...”ဟု ကာလစ်ကြီးက တရားချသည်။

ပြီးလျှင် ကန့်ကွက်မြဲ ဆက်၍ကန့်ကွက်နေကြသော မင်းသားများကို ကာလစ်ကြီးက စားဖွယ် အမျိုးမျိုး၊ သောက်ဖွယ်အဖုံဖုံ ပြင်ဆင်ထားသော သေသောက်ဆောင်ကြီးထဲသို့ ခေါ်၍သွားသည်။

ထိုအခိုက်တွင် သူခိုးအာမက်သည် ဆူဆူညံညံဖြစ်နေခြင်းကို အခွင့်ကောင်းယူ၍ ဥယျာဉ်တော်တွင်းသို့ တိတ်တိတ်ကလေး လစ်၍သွားသည်။

“ဟေ့ ကောင်လေး၊ ဘယ်ကို လစ်မလိုလဲ ...”ဟု အာမက်၏ နောက်မှ ခွေးလိမ္မာကဲ့သို့ တကောက်ကောက် လိုက်နေသော လင်းတကြီးက မေးသည်။

“ဒီနေရာမှာ ငါ ဆက်နေလို့ မဖြစ်တော့ဘူး”ဟု အာမက်က ပြောသည်။

“အနို့၊ ဇိုဗိတ်မင်းသမီးကလေးတော့ ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ”ဟု လင်းတကြီးက စောဒကတက်သည်။

“တော်ပြီ၊ ငါ မကောက်ကျစ် မစဉ်းလဲချင်တော့ဘူး”ဟု အာမက်က သွက်လက်စွာဖြေသည်။

“သင့်ဟာက မစွံပါဘူး ကောင်လေးရာ၊ သင်က ကြက်ကလေးတစ်ထောင်ကို ခုတ်စားပြီးတော့မှ ဘုရားဖူးသွားတဲ့ ကြောင်ပါးကြီးလို မလုပ်ပါနှင့်၊ သင်ဟာ သူခိုးပါ ကောင်လေးရဲ့”ဟု လင်းတကြီးက အပြစ်တင်သည်။

“မှန်ပါသည်၊ ငါဟာ သူခိုးပါ၊ ငါဟာ ဘာမဆို ခိုးမှာဘဲ၊ တမန်တော် မဟာမက်ရဲ့ ဝတ်လုံစိမ်းကြီးနဲ့ စိန်မကိုဋ်ကြီးကိုတောင် ငါခိုးမှာပါဘဲ၊ သဟာပေမင် ငါချစ်တဲ့အသည်းနှလုံးကိုတော့ ငါ မခိုးချင်ဘူး”ဟု ပြောပြီးလျှင် အာမက်သည် ဥယျာဉ်တော်တွင်းရှိ ခြေလမ်းကလေးပေါ်သို့ လျှောက်၍ပြေးသည်။ ကျောက်မဏ္ဍပ် သေးသေးကလေး အနားသို့ ရောက်သောအခါ အသံတိုးတိုးကလေးနှင့်ခေါ်သံကို ကြားသဖြင့် အာမက်က လှည့်၍ကြည့်လိုက်သည်။ သူ့နောက်မှ ဇိုဗိတ်က သုတ်သီးသုတ်ပျာနှင့်လိုက်လာသည်ကို အာမက် တွေ့ရသည်။

“အို အရှင်၊ အရှင်သည် သေသောက်ဆောင်မှ ထွက်၍ ဥယျာဉ်တော်ထဲသို့သွားကြောင်းကို ငါ့ကျွန်မ ကလေးများက ပြောသဖြင့် ငါပြေး၍လိုက်လာပါသည်၊ ငါ့ကိုရှာဘို့ အရှင် ဥယျာဉ်တော်ထဲကို လာသဟာ မဟုတ်လား၊ မရှက်ပါနှင့် ပြောပါ၊ အရှင်အကြံကို ငါသိပါသည်၊ သဟာကြောင့် အရှင်ကို တွေ့ဘို့ ငါ တမင် လိုက်လာခဲ့ပါသည်”ဟု ဇိုဗိတ်က တီတီတာတာ ပြောသည်။

“ရော ... ခက်တော့သဟာဘဲ”ဟု သူခိုးအာမက် စိတ်ထဲက အောက်မေ့သည်။ ဇိုဗိတ်က အာမက်ကို နမ်းရန် သူ့မျက်နှာကလေးကို မော့လိုက်သည်။ သို့ရာတွင် အာမက် ခေါင်းခါသည်။ ထိုနောက် အာမက်က မင်းသမီးကလေး၏ လက်ဝတ်ရတနာကို ပြန်ပေးသည်။ ပြီးလျှင် အာမက်က သူ့အဖြစ်ကို မှန်သည့်အတိုင်း ရှင်းလင်းစွာ ဝန်ခံသည်။

“ငါဟာ မင်းသား မဟုတ်ပါဘူး၊ အရာမဝင်တဲ့ အနံ့ညာတ လူတစ်ယောက်ပါ၊ သူခိုးပါ”ဟု အာမက်က ဝန်ခံသည်။

“ဪ ... သူခိုးကို”ဟု ဇိုဗိတ်နောက်မှ နောက်ယောင်ခံလိုက်လာသော တောရေပန်းတိုင်က ခြုံပုတ် တစ်ခုထဲ၌ ပုန်းနေရင်းနှင့် အောက်မေ့လိုက်သည်။ အာမက်က သူသည် သူခိုးဖြစ်ကြောင်း ဝန်ခံလိုက်သံကို ကြားရသောအခါ အာမက်ကို သူဘယ်မှာတွေ့ဖူးသည်ကို တောရေပန်းတိုင် ပြန်၍သတိရသည်။ အာမက်သည် အခြားသူ မဟုတ်၊ လွန်ခဲ့သည့် ညက၊ ဇိုဗိတ်၏ အဆောင်တော်တွင်းသို့ ဝင်လာပြီး သူ့ကို ဓားမြှောင်နှင့် ထောက်၍ လေသာပြတင်းမှ ဆင်းပြေးသော သူခိုးပင်ဖြစ်သည်ကို တောရေပန်းတိုင် ပြန်၍ သတိရသည်။

တောရေပန်းတိုင်သည် နန်းတော်ကြီးဘက်သို့ သုတ်ခြေတင်၍ ပြေးပြီးလျှင် မောင်းဂွတ်မင်းသား၏ အတိုင်ပင်ခံ အမတ်ကြီး ဝေါင်ကိုင်းကို ရှာသည်။ ပြီးလျှင် သူတွေ့ခဲ့သမျှ အကြောင်းများကို ဝေါင်ကိုင်းအား အကုန်ပြန်၍ ပြောသည်။ ဝေါင်ကိုင်းကလည်း အချိန်မဖြုန်း၊ သေသောက်ဆောင်သို့ လိုက်သွားပြီးလျှင် သူ့ သခင် ချမ်းယိုန်အား အကြောင်းစုံကို တိုးတိုးကလေး ပြောပြသည်။ ချမ်းယိုန်ကလည်း အချိန်ကုန်မခံ၊ ထိုင်ရာမှ ထပြီးလျှင် ကာလစ်ကြီးကို သံတော်ဦးတင်သည်။

“ရွှေနားဆင်တော်မူပါ မင်းတရားကြီး၊ အရှင်မင်းတရားကြီး၏ ဘဂ္ဂဒက်မင်းဆက်ကို မလေးမစား စော်ကား၍ သွားပါပြီ၊ သူ့ကိုယ်သူ ကျွန်းများရှင်မင်းသားဟု ခေါ်သည့် သမီးတော် ဇိုဗိတ်က အသည်းနှလုံးကို ပုံအပ်ထားသည့် အနီအာမက် ဆိုသည့်အကောင်သည် ကောင်လိမ်ကောင်ညာ၊ သာမန်သူခိုးတစ်ယောက်သာ ဖြစ်ပါသည်၊ သူပိုင်သောနိုင်ငံမှာလည်း ဈေးတန်းများသာ ဖြစ်ပါသည်၊ သူပိုင်သောပစ္စည်းများမှာလည်း သူများ၏ အိတ်ကပ်ထဲက ပစ္စည်းများသာဖြစ်ပါသည်”ဟု ချမ်းယိုန်က လျှောက်သည်။

“သင်ပြောသဟာတွေဟာ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး၊ ငါ မယုံပါဘူး”ဟု ကာလစ်ကြီးက ထစ်ထစ်ငေါ့ငေါ့နှင့် ပြောသည်။

“မယုံမကြည် ရှိတော်မမူပါလင့်၊ သမီးတော် ဇိုဗိတ်၏ ကျွန်မကလေးတစ်ယောက်က သူ့ကို ကောင်းကောင်း မှတ်မိပါသည်၊ သဟာတွင် မဟုတ်သေးပါဘူး၊ သူဟာ သူခိုးဆိုသဟာကိုလည်း အာမက် ကိုယ်တိုင်က ငြင်းဆန်ဝံ့မည် မဟုတ်ကြောင်းပါ”ဟု ချမ်းယိုန်က ဆက်၍လျှောက်သည်။

ကာလစ်ကြီးသည် မျက်နှာတော်ညှိုးသွားပြီးလျှင်၊ သူ့ လက်နက်ကိုင် မင်းလုလင်တစ်ယောက်ကို ခေါ်လိုက်သည်။ ကာလစ်ကြီးသည် ပြင်းထန်စွာ အမျက်တော်ထွက်၍ တုန်နေသည်။

“ဟဲ့ သည်အာမက် သူခိုးကို၊ ငါ့ရှေ့တော် သွင်းခဲ ...”ဟု ခြင်္သေ့ဟောက်သံမျိုးဖြင့် အမိန့်တော် မှတ်လိုက်သည်။

ထိုအခိုက်တွင် အာမက်က ခိုဗိတ်မင်းသမီးကလေးအား သူက မတန်မရာ ချစ်မိသည့်အတွက် အပြစ် လွှတ်ပါမည့်အကြောင်း၊ သူ့အချစ်မှာ စင်စစ်အားဖြင့် အလွန်အလွန် ကြီးမားသောအချစ်ဖြစ်ကြောင်းနှင့် တောင်းပန်၍နေသည်။

မင်းလုလင်များ၊ စစ်သည်တော်များ၊ သင်းကွပ်များသည် နန်းတော်တွင်းနှင့် ဥယျာဉ်တော်တွင်းတွင် အာမက်ကို လျှောက်၍ ရှာနေကြသည်။

“ညတုန်းက သင့်ကို အဆောင်တော်ထဲမှာ ငါတွေ့ပါတယ်၊ ငါဟာ သင့်အဆောင်တော်ထဲ ဝင်လာတဲ့ သူခိုးပါ။ အို ငါဟာ သင့်ကို မြင်လျှင်မြင်ချင်း ငါ့ကိုယ်ကိုငါ မချုပ်တီး မထိန်းသိမ်းနိုင်အောင် ဖြစ်သွား ပါတယ်။ ငါ့ဘဝဟာ သင့်နှင့် ကင်း၍ နေရလျှင် မိုးသည်းထန်စွာ ရွာ၍ ကြယ်မထွက်သော ညကြီးနှင့်သာ တူပါလိမ့်မည်။ ငါသည် သင့်အပေါ်တွင် အလွန်စွဲလမ်း၍ နေပါသည်။ ငါ၏ စွဲလမ်းခြင်းမှာ ဒွန္ဒုယာကြီးနှင့် ခေတ်ပြိုင် ဖြစ်ပေါ်လာသော ချစ်တင်းသံများကဲ့သို့ အစလည်း မထင်၊ အဆုံးလည်း မရှိပါ။ ထို့ကြောင့် ငါ့အား ခွင့်လွှတ်တော်မူစေလိုပါသည်”ဟု အာမက်က ခိုဗိတ်ထံတွင် အသနားခံသည်။

ထိုအခါ ခိုဗိတ်က “သည်မှာ အာမက်၊ သူခိုးအာမက်၊ သင်ဟာ သူခိုးဆိုသဟာတော့ မှန်သည်။ သဟာ ပေမေ့ ...”ဟု ပြောပြီးလျှင်၊ လေသံဖြင့် ဆက်၍ “သဟာပေမေ့ သင်ဟာ သူခိုးဖြစ်တဲ့အတွက် ငါ့အချစ်ဟာ လျော့မသွားပါဘူး၊ ပြောင်းလွဲမသွားပါဘူး၊ ရော့ပါ”ဟု ပြောပြီးလျှင်၊ ခိုဗိတ်က သူ့လက်ဝတ်ရတနာကို အာမက်သို့ ပြန်၍ ပေးသည်။ ပြီးလျှင် ဆက်၍ “နောက်တော့ ငါ့ဆီကို ပြန်လာခဲပါ။ ငါစောင့်နေပါမည်”ဟု ပြောသည်။

“ဘယ်လောက်အထိ စောင့်မှာလဲ ...”

“သင့်အတွင်းသန္တာန်မှာ ကိန်းဝပ်နေတဲ့ ရဲရင့်ခြင်း၊ ကောင်းမြတ်ခြင်း၊ ရိုးဖြောင့်ခြင်း၊ သိမ်မွေ့ခြင်း၊ တင့်တယ်ခြင်းများကို ဖွံ့ဖြိုးအောင် ကျင့်သုံးပြီးသည့်အချိန်အထိ သင့်ကို ငါစောင့်နေပါမည်”ဟု ခိုဗိတ်က ပြော၍ စကားမဆုံးခင်၊ ဓားချင်းခတ်သံ၊ လှံချင်းရိုက်သံများနှင့် “သူခိုး”ဟု ဆူညံစွာအော်သော အသံများ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ ထွက်ပေါ်လာသည်။

“သူခိုး သူခိုး၊ ဖမ်းဟ ရိုက်ဟ ”

“ပုန်းပါ ပုန်းပါ၊ မြန်မြန်ပုန်းပါ”ဟု ခိုဗိတ်က စိုးရိမ်ကြီးစွာ ပြောသည်။

သို့ရာတွင် အာမက်အဖို့ ပုန်းချိန်မရတော့။ မင်းလုလင်များနှင့် စစ်သည်တော်များသည် မဏ္ဍပ် အတွင်းသို့ စုရုံး၍ လာကြပြီ။ အာမက်က ရဲဝံ့စွာ ခုခံသည်။ အာမက်က သူ့စိန်စီရိုး ဓားလွယ်ကို ခါးမှဆွဲ၍ ထုတ်လိုက်သည်။ သူ့ဓားသွားသည် ညနေချမ်း နေစောင်းရောင်တွင် စိန်ပန်းကဲ့ကဲ့သို့ အရောင်တပြောင်ပြောင် တောက်၍နေသည်။ အာမက်သည် အာရဗီခလေးအတိုင်း မြေကြီးကို ဖနောင့်နှင့်ပေါက်ပြီးလျှင် သူ့ကို ဖမ်းဆီးရန်လာသူများအား ဓားဖြင့်ငှေ့၍ ခုခံသည်။ သို့ရာတွင် အာမက်မှာ တစ်ယောက်နှင့် အများ ဖြစ်၍နေပြီ။ မင်းလုလင်တစ်ယောက်က ရဲဒင်းဖြင့် အာမက်ကို လှမ်းပေါက်လိုက်ရာ အာမက်၏ ဓားရိုးကို ထိ၍ သွားသဖြင့်၊ အာမက်လက်ထဲမှ ဓားလွှတ်ကျသွားသည်။ ထိုအခါ မင်းလုလင်များက အာမက်အား သမင်ကို အမဲလိုက်ခွေးများ ဝိုင်း၍တွယ်ကြသကဲ့သို့ ဆွဲ၍လှဲပြီးလျှင်၊ ကာလစ်ကြီး၏ ရှေ့တော်သို့ သွင်း၍သွားကြသည်။

“ဟဲ့ကောင် မှန်ရာကို ပြောစမ်း၊ သင် ဘယ်သူလဲ”ဟု ကာလစ်က မေးသည်။

“ငါသည် သူနိုးတစ်ယောက်ဖြစ်ပါသည်”ဟု အာမကိက ဖြေသည်။ ပြီးလျှင် သူသည် သူနိုး ဖြစ်လျက်နှင့် ဇိုဗိတ်က သူ့အပေါ်တွင် အချစ်မပျက်သည့်အကြောင်းကို သတိရသဖြင့် အာမကိက မသိသော ပြုံးလိုက်သည်။

“ခွေး”ဟု ကာလစ်က စိတ်ဆိုးစွာ ရေရွတ်ပြီးလျှင် အာမကိ၏ ပါးစပ်ကို ပိတ်၍ တအား ရိုက်လိုက်သည်။ ပြီးလျှင် ကာလစ်က “ခွေးစိတ်ရှိတဲ့ ခွေးသား၊ သင့်ကို ကြိမ်ဒဏ်သံနဲ့ ဖျော်ဖြေရမှာပေါ့”ဟု မင်းလုလင်များကို ခိုင်းသည်။

တခဏကြာလျှင် မင်းလုလင်များက အာမကိအား ကျောက်လှန်၍ တရွမ်းရွမ်းနှင့် ကြိမ်ဒဏ် ခတ်ကြသည်။ အာမကိ ကျောမှ သွေးများ ဖြာ၍ကျသည်။ သို့ရာတွင် အာမကိသည် အပြုံးမပျက်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် အာမကိ၏ နားထဲတွင် ဇိုဗိတ်က “သင့်ကို ငါကလဲ ချစ်ပါတယ်၊ သင့်ကို ငါ စောင့်နေ ပါ့မယ်၊ သင့်ကို ငါ အကြွင်းမဲ့ ယုံကြည်ပါတယ်”ဟု ပြောလိုက်သော အသံကလေးများကို ကြားယောင်၍ နေသော ကြောင့်ဖြစ်သည်။ ကြိမ်ဒဏ်ခတ်လျက် အာမကိက အပြုံးမပျက် ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့သောအခါ ကာလစ်ကြီးက သူ့ကို မထိမဲ့မြင်လုပ်သည်ထင်ပြီး ပြင်းစွာ အမျက်ထွက်သည်။

“ပြုံးတဲ့ကောင်ကို မဲရအောင် ငါလုပ်ရမှာပေါ့ကွာ၊ ဒီကောင်ကို ဘယ်လိုနှိပ်စက်ရမလဲ၊ အကြံပေးကြ စမ်းဟေ့”ဟု ကာလစ်ကြီးက ဆိုသည်။ ချမ်းယိုန်က သူ့နားနားကို ကပ်၍ အကြံပေးလိုက်သောအခါ ကာလစ် ကြီးက ပြုံး၍ “သင်ပြောတာ မှန်တယ် ချမ်းယိုန်၊ သင်တို့ မောင်းဂွတ်လူမျိုးတွေဟာ အကြံ အင်မတန် ကောင်းတယ်”ဟု မောင်းဂွတ်မင်းသားကို ချီးမွမ်း၏။

ပြီးလျှင် ကာလစ်ကြီးက “ဟေ့ ဒီကောင်ကို မျောက်ဝံကြီးတွေဆီ သွားပို့လိုက်ကြ၊ မျောက်ဝံကြီးတွေ ဆီက ဒီကောင် ဘာရအောင် ခိုးနိုင်မလဲဆိုတာ ငါကြည့်မယ်၊ ငါ့အထင်တော့ မျောက်ဝံကြီးတွေက ဒီကောင်ကို အရိုးတခြား အသားတခြား ဖြစ်အောင် ဆွဲဆုတ်ပစ်မှာပဲ၊ ရယ်နိုင်သေးရင် အဲသည်ကျတော့လဲ ဆက်ရယ် ပေစေပေါ့”ဟု မင်းလုလင်များကို ပြောသည်။

မင်းလုလင်များက အာမကိကို မျောက်ဝံကြီးများကို နေ့အခါတွင် လှောင်ထားသော မြေအောက် ဂူကြီးထဲသို့ ဆွဲခေါ်သွားကြသည်။

ဇင်ဇင်က ချောင်းနားထောင်နေရာမှ အာမကိကို မျောက်ဝံကြီးများထံသို့ပို့ရန် အမိန့်ပေးလိုက်သည်ကို ကြားသဖြင့် သူ့သခင်မ ဇိုဗိတ်ထံသို့ အပြေးသွားပြီး အကြောင်းကြားသည်။

ဇိုဗိတ်မှာ သူ့ချစ်သူ အာမကိနှင့် ကွဲရမည်ဖြစ်သဖြင့် အင်မတိအင်မတန် ပူဆွေး၍နေသည်။ ဇိုဗိတ်သည် ဘဘာဝအားဖြင့် စိတ်ကူးယဉ်၍ ကဗျာဆန်ဆန်နေတတ်သော်လည်း ကိုယ်ရေးကြုံလျှင် သက်လုံ ကောင်းရမည့်အဖြစ်ကို သဘောပေါက်သည်။ အာမကိ အသက်မသေသေးသမျှ ဇိုဗိတ်အဖို့တွင် အာမကိနှင့် ပြန်ပေါင်းရဖို့ မျှော်လင့်ချက်ရှိနိုင်သည်။ သို့ရာတွင် အာမကိ သေသွားမည်ဆိုလျှင် သူ၏ မျှော်လင့်ချက် သည်လည်း အာမကိနှင့် သေရာသို့ ပါသွားလိမ့်မည်။ သို့နှင့် ဇိုဗိတ်သည် မျက်ရည်စကလေးကို သိမ်းလိုက်ပြီး လက်တွေ့ဒုန္နယာကြီးကို ရင်ဆိုင်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ အာမကိကို သူ မကယ်၍ မဖြစ်တော့။ ဤကိစ္စတွင် လက်နက်အင်အားကို အသုံးပြု၍ ဖြစ်နိုင်လိမ့်မည် မဟုတ်သည်ကို ဇိုဗိတ် သဘော ပေါက်သည်။ သို့ရာတွင် သူ့ခမည်းတော်ထံ သွားပြီး ဆင်ခြေပေး၍လည်း အကျိုးထူးနိုင်ဖွယ် မရှိ။ ဒုန္နယာ ကြီးတွင် အကြမ်းမှန်နှင့် မအောင်မြင်နိုင်သောကိစ္စ၊ အကျိုးအကြောင်းနှင့်ပြော၍ မရနိုင်သော ကိစ္စမျိုးကို အောင်မြင်စေတတ်သော နည်းတစ်နည်းသာရှိသည်။ ထိုနည်းမှာ အခြားမဟုတ်၊ လာဘ်ထိုးခြင်းပင်ဖြစ်သည်။ သို့နှင့် ဇိုဗိတ်က သူ့ လည်ပင်းတွင် ဆွဲ၍ထားသော တစ်လုံးတစ်လုံးလျှင် အဖိုးမဖြတ်နိုင်သည့် အလုံးငါးဆယ် ပါသော ပုလဲလည်ဆွဲကို ဖြုတ်လိုက်သည်။ ပြီးလျှင် ရတနာပုလဲမည်းကုံးကို ဇင်ဇင်၏ လက်ထဲသို့ ထည့်လိုက်သည်။

“ဇင်ဇင်ရေ၊ မင်းလုလင်တွေကို တစ်ယောက်ကို ပုလဲမည်းတစ်လုံးကျစီပေး၊ ပြီးတော့ အာမကံကို လျှို့ဝှက်တဲ့ တံခါးပေါက်ကနေပြီး အပြင်ဘက်ကို ထုတ်လိုက်ကြပစေ ...”ဟု ဇိုဗိတ်က ပြောသည်။

ဇင်ဇင်က သုတ်သီးသုတ်ပျာနှင့် ထွတ်သွားသည်။ မင်းလုလင်တို့က ဇင်ဇင်၏ စကားကို ဝမ်းသာအားရ နားထောင်ကြသည်။ သူတို့ကိုယ်တိုင်လည်း ကျွန်များဖြစ်နေကြသဖြင့် မင်းလုလင်တို့သည် အာမကံအပေါ်တွင် မုန်းတီးစိတ် မရှိ။ အမှန်မှာ တကယ်စွဲသော သူခိုးအာမကံအပေါ်တွင် ချီးကျူးလိုသောစိတ်သာ ရှိကြသည်။ ထို့ပြင် သူတို့အဖို့ အာမကံကို လွတ်ရခြင်းမှာ အလကားလွတ်ရခြင်း မဟုတ်၊ အဖိုးမဖြတ်နိုင်သော ပုလဲမည်းရတနာတစ်လုံးစီ ကိုယ်စီကိုယ်ငှ ရကြခြင်းလည်းဖြစ်သည်။ နောက်တွင်လည်း ပေါ်ပေါက်နိုင်စရာ အကြောင်း မရှိ။ သူတို့အထဲကလည်း မည်သူကမျှ ဖော်ကြလိမ့်မည် မဟုတ်၊ အာမကံကလည်း ဖော်လိမ့်မည် မဟုတ်၊ မျောက်ဝံကြီးတို့ကလည်း ဖော်တတ်ကြလိမ့်မည် မဟုတ်။

ဤနည်းဖြင့် မင်းလုလင်တို့သည် အာမကံအား အလျင်အမြန် လျှို့ဝှက်စွာ ပန်းရနံ့လှိုင်၍နေသော ပန်းဥယျာဉ်သို့ ခေါ်၍သွားကြသည်။ ထိုမှတဖန် ငါးရွာတွင်းခန့်ရှိသော မြေအောက်ဥမင်ကြီးထဲသို့ ပို့လိုက်ကြသည်။

“အို သူခိုးအာမကံ၊ သင့်အား အလာဟုအရှင်သည် စောင့်ရှောက် စောင့်မတော်မူပါစေသတည်း ...”ဟု မင်းလုလင်များက ကြင်နာသောစကားဖြင့် အာမကံကို နှုတ်ဆက်လိုက်ကြသည်။

ဥမင်ကြီးအတိုင်း ထွက်၍သွားသောအခါ ရှည်လျားသောမြက်များ ဖုံးအုပ်နေသည့် လျှို့ဝှက်သော တံခါးပေါက်ကို အာမကံ တွေ့ရသည်။ ထိုတံခါးပေါက်ကို ဖွင့်၍ထွက်သွားသောအခါ အာမကံသည် လူသူကင်းဝေးသော လမ်းကြီးတစ်ခု ပေါ်သို့ ရောက်သွားသည်။

အာမကံသည် တစ်ညလုံး ထိုလမ်းမကြီးပေါ်တွင် ထိုင်၍နေသည်။ အရုဏ်တက်၍ သာယာသော အလင်းရောင် ပေါ်လာသောအခါ နန်းတော်တွင်းမှ ဆူညံစွာ တီးမှုတ်ကြသော တူရိယာသံများကို အာမကံ ကြားရသည်။ ထို့နောက် များမကြာမီ မင်းလုလင်များကို လာဘ်ထိုး၍ ထွက်လာသော လင်းတကြီး ရောက်၍ လာသည်။ လင်းတကြီးက နန်းတော်ထဲတွင် အာမကံကို မင်းလုလင်များက ဖမ်း၍ သွားပြီးသည့်နောက် ဖြစ်ပျက်သည့် အကြောင်းများကို ပြောပြသည်။

အာမကံသည် မင်းသားမဟုတ်ဘဲ သူခိုးဖြစ်ကြောင်းပေါ်သွားပြီး နောက်အဖို့တွင် ကာလစ်ကြီးက သူ့သမီးတော် ဇိုဗိတ်ထံ သွားပြီးလျှင် မင်းသားသုံးပါးထဲမှ တစ်ပါးကို ချစ်သူအဖြစ် ရွေးချယ်ဖို့ပြောသည်။ သို့ရာတွင် ဇိုဗိတ်က ဘာပဲ ဖြစ်ဖြစ် သူသည် သူခိုးအာမကံကလွဲပြီး အခြားမည်သည့်ယောက်ျားကိုမျှ မချစ်နိုင်ကြောင်း ခေါင်းမာစွာနှင့် သူ့ခမည်းတော်ကို ပြန်၍ပြောလိုက်သည်။ ထိုအခါ ကာလစ်ကြီးက အမျက်တော် ထွက်ပြီး မင်းသားသုံးပါးအနက်မှ တစ်ပါးပါးကို သူ သဘောကျသလို ရွေးပြီး ဇိုဗိတ်နှင့် ပေးစားမည်ဟု ပြောသည်။

ထိုအခါ ဇိုဗိတ်အဖို့ ခက်သွားသည်။ ဇိုဗိတ်သည် ခမည်းတော်၏ အတင်းစိမ့်ချက်ကို ခုခံနိုင်လိမ့်မည် မဟုတ်။ သို့နှင့် ဇိုဗိတ်က ဇင်ဇင်နှင့် သယ်ရိယတို့ကို ခေါ်၍တိုင်ပင်သည်။

“ငါဘယ်လို လုပ်ရမလဲအေ၊ ပြောကြစမ်းပါဦး”ဟု ဇိုဗိတ်က အကြံတောင်းသည်။

ထိုအခါ ဗေဒင်ဆရာမ သယ်ရိယက မက္ကာသဲလုံးများကို ဖြန့်၍ ဗေဒင်ကြည့်ပြန်သည်။ သဲလုံးများ ထဲတွင် ပထမ အကြိမ်ကကဲ့သို့ပင် နှင်းဆီပွင့်သဏ္ဍာန် ပေါ်လာပြန်သည်။

“မိုးကျမယ်ကလေး မြင်သည် မဟုတ်လား၊ သည်ကိစ္စဟာ မလွဲနိုင်ပါဘူး၊ နှင်းဆီပင်ကို ပထမ ထိသူ သာလျှင် သင်၏ လင်ဖြစ်ရပါလိမ့်မည်”ဟု သယ်ရိယက ဟောသည်။

“အနို့ သူတို့က ငါ့ကို အတင်း စိမ့်တော့ ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ”ဟု ဇိုဗိတ်က မေးသည်။

“သည်တော့ အချိန်ရအောင်သာ ဆွဲထားပါ”ဟု သယ်ရိယက အခါပေးသည်။

သို့နှင့် ဇိုဗိတ်က အချို့နှင့် သတ်ရန် ကာလစ်ကြီးရှေ့တော်သို့ ဝင်သည်။ ရှေ့တော်သို့ရောက်လျှင် ဇိုဗိတ်က ကာလစ်ကြီးအား ဆလမ်ပေး၍ ကာလစ်ကြီး၏ လက်တော်ကို နမ်းပြီးလျှင် သူ့ကို ခွင့်လွှတ်ရန် တောင်းပန်သည်။

“အို အဖေ၊ ငါသည် ငါ့ဟာငါ ဘာကိုလုပ်၍ ဘာကိုလုပ်မိသည်ဟု မသိပါ”ဟု ဇိုဗိတ်က အသနားခံသည်။

“သည်လိုဆိုလျှင် ကိစ္စမရှိဘူး၊ သင်နှင့် တော်သူကို ငါကိုယ်တိုင် ရွေး၍ပေးမည်”ဟု ကာလစ်ကြီးက မိန့်သည်။

“အဖေက မရွေးပါနှင့်၊ ကစ္စမက် (ကံကြမ္မာ)က ရွေးပါစေ”ဟု ဇိုဗိတ်က တောင်းပန်သည်။

“ကစ္စမက်က ဘယ်လိုရွေးစေမှာလဲ သမီးရဲ့”ဟု ကာလစ်က မေးသည်။

“သည်လိုလုပ်ပါ အဖေ၊ သူတို့ သုံးယောက်ကို အလွန်ရှားပါးပြီး အဖိုးထိုက်တန်တဲ့ ရတနာများကို အရာခိုင်းလိုက်ပါ။ ခုနစ်လအတွင်း ရှာရမယ်လို့ အချိန်ပေးလိုက်ပါ။ ခုနစ်လစေ့လို့ သူတို့ ပြန်လာကြတဲ့ အခါ ကျတော့၊ အဖိုး အထိုက်တန်ဆုံး ရတနာကို ရှာလာတဲ့သူကို ငါထိမ်းမြားပါ့မယ်၊ အဲဒီသူဟာ ငါ၏ အချစ်နဲ့ ထိုက်တန်တဲ့သူ ဖြစ်ပါ လိမ့်မယ် ...”ဟု ဇိုဗိတ်က အကြံပေးသည်။

ကာလစ်က သူ့သမီးတော်၏ အကြံကို သဘောကျပြီးလျှင်၊ မင်းသားသုံးပါးကို ခေါ်၍ ပြောပြလိုက်သည်။ မင်းသား သုံးပါးကလည်း သူတို့၏ စွမ်းရည်သတ္တိကို ပြခွင့်ရကြတော့မည်ဟု အောက်မေ့ပြီးလျှင်၊ ကာလစ်ကြီးပေးသော အကြံကို လက်ခံကာ၊ နောက်ခုနစ်လ ကြာသည့်အခါ ပြန်လာပါမည်ဟု ဝန်ခံပြီးလျှင် နန်းတော်ကြီးမှ သောသောညာညာ တူရိယာ တီးမှတ်၍ အသီးအသီး ပြန်သွားကြသည်။

အိန္ဒိယမင်းသားက ဆင်ဦးကင်းပေါ်မှ ထိုင်ပြီးလျှင် ဆင်ကြီးကို ရပ်တန့်၍ ပြုံးလိုက်သည်။ သူ့စိတ်ထဲက သူသာလျှင် ဇိုဗိတ်ကို သိမ်းပိုက်ရလိမ့်မည်မှာ သေချာသည်ဟု ထင်သည်။ သူ့ကို သူ၏ ဆွေတော်မျိုးတော်များဖြစ်သော နတ်များက မှိုင်းမကြလိမ့်မည်မှာ သေချာသည်။

ပါယုမင်းသားကလည်း သူ့ဝေါတော်ပေါ်တွင် လျောင်း၍မေးထောက်ရင်း ပြုံးလိုက်သည်။ သူ့စိတ်ထဲကလည်း အိန္ဒိယမင်းသားကဲ့သို့ပင် သူသာလျှင် ဇိုဗိတ်ကို သိမ်းပိုက်ရလိမ့်မည်မှာ သေချာသည်။ သူပိုင်ဆိုင်သော ပစ္စည်းဥစ္စာများမှာ ရေတွက်၍မရနိုင်လောက်အောင် များသည်။ ဇိုဗိတ်က အဖိုး အထိုက်တန်ဆုံး ရတနာကို လိုချင်သည် မဟုတ်လော။ ထိုရတနာကို သူမှတစ်ပါး မည်သူက ရှာပေး နိုင်မည်နည်း။ မြို့ကြီးတစ်ထောင်က ရသော အခွန်တော်ငွေများ ကုန်ချင်လျှင် ကုန်ပေစေ၊ ဇိုဗိတ်လိုချင်သော ရတနာကို သူ ဝယ်၍ပေးမည်။

မောင်းဂွတ်မင်းသားကလည်း သူ့လူထမ်းဝေါတော်ပေါ်တွင် ထိုင်ရင်း ပြုံးလိုက်သည်။ ဇိုဗိတ်ကို သူသာလျှင် သိမ်းပိုက်ရလိမ့်မည်ဟု မောင်းဂွတ်မင်းသားက ယုံကြည်သည်။ သူ့တွင် ထိုသို့ယုံကြည်ရန် အကြောင်းထူးများရှိသည်။

သို့နှင့် မောင်းဂွတ်မင်းသား ချမ်းယိုန်က သူ့အတိုင်ပင်ခံအမတ် ဝေါင်ကိုင်းကို ခေါ်၍ “သည်မှာ အမတ်ကြီး၊ ငါတို့တိုင်းပြည်က အာရဗီတိုင်းပြည်သို့ နေ့စဉ်နေ့စဉ် ကုန်သည်ကလေး၊ ကုန်သည်ကြီး၊ ကုလားအုပ်စီး ကုန်သည်များ သွားကြသည်၊ လာမည့် ခုနစ်လအတွင်း၌လည်း အမြောက်အမြား သွားကြလိမ့်ဦးမည်၊ သည်တော့ သင်က သည်မှာ ချန်နေရစ်ခဲ့ပါ၊ ပြီးလျှင် အဲသည် ငါတို့ကုန်သည်တွေကို သင်က ကြီးမှူးအုပ်ချုပ်ပြီး လေ့ကျင့်ပေးပါ၊ အချိန်ကျသောအခါတွင် သင်က အချက်ပေးရလိမ့်မည်၊ လာမည့် ခုနစ်လအတွင်းမှ လာကြမည့်သူများဟာ ရပ်ဖျက်၍လာကြမည့် ငါ၏ လက်ရွေးစင် စစ်သည်တော်များဖြစ်သည် ...၊ ကာလစ်ကြီး ပြောလိုက်သည့် အဖိုးအထိုက်တန်ဆုံး ရတနာ ဆိုသောဟာကို ငါ ကြိုးစားပြီး ရှာမည်၊ အကယ်၍ ရှာမရဘူး ဆိုရင်တော့ ပိုပြီး အဖိုးထိုက်တန်သောဟာကို ငါရှာမည်၊ တခြား မဟုတ်ဘူး၊ လက်နက်အင်အားကို ပြောသဟာ၊ မြို့ရိုး ဘယ်လောက်ကြီးကြီး သည်ဘဂ္ဂဒက်ပြည်ကို ငါတို့ နိုင်အောင်စီးမည်၊ သည်ကို

ရောက်နေကြသည့် ငါတို့ မောင်းဂွတ်ကုန်သည်တွေက ကုန်ပစ္စည်းတွေကို ချပြီး လက်နက်တွေကို ကောက်ကိုင် လိုက်ကြရုံဘဲရှိသည်”ဟု ပြောသည်။

တောင်ကိုင်းက ချမ်းယိုနီ အမိန့်ပေးသည့်အတိုင်း ရွက်ဆောင်ရန် တာဝန်ခံသည်။

ထို့နောက် မင်းသားသုံးပါးသည် ဘဂ္ဂဒက်နေပြည်တော်မှ ဖယ်ကြသည်။

ထိုအခိုက်တွင် လင်းတကြီးက အာမက် အနားသို့ ကပ်၍ “ဟေ့ သည်မှာ အာမက်၊ သင့် နောက်ဘက်က လျှို့ဝှက်တဲ့ တံခါးပေါက်ကို မြင်သည် မဟုတ်လား၊ သည်တံခါးပေါက်ဟာ ထွက်ပေါက်အဖြစ် အသုံးပြုလို့ရသလို၊ ဝင်ပေါက်အဖြစ်လဲ အသုံးပြုနိုင်တယ်၊ ဒီတစ်ခါတော့ အီဂျစ်အိပ်မွေ့ချဆေးကို သင် အသုံး ပြုဖို့ မလိုတော့ဘူး၊ မင်းသမီးကလေးက သင့်ကို ကြိုက်နေပြီ၊ သည်တော့ သူ့သဘောနဲ့သူ သင့်နောက်ကို လိုက်လာမှာဘဲ ...”ဟု ပြောသည်။

“ငါနဲ့ မင်းသမီးကလေးနဲ့ မတန်ပါဘူး လင်းတကြီးရာ ...”ဟု အာမက်က အားလျှော့စကား ပြောသည်။

“ကောင်ဖျင်း ကောင်အ၊ အလကားအကောင် ...”ဟု လင်းတကြီးက မြည်တွန်သည်။

အာမက်က စကားပြန် မပေး။ စိတ်ရော ကိုယ်ပါ မချီသဖြင့်၊ အာမက်က တော်ရာသို့ ထွက်သွားသည်။ ထိုသို့ ထွက်သွားစဉ်တွင် အာမက်၏ အတွင်းသန္တာန်၌ ထူးဆန်းသော အခြင်းအရာများ ပေါ်လာသည်။ သူ၏ ဝိညာဉ်သည် ကျဉ်းမြောင်းကျပ်တည်းသော ရုပ်ကောင်အတွင်းမှ မခံနိုင်မရပ်နိုင် ဖြစ်လာတိသည့်ပမာ၊ အတောင်များ ခတ်၍ တိုးထွက် လာနေသည်ဟု အာမက်စိတ် ထင်လိုက်ရသည်။ ထိုသို့ တိုးထွက်လာနေသော ဝိညာဉ်မှာ တကယ်အာမက်အစစ် ဖြစ်ပုံရသည်။ သို့နှင့် အတောင်တဖျတ်ဖျတ်ခတ်၍နေသော ဝိညာဉ် ဆောင်ရာသို့ အာမက်က လိုက်၍သွားသောအခါ ဘယ်နည်း ဘယ်ပုံနှင့် မသိ၊ အာမက်သည် အလာဟု အရှင်နှင့် တမန်တော်မဟာမက်ကို သူ မထိမဲ့မြင်လုပ်ခဲ့သော ပလီကြီးထဲသို့ ရောက်၍သွားသည်။ ထိုအခါ ပလီဆရာကြီးက သူ့ဆီသို့ လာ၍ တမန်တော်မဟာမက်ကိုယ်စား ဆီး၍ကြိုသည်။

ပလီဆရာကြီးက အာမက်ကို မြင်သောအခါ ပြုံး၍ “သင့်ကို ကြည့်ရသဟာ စိတ်နှလုံး မချမ်းသာဘူး နှင့်တူသည်၊ သင့်အဖြစ်ကို ငါ့အား ပြောပြပါ ညီငယ်၊ ငါသည် သင့်ကို အကူအညီ ပေးနိုင်ကောင်း ပေးနိုင် ပါလိမ့်မည်”ဟု ချေငံစွာ ပြောသည်။

“ငါရှာနေသည် ...”ဟု အာမက်က ပြောသည်။

“ဘာကို ရှာနေသလဲ ...”ဟု ပလီဆရာကြီးက မေးသည်။

“မတွေ့နိုင်သဟာကိုပေါ့ ...”ဟု အာမက်က စိတ်ပျက်သံဖြင့် ပြောသည်။

“သင့်အလိုဆန္ဒဟာ ပြင်းထန်မယ်၊ သင့်နှလုံးဟာ ဖြူစင်မယ်ဆိုရင်၊ ဒွန္ဒုယာကြီးမှာ မတွေ့နိုင်သဟာ ရယ်လို့ မရှိပါဘူး ...”ဟု ပလီဆရာကြီးက ပြောသည်။

“ငါ့အလိုဆန္ဒကတော့ ပြင်းထန်ပါတယ်၊ သဟာပေမင်္ဂ ငါ့နှလုံးကတော့ မစင်ကြယ်ပါဘူး”ဟု အာမက်က ပြောသည်။

“သည်လိုဆိုတော့ သင့်နှလုံးကို စင်ကြယ်အောင်လုပ်ရုံ ရှိသဟာပေါ့”ဟု ပလီဆရာကြီးက ပြောသည်။

“ဘယ်လို စင်ကြယ်အောင် လုပ်ရမှာလဲ ...”

“ဆင်းရဲမှု ညွှန်တွင်းကို သည်းခံစိတ်နဲ့ ဆင်းလျှောက်ပြီး ရဲဝံ့ခြင်း၊ ရိုးဖြောင့်ခြင်း၊ တင့်တယ်ခြင်း၊ အလာဟုအရှင်ကို ယုံကြည်ခြင်း ရေစင်ဖြင့် ဆေးလိုက်လျှင်၊ သင့်နှလုံးဟာ စင်ကြယ်သွားမှာပေါ့”ဟု ပလီ ဆရာကြီးက ပြောသည်။

“သဟာဖြင့် ငါ့ကို သင်ကြားပြသပေးပါ ဆရာကြီး ...”

“စိတ်သာချပါ၊ ငါ သင်ပေးပါ့မယ် ညီငယ် ”

ထိုအခါ အာမကိက ပလီဆရာကြီးအား သူ၏ မကောင်းမှု၊ သူ၏ အချစ်၊ သူ၏ မျှော်လင့်ချက်ကင်းမှုများကို ကုန်စင်အောင် ပြောပြသည်။ ပလီဆရာကြီးက အာမကိအား အရှေ့တံခါးပေါက်သို့ ခေါ်သွားပြီးလျှင် အာမကိလက်ထဲသို့ ဓားလွယ်တစ်လက် အပ်လိုက်သည်။

ပြီးလျှင် ပလီဆရာကြီးက “ကိုင်း ညီငယ်၊ သင် ဘုရားဖူး သွားပေတော့၊ သင်သွားရမည့် စိတ်ချမ်းသာမှု ခရီးသည် ဝေးလံ၍ မောပန်းဘွယ်ရှိသည်။ သည်တော့ သင့်မှာ သည်းခံခြင်းနှင့် ရဲဝံ့ခြင်း ရှိရလိမ့်မည်၊ မှန်သည်။ သည်းခံခြင်းနှင့် ရဲဝံ့ခြင်း ရှိရလိမ့်မည်။ ထို့ပြင် အတုမရှိသော ယုံကြည်မှုလည်း ရှိဘို့ လိုလိမ့်မည်။ သင်သည် ဆူးလမ်းပေါ်သို့ စ၍ လျှောက်လေလော့၊ လမ်းဆုံးသောအခါတွင် အကယ်၍ သင်၏ မကောင်းမှုများသည် စင်ကြယ်သွားသည်ဖြစ်မူ၊ သင်သည် ငွေကြုတ်ကြီးတစ်ခုကို တွေ့ရလတ္တံ့၊ ထိုကြုတ်ထဲတွင် အင်မတိ အင်မတန်စွမ်းသော ရတနာရှိသည်။ သွားလော့ ငွေကြုတ်ကို ရှာလော့၊ ထိုကံတန်အောင် လုပ်လော့၊ ပြီးတော့ ပြန်ခဲ့ ...”ဟု ပြောသည်။

ထိုအခါ အာမကိက အလေးပြုသောသဘောဖြင့် ပလီဆရာကြီး၏ လက်ကို နမ်းသည်။ ပြီးလျှင် အာမကိက ခိုဗိတ်ပေးလိုက်သော လက်ဝတ်ရတနာကို သူ့ဓားလွယ်နှင့် ထက်ပိုင်းပိုင်းလိုက်သည်။ တစ်ဝက်ကို သူ့လက်တွင် ဝတ်၍ ကျန်တစ်ဝက်ကို ပလီဆရာကြီးထံ အပ်ခဲ့သည်။ ပြီးလျှင် “သည်ဟာကို ငါ့ချစ်သူထံသို့ ပို့လိုက်ပါ၊ ငါ့ချစ်သူသည် ငါ့နှလုံးကို ပိုင်၍နေပါပြီ”ဟု အာမကိက ပြောသည်။

ပြီးလျှင် သူခိုးအာမကိသည် သူ့ဝိညာဉ်ကို သူ့ရာရန် သူ့ဇာတိ ဘဂ္ဂဒက်နေပြည်တော်မှ ထွက်ခွာ သွားသည်။

* * *

Commercial use of this book will be at your OWN RISK

အခန်း (၅)

ဘဝဒက်မြို့၏ အရှေ့ဘက် ဆယ်မိုင်အကွာ သဲကန္တာရထဲတွင် တယ်ရက်ကယ်လဗေး အမည်ရှိသော စိမ်းစိုသည့် တောအုပ်ကလေးရှိသည်။ ထိုတောအုပ်ကလေးမှာ လမ်းသုံးလမ်းဆုံရာဖြစ်သည်။ ထိုတောအုပ်ကလေးသို့ ရောက်သောအခါ မင်းသားသုံးပါးက “ငါတို့ နောက်ခုနစ်လ ကြာသည့်အခါတွင် ပြန်တွေ့ကြမည်”ဟု ပြောကာ လမ်းခွဲကြသည်။

လမ်းတစ်လမ်းမှာ အရှေ့စူးစူးသို့ ဖြောင့်ဖြောင့်ကြီး ခွဲ၍ထွက်သွားသည်။ ထိုလမ်းအတိုင်းသွားလျှင် အာရဗီစတန် သဲကန္တာရသို့ ရောက်၍၊ ထိုမှတဖန် ဆက်၍သွားသော် ကျောက်ကမ်းပါးကြီးများ အတိပြီးသော ပါယုပင်လယ်ကွေ့သို့ ရောက်သည်။ ပါယုပင်လယ်ကွေ့မှ အာရဗီရွက်လှေတို့သည် အိန္ဒိယပြည် ကရာချိ ဆိပ်ကမ်းကို သွားကြသည်။ ကရာချိမှ ကျဉ်းမြောင်းကွေးကောက်သော လမ်းဖြင့်သွားလျှင် အိန္ဒိယပြည်၏ မြို့တော်ဖြစ်သော ရှေးက နတ်များ တည်ထားခဲ့သော ပူရီမြို့ရှိသည်။ ပူရီမြို့တွင် ဟာရီဒတ် ရာယုတ်လား အမည်ရှိသော ပုရောဟိတ်ကြီးရှိသည်။ ထိုပုရောဟိတ်ကြီးသည် အတတ်ပညာအမျိုးမျိုးကို တစ်ဖက်ကမ်းခတ် တတ်သည်။

အိန္ဒိယမင်းသားသည် အဆိုပါ ပုရောဟိတ်ကြီးထံသို့ ရှေ့ရှု၍သွားသည်။ ပုရောဟိတ်ကြီးသည် ခပ်သိမ်းသော အတတ်ပညာတို့၏ အမိအဖဖြစ်သည်ဟု ရှေးဟောင်းစာများက ဆိုကြသည်။ ထိုပုရောဟိတ်ကြီးသည် သူ့အမိ၏ ရင်ခွင်ထဲတွင် နို့စို့နေရင်းနှင့် နက်နဲသော ရုပ်ဓာတ်နှင့် နာမ်ဓာတ်အကြောင်းကို ကျမ်းပြုသည်။ လေးနှစ်အရွယ်သို့ ရောက်သောအခါ ဝေဒကျမ်းပါ ကဗျာပေါင်း ကိုးသောင်းကိုးထောင်ကို နှုတ်ငုံဆောင်သည်။ သူသည် အသက်တစ်ဆယ်တစ်နှစ် မပြည့်ခင်တွင် သဘာဝ တရား၏ လျှို့ဝှက်နက်နဲသော သဘောတရားများကို အကုန်အစင် နားလည်သည်။ အသက်တစ်ဆယ်နှစ်နှစ် အရွယ်သို့ ရောက်သောအခါ ယုတ်တို ဗုဒ္ဓဘာသာဂိုဏ်းနှင့် ပတ်သက်သော အနက်ပေးကျမ်း အကုန်လုံး၏ အဖွင့်ကျမ်းကို ရေးသည်။ သူသည် နှုတ်ခမ်းမွှေး စ၍မပေါက်မီ အရွယ်၌ပင် နတ်ငယ်ပေါင်း တစ်သိန်း တစ်သောင်းခုနစ်ထောင်နှင့် ညီမျှသော အဆင့်အတန်းသို့ ရောက်သည်ဟု စာဆိုရှိသည်။

သို့ဖြစ်ရာ အဖိုးအထိုက်တန်ဆုံးဖြစ်သော ရတနာကို ရှာရန်အတွက် အိန္ဒိယမင်းသားက ဆင်ကြီးကို စီး၍ ထိုပုရောဟိတ်ကြီးထံသို့ သွားခြင်းသည် အဘယ်မှာ အံ့ဩဖွယ်ရာ ဖြစ်နိုင်ပါအံ့နည်း။ အခြားမင်းသား နှစ်ပါးသည် မိုက်မဲကြ၍သာ သူနှင့်ပြိုင်၍ အဖိုးအထိုက်တန်ဆုံးရတနာကို ရှာကြခြင်းဖြစ်သည်။ အခြား မင်းသားနှစ်ပါးအကြောင်းကို တွေးမိသည့်အခါတိုင်း အိန္ဒိယမင်းသားက လှောင်ပြုံး ပြုံးမိသည်။

ပါယုမင်းသားသည် ကောကေဆပ် တောင်တန်းရှိရာ မြောက်ဘက်စူးစူးသို့ သွားရာလမ်းဖြင့် သွားသည်။ ကောကေဆပ်တောင်တန်းမှ အရှေ့တောင်ဘက်သို့ ချိုး၍ လူရစ်စတန်တောင်နိမ့်များဆီသို့ ရောက်သောအခါ ပါယု မင်းသားသည် အရှေ့ဘက်သို့ တဖန်ကွေ့၍ ကာမန်ပန်းဥယျာဉ်များသို့ သွားသည်။ ထိုပန်းဥယျာဉ်များအတွင်းရှိ ယိုရတ် မြို့သည် ရွှေအင်မတန်ပေါသော မြို့ဖြစ်သည်။ ယိုရတ်မြို့ရှိ ဗဒတ်ယုန်နီ ဈေးကြီးအတွင်း၌ အာရုတိုက် တစ်ဝှမ်းလုံးမှ ထွက်သော အဖိုးထိုက်အဖိုးတန် ရတနာပစ္စည်းများ အစုံ ရနိုင်သည်။ ထိုမျှပင် မကသေး၊ ဥရောပတိုက်သား လူရိုင်းများကိုလည်း ရနိုင်သည်။ ထိုဈေးကြီးတွင် နဂါးစွယ်များ၊ လတောင်များမှ ထွက်သော စိန်စိမ်းများကိုပင် ရနိုင်သည်။

ထိုအရပ်တွင် တမန်တော် အိယုရာဖီနှင့် ကုရစ္စတန် သဲကန္တာရက မြေဘုတ်ဘီလူးမ၏ သားဖြစ်သော ဟာကင်အလီ ဆိုသူရှိသည်။ ဟာကင်အလီ၏ အသက်ကို မည်သူမျှ အတိအကျ မသိကြ။ အချို့က သူ့ အသက်မှာ အနှစ်တစ်ထောင် ရှိပြီဟု ဆိုသည်။ အချို့က သူ့အသက်မှာ အနှစ်ခုနစ်ရာသာ ရှိသေးသည်ဟု ဆိုသည်။ သို့ရာတွင် ဟာကင်အလီအကြောင်းနှင့် ပတ်သက်၍ အားလုံး သဘောညီညွတ်ကြသော အကြောင်း

တစ်ခုရှိသည်။ ထိုအကြောင်းမှာ ဟာကင်အလီသည် သူတောင်းစားအသွင်နှင့် နေသော်လည်း ဒွန္ဒုယာကြီး တစ်ခုလုံးတွင် သူမမြင်နိုင်သော အရာဟူ၍ ဘာမျှမရှိဟု ဆိုသော အကြောင်းဖြစ်သည်။

ပါယုမင်းသားသည် ဟာကင်အလီထံသို့ သွား၍ ဆည်းကပ်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ သူ့ဝေါတော် ပေါ်တွင် စံတော်မူရင်းနှင့် ပါယုမင်းသားက အခြားမင်းသားနှစ်ပါးအကြောင်းကို စဉ်းစားမိပြီး၊ အိန္ဒိယမင်းသား ပြုံးတော်မူသည့် နည်းအတိုင်း ပြုံးတော်မူလိုက်သည်။

မောင်းဂွတ်မင်းသားကမူ အနောက်မြောက်ဘက်သို့ သွားရာ ကြမ်းတမ်းသော လမ်းဘက်သို့ ကွေ့၍ သွားသည်။ လမ်းခရီးတွင် စခန်းအသီးသီး၌ ဗက်ထရိယ ကုလားအုပ်များ၊ တာတာမြင်းမွေးရှည်များ၊ သမင်ဖြူများကို တလှည့်စီ ပြောင်း၍ စီးပြီးလျှင်၊ တူရကီစတန်နှင့် စိပရိယ ကိုင်းတောကြီးများဆီသို့ ရှေ့ရှု၍ သွားသည်။ ထိုမှတဖန် ရေခဲပြင်များကို ဒလကြမ်းဖြတ်ကျော်၍ အပြင်မောင်ဂိုလိယပြည်သို့ ချီသည်။ ထို့နောက် ဆီးနင်းများ ဖုံးလွှမ်းနေသော ဆားတောင်ကို ဖြတ်ကျော်၍ သူ၏ နေပြည်တော် ကန်းဗားလစ်ကို ခဏ ဝင်သည်။ ကန်းဗားလစ်မှာ တာတာမြို့ဖြစ်၍ တရုတ်တို့က ပီကင်ဟုခေါ်သည်။ ပီကင်မှ တဖန် မန်ချူးရိယ ကမ်းခြေမှ ချောင်းကျဉ်းကလေး ခြားလျက်ရှိသော လူသူအလွန်ရောက်ပေါက်ခဲ့သော ဝပ်ကျွန်းကို သွားသည်။ ဝပ်ကျွန်းသည် ကျောက်ကောင်းရတနာကြီးကဲ့သို့ လိမ္မော်ရောင် တပြောင်ပြောင်ထ၍ နေသည်။

မောင်းဂွတ်မင်းသားသည် ကာလစ်၏ သမီးတော် ဇိုဗိတ်ကို သူသာ ရယူမည်ဟု ယုံကြည်သည်။ အဘယ်ကြောင့် ဆိုသော် သူသည် ဝပ်ကျွန်းမှ သေခြင်း၊ရှင်ခြင်းကို ဖြစ်စေနိုင်သော သစ်သီးကို ရနိုင်လိမ့်မည် ဖြစ်သောကြောင့်ဖြစ်သည်။ ဝပ်ကျွန်းသို့ရောက်လျှင် မောင်းဂွတ်မင်းသားသည် တုန်ဂုပ်ဆေးဆရာကြီးကို ဆည်းကပ်လိမ့်မည်။ တုန်ဂုပ်ဆေးဆရာကြီးသည် အဆိုပါ သေခြင်း၊ရှင်ခြင်းကို ဖြစ်စေနိုင်သည့် သစ်ပင် တစ်မျိုးကို တွေ့ထားသည်ဟု ပြောကြသည်။ အချို့ကလည်း ထိုသစ်ပင်မှာ သူ့ကိုယ်တိုင် စိုက်၍ထားသော သစ်ပင်ဖြစ်သည်ဟု ပြောကြသည်။ ဒွန္ဒုယာကြီးတွင် ထိုသစ်သီးထက် အဖိုးတန်သောအရာ ရှိနိုင်လိမ့်မည် မဟုတ်။ အခြားမင်းသားနှစ်ပါး ရှာ၍ရသော အဖိုးအတန်ဆုံးသော ရတနာ ဆိုသည်မှာ သူ့ရမည့် သေခြင်း၊ ရှင်ခြင်းကို ဖြစ်စေနိုင်သည့် သစ်သီးနှင့် စာလျှင် ကလေးကစားစရာ အရုပ်ကလေးများနှင့်သာ တူလိမ့်မည်။

မင်းသားသုံးပါးအနက် သူသာလျှင် ရယ်နိုင်သူ ဖြစ်ရမည်ဟု မောင်းဂွတ်မင်းသား စိတ်ထဲက ယုံကြည်သည်။ စင်စစ်ဆိုသော် မောင်းဂွတ်မင်းသားတွင် ရယ်နိုင်ရန်အကြောင်း လုံလောက်စွာရှိသည်။ သူသည် လက်တွေ့သမား ဖြစ်သည်။ သူသည် ဝပ်ကျွန်းက သစ်သီးတစ်ခုတည်းကို အားမကိုး။ အကယ်၍ ထိုသစ်သီးကို သုံး၍မစွဲလျှင်၊ မောင်းဂွတ်မင်းသားက ဘဂ္ဂဒက်မြို့ကို အတွင်းမှ သူပုန်များသွင်း၍ သိမ်းယူပြီး ဇိုဗိတ်ကို သိမ်းပိုက်မည်။ အကယ်၍ ထိုနည်းနှစ်နည်းလုံး မစွဲလျှင် မည်ကဲ့သို့ လုပ်မည်နည်း။ မောင်းဂွတ်မင်းသားသည် ဤအချက်ကိုလည်း ထည့်၍စဉ်းစားသည်။ သို့နှင့် မောင်းဂွတ်မင်းသားသည် အိန္ဒိယမင်းသားနှင့် ပါယု မင်းသား နှစ်ပါးတို့ သွားရာနောက်သို့ တကောက်ကောက်လိုက်ရန် သူ့သူလျှိုများကို စေလွှတ်ထားသည်။

မောင်းဂွတ်မင်းသားသည် သူ့ကိုယ်သူ ကျွန်းများရှင်ဟု ဘွဲ့တပ်သော သူခိုးအာမက်အကြောင်းကိုမူ လုံးဝထည့်၍ မစဉ်းစား။

အာမက်သည် ယခုလောက်ရှိလျှင် ကာလစ်၏ မျောက်ဝံကြီးများ၏ အစာဖြစ်လောက်ပြီ။ အာမက်၏ အရိုးနှင့် အသားများသည် မျောက်ဝံကြီးတို့ စွန့်ပစ်အပ်သော မစင်အဖြစ်သို့ ရောက်လောက်ပြီဟု မောင်းဂွတ် မင်းသားက သဘောထားသည်။ အကယ်၍ အာမက်သည် မျောက်ဝံကြီးတို့၏ ဘေးမှ လွတ်မြောက်သွားသည့် အကြောင်းကို သူသိရသည် ဖြစ်သည့်တိုင်အောင်ပင်၊ မောင်းဂွတ်မင်းသား စိတ်ထဲက အာမက်ကို မမှူ။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် အာမက်သည် လူတိုင်းက ဝိုင်းပယ်ထားသော တကောင်ကြွက် သူခိုးမျက်နှာမဲ့ ကလေးသာ ဖြစ်သောကြောင့် ဖြစ်သည်။ အာမက်တွင် အခြေအရံလည်း မရှိ။ သူ့ဓားတစ်လက်မှ လွဲ၍လည်း အားကိုးစရာ မရှိ။ အာမက်သည် အဘယ်မှာ သူ့ကို ဘက်ပြိုင် အန်တုနိုင်ပါမည်နည်း။ ထို့ပြင် အာမက်သည် အဖိုးအထိုက်တန်ဆုံးဖြစ်သော ရတနာကို ဘယ်လိုလုပ်၍ ရှာနိုင်မည်နည်း။

အာမကီ၏ ခရီးလမ်းအစမှာ အင်မတန်အင်မတန် ကြမ်းလှသည်။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် အာမကီမှာ ရှေးဦးစွာ ဆွဲဆောင်မှုရုနစ်ပါးတောင်ကြားကို ဖြတ်၍ သွားရသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ အာမကီမှာ သူ၏ ဓားကိုပင် အသုံးပြု၍မဖြစ်။ သူ့တွင် သူ၏ နှလုံးမှတစ်ပါး ကာကွယ်ရန် ခိုင်းလွှားဟူ၍ မရှိ။

အဆိုပါတောင်ကြားမှာ ဆွဲဆောင်မှုရုနစ်ပါး၏ ဒဏ်ကို မခံနိုင်၍ သေရွာသို့ လိုက်သွားရသူတို့၏ ဝိညာဉ်များ နေရာဖြစ်သည်။ အဆိုပါ ဝိညာဉ်တို့သည် မြေပြင်၌လည်း ပိုးကောင်မွှားကောင်တို့ကဲ့သို့ တွား၍ သွားနေကြသည်။ သစ်ပင် ခေါင်ဖျားများ၌လည်း အတောင်မည်းကြီးများနှင့် တဝဲတည်း ဝဲ၍နေကြသည်။ သူတို့ သွားလေရာသို့ အရိုးဆိုင်းကြီးများက လူသတ်သမားများကဲ့သို့ တကောက်ကောက် လိုက်၍နေကြသည်။ လေထုတစ်ခုလုံးမှာ သူတို့၏ စူးရှသော အော်သံ ငိုသံ များဖြင့် ပြည့်နေသည်။ တစ်ခါတရံ နှလုံးကြေကွဲဖွယ် ညည်းညူသံများလည်း ပေါ်လာသည်။ ထိုညည်းညူသံများမှာ အပြစ်ဒဏ်ခံချိန်စေ့၍ လွတ်မြောက်လာကြသော ဝိညာဉ်တို့၏ အသံများဖြစ်သည်။ ထိုလွတ်မြောက်လာသော ဝိညာဉ်များအား အလာဟုအရင်က လူ့ပြည်သို့ ပြန်၍ပို့သည်။ သူတို့သည် လူ့ပြည်၌ ဆွဲဆောင်မှုရုနစ်ပါးနှင့် တဖန် ရင်ဆိုင်ကြရလိမ့်ဦးမည်။ ဤအကြိမ်တွင် ထိုဝိညာဉ်တို့သည် ဆွဲဆောင်မှုရုနစ်ပါး၏ ဒဏ်ကို အောင်မြင်စွာ ခုခံနိုင်ကြဖွယ် ရှိသည်။

ဆွဲဆောင်မှုရုနစ်ပါး တောင်ကြီးတွင်၊ ကောင်းကင်ဘုံသို့မျှော်၍ အသံအမျိုးမျိုးဖြင့် အော်၍ နေကြသော ပုပုရွရွ၊ ပိန်ပိန်ရှုံ့ရှုံ့၊ တစ္ဆေမှင်စာအမျိုးမျိုးလည်း ရှိသည်။ သူတို့သည် ဆွဲဆောင်မှုရုနစ်ပါး၏ ဒဏ်ကို နှစ်ကြိမ်တိုင်တိုင် မခံနိုင်ခဲ့ ကြသူများဖြစ်သည်။ သူတို့သည် ထိုတောင်ကြား၌ သုံးရာ့ခုနစ်ကမ္ဘာ နေကြ ရလိမ့်မည်။

ထိုမှတစ်ပါး ထိုတောင်ကြားတွင် ရှေးအာရဗီ ကျမ်းပြုများက မဖော်ပြလိုသော ကြောက်မက်ဖွယ် ကောင်းသည့် မြင်ရမှု၊ ကြားရမှု အမြောက်အမြားလည်း ရှိသေးသည်။ ထိုအရာများအကြောင်းကို ဖော်ပြလျှင်၊ ဖတ်ကြားရသူတို့ လန့်၍ သေကုန်မည်စိုးသောကြောင့် မဖော်ပြခြင်းဖြစ်သည်ဟု ကျမ်းပြုများက ဆိုသည်။

အာမကီသည် အဆိုပါ ဆွဲဆောင်မှုရုနစ်ပါးတောင်ကြားသို့ ဘေးမသီ ရန်မခဘဲနှင့် ဖြတ်၍ သွားနိုင်ခဲ့သည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် အာမကီသည် တစ်ပါးတည်းသော ထာဝရဘုရားဖြစ်သော အလာဟု အရှင်ကို ယုံကြည်မှုရှိသောကြောင့်ဖြစ်သည်။ အာမကီ၏ အတွင်းစိတ်သန္တာန်တွင် အလာဟုအရှင်ကို ယုံကြည်မှုသည် တဖြည်းဖြည်းခြင်းနှင့် တိုးပွားလျက်ရှိသည်။ ဆွဲဆောင်မှုရုနစ်ပါး တောင်ကြားမှ လွတ်မြောက်သွားပြီးနောက်၊ အာမကီမှာ ထာဝရဓီးလျှံတောင်ကြီးနှင့် ထောင်လွှားမှုတောင်ကြီးများကို တက်ရသည်။ ထိုအခါတွင် အာမကီ၏ အရမ်းတပ်မက်မှုများသည် မြွေရေဟောင်း ကွာကျသကဲ့သို့ ကွာကျ ကုန်သည်။ ထိုအခါတွင် အာမကီစိတ်ထဲက ဒွန္ဒုယာကြီးတွင် မိမိ၏ အလိုထက် တန်ခိုးကြီး၍ မြင့်မြတ် သိမ်မွေ့သော အရှင်တစ်ပါးရှိသည်ဟု စ၍ယုံကြည်လာသည်။

ဤနည်းဖြင့် ထာဝရဓီးလျှံတောင်နှင့် ထောင်လွှားမှုတောင်များ၏ အပြင်ဘက်ပိုင်းရှိ နီရဲနေသော နံရံကြီးသို့ ရောက်သောအခါ အာမကီက “အလာဟု အတ်ကဗာ (အလာဟုအရှင်သည် တန်ခိုးကြီးလှ ပါပေသည်)၊ ဆုဘန္နလာ (ငါသည် အလာဟုဂုဏ်တော်ကို ချီးကျူးပါသည်)” ဟု ဆို၍ ဖန်ဆင်းရှင်ကို ကျေးဇူး တင်သည်။ ပြီးလျှင် အာမကီက အကယ်၍ သူသည် သူ၏ လမ်းခရီး၌ ကြုံတွေ့ရသော ဘေးအပေါင်းမှ ကင်းလွတ်သည်ဖြစ်ပါမူ၊ သူသည် တမန်တော် မဟာမကီ၏ ပညတ်ချက်ကြီးငါးပါးကို လိုက်နာ၍၊ နေ့စဉ် အလာဟုအရှင်ကို ဆုတောင်းပါမည်။ ရမ်ဇန်လတွင် အရက်သုံးဆယ်လုံးလုံး နေထွက်မှ နေဝင်အထိ ဝါရောင် ပါမည်။ ပညတ်တော်မူသည့်အတိုင်း ဆင်းရဲသူများကို ပေးလှူပါမည်။ မကောင်းမှုများကို ရှောင်ကြဉ်ပါမည်။ မက္ကာမြို့သို့သွား၍ ဟာဂျီအဖြစ်ကို ယူပါမည်ဟု သစ္စာပြုသည်။

ပြီးလျှင် အလာဟုအရှင်ဆိုသည်မှာ စိတ်ကူးမျှသာဖြစ်သည်။ လူများသည် မည်သူ့ထံမျှ အခွင့်ပန် မနေဘဲ၊ မိမိတို့ ပြုလုပ်ချင်ရာကို ပြုလုပ်ကောင်းသည်ဟု ပြောကာ ကြွားဝါမိသည်ကို ပြန်၍ စဉ်းစားမိပြီးလျှင် အာမကီသည် ရှက်ပြုံး ပြုံးလိုက်သည်။

ထာဝရမီးလျှံတောင်ကြီးနှင့် ထောင်လွှားမှတောင်ကြီးများသည် သူ၏ ရှေ့မှောက်တွင် ဧရာမ မီးတောက်ကြီးများကဲ့သို့ စွင့်၍ တက်နေသည်ကို မြင်ရသောအခါ၊ အာမကီက “အလာဟု အတိကဗာ”ဟု ထပ်၍ရွတ်လိုက်သည်။

ထိုအခိုက်တိုင် ပါယုမင်းသားမှာ ယှိရတ်မြို့အနီးသို့ ရောက်သွားပြီ။ သူ့ထုံးစံအတိုင်း ဝေါပေါ်ရှိ ပိုးမှီအုံးများပေါ်တွင် မှီ၍ထိုင်ပြီးလျှင် ပါယုမင်းသားသည် အချိုမုန့်များကို ပလုပ်ပလောင်းစားကာ၊ ခြေရင်းတွင် ခူးတုပ်၍ ထိုင်နေသည့် ကျွန်မပျိုကလေး သီဆိုသော အဖဃနိစတန် အချစ်ဘွဲ့သီချင်းကို နားဆင်၍နေသည်။

ဗဒတ်ယုန်နီ ဈေးကြီးသို့ ရောက်သောအခါ၊ ပါယုမင်းသားမှာ တခေါခေါနှင့် ဟောက်၍ အိပ်ပျော် နေသည်။ ဈေးသူဈေးသားများက ကျယ်လောင်စွာဆီးကြိုပြီး ဩဘာပေးကြသည်။ အာဏာသားတို့က ဝေါတော်ရှေ့မှ ပိတ်၍နေသော သူများအား လမ်းဖယ်ပေးရန် ရိုက်နှက်အော်ဟစ် ပြောကြသည်။ ညစ်ညစ် ကြမ်းကြမ်း မကြားကောင်း မနာသာလည်း ဆဲကြသည်။ သို့ရာတွင် မည်မျှလောက်ပင် ဆူညံနေသော်လည်း ပါယုမင်းသားသည် စက်ရာမှ မနိုး။

ကုန်သည်များသည် အာဏာသားများက မည်ကဲ့သို့ပင် ဆဲဆိုရေရွတ်သော်လည်း မဖြူ၊ မင်းသား စက်ရာမှ အနီးကို စောင့်ဆိုင်းနေကြသည်။ ပါယုမင်းသားသည် ဈေးဝယ် အင်မတန် သရမ်းသူဖြစ်ကြောင်း ကုန်သည်များက သိကြသည်။ သို့နှင့် ကုန်သည်များသည် အိပ်ပျော်နေသော မင်းသား၏ ခြေရင်းသို့ သူတို့၏ အမွှေးနံ့သာ၊ ကျောက်သံ ပတ္တမြား၊ အထည်အလိပ် စသည်တို့ကို သူ့ထက်ငါ တိုးကြိတ်ကာ ပစ်တင်ကြသည်။

“အို ကြင်နာသူတို့ကို စောင့်ရှောက်တော်မူသော အရှင်၊ ဤမြရတနာကို ပါယုအသပြာ တစ်ထောင်တည်းနှင့် ငါရောင်းပါမည်၊ ငါ အရှုံးခံ၍ ရောင်းသဟာပါ၊ ငါ သားတွေရဲ့ အဖေ ဖြစ်ရပါစေရဲ့”ဟု သူ့ကုန်ကို စွဲအောင် ကုန်သည် တစ်ယောက်က ဆွယ်သည်။

ဘယဆေးသည်တစ်ယောက်က “ဤပန်းရောင် ဂမုန်းဥဟာ တာတာရီပြည်ကလာတဲ့ ဂမုန်းပါ၊ လူ့ခေါင်းလောက် ရှိပါသည်။ ဤဂမုန်းဥသည် အဖျားအနာအမျိုးမျိုး၊ အစာမကြေခြင်းအမျိုးမျိုး၊ နူနာအမျိုးမျိုး၊ စိတ်ညစ်ခြင်းအမျိုးမျိုးကို ပျောက်စေနိုင်ပါသည်။ မဟုတ်လျှင် ငါ့ကို ရေဝတီခေါ်ခေါ်၊ ခရစ်ယာန်ခေါ်ခေါ်၊ အိမ်သာစောင့်ခေါ်ခေါ်၊ ခေါ်ချင်သလို ခေါ်နိုင်ပါသည်”ဟု အော်ကာ သူ့ဆေးဥကို ကြော်ငြာသည်။

“အို ဤအပွင့်ဖော် ဖဲထည်ကို ကြည့်ပါလော့၊ ဤဖဲထည်သည် ဂျာမနီဘုရင်သမီးတော်က သူ့ ခမည်းတော်ကို စစ်သုံးပန်းအဖြစ်မှ ရွေးယူရန် အထူးရက်ထားသည့် ဖဲထည်ဖြစ်ပါသည်။ ဤဖဲထည်ထဲတွင် မြှုပ်၍ထည့်ထားသော စိန်များမှာ၊ အလာဟုအရှင်၏ အလိုတော်အရ အစိုင်အခဲများ ဖြစ်သွားသော မင်းသမီး ကလေး၏ မျက်ရည်ပေါက်များ ဖြစ်ပါသည်။ ကြည့်တော်မူပါ၊ ကြည့်တော်မူပါ၊ ဤလို ဖဲထည်မျိုး ဘယ်မှာမှ မရနိုင်ပါ”ဟု အထည်သည်က သူ့ကုန်ကို မစွဲစွဲအောင် ထုတ်ဖို့ ကြိုးစားသည်။

ကြည့်ပါ၊ ဝယ်ပါဟု အော်ကြသော ဈေးသည်တို့၏ အသံများမှာ နားကွဲမတတ်ဖြစ်သည်။

နောက်ဆုံးတွင် ပါယုမင်းသားမှာ စက်ရာမှ မနိုးဘဲ မနေနိုင်တော့။ ပါယုမင်းသားသည် ထ၍ ထိုင်ပြီးလျှင် ကုန်သည်များအား “သည်တစ်ခါတော့ မဝယ်သေးဘူး၊ နောက်များမှပင် ဝယ်တော့မည်”ဟု ပြောလိုက်သည်။

ပါယုမင်းသားအဖို့တွင် ကုန်များဝယ်ဖို့ထက် ဟာကင်အလီကို တွေ့ဖို့က အရေးကြီးသည်။ ဟာကင် အလီကို ဤဈေးသို့ လာခဲ့ရန် ခြေမြန်တော်လွှတ်၍ ပါယုမင်းသားက မှာထားသည်။

ဟာကင်အလီမှာ တမန်တော်နှင့် မြေဘုတ်ဘီလူးမတို့မှ ဆင်းသက်လာသော ကပြားပင် ဖြစ်သော်လည်း၊ ပါယုပြည်သားတစ်ယောက်အနေနှင့် မျိုးချစ်စိတ် အင်မတန် ပြင်းထန်စွာရှိသောသူ

တစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ သူသည် သူတတ်သည့် မကောင်းသော ပညာကို သူ့အရှင်၏ အကျိုးတော် အလိုငှာ အသုံးပြုလိုသော အလိုဆန္ဒ ပြင်းစွာရှိသည်။ ဟာကင်အလီမှာ မသန်မစွမ်းဖြစ်လျက်ရှိပြီးလျှင် သူ့ ခါးတွင် စည်းထားသော လန်ကွတ်တီမှတပါး၊ အဝတ်မရှိ။ သူ့ကို ပါယုမင်းသား၏ ကျွန်ယောက်ျား နှစ်ယောက်က တွဲ၍ခေါ်လာသည်။ သူသည် ရုပ်ရည်လှသူ မဟုတ်။ သူ့မျက်စိများမှာ ဝါ၍ အစိမ်းပြောက်များ ထိုးနေသည်။ သူ့မျက်နှာမှာ အခြောက်လွန်၍နေသော အုန်းသီးကဲ့သို့ အင်မတိအင်မတန် ညိုမည်းနေပြီးလျှင်၊ အကြည့်ရ အလွန်ဆိုးသည်။ သူ့ကိုယ်မှာ ပိန်ညော်၍ ဝါးထရဲကဲ့သို့ နံရိုးပြိုင်းပြိုင်းထနေသည်။ သူ့လက်ချောင်း ခြေချောင်းများမှာ သူ့အမေ မြေဘုတ်ဘီလူးမကို တူသဖြင့်၊ ရိုးရိုးလူ လက်ချောင်းခြေချောင်းများနှင့် မတူဘဲ၊ ငှက်ခြေထောက်များနှင့်သာ တူသည်။ ထို့အပြင် သူ့အမေနှင့် တူသဖြင့် သူတွင် ဆိတ်မြီးကဲ့သို့ သပ်ယပ်သော အမြီးတိုကလေး ရှိသည်။ သူသည် သူ့အမြီးတိုကလေးကို ရိုးရိုးလူများက မိမိတို့လက်များကို ခြင်တို့၊ ယင်တို့ ခြောက်ရာတွင် အသုံးပြုသကဲ့သို့ အသုံးပြုသည်။

ပါယုမင်းသားက ဇိုဗိတ်မင်းသမီးကလေးကို သူ့ အရူးအမူး ကြိုက်နေသည့်အကြောင်းကို ပြောပြသော အခါ၊ ဟာကင်အလီက သူ့အမြီးတိုကလေးကို ပြင်းထန်စွာ ခတ်၍ပြသည်။

ပြီးလျှင် “ထို့”ဟု ဟာကင်အလီက ဆိုသည်။ ထိုနောက် ဆက်၍ “သင့်စကားကို တလုံးမှ ငါ နားမဝင်ဘူး၊ ငါ့သဘောအရ ဆိုလျှင် မိန်းမတွေကို ငါ သဘောမကျဘူး၊ မိန်းမတွေကို အလာဟုအရှင်က ဖန်ဆင်းထားသဟာ လူတွေ စိတ်သာယာမှမရှိစေရန်အတွက် ဖန်ဆင်းထားတာ”ဟု ပြောသည်။

“သဟာဖြင့် သင်က မိန်းမတွေကို သဘောမကျဘူး ဆိုပါတော့”ဟု ပါယုမင်းသားက ပြောသည်။

“မိန်းမတွေကို ငါ အရေးမပေးဘူး၊ ငါ လူပျိုကြီး လုပ်နေသဟာ အခု အနှစ်ခုနစ်ရာရှိပြီ”ဟု ဟာကင် အလီက ပြောသည်။

“သဟာပေမင် ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ၊ ငါက သူ့ကို ချစ်နေသဟာကို”ဟု ပါယုမင်းသားက ထပ်၍ ကွန့်သည်။

“အလာဟုအရှင် ဖန်ဆင်းတော်မူသမျှထဲမှာ မိန်းမများလောက် ယောက်ျားတွေကို အကျိုးယုတ်အောင် ပြုလုပ်နိုင်သည့်အရာ မရှိဘူးလို့ တမန်တော်မဟာမက်က ဟောခဲ့သည် မဟုတ်ပါလား ...”ဟု ဟာကင် အလီက မေးသည်။

“တမန်တော်မဟာမက် ဟောခဲ့တဲ့တရားကတော့ မှန်ပါတယ်၊ ငါ မငြင်းလိုပါဘူး၊ သဟာပေမယ်လဲ ဇိုဗိတ်ကိုတော့ ငါက ကြိုက်သဟာဘဲ၊ ဇိုဗိတ်ကို ရမယ်ဆိုရင်တော့ မကောင်းမှု ဘယ်လောက်များများ လုပ်ရ လုပ်ရ ငါ မကြောက်ဘူး၊ ဇိုဗိတ် ငါ့မယားဖြစ်ဘို့ဘဲ အရေးကြီးသည်”ဟု ပါယုမင်းသားက စောဒက တက်သည်။

ဟာကင်အလီက သူ့နှာခေါင်းကို နောက်ခြေနှင့် ကုတ်ပြီး “သင်ပြောသည့်စကားက မိန်းမတွေ ပြောသည့်စကားနှင့် ဘာမှမထူးဘူး၊ တနည်းဆိုတော့ သင်ပြတဲ့အကြောင်းဟာ အကျိုးအကြောင်း လုံးလုံး မညီဘူး ...”ဟု စိတ်တိုတိုနှင့် ပြောသည်။

သို့ရာတွင် ပါယုမင်းသားသည် သူ့အကြံကို မလျှော့။ သူ့ကို အဖိုးတန်ဆုံး ရတနာကို ဝိုင်းရှာ ပေးပါမည့်အကြောင်းနှင့် အခြားသူများကို တောင်းပန်သည်။ “အဲသည်ရတနာကို ရမည်ဆိုလျှင်၊ ငါ့နိုင်ငံတော် တဝှမ်းလုံးက ရသည့် အခွန်ဘဏ္ဍာတော်များရော၊ ငါ့နန်းစဉ် ကျောက်မျက်ရတနာတွေရော အကုန် ပေးပါမည်”ဟု ပါယုမင်းသားက ပြောသည်။

ဟာကင်အလီက ရယ်သည်။

ပြီးလျှင် “အို အရှင်၊ သင်လိုချင်သော ရတနာအတွက် သင်၏ ဘဏ္ဍာတော် အပုံတစ်သန်းပုံလျှင် တစ်ပုံတောင် ပေးဘို့မလိုပါဘူး ...”ဟု ပြောသည်။

ထို့နောက် ဟာကင်အလီက သူ့အဖွဲ့နှင့် ဈေးထဲမှာရှိသည့် ပါယုကော်ဇော၊ ဗိုခါရကော်ဇော၊ တူရကီ ကော်ဇောပုံကြီးများကို ညွှန်ပြသည်။ ကော်ဇောများမှာ စိန်ကောင်း၊ ကျောက်ကောင်း၊ ပတ္တမြားကောင်းများ ကဲ့သို့ အရောင် တပြောင်ပြောင် တောက်ပနေသည်။

“ထို့ ဒီကော်ဇောတွေက ဘာလုပ်ဖို့တုန်း၊ ဒွန္ဒုယာကြီးမှာ ကော်ဇောလောက် ပေါသဟာ ကော်ဇောဘဲ ရှိသည်”ဟု ပါယုမင်းသားက ဆိုသည်။

ဟာကင်အလီက ထပ်၍ရယ်ပြန်သည်။

ပြီးလျှင် ချောင်တစ်ချောင်တွင် အသွေးအရောင်ပျောက်အောင် ဟောင်းမြင်းနေသော အနားကွပ် ကောင်းကောင်းနှင့် ကော်ဇောအဟောင်းတစ်ခုကို ညွှန်ပြသည်။

“ဒီကော်ဇောကို ကြည့်စမ်းပါ”ဟု ဟာကင်အလီက ပြောသည်။

“ကြည့်သလေ၊ ကြည့်တော့ ဘာဖြစ်သလဲ”ဟု ပါယုမင်းသားက ဆိုသည်။

“ဒီကော်ဇောကို ဝယ်လိုက်ပါ၊ ငွေတစ်ဆယ်ထက် ပိုမပေးရပါဘူး”ဟု ဟာကင်အလီက တိုက်တွန်းသည်။

“ဒီကော်ဇောကို ဘာလုပ်ဖို့ ဝယ်ရမှာလဲ”ဟု ပါယုမင်းသားက စောဒကတက်သည်။

“အကြောင်းက ဒီလိုပါ”ဟု ပြောပြီးလျှင်၊ ဟာကင်အလီက ပါယုမင်းသား၏ နားနားသို့ ကပ်၍ တိုးတိုး ဆက်ပြောသည်။ ပြီးလျှင် “အလာဟုအရင် ဖန်ဆင်းတော်မူသည့် ဒွန္ဒုယာကြီးခုနစ်ပါးတွင် ဤကော်ဇောထက် အဖိုးတန်သော ရတနာ မရှိဘူး”ဟု ဆက်၍ပြောသည်။

ဟာကင်အလီ ညွှန်ပြသော ကော်ဇောကို ပါယုမင်းသား၏ အဝယ်တော်က ငွေစခြောက်ကျပ်နှင့် ရအောင်ဆစ်၍ ဝယ်သည်။ ထိုခြောက်ကျပ်အနက်မှ သူက ပွဲခ နှစ်ဆယ်ငါးရာခိုင်နှုန်း နှုတ်၍ယူသည်။

ထို့နောက် ဟာကင်အလီက ပါယုမင်းသား၏ နားနားသို့ ကပ်ပြီးလျှင်၊ “သည် ဗဒယာနီ ကုန်သည် တွေဟာ အလကားကောင်တွေ၊ သည်ကော်ဇောရဲ့ တန်ခိုးကို ဘာမှမသိဘူး”ဟု ပြောသည်။ ပြီးလျှင် ဆက်၍ “သည်ကော်ဇောဟာ အစွဖဟန် ဆေးကော်ဇော၊ အစွဖဟန် ကော်ဇောပျံ”ဟု ဆက်၍ လေသံဖြင့် ပြောသည်။

ပါယုမင်းသားက အံ့ဩသော မျက်နှာထားနှင့် “သင် တကယ်ပြောသလား၊ ဟုတ်မှလုပ်ပါ”ဟု ပြောသည်။

“တကယ်ကို ပြောသဟာပါ၊ မယုံမရှိပါနှင့်၊ သည်ကော်ဇောဟာ ဆေးကော်ဇောအစစ်ပါ၊ သည် ကော်ဇောပေါ်မှာ ထိုင်ချင်ထိုင်၊ မတ်တတ်ရပ်ချင်ရပ်၊ အိပ်ချင်အိပ်ပြီး လိုက်သွားရင်၊ သင်သွားလိုရာအရပ်ကို သည်ကော်ဇောပျံက လိုက်ပို့ပေးလိမ့်မယ်၊ ရှိတ်ကနဲ ရှိတ်ကနဲ နေအောင် ပဇင်းများ ပျံသလို၊ မိုးကိုဖောက် ပျံရပျံရ၊ အိမ်ပေါ်ကျော် ပျံရပျံရ၊ အိမ်ခေါင်ပေါ် လွှားပျံရပျံရ၊ သည်ကော်ဇောက အရေးမကြီးဘူး၊ သင်က သင်သွားချင်သည့်နေရာကို ပြောပြီး၊ အမိန့် ပေးလိုက်ရုံဘဲ လိုသည်၊ ဟား ... ဟား ... ဟား ... ဟား”ဟု ဟာကင်အလီက အားပါးတရ ပြော၍ရယ်သည်။ ပြီးလျှင် ဆက်၍ “သည်ဈေးထဲမှာ သည်ကော်ဇော ရောက်နေ သဟာ နှစ်တွေ အများကြီး ကြာပြီ၊ ကောင်ဖျင်းကောင်မိုက် တွေက သည်ကော်ဇောကို တက်နင်းဖို့၊ တံတွေး ထွေးဖို့ဘဲ သိကြသည်၊ တန်ခိုးကြီးသည့်အကြောင်းကိုတော့ ဘယ်သူမှ မသိကြဘူး ...”ဟု ပြောသည်။

“အထူးဘဲ ကျေးဇူးတင်ပါသည် ဟာကင်အလီ”ဟု ပါယုမင်းသားက ပြောသည်။ ကော်ဇောကို သူ့ကျွန် များက သိမ်းကြသည်။

“သင် ဘယ်လိုဆုမျိုး လိုချင်သလဲ”ဟု ပါယုမင်းသားက ဟာကင်အလီကို မေးသည်။

“နေပါဦး၊ ငါ့ကို ကျေးဇူးမတင်နှင့်ဦး”ဟု ဟာကင်အလီက မဲ့ရွဲ၍ပြောသည်။ ပြီးလျှင် ဆက်၍ “သည်ကော်ဇော တန်ခိုးနဲ့ သင် ဇိုဗိတ်ကို သေချာပေါက် ရလိမ့်မည် ...”ဟု ပြောသည်။

“သဟာကြောင့် ငါက ကျေးဇူးတင်သဟာပေါ့ ဟာကင်အလီရဲ့ ...”

“သဟာကြောင့်ဘဲ၊ ငါ့ကို ကျေးဇူးမတင်နှင့်ဦး၊ မိန်းမ ဆိုသဟာ ချစ်ရေးမှာရော ... မုန်းရေးမှာရော၊ စိတ်မချမ်းသာအောင် လုပ်တတ်သည်လို့ ပြောရိုးရှိသည် မဟုတ်လော၊ ပြီးတော့ ပညာရှိထဲမှာ တရုတ်၊ တိရစ္ဆာန်ထဲမှာ မြေခွေး၊ ငှက်ထဲမှာ ကျီးကန်း၊ လူထဲမှာ ဆတ္တာသယ်၊ ဒွန္ဒုယာတစ်ခုလုံးမှာ မိန်းမဟာ အကောက်ကျစ်ဆုံးဖြစ်သည်လို့လဲ ဆိုရိုးရှိသည် မဟုတ်လော၊ ပြီးတော့ တစ်ခါ ငှက်၏ဂုဏ်ဟာ တွန်သံ၊ အရုပ်ဆိုးသူတို့ ဂုဏ်ဟာ ယဉ်ကျေးမှု၊ တရားကျင့်သူတို့၏ ဂုဏ်ဟာ သည်းခံခြင်း၊ မိန်းမတို့၏ဂုဏ်ဟာ အကျင့်ကောင်းခြင်းလို့လဲ ပြောရိုးရှိသည် မဟုတ်လား၊ အကျင့်ကောင်းသည့် မိန်းမရယ်လို့ ဒွန္ဒုယာကြီးမှာ ဘယ်မယ်ရှိမလဲ ... ထို့”ဟု ဟာကင်အလီက ပြောသည်။

ပြီးလျှင် ဆက်၍ “ငါတော့ မိန်းမများကို အခြေနှစ်ချောင်းရှိသည့် ရန်သူလိုပဲ သဘောထားသည်။ ဒွန္ဒုယာကြီးမှာ သူတို့ ဖြစ်ပေါ်လာရသည့် ကိစ္စနှင့် ခြင်္သေ့ဖြစ်ပေါ်လာရသည့် ကိစ္စဟာ အတူတူဘဲ၊ ယောက်ျားများရဲ့ စိတ်ချမ်းသာမှုကို ပိတ်ပင်ဘို့ သူတို့ ဖြစ်ပေါ်လာရသဟာ၊ သဟာကြောင့် အရှင်မင်းသားက ငါ့ကို အခု ကျေးဇူးမတင်ပါနှင့်ဦး ...”ဟု ရွတ်သည်။ ပြီးလျှင် ဟာကင်အလီက မုန်းစရာကောင်းအောင် ရယ်သည်။

ထိုသို့ ရယ်၍မဆုံးမီ သူ့ကျွန်များက ဟာကင်အလီကို ခေါ်၍သွားကြသည်။ ပါယုမင်းသားလည်း ဝေါတော်ပေါ်တွင် လျောင်း၍ ယှိရတ်မှ ထွက်ခွာသွားသည်။

ပါယုမင်းသားသည် ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့လျက်ရှိသည်။ တစ်လ ကုန်၍သွားပြီ။ သူ့တွင် ဇီမိတ် မင်းသမီး ကလေးနှင့် ထိမ်းမြားရနိုင်ရန် အဖိုးတန်ရတနာကိုလည်း ရရှိနေပြီ။ သို့ရာတွင် ဘဂ္ဂဒက်မြို့သို့ အလျင်စလို ပြန်ရန် မလိုသေး။ ကာမန်မြို့ကို သွား၍ နှစ်လလောက် နေနိုင်သေးသည်။ ကာမန်မြို့တွင် ဇီးချိုသီးများနှင့် ဖရဲသီးများ ပေါချိန်ဖြစ်သည်။ ပြီးလျှင် ကာမန်မြို့တွင် သိုးငယ်ကလေးကို အတွင်းမှ သစ်စေ့များ၊ စပျစ်သီး ခြောက်များ သွပ်ပြီး ကောင်လုံးကင်စားနိုင်သည်။ ပြီးလျှင် ဇီးချိုသီးများကို လင်ပန်း ပေါ်တွင် အမောက်ကြီး ထည့်၍လည်း စားနိုင်သည်။ ပြီးလျှင် ပယင်းရောင် ကာခိတ် သေရည်ကိုလည်း သောက်နိုင်သည်။ ပြီးလျှင် ဖရဲသီးတစ်လုံး သို့မဟုတ် နှစ်လုံးကို အချိုပွဲအဖြစ်နှင့် စားနိုင်သည်။ လူဖြစ်ကျိုး ကောင်းကောင်းနပ်နိုင်မည်။

ပါယုမင်းသားသည် အိပ်ပျော်သွားသည်။ သူ့ခြေထောက်နားတွင် ကျွန်မပျိုကလေးတစ်ယောက်က အဖေဖန်စတန် အချစ်ဘွဲ့တေးချင်းကို သီဆို၍ နားတော်သွင်းနေသည်။ ထိုအခိုက်တွင် ပါယုမင်းသား ပြောသမျှကို တိတ်တဆိတ် အမြဲနားထောင်၍ မှတ်ယူနေသော မောင်းဂွတ်မင်းသားက စေလွှတ်ထားသည့် သူလျှိုသည် သူသိရသော အကြောင်းများကို သူ့သခင် မောင်းဂွတ်မင်းသားကို ပြောပြရန်၊ မြောက်ဘက်သို့ မြင်းကို ဒုန်းစိုင်း၍ နှင်သွားသည်။

မောင်းဂွတ်သူလျှိုသည် သူ့မြင်းမွေးရည်ကို ဒလကြမ်းမောင်း၍ တောင်အမျိုးမျိုး၊ တောအဖုံဖုံ၊ လျှိုအစို့စို့ကို ဖြတ်၍သွားသည်။ လမ်းတွင် ရပ်နားခြင်း မရှိ။ ပါယုမင်းသား သွားလေရာရာ အမြို့မြို့ အရွာရွာသို့ လိုက်၍ ငြိမ်ဆိမ်စွာ နေရသည်မှာ ညောင်းလှပြီ။ သို့နှင့် အတိုးချ၍ အဆင်းရော အတက်ပါ၊ သူ့မြင်းကို အပြေးမောင်းခြင်းဖြစ်သည်။ ထို့ပြင် မောင်းဂွတ်မင်းသားသည် ပေါ့လျော့၍ ဝတ္တရား မကျေပွန်သူ များကို ရက်စက်စွာ အပြစ်ဒဏ်ပေး၍၊ သူခိုင်းသည်ကို ကျေပွန်အောင် ဆောင်ရွက်သူများအား၊ ဆုတော် လာဘ်တော် အမြောက်အမြား ချတတ်သည်ကိုလည်း သူသိသည်။

မောင်းဂွတ်သူလျှိုသည် ကံကြမ္မာ၏ ကောက်ကျစ်မှုကြောင့် မျက်စိလည်ပြီး၊ မီးလျှံတောင်နှင့် ထောင်လွှားမှတောင်အနီးသို့ ရောက်သွားသည်။ ထိုအခိုက်တွင် သူခိုးအာမကီမှာ ဒုတိယအကြိမ် အခက်အခဲ များကို ရင်ဆိုင်နေရသည်။

ဤတောင်မှာ အခေါ်နှင့် မညီဘဲ၊ နက်ရှိုင်းမတ်စောက်သော ကမ်းပါးကြီးနှစ်ခု ရံလျက်ရှိသော ဧရာမ လျှိုမြောင်ကြီးဖြစ်သည်။ ထိုလျှိုမြောင်ကြီး၏ အလယ်ခေါင်တွင် သုံးမိုင်ခန့် ကျယ်ပြန့်သော တဟုန်းဟုန်းနှင့် တောက်၍နေသော မီးတောက်မီးလျှံကြီးများ ရှိသည်။ ထိုမီးတောက်မီးလျှံကြီးများမှာ မတရားသောလူများနှင့်

အကျင့်ဖောက်ပြန်သော တမန်တော်နတ်သားများ၏ ထောင်လွှားမှုများကြောင့် ဖြစ်ပေါ်နေသော မီးတောက် မီးလျှံကြီးများ ဖြစ်သည်။

လျှိုမြောင်ကြီးသို့ သွားရာလမ်းတက်ကြီးမှာ အာမကံအဖို့ အင်မတိအင်မတန် ကြမ်းတမ်းသည်။ အာမကံအဖို့ တစ်လှမ်းထက် တစ်လှမ်း အသက်ရှူရလည်း ကျပ်လာသည်။ ဒယ်အိုးကြီးနှင့်တူသော လျှိုမြောင် ကြီးထဲမှ မီးတောက်မီးလျှံကြီးများကလည်း အာမကံ၏ မျက်နှာကို လှမ်း၍ဟပ်နေသည်။ အာမကံသည် ဘုရားဖူးသွားရန် အကြံကို လျှော့၍ ပြန်တုန့်ချင်လှပြီ။ ဇိုဗိတ်ကို သူက ချစ်ခြင်းနှင့် ဇိုဗိတ်က သူ့ကို ချစ်ခြင်း အတွက် ဤမျှလောက်ကြီးမားသော ကိုယ်၏ ဆင်းရဲခြင်း၊ စိတ်၏ဆင်းရဲခြင်းများကို ခံထိုက်ပါသလော။ ဒွန္ဒယာကြီးတစ်ခုလုံးမှာ ဤမျှလောက် အဆင်းရဲ အပင်ပန်းခံပြီး ယူထိုက်သောအရာဟူ၍ ရှိပါ သလော။

“ဟဲ့ ကောင်မိုက်၊ ဘဂ္ဂဒက်ကို ပြန်တော့၊ ဘဂ္ဂဒက် ပြန်တော့၊ ဘဂ္ဂဒက်က ဈေးတန်းထဲမှာ သင် လိုချင်သည့် အရာကို သင်လိုချင်သလောက် လွယ်လွယ်ကလေးနှင့် ရနိုင်သည် မဟုတ်လော၊ ဘောက်မဲ့ကြောင့် မရကောင်းသော အရာအတွက် သင်အားထုတ်၍ နေချင်သနည်း”ဟု သူ့ဦးနှောက်က မေးသည်။

သို့ရာတွင် သူ၏ ဦးနှောက်က သို့လောသို့လော ဖြစ်၍နေသော်လည်း၊ သူ၏ ဝိညာဉ်က ဆုတောင်းလျက်ရှိသည်။ ပထမတွင် လှိုက်လှဲခြင်း မရှိ။ သို့သော် နောက်တွင် လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ ဖြစ်၍ လာသည်။ နောက်ဆုံးတွင် တဖြည်းဖြည်းနှင့် အလာဟုအရှင်သည် ယခင်က သူသိနေသကဲ့သို့ ပေါ့ပေါ့ဆဆ မဟုတ်ဘဲ၊ အလွန်ကျယ်ဝန်းနက်နဲ၍ အတိုင်းအဆ မရှိဘဲ၊ ရက်စက်ရာတွင်လည်း ပို၍ ရက်စက်ပြီးလျှင်၊ သနားရာတွင်လည်း ပို၍ သနားတတ်သည့်အဖြစ်ကို သူသဘောပေါက်၍ လာသည်။ ထို့ပြင် အလာဟုအရှင်၏ အလိုတော်၌ ဆင်းရဲငြိုငြင်မှုများသည်ပင် အကြောင်းမဲ့ ဖြစ်ပေါ်ခြင်း မဟုတ်သည့် အဖြစ်ကို သူသိ၍လာသည်။ တစ်နေ့တွင် ယုံကြည်မှု၏ အကျိုးဖြင့် ထိုအပိုင်းအခြား မရှိသော၊ စဉ်းစား၍ မရကောင်းသော အဖြစ်ကို သူသိမြင်၍လာပြီးလျှင် အလာဟုအရှင်၏ ထွန်းလင်းတောက်ပသော မျက်မှောက်တော်သို့ ရောက်နိုင်လိမ့်မည် ဟု သူ့အတွင်းသန္တာန်က သဘောပေါက်လာသည်။

သူ့ဦးနှောက်က “ဟဲ့ ကောင်မိုက် ပြန်တော့”ဟု ပြောသည်။

သူ့ဝိညာဉ်ကမူ “သင့်လမ်းကို ဆက်သာသွား၊ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် သင်ကိုယ်တိုင်သော် လည်းကောင်း၊ သင်၏ အားနည်းခြင်းသည် သော်လည်းကောင်း၊ သင်၏အားရှိခြင်းသည် သော်လည်းကောင်း၊ သင်က ဇိုဗိတ်ကို ချစ်ခြင်းသည် သော်လည်းကောင်း၊ သင်၏ သံသယဖြစ်မှုများသည်သော်လည်းကောင်း၊ အလာဟုအရှင်၏ အလိုတော်များချည်း ဖြစ်သောကြောင့်ဖြစ်သည်”ဟု အားပေးသည်။

ဤနည်းဖြင့် အလာဟု ထာဝရဘုရား၏ အခါခပ်သိမ်း ကြီးမားသောအားတော်ကို သဘောပေါက် လာသဖြင့် အာမကံ၏ ထောင်လွှားမှုသည် ပျောက်ကွယ်သွားသည်။ ထိုအခိုက်တွင် အာမကံသည် တစ်လှမ်းချင်း တစ်လှမ်းချင်း တက်၍နေသည်။ မီးလျှံဒယ်အိုးကြီးနှင့် နီး၍လာသောအခါ သူ၏ ကိုယ်သည် မခံမရပ်နိုင်လောက်အောင် ပူပြင်း၍လာသည်။ သို့ရာတွင် နောက်သို့ ပြန်ဆုတ်လိုသော ဆွဲဆောင်မှုနှင့် ဘုရားဖူးသွားမှုကို လက်လျှော့ချင်သော စိတ်ဓာတ် တို့သည်ကား တဖြည်းဖြည်း လျော့ပါးလာပြီးလျှင် နောက်ဆုံးတွင် ဒယ်အိုးကြီး၏ ထိပ်သို့ရောက်၍ ကြက်သီးမွေးညင်းထွာဖြင့် အောက်သို့ ငုံ့ကြည့်လိုက်သော အချိန်တွင် လုံးဝပျောက်ကွယ်သွားပြီးနောက် မထင်ရှားသော အိပ်မက်ကဲ့သို့ ရေးရေးမှေးမှေးသာ ထင်တော့သည်။

ဒယ်အိုးကြီး၏ နှုတ်ခမ်းများသို့ မီးတောက်မီးလျှံများသည် အလှုံတပြောင်ပြောင် တောက်၍နေပြီး၊ မြွေကြီးများသည် ဧရာမ ပခြပ်တွင်းမှ ဦးခေါင်းများကို ထုတ်လိုက်ဝင်လိုက် လုပ်နေဘိသကဲ့သို့ ဖြစ်၍နေသည်။ မီးတောက်မီးလျှံကြီးများသည် မတရားသောလူများနှင့် အကျင့်ဖောက်ပြန်သော တမန်တော်နတ်သားများကို လုံထဲသို့ ထည့်၍ထိုးကာ အပြစ်ဒဏ်ခတ်၍နေသကဲ့သို့ ဖြစ်၍နေသည်။ ပြာမည်းသော မီးခိုးလုံးများသည် နာမ်ဓာတ်မှ မစင်ကြယ်သော အညစ်အကြေးများ ထွက်သွားသကဲ့သို့ တလွန်လွန် ထိုးထွက်နေကြသည်။

ဒယ်အိုးကြီး၏ အလယ်ခေါင်ရှိ မီးတောက်မီးလျှံများမှာ အတောင်သုံးလေးရာခန့် မြင့်တက်ပြီး၊ ကျောက်တုံး ကျောက်ဆောင်များကို အရည်ပျော်လောက်အောင် ကြီးမားကြသည်။ မီးတောက်မီးလျှံများမှာ ငြိမ်းအေးသည် ဟု မရှိဘဲ အစဉ်မပြတ် တဖျတ်ဖျတ်တလူလူနှင့် တက်လျက်ရှိသည်။ အတောင်မည်းနက်သော သေခြင်း တမန်တော်က မတရားသူများ၊ ထောင်လွှားသူများ၏ ဝိညာဉ်များကို ဆက်ကာဆက်ကာ မီးတောက်မီးလျှံ ဒယ်အိုးကြီးထဲသို့ ပစ်ချကာ မီးထိုး၍နေသည်။

အာမက်က ထိုမီးတောက်မီးလျှံများကို ကြည့်ပြီး မျက်လုံးပြူး၍နေသည်။ သူသည် ထိုမီးတောက်မီးလျှံ များကို မည်ကဲ့သို့ ဖြတ်ကျော်နိုင်မည်နည်း။ သို့နှင့် ဆွဲဆောင်မှုသည် ဖြစ်ပေါ်လာပြန်သည်။ ထိုမီးတောက် မီးလျှံများနှင့် ရင်ဆိုင်ရန် အဘယ်မှာ သူ့တွင် အင်အားရှိနိုင်ပါမည်နည်း။

ထိုကဲ့သို့ သူ၏ အားနည်းမှုကို သူ့ဟာသူ သဘောပေါက်လာသည့်နှင့် တပြိုင်နက် သူ့စိတ်ဓာတ်သည် အလိုအလျောက် ထူးဆန်းစွာ အားတက်လာပြီးလျှင်၊ အာမက်က သူ့စိတ်ဓာတ်ကို ခိုင်မြဲစွာ ပိုင်းဖြတ်လိုက်သည်။ သူ၏ အားနည်းမှုကို သူ့ဟာသူ ဝန်ခံလိုက်သည့်အချိန်တွင် သူ၏ ထောင်လွှားမှု မာန်သည် ပျောက်ကွယ်သွားသည်။ သူ့ထောင်လွှားမှုမာန် ပျောက်ကွယ်သွားသောအချိန်တွင်၊ သူ၏ နှိမ်ချမှုသည် တိုးတက်၍လာပြီးလျှင် အလာဟုအရှင်၏ ကြင်နာမှု၌ ယုံကြည်ခြင်းသည် တိုးတက်၍လာသည်။ သူ၏ ယုံကြည်မှုတိုးတက်လာသောအခါတွင် မီးတောက်မီးလျှံများထဲမှ ကျောက်တုံးကျောက်ဆောင်ကြီးများ ပေါ်လာသည်ကို အာမက် မြင်ရသည်။ ပထမတွင် မုန်မုန်မွှားမွှား မြင်ရ၍၊ နောက်တွင် ထင်ထင်ရှားရှား မြင်ရသည်။ ထိုကျောက်တုံးကျောက်ဆောင်ကြီးများကို မီးတောက်မီးလျှံများက လုံးဝ ပူလောင်အောင် မတတ်နိုင်။ ထိုကျောက်တုံးကျောက်ဆောင်ကြီးများသည် မီးတောက်မီးလျှံကြီးများအပေါ်သို့ မြင့်၍မြင့်၍ တက်လာသည်။ ထိုကျောက်တုံးကျောက်ဆောင်ကြီးများသည် “ယုံကြည်မှု ကျောက်တုံးကျောက်ဆောင်ကြီးများ ဖြစ်သည်”ဟု အာရဗီ ရှေးစာဟောင်းများက ဆိုသည်။ ရှေးဦးစွာ ပေါ်လာသော ကျောက်တုံးကျောက်ဆောင် ကြီးမှာ မီးတောက်မီးလျှံများထက် တစ်တောင်ထွာခန့်လောက်သာ မြင့်သည်။ အာမက်က ထိုကျောက်တုံး ကျောက်ဆောင်ကြီး၏ အမြင့်ကို လှမ်း၍ ခန့်မှန်းကြည့်သည်။ ထိုကျောက်တုံးကျောက်ဆောင်ကြီးပေါ်ဟု လှမ်း၍ခန့်တက်လိုက်လျှင် ဖြစ်နိုင်လိမ့်မည်ဟု အာမက်က တွေးကြံလိုက်သည်။ ပြီးလျှင် မီးတောက်မီးလျှံ များကို လှမ်း၍ကြည့်ပြန်သည်။ ပထမကျောက်တုံး ကျောက်ဆောင်ကြီး၏ အလွန်တွင် ဒုတိယတစ်ခု ပေါ်လာသည်ကို အာမက် တွေ့ရပြန်သည်။ မျက်နှာပြင် ညီ၍နေသော ကျွန်းပြားပြားကလေးနှင့် အသွင် တူသည်။ ဒုတိယ ကျောက်ဆောင်အလွန်တွင် တတိယကျောက်ဆောင် စသည်ဖြင့်၊ စတုတ္ထကျောက်ဆောင်၊ ပဉ္စမကျောက်ဆောင်၊ တစ်စဉ်တစ်တန်းကြီး နောက်ထပ်ကျောက်ဆောင်များ ပေါ်လာသည်ကို အာမက် တွေ့ရသည်။ မီးတောက်မီးလျှံ၏ တစ်ဖက် မျက်နှာချင်းဆိုင်အရပ်တွင် ဘော်လင်ပန်းကဲ့သို့ တပြောင်ပြောင် တလက်လက်ဖြစ်၍ နေသော တအိအိနှင့် စီး၍နေသော ချောင်းတစ်ခုကို အာမက် မြင်ရသည်။ ထိုချောင်းသည် “အလာဟုအရှင်၏ ပေးကမ်းမှုချောင်းဖြစ်သည်”ဟု ရှေးစာဟောင်းများက ဆိုသည်။

အာမက် စိတ်ထဲက ထိုအေးမြသောချောင်းဆီသို့ သွားလိုသော ဆန္ဒပေါ်လာသည်။ ထိုဆန္ဒသည် ပြင်း၍ပြင်း၍လာသည်။ သို့နှင့်အာမက်က သူ့စိတ်ကို သန္နိဋ္ဌာန်ချလိုက်သည်။ အာမက်သည် ကြောက်မက်ဖွယ် ကောင်းသော ကျောက်ဆောင်များကို ဖြတ်ကျော်၍ ထိုချောင်းရှိရာသို့ ဖြစ်ချင်ရာဖြစ် ကူးတော့မည်။

“ဘုန်းတန်ခိုးသည် ကမ္ဘာများ၏ ပိုင်ရှင်၊ အလာဟုအရှင်၏ အရာသာ ဖြစ်သည်”ဟု အာမက်က ဆုတောင်းလိုက်သည်။

ပြီးလျှင် အာမက်သည် ငယ်ရွယ်သူပြီပြီ၊ ပေါ့ပါးလျင်မြန်စွာ မီးတောက်မီးလျှံ ဒယ်အိုးကြီး နှုတ်ခမ်း ပေါ်မှ နေ၍ တစ်ဖက်သို့ ခုန်ကူးလိုက်သည်။ ထိုသို့ မြင့်မြင့်မတ်မတ်ကြီး ခုန်ကူးစဉ်တွင် အာမက်၏ နှလုံး၌ ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့စိတ် လုံးလုံးမရှိ။ အာမက်သည် ပထမကျောက်ဆောင်ပေါ်သို့ ရောက်သွားသည်။ အာမက်သည် အနည်းငယ် တုန်၍နေသည်။ အာမက်က ကျောက်ဆောင်များပေါ်တွင် တည်ငြိမ်အောင် ကုတ်၍

ရပ်ပြီးလျှင် “ဒွန္ဒယာကြီးတွင် အလာဟုအရှင်မှတပါး အခြားဘုရား မရှိ၊ အလာဟုအရှင်သည်သာ တစ်ပါး တည်းသော ဘုရားဖြစ်သည်”ဟု တိုးတိုးရွတ်ပြန်သည်။

ထိုအခိုက်တွင် မီးတောက်မီးလျှံများသည် အထက်သို့ ထိုး၍ထိုး၍ ထွက်နေသည်။ သို့ရာတွင် အာမကိကို ပွတ်၍ပွတ်၍ လွတ်သွားသည်။ အာမကိက နောက်ကျောက်ဆောင်တစ်ခုပေါ်သို့ ဆက်၍ ခုန်တက်ပြန်သည်။ ဤနည်းဖြင့် အာမကိသည် ဒုတိယကျောက်ဆောင်မှ တတိယကျောက်ဆောင်သို့ လည်းကောင်း၊ တတိယကျောက်ဆောင်မှ စတုတ္ထ ကျောက်ဆောင်သို့လည်းကောင်း၊ စတုတ္ထကျောက်ဆောင်မှ ပဉ္စမကျောက်ဆောင်သို့လည်းကောင်း တစ်ခုပြီးတစ်ခု ဆက်၍ခုန်သွားသည်။ ကျောက်ဆောင်တစ်ခုမှ တစ်ခုသို့ ပေါ့ပါးလျင်မြန်စွာ ခုန်၍ကူးလိုက်တိုင်း ကူးလိုက်တိုင်း၊ အာမကိ၏ ယုံကြည်စိတ်များသည် ခိုင်မာ၍ ခိုင်မာ၍ လာသည်။ နောက်ဆုံးတွင် အာမကိသည် မီးတောက်မီးလျှံများနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် ဟိုမှာဘက်သို့ ရောက်၍ သွားသည်။ ထိုသို့ရောက်သွားသောအခါ အေးမြသော အလာဟုအရှင်၏ ပေးကမ်းမှုချောင်းရေဖြင့် သူ့မျက်နှာကို သစ်၍၊ လက်များနှင့် နှလုံးသားများကိုပါ ဆေးသည်။

အာမကိသည် သူ၏ ထောင်လွှားမှုကို စုတ်ပြတ်ဟောင်းနွမ်း၍နေသော ခေါင်းပေါင်းကို စွန့်ပစ် အပ်သကဲ့သို့ စွန့်ပစ်ပြီးဖြစ်၍ နိမ့်ချသော နှလုံးနှင့် ကျေးဇူးသိတတ်သူအဖြစ်သို့ ရောက်၍နေသော်လည်း၊ သူ၏ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် နေတတ်သော ဉာဉ်ဟောင်းသည် မပျောက်။ အာမကိက မီးတောက်မီးလျှံများကို ပြန်၍ လှည့်ကြည့်ပြီး “တကယ်လို့သာ ပါယုမင်းသားသည် ဤမီးတောက်မီးလျှံများကို ဖြတ်ကျော်ရမည်ဆိုလျှင် သူ၏ ကိုယ်ဝင်ဖိုင်ဖိုင်ကြီးသည် သိုးဆီလို ပျော်ကျသွားပြီး အငွေ့တထောင်းထောင်းထွက်၍ ညော်စော် နံနေမှာဘဲ၊ တကယ်လို့ မောင်းဂွတ်မင်းသားသာ ဤမီးတောက်မီးလျှံများကို ဖြတ်ကျော်ရမည် ဆိုလျှင် သူ၏ ထောင်လွှားသော နှလုံးကြောင့် မီးတောက်မီးလျှံများသည် တမန်တော် မဟာမက်စံရာ သတ္တမကောင်းကင်ဘုံ ထိအောင် ထိုးထက်သွားမှာဘဲ၊ ပြီးတော့ အိန္ဒိမင်းသားအဖို့လဲ ဒီလို မီးတောက် မီးလျှံကြီးတွေနဲ့ တွေ့ရသည့် အခါမှာ၊ သူ့နှုတ်ဆွေနှုတ်မျိုးတွေက ကယ်နိုင်ကြမှာ မဟုတ်ဘူး၊ သည်တော့ သူခိုးဖြစ်ရတာကပဲ ဟန်သေးသည်”ဟု ပျက်ချော်ချော်ပြောသည်။

အာမကိသည် ပျော်ရွှင်စွာ ရယ်မောရင်း ထာဝရမီးလျှံတောင်နှင့် ထောင်လွှားမှုတောင်တို့မှ ဖယ်ခွဲသည်။ ပြီးလျှင် ဖြည်းဖြည်းမှန်မှန် ခရီးဆက်၍သွားရာ၊ တတိယလဆန်းသောအခါ၊ အလွန်ပညာရှိသော ရသေ့ကြီးတစ်ပါးနှင့် သွားတွေ့သည်။ ထိုအရပ်တွင် ထိုရသေ့ကြီးလောက် ပညာရှိသောသူ မရှိ။ အကယ် ဆိုသော် အာရုတိုက်တစ်တိုက်လုံး၌ ထိုရသေ့ကြီးလောက် ပညာရှိသောသူ မရှိ။ ထိုရသေ့ကြီးသည် မြင်းကျမ်း ကိုလည်း ဒိုးလိုမွေ့နိုင်သည်။ ကြောင်ကျမ်းကိုလည်း ထုံးလိုချေနိုင်သည်။ ကောင်းကင်ကျမ်းကိုလည်း ရေလို နောက်နိုင်သည်။ မိန်းမကျမ်းကိုလည်း တစ်ဖက်ကမ်းခတ် တတ်သည်။ ဗေဒင်ကျမ်း၏ ပါရဂူလည်း ဖြစ်သည်။

“သင် အခုလာသည့်လမ်းဟာ လမ်းမှန်ဘဲ”ဟု ရသေ့ကြီးက အာမကိကို ပြောသည်။ ပြီးလျှင် ဆက်၍ “သဟာပေမင့် သင်ဟာ ဘီလူးတောင်ကြားနှင့် သူရဲခြောက်တတ်သည့် ဥယျာဉ်ကို နောက်ထပ် ဖြတ်ကျော်ရတို လိုသေးသည်”ဟု ပြောသည်။

ပြီးလျှင် ရသေ့ကြီးက ဆက်၍ “သူရဲခြောက်တတ်သော ဥယျာဉ်ကို ဖြတ်ကျော်ရသည့်အခါကျတော့ သင်၏ ပါးနပ်ဖျတ်လတ်သော ဉာဏ်ကို သင်အားကိုးရလိမ့်မည်၊ ဘီလူးတောင်ကြားကို ဖြတ်ကျော်သည့် အခါတွင် သင်၏ ရဲရင့်ခြင်းသည် သင့်အဖို့ ဓားကောင်းသဖွယ် ဖြစ်လိမ့်မည်”ဟု ပြောသည်။

အာမကိက ပြုံး၍နေသည်။

“ထာဝရမီးလျှံတောင်ကို ဖြတ်ကျော်ရာတွင်၊ ငါ၏ ထောင်လွှားမှု ဆုံးရှုံးခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်၊ ငါ့အဘို့ ကောင်းပါသည်၊ အကယ်၍သာ ငါ၏ ထောင်လွှားမှုကို မဆုံးရှုံးခဲ့ရသည် ဖြစ်ပါမူ၊ ငါ၏ ပါးနပ်ဖျတ်လတ် မှုသည် အပ်ဖျားကဲ့သို့ ချွန်ထက်နေခြင်းမှာ ဈေးတန်းထဲတွင် ကျက်စားခဲ့ခြင်း၏ အကျိုးကြောင့် ဖြစ်ပါသည် ဟု ငါ ပြောမိကောင်း ပြောမိပါလိမ့်မည်၊ ငါ၏ ရဲရင့်ခြင်းနှင့် ပတ်သက်၍မူ အလာဟုအရှင်၏ မျက်နှာ

တော်ကို ထောက်ထားသောအားဖြင့် မှန်ရာကို မပြောတော့ဘဲ ငါ ဆိတ်ဆိတ်နေပါတော့မည်”ဟု အာမက်က ပြောသည်။

ထို့နောက် အာမက်သည် ပေါ့ပျက်သောစိတ်များကို ဖျောက်လိုက်ပြန်သည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် အလွန်ဝေးလံသောအရပ်မှ၊ ကောင်းကင်ပြင်ကို ဖြတ်၍လာသော အသံတစ်သံကို ကြားရသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ ထိုအသံသည် အခြားသူ၏ အသံမဟုတ်၊ သူ့ချစ်သူ ဇိုဗိတ်မင်းသမီးလေး၏ အသံဖြစ်သည်။

“သင့်ကို ငါချစ်သည် အာမက်၊ ယုံလည်း ယုံကြည်သည်၊ စိတ်ချနေပါ၊ ငါစောင့်နေပါမည်”ဟု ဇိုဗိတ်၏ အသံက ပြောသည်။

ဇိုဗိတ်၏ အသံသည် ဘယ်လို အေးမြချိုသာသည်ဟု အာမက် မပြောနိုင်။ ဇိုဗိတ်၏ အသံတွင် စပယ်ပန်းရနံ့များ၊ ဝေးလံရာမှ တိုးတိုးတိတ်တိတ် ရောက်လာသော ဆည်းလည်းသံများ၊ နှစ်ကိုယ်ကြားကလေး ညည်း၍နေသော ကြိုးတစ်ချောင်းတပ် စောင်းသံများ ရောယှက်၍ပါလာသည်။ အကယ်ဆိုသော် ထိုအခိုက်တွင် ဇိုဗိတ်သည် ဘဂ္ဂဒက် နေပြည်တော် တစ်ပင်တိုင်နန်းဆောင်မှ သူခိုးအာမက်ကို တမ်းတ၍နေသည်။ ဇိုဗိတ်သည် သူ့စံနန်းတော် လေသာပြတင်းမှ အရှေ့အရပ်သို့ မျှော်ကြည့်နေသည်။ ဘဂ္ဂဒက် နေပြည်တော်ကြီးသည် မှောင်စပျိုး၍ မသည်းမကွဲ ဖြစ်နေသည်။ ထို့နောက် နီမြန်းသောအရောင်များ တောက်၍လာပြီး မည်းမှောင်စ ပြုလာသည်။

“အို အလာဟုအရှင်၊ ငါ၏ ချစ်သူကို ပြန်၍ပို့တော်မူပါလော့၊ မေ့နေတော် မမူပါနှင့်နော်၊ အလာဟု အရှင်၊ ငါသည် သူ့ကို တကယ်ကို ချစ်ပါသည်”ဟု ဇိုဗိတ်၏ နှုတ်ခမ်းနိဂလေးများမှ ဆုတောင်းသံများ ထွက်၍လာသည်။

* * *

Commercial use of this book will be at your OWN RISK

အခန်း (၆)

အိန္ဒိယမင်းသားက အဖိုးအထိုက်တန်ဆုံးသော ရတနာကို အရှာထွက်ခြင်းနှင့် ပတ်သက်၍ ပြောစရာတွေ မြောက်မြားလှသဖြင့်၊ မည်သည့်အရာက မှန်၍ မည်သည့်အရာက မှားသည်ဟု ရွေးချယ် ပြောရန် ခက်သည်။ အိန္ဒိယမင်းသား၏ စွန့်စားပုံနှင့် ပတ်သက်၍ အိန္ဒိယသမိုင်းဆရာများက စကား ကြွယ်သော သက္ကဋဘာသာဖြင့် ရေး၍ထားသော ကျမ်းကြီးပေါင်း ခုနစ်သောင်းရှိသည်။ ထိုကျမ်းကြီးများ အနက်မှ အတိုချုပ်၍ အောက်ပါအတိုင်း ဖော်ပြရပေမည်။

သက္ကဋကျမ်းများတွင် နတ်များပင်ခြင်း၊ နတ်များကို ချီးကျူးခြင်း၊ ပူဇော်ပသခြင်းများအကြောင်းနှင့် ပတ်သက်၍ စာမျက်နှာ သုံးရာကျော်ခန့်ပါသည်။ ထိုအကြောင်းများကို ချန်လှပ်၍ အိန္ဒိယမြို့တော်ဟောင်း ဖြစ်သော ပူရီမြို့တွင် ဟိန္ဒူ ပရောဟိတ်ကြီး ဆွာမိ ဟာရိဒတ် ရာယုတ်လားနှင့် အိန္ဒိယမင်းသားတို့ တွေ့ကြသည့် အကြောင်းမှ စ၍ပြောမည်။

ပူရောဟိတ်ကြီးက အိန္ဒိယမင်းသား၏ အလိုကို ကြားရသောအခါ လျှာကို အပေါ်သို့ လိပ်၍ သမာပတ် ဝင်စားရာ ခုနစ်နေ့နှင့် ခုနစ်ည ကြာသည်။ သမာပတ် ဝင်စားပြီးလျှင် ပူရောဟိတ်ကြီးက “သည်မင်းသမီးဟာ မိမျိုးဖမျိုး ခြောက်ဆက်မြောက်မှ ဆင်းသက်ပေါက်ဖွားလာသူ မဟုတ်သဖြင့်၊ အမျိုးဇာတ် မြတ်သော ယောက်ျားများက စုံဖက်ထိုက်သူ မဟုတ်၊ အိမ်ထောင်ဘက် မိန်းမများကို ရှာရာ၌ ယောက်ျား များသည် အောက်ပါအချက်များကို ရှောင်ရှားကြရာသည်။ ပစ္စည်းဥစ္စာ၊ ကျွဲနွား ဆန်စပါး မည်မျှလောက်ပင် ချမ်းသာ ကြွယ်ဝသူ ဖြစ်သော်လည်း၊ ဘာသာရေး ပြုတွယ်အမှုများကို မပြုသော မိန်းမ၊ သားယောက်ျား မမွေးသော မိန်းမ၊ အမွေးအမှင်ထူသော မိန်းမ၊ မျက်လုံးပြာသောသားများကို မွေးသော မိန်းမ၊ နှုတ်အာကြမ်းသော မိန်းမ များကို ရှောင်ရှားအပ်သည်”ဟု ပြောသည်။

ပြီးလျှင် ခဏ စကားတန့်နေသည်။ ထိုနောက် ပြုံး၍ ဆက်ပြောသည်။
“အို မင်းမြတ်၊ သင်နှင့် ထိုက်တန်သော မိန်းမတစ်ယောက်ကို ငါတွေ့ထားသည်။ ထိုမိန်းမ၏ အသားသည် ရွှေရောင်ကဲ့သို့ ဝါဝင်း၍နေသည်။ သူ့နှာခေါင်းကလေးမှာ နှမ်းပွင့်ကလေးကဲ့သို့ ချစ်စရာ ကောင်းသည်။ သူ့မျက်လုံးများမှာ ပြူး၍ ပဒုမ္မာကြာရွက်များနှင့် တူသည်။ သူ့နှုတ်ခမ်းကလေးများမှာ သရက် ရွက်နုကလေးများကဲ့သို့ နီမြန်းနေသည်။ သူ့သွားကလေးများမှာ သလဲစေ့များကဲ့သို့ ရှုချင်ဖွယ်ရှိသည်။ သူ၏ တိမ်းဘီတိမ်းပါး သွားဟန်မှာ သူ့ရာယုတ်သော ဆင်၏ သွားဟန်နှင့် တူသည်။ သူသည် အလှဆုံးသူတို့ အနက်တွင် အလှဆုံးဖြစ်သည်။ သူသည် အမျိုးလည်း အင်မတန် မြတ်သည်။ စင်စစ်ဆိုသော် သူသည် ငါ၏ သမီးဖြစ်သည်။ အို မင်းမြတ်၊ သင်သည် ငါ၏ သမီးနှင့် စုံဖက်၍ တစ်သက်လုံး ချမ်းသာစွာ နေပါလော့”ဟု ပူရောဟိတ်က ဆက်၍ ပြောသည်။

“အခု သင့်ဆီကို ငါ လာသဟာဟာ သင့်သမီးကို တောင်းဆို လာသဟာ မဟုတ်ဘူး၊ ငါ သင့်ကို ပြောသည် မဟုတ်လား၊ ငါမပြောဘူးလား ... ငါ ဖိုဗိတ်မင်းသမီးကလေးကို လိုချင်ပါသည်လို့”ဟု အိန္ဒိယ မင်းသားက စိတ်တိုတိုနှင့် ပြောသည်။

“အဲသည် ဖိုဗိတ် ဆိုသဟာက အာရဗီမ၊ မွတ်ဆလင်မ၊ နိုင်ငံခြားသူမ၊ မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိမ၊ နွားသားစားမ”ဟု ပူရောဟိတ်က ထပ်၍ ပြောသည်။

“မှန်သည်။ သူဟာ နွားသားစားမတော့ နွားသားစားမဘဲ၊ သဟာပေမင် သူ့ကို ငါမြတ်နိုးသည်။ နွားတစ်ကောင်လုံးဘဲ မျိုမျို၊ ဖိုဗိတ်ကို ငါချစ်သည်”ဟု အိန္ဒိယမင်းသားက ပြောသည်။

“ပြီးတော့ အရှင်နတ်များကလဲ အမိန့်ထုတ်ထားသဟာ ရှိသေးသည် ...”ဟု ပူရောဟိတ်က ပြောသည်။

“နတ်တွေက သင့်အပေါ်မှာသာ အမိန့်ထုတ်နိုင်သည်။ ငါ့အပေါ်မှာ အမိန့်မထုတ်နိုင်ဘူး။ ငါဟာ နတ်မျိုးနတ်နွယ်၊ ငါနဲ့ နတ်တွေဟာ အဆင့်အတန်း အတူတူဘဲ”ဟု အိန္ဒိယမင်းသားက ပုရောဟိတ် စကားမဆုံးမီ စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးနှင့် ဖြတ်၍ပြောသည်။

ပုရောဟိတ်က ဆက်၍ ဆင်ခြေပေးမည် လုပ်သောအခါ၊ အိန္ဒိယမင်းသားက “တိတ်စမ်းပါ၊ ငါ မကြားချင်ဘူး။ အခု သင့်ဆီကို ငါလာမေးသည့်အကြောင်းသာ ပြောပါ။ အဖိုးအထိုက်တန်ဆုံး ရတနာကို ငါ ဘယ်မှာရှာရမလဲ၊ အဲသဟာဘဲ ပြောပါ”ဟု ဆိုသည်။

ထို့နောက် ပုရောဟိတ်ကြီးက ဟိန္ဒူကျမ်းများကို တသီတတန်းကြီး ကိုးကား၍ ဆက်လက် ကန့်ကွက် နေသဖြင့် အိန္ဒိယမင်းသားက စိတ်မရှည်နိုင်လောက်အောင် ဖြစ်လာသည်။ သူ၏ ရာဇပုတ္တနယ်သား ကျွန်များကို ခေါ်၍ “ဟဲ့ သည်ပုဏ္ဏားကြီးရဲ့ ခြေဘဝါးကို ကြိမ်ဒဏ်ရိုက်ကြစမ်း”ဟု အိန္ဒိယမင်းသားက အမိန့် ပေးလိုက်သည်။ အာဏာသားတို့သည် မင်းသား အမိန့်ရှိသည့်အတိုင်း၊ ပုရောဟိတ်ကြီးကို ဝက်ဖမ်းဖမ်း၍၊ ခြေထောက်များကို မိုးမျှော်ထားပြီးလျှင် ဝါးရင်းတုတ်များနှင့် တဗုန်းဗုန်း တဖင်းဖင်း ရိုက်ကြသည်။ ပုရောဟိတ်သည် လူစွာလုပ်ပြီးလျှင်၊ သူတပါး၏ အပြစ်ကို အမြဲထုတ်ဖော်၍ တရားဟောလေ့ရှိသဖြင့်၊ အာဏာ သားတို့က နဂိုကပင် မျက်မှန်းကျိုး၍နေကြသည်။ ထို့ကြောင့် စိတ်အားထက်သန်စွာနှင့် သူ့ကို ပြင်းပြင်း ထန်ထန် ရိုက်ကြခြင်းဖြစ်သည်။ ပုရောဟိတ်၏ ခြေဖဝါးက အသားများသည် စုတ်ပြတ်ပြီး သွေးရဲရဲ သံရဲရဲ ဖြစ်နေသည်။ အလွန်နာကျင်လှသဖြင့် ပုရောဟိတ်သည် သူ့ခြေဖဝါးများကို သူ့ဟာသူ ဆေးထည့်ရသည်။

ပြီးလျှင် ပုရောဟိတ်သည် တစ်ဆယ်ခုနစ်နေ့နှင့် တစ်ဆယ်ခုနစ်ည ကြာအောင် ဈာန်ဝင်စားသည်။ ဈာန်မှ ထွက်သောအခါ နဖူးတွင် သူ့ဇာတ်၏ အထိမ်းအမှတ်ကို ပြရန်၊ ဟင်္သာပြဒါးရောင် အမှတ်အသားကို ရေးပြီးလျှင်၊ အိန္ဒိယမင်းသား အလိုရှိသောရတနာကို သူတွေ့ပြီဟု ကြေညာလိုက်သည်။

“လောကတွင် ဤရတနာထက် မြတ်သောရတနာမရှိ၊ ဤရတနာသည် ဒုရဂါနတ်သမီး၏ လက်ဝဲဘက်မျက်စိ ဖြစ်သည်။ ဤမျက်စေ့ဖြင့် ကြည့်လျှင် ကမ္ဘာပေါ်တွင် မည်သည့်အရာကိုမဆို မြင်နိုင်သည်”ဟု ပုရောဟိတ်က ဆိုသည်။

ထိုအခါ မင်းသားက “သဟာဖြင့် အခုအချိန်မှာ ဇိဗိတ်မင်းသမီးကလေး ဘာလုပ်နေသည်ဆိုသဟာကို မြင်နိုင်ပါ့မလား ...”ဟု မေးသည်။

“မြင်နိုင်ပါသည် မင်းမြတ်”ဟု ပုရောဟိတ်က ပြောသည်။

“သဟာဖြင့် အဲသည် ဒုရဂါရဲ့ ရုပ်တု ဘယ်မှာရှိသလဲ”ဟု မင်းသားက မေးသည်။

ထိုအခါ ပုရောဟိတ်က “မြောက်ဘက်အရပ်မှာ ရှိပါသည်။ သည်က ခရီးမိုင်ပေါင်း တစ်ထောင် ဝေးသည့် စူလေမန်တောင်တန်းတွင် ရနိုင်ပါသည်။ သည်နေရာဟာ မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိ အဗဿန်လူများ နေသည့်နေရာ ဖြစ်ပါသည်။ ကန်ဒဟာမြို့၏ အနောက်ဘက်နားတွင် ရှိပါသည်”ဟု ပြောသည်။

နောက်နေ့ နံနက်စောစောတွင် မင်းသားသည် နောက်ပါစစ်သည်တော် အမြောက်အမြား ခြံရံလျက် မြောက်ဘက်အရပ်သို့ ခရီးထွက်သည်။ လမ်းတွင် ရွှံ့ညွှန်ထူထပ်သော အရပ်ရှိ ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းသော အစိမ်းသရဲများနှင့် တွေ့လိမ့်မည်ဟု ပုရောဟိတ်ကြီးက ပြောလိုက်သဖြင့် မင်းသားသည် သူနှင့်အတူ တမိလ် လူမျိုး မှော်ဆရာ ခုနစ်ယောက် ကိုလည်း ခေါ်သွားသည်။

မင်းသားနှင့် အခြေအရံတို့သည် စူလေမန်တောင်တန်းကြီးပေါ်သို့ တက်ကြသည်။ နှစ်လ ကုန်သော အခါ၊ ရွှံ့ညွှန်ထူထပ်သောအရပ်သို့ ရောက်သည်။ ထိုအရပ်မှာ ယောဂီတစ်ယောက်ပိုင်သော အရပ်ဖြစ်သည်။ ယောဂီ၏ကိုယ်တွင် အနှစ်နှစ်အလလက တင်နေသော ချေးညှော်များမှတစ်ပါး ဘာမျှမရှိ။ ယောဂီသည် တောင်ပို့ တစ်ခုပေါ်တွင် တင်ပလွင်ခွေ ထိုင်ပြီးလျှင်၊ လူ့ခေါင်းရိုးတစ်ခုကို ခေါက်၍နေသည်။ သူ့ပါးစပ်ကလည်း “ဟိုး ကာလီ၊ ဟိုး ဒေဝီ၊ ဟိုး ဒုရဂါ ...”ဟု ရွတ်ကာ ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းသော အဖျက်နတ်သမီး ဒုရဂါကို ပသနေသည်။

အိန္ဒိယမင်းသားက ယောဂီကို ဘာတစ်လုံးမျှ မပြော။ သူ့အာဏာသားများကို သန်လျက်အပ်၍ အမိန့်တစ်ခု ပေးလိုက်သည်နှင့် တပြိုင်နက် ယောဂီ၏ ဦးခေါင်းသည် မှည့်၍နေသော သစ်သီးကဲ့သို့ မြေကြီးပေါ် ပြုတ်ကျသွားသည်။ ထိုအခါတွင် မင်းသားနှင့် နောက်တော်ပါတို့က ကြောက်မက်ဖွယ် ကောင်းသော ရွံ့ညွှန်ပြင်ကြီးကို ဖြတ်သန်းသွားကြသည်။

ပုရောဟိတ် သတိပေးလိုက်ချက်သည် မှန်သည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော ရွံ့ညွှန်သည် ဟိန္ဒူ ငရဲ သတ္တဝါတို့ နေရာ ဖြစ်သောကြောင့်ဖြစ်သည်။ ထိုနေရာတွင် ကျား၏ ခြေလက်မျိုးပေါက်နေသော ဧရာမ ဆိတ်ကြီးများရှိသည်။ သူတို့၏ မျက်စိများမှာ မြွေမျက်စိများဖြစ်သည်။ သူတို့ အတွင်းသန္တာန်တွင် ဗြဟ္မဏ များကို သတ်သူတို့၏ ဝိညာဉ်များ ဝင်ပူးနေသည်။ ထို့ပြင် ထိုနေရာ၌ လူ့ကိုယ်နှင့် ကုလားအုတ်ဦးခေါင်း၊ မျောက်ဦးခေါင်း၊ ပူးဦးခေါင်းရှိသော သတ္တဝါများလည်း ရှိသည်။ နောက်ဘဝက နွားသားကို စား၍ သေရည်ကို သောက်ခဲ့သည့် အပြစ်ကြောင့် ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းသို့ စိမ်းစိမ်းပိုးနသံကောင်ကြီးများလည်း ရှိသည်။ ယခင်ဘဝတွင် ဘုရားရှိခိုးကျောင်းက ပစ္စည်းများကို ခိုးခြင်းကြောင့် ဖြစ်နေကြသော သွေးစုပ်လင်းနို့ကောင်ကြီး များလည်းရှိသည်။ ဇာတ်နိမ့်သောမိန်းမများကို အိမ်ထောင်ပြုခြင်းကြောင့် ဆောက်တည်ရာမရ ဖြစ်နေ ကြသော တစ္ဆေများလည်း ရှိသည်။ ထုံးစံနှင့်အညီ ဖုတ်ကြည်းသင်္ဂြိုဟ်ခြင်း မခံရ၍ အစိမ်းဖြစ်နေကြသော သတ္တဝါ များလည်း ရှိသည်။ အပြင်ငရဲမှ လွတ်လာခါစဖြစ်၍ ဟစ်အော်ငိုကြွေးနေကြသော သတ္တဝါများလည်း ရှိသည်။ သရဲမများ ဝင်ပူးနေသဖြင့် ထိုးထိုးထွန်ထွန်နှင့် အမြဲကုန်နေကြသော အရိုးဆိုင်းများ၊ အလောင်းကောင် များလည်း ရှိသည်။ ထိုမှတစ်ပါး အခြား ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းသော သတ္တဝါထူး သတ္တဝါဆန်းများလည်း မရေမတွက်နိုင်အောင် ရှိသည်။

သို့နှင့် မှော်ဆရာသုံးယောက်မှာ ဂါထာ ရွတ်သူကရွတ်၊ မန္တန် မန်းသူကမန်း၊ အင်းချသူကချ၊ ဆေးမီးတိုင်ထွန်းသူက ထွန်းနှင့် မအားနိုင်အောင် ရှိကြသည်။ နောက်ဆုံးတွင် မှော်ဆရာများက နိုင်သဖြင့်၊ တစ်တောလုံးရှိ မကောင်းဆိုးဝါးတို့သည် လေနီကြမ်းကြီးဆင်ကာ ထွက်ပြေးသွားကြသည်။

အိန္ဒိယမင်းသားနှင့် နောက်ပါအခြေအရံများသည် ခရီးဆက်၍သွားကြသဖြင့် အဖျက်နတ်သမီး ဒုရဂါ၏ ရုပ်တု ရှိရာသို့ ရောက်သွားကြသည်။

ဒုရဂါ၏ ရုပ်တုကြီးသည် တောအုပ်ကြီး၏ အလယ်ခေါင်တွင် မြင့်မားသော ပလ္လင်ကြီးပေါ်၌ ခန့်ညားထည်ဝါစွာ မားမားမတ်မတ်ကြီး ရပ်၍နေသည်။ ပလ္လင်ကြီး၏ ဘေးပတ်လည်တွင် ဟိန္ဒူအယူအဆနှင့် ပတ်သက်သော ဇာတ်လမ်းများကို ပန်းချီရုပ်များဖြင့် ရေးချယ်ထားသည်။ ထိုဇာတ်လမ်းများမှာ အိန္ဒိယ နှုတ်ဆင့်ကမ်းပုံပြင်များအနက်မှ နာပျော်ဖွယ် အကောင်းဆုံးဖြစ်သော အစွယ်ခြောက်ချောင်းရှိသော ဆဒ္ဒန္တ ဇာတ်၊ ကရစ်ယုနာဘုရားက ကလိယနဂါးကို အောင်မြင်သော ကလိယဒမနဇာတ်၊ ရာမ၊ သီဝနှင့် လက္ခမီ နတ်သမီးတို့က တောထဲတွင် တရားအားထုတ်နေဟန်ဇာတ်၊ သီဝအား ဘဂိရထက ဆံကျစ်တော်မှ ကမ္ဘာသူ ကမ္ဘာသားတို့၏ အကျိုးငှာ ဂင်္ဂါမြစ်ရေကို သွန်ချပေးရန် တောင်းပန်ခန်း စသည်တို့ ဖြစ်သည်။

ရုပ်တုကြီးမှာ ကျောက်သားပကတိမှ ထုလုပ်ထား၍ အတောင်တစ်ရာငါးဆယ်ခန့် မြင့်သည်။ ဒုရဂါ နတ်သမီး ရယ်နေပုံကြီးမှာ အင်မတန် ကြောက်စရာကောင်းသည်။ သူ့လည်ပင်တွင် လူ့ခေါင်းခွံ ပုတီး နှစ်ကုံး ဆင်၍ ဆွဲထားသည်။ သူ့နားရွက်တွင်လည်း လူ့ခေါင်းခွံကြီးများကို နားတောင်းလုပ်၍ ပန်ထားသည်။ သူ့ကွေးကောက်နေသော ဆံပင်များတွင် မြွေဟောက်တစ်ကောင်၊ ရေသူမတစ်ကောင်၊ လူအရိုးဆိုင်းတစ်ခု၊ လရေးကွေးကွေးတစ်ခု ပန်ထားသည်။ သူ့တွင် လက်ခြောက်ချောင်းရှိသည်။ ပထမ လက်ထဲတွင် ဓားကို ကိုင်ထားသည်။ ဒုတိယလက်ထဲတွင် မုတ်ဆိတ်မွှေးဖွားဖွားနှင့် သွေးတစက်စက် ကျနေသော ခေါင်းပြတ်ကြီး တစ်ခုကို ကိုင်ထားသည်။ တတိယလက်က စည်တစ်လုံးကို ကိုင်ထားသည်။ စတုတ္ထ လက်ထဲတွင်မူ မီးကို ကိုင်ထားသည်။ ကျန်လက်နှစ်ဖက်တွင် ဘာမျှမရှိ။ ထိုလက်နှစ်ဖက်ကို သူ့အား ပူဇော်ပသလာသူများအား

ဆုပေးရန်အလိုငှာ၊ အပေါ်သို့မြှောက်ထားသည်။ သူ့ခြေထောက်နားတွင် ပူဇော်ပသသူတို့ ပစ်ထားခဲ့ကြသည့် မီးရှို့ထားသောပစ္စည်းများ၊ ကြေးအိုးကြေးခွက်များ စသည်တို့ ရှိသည်။

ဤနည်းဖြင့် ဒုရဂါနတ်သမီးသည် အိန္ဒိယတစ်ပြည်လုံးကို မားမားမတ်မတ်ကြီးရပ်ကာ စောင်ကြည့်နေသည်။ သူသည် ကမ္ဘာ၏ မိခင်လည်းဖြစ်သည်။ တဏှာနှင့် ပျက်စီးခြင်းကို ဖန်ဆင်းသူလည်း ဖြစ်သည်။ ဒုရဂါနတ်သမီးသည် သိရန်ခက်သော လောကကြီး၏ ရက်စက်မှုများ၏ သရုပ်ဖော်ချက်ဖြစ်သည်။

မင်းသားက ရုပ်တုကြီးကို မော့၍ကြည့်ပြီး “အို လက်ခြောက်ဖက်ရှိသော အပူဇော်ခံထိုက်သူ၊ မကောင်းဆိုးရွားအမျိုး၏ မိခင် ဒုရဂါ၊ ငါ့ကို စောင်မတော်မူပါလော့ ...”ဟု ဆုတောင်းသည်။

ပြီးလျှင် မင်းသားက ဒုရဂါနတ်သမီး၏ ရုပ်တုကို ထပ်၍ မော့ကြည့်ပြန်သည်။ ရုပ်တု၏ လက်ယာဘက်မျက်စိမှာ အဝါရောင်ခြယ်ထားသည်။ လက်ဝဲဘက် မျက်စိမှာ ကြီးမားသော စလင်းကျောက်ကြီး ဖြစ်သည်ကို သေသေချာချာ မြင်ရသည်။ ကောင်းကင်က တိမ်ရိပ်များပင် ထိုမျက်စိထဲ၌ ပေါ်နေသည်။

မင်းသားသည် ဆေးစီရင်ထားသော စလင်းကျောက်ကို ရတော့မည်။ လောကတွင် ထိုစလင်းကျောက်ထက် ရှားပါး၍ အဖိုးထိုက်တန်သောအရာ ရှိနိုင်မည် မဟုတ်။ ဤစလင်းကျောက်ကိုရလျှင်၊ ဇိဗိတ်မင်းသမီးကလေးနှင့် ဘဂ္ဂဒက် နေပြည်တော်ကို အိန္ဒိယမင်းသား သိမ်းယူနိုင်လိမ့်မည်။

သို့ရာတွင် မင်းသား၏ စိတ်ထဲတွင် သံသယအနည်းငယ် ဝင်လျက်ရှိသည်။ ဒုရဂါသည် အဖျက်နတ်သမီးဖြစ်သည်။ မိခင်ကြီးလည်း ဖြစ်သည်။ ဒုရဂါ၏ ရုပ်တုကို ချိုးဖဲ့ဖျက်ဆီးပြီး မျက်စိကို ထုတ်ယူ၍ တော်ပါမည်လော။

မင်းသားသည် ကြာရှည်စွာ သံသယမဖြစ်။ ဒုရဂါ၏ မျက်စိကို ဖောက်ယူလိုက်လျှင်၊ သူသည် ဘဂ္ဂဒက် နေပြည်တော်နှင့် အာရဗီလောက တဝှမ်းလုံးကို သိမ်းယူနိုင်လိမ့်မည်။ ထိုအခါ အာရဗီလောကကြီးသည် အိန္ဒိယနတ်များ၏ လက်အောက်သို့ ရောက်လာလိမ့်မည်။ ဒုရဂါနတ်သမီးကိုယ်တိုင်၏ လက်အောက်သို့ ရောက်လာလိမ့်မည်။ သို့ဖြစ်ရာ ဒုရဂါသည် သူ့ကို စိတ်ဆိုးရန် အကြောင်းမရှိ။

သို့ရာတွင် ရုပ်တု၏ မျက်လုံးကို ထုတ်၍ မယူခင်၊ ဒုရဂါနတ်သမီးအား ပူဇော်ပသဖို့ လိုလိမ့်မည်။ သို့နှင့် မင်းသားက သူ့နောက်တော်တွင် ပါလာသော ဟိန္ဒူဂုဏ်များနှင့် တမိလ် မှော်ဆရာများကို ခေါ်၍၊ ဒုရဂါနတ်သမီးကို ပွဲပေးရန် အစီအစဉ်များကို အလုပ်ခိုင်းသည်။ ထို့နောက် အချို့က ကန်တော့ပွဲများကို ရွက်၍၊ အချို့က ဗုံများစောင်းများကို ကိုင်ဆောင်၍၊ အချို့က မီးရှူးတိုင်များကို ကိုင်၍၊ အချို့က ချိုဖြဲ ချဉ်ပွဲ သစ်သီးပွဲများကို ရွက်၍၊ အချို့က နို့အိုးများကို ဆွဲ၍ ဒုရဂါ ရုပ်တုရှိရာသို့ စီတန်းသွားကြသည်။ တစ်တောလုံး ခြိမ်းခြိမ်းညံ့ဖြစ်၍ နေသည်။

အားလုံးသော ပရိသတ်တို့၏ နောက်မှ မင်းသားက လိုက်သည်။ ဝတ်ဖြူစင်ကြယ် ဝတ်ထားသော ထောင်ထောင်မောင်းမောင်း ဟိန္ဒူဂုဏ်ကြီးတစ်ပါးက မင်းသား၏ လက်ယာဘက်မှ ခြံရံ၍လိုက်သည်။ သူ၏ လက်ဝဲဘက်မှ အခြားဂုဏ်တစ်ပါးက ဘော်ကြီးများ တပ်ထားသော အမွှေးတိုင်မီးရှို့ခွက်ကို ကိုင်၍ လိုက်သည်။

ထိုအခိုက်တွင် ကျန်ပရိသတ်များက မိမိတို့ သယ်ဆောင်လာသော ကန်တော့ပွဲများကို ဒုရဂါ ရုပ်တု ပလ္လင်ပေါ်သို့ သွား၍ တင်ကြသည်။ ပူဇော်ပသကြသံ၊ ဆိုင်းသံဗုံသံများမှာ တောလုံးညံ့သွားသည်။ ထိုသို့ ဆူညံနေကြသည့်ကြားထဲမှ “ဟိုး ကာလီ၊ ဟိုး ဒေဝီ၊ ဟိုး ဒုရဂါ၊ ဒုရဂါ၊ အို ကြာပွင့်နှင့်တူသော လက်တစ်ဖက်ဖြင့် ဓားကို ကိုင်၍၊ ကြောက်ခြင်းကင်း၍ ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းသော ကိုယ်ရှိသော၊ မိုးတိမ်တိုက်ကဲ့သို့ မည်းနက်သော၊ တစပြင်တွင် နေတော်မူသော ဒုရဂါ မိခင်ကြီး၊ မိခင်ကြီးသည် ငါတို့အား စောင့်ရှောက် စောင့်မတော်မူပါစေတည်း” ဆိုသော အသံသည် ပရိသတ်တိုင်း၏ နှုတ်ဖျား တပြိုင်နက်တည်း ထွက်ပေါ်လာသည်။

ထို့နောက် ဆိုင်းများ ဗုံများ လင်းကွင်းများကို တီးကြပြန်သည်။ ပြီးလျှင် “အို ...ဓားမပြတ်နိုင်၊ လုံမဖောက်နိုင်၊ မီးမလောင်နိုင်၊ ရေမစိုနိုင်၊ လေမခတ်နိုင်သော ခူရဂါ၊ ပြောင်းလွဲခြင်းလည်း မရှိ၊ အမြဲလည်း ပြောင်းလွဲနေသော ခူရဂါ၊ ငါတို့အား မတော်မူပါလော့” ဟု အော်ကြပြန်သည်။

ထို့နောက် ရဟန်းကြီးက ပရိသတ်များအား တိတ်ဆိတ်စွာနေကြရန် လက်ကို ဝှေ့၍ပြပြီးလျှင် ဂါထာ မန္တန်များကို ရွတ်သည်။ ပရိသတ်များက ငြိမ်၍ နားထောင်နေကြသည်။

အိန္ဒိယမင်းသားသည် သူနှင့် အတူ၊ အသောကကုမာရ မိတ္တ အမည်ရှိသော ပုဏ္ဏားပျိုတစ်ယောက်ကို ခေါ်၍လာသည်။ မိတ္တသည် မဒရပ်မြို့သားဖြစ်၍ အလွန်ဖြူစင်သော အကျင့်ရှိသည်။ အမျိုးအနွယ်လည်း အင်မတန် မြင့်မြတ်သည်။ မိတ္တသည် မိန်းမဆိုလျှင် အသားအရေ ရှုံ့ပိန်ခြောက်၍နေသော သူ့အဘွား၏ မျက်နှာကိုပင် မကြည့်။ သူ့အကျင့်နှင့် ဂုဏ်သိက္ခာကို မည်သူကမျှ အပြစ်မပြောနိုင်။ သူ့ရှာဖွေ၍ရသော အသပြာများကိုလည်း သူ့ကိုယ်တိုင်အတွက် အပုံတရာလျှင် တစ်ပုံသာ ချန်၍၊ ကျန်သော ကိုးဆယ်ကိုးပုံကို အကုန်လုံး ပေးကမ်းစွန့်ကြဲပစ်သည်။

အိန္ဒိယမင်းသားက မိတ္တအား ခူရဂါ ရုပ်တု၏ မျက်စိကို တက်၍ အဖြုတ်ခိုင်းသည်။ “အို အသောကကုမာရ မိတ္တ၊ သင်၏ လက်သည် သင်၏ နှလုံးသားကဲ့သို့ပင် ဖြူစင်သည်။ ထို့ကြောင့် သင်၏ လက်သည် ခူရဂါအား နာကျင်ခြင်းကို ဖြစ်စေလိမ့်မည် မဟုတ်” ဟု မင်းသားက ပြောသည်။

ပုဏ္ဏားကလေးသည် တုန်၍နေသည်။ “အို မိုးကျအရှင်၊ ငါ ကြောက်ပါသည် ...” ဟု မိတ္တက ပြောသည်။ “သင်က ဘာကြောက်ရသလဲ” ဟု မင်းသားက မေးသည်။ “မျက်စိကို ထုတ်ယူရမှာ ကြောက်ပါသည်၊ ဤသို့ ပြုလုပ်ခြင်းသည် ခူရဂါနတ်သမီးကို အကြီးအကျယ် စော်ကားရာကျလိမ့်မည် ...” ဟု မိတ္တက ပြောသည်။

“အို သဟာကြောင့်လား ...” ဟု မင်းသားက ပြောသည်။ ပြီးလျှင် ဆက်၍ “သည်အတွက် သင် ဘာမှ မပူပါနှင့်၊ ခူရဂါဟာ ငါ့နှမတော်ဝမ်းကွဲပါ။ သင့်ကို ငါ့ကိုယ်တိုင်က ခွင့်လွှတ်ပါသည်” ဟု ပြုံး၍ပြောသည်။ မိတ္တက ကြောက်မြဲကြောက်လျှင် ဖင်နွဲ့၍နေသည်။ အမြဲတမ်း စိတ်တိုသော အိန္ဒိယမင်းသားသည် မိတ္တကို စိတ်ဆိုးချင်လာပြီ။ ထိုအခိုက်တွင် ဟိန္ဒူရဟန်းကြီးက မင်းသား၏ နားနားသို့ ကပ်၍ “သည်လိုလုပ်လို မတော်ပါဘူး မင်းမြတ်” ဟု လေသံဖြင့် လျှောက်သည်။

“ဘာဖြစ်လို့ မတော်ရမှာလဲ၊ သင်တို့က ဘာလို့ သဟာလောက်တောင် ဝိုင်းပြီး ကန့်ကွက်ကြရ သဟာလဲ ...” ဟု မင်းသားက မေးသည်။

“တခြားကြောင့် မဟုတ်ပါဘူး၊ ခူရဂါက စိတ်မကျေနပ်သေးလို့ပါ ...” ဟု ရဟန်းကြီးက ပြောသည်။ “ထုံးစံအတိုင်း ပူဇော်ပသပြီးပြီဟာဘဲ၊ ဘာလို့ မကျေနပ်ရမှာတဲ့လဲ ...” ဟု မင်းသားက ဆိုသည်။ “သဟာတော့ ဟုတ်ပါသည်၊ သဟာပေမင်္ဂ ခူရဂါက ယဇ်ပူဇော်ရဦးမည်လို့ ဆိုနေပါသည် ...” ဟု ရဟန်းကြီးက လျှောက်သည်။

“နို့တို့၊ ပန်းတို့၊ သစ်သီးတို့၊ ချိုချဉ်ပွဲတို့ တင်ပြီးပြီ မဟုတ်လား ...” ဟု မင်းသားက ပြောသည်။ ထိုအခါ ရဟန်းကြီးက “အို အရှင်၊ သည်လသည် ယဇ်ပူဇော်သည့်လ ဖြစ်ပါသည်၊ ခူရဂါက သွေးနံ့ကို အင်မတန် နှစ်သက်ပါသည်။ သွေးနှင့် ယဇ်ပူဇော်မှသာ ခူရဂါ ကျေနပ်ပါလိမ့်မည်” ဟု ပြောသည်။ “သည်လိုဆိုလျှင် ကောင်းပြီ၊ ပူရီမြို့ကို ငါပြန်ရောက်သည့်အခါတွင် ယဇ်ပူဇော်မည်၊ သိုးဖြူသုံးဆယ်၊ သိုးမည်းသုံးဆယ်၊ လုံမပျိုသုံးယောက်၊ အမျိုးမြတ်သည့် ပုဏ္ဏားပျိုခုနစ်ယောက်ရဲ့ လည်ချောင်းသွေးနှင့် ခူရဂါကို ငါ ယဇ်ပူဇော်မည်၊ ငါသစ္စာဆိုသည်” ဟု ပြော၍ ခူရဂါ၏ ရုပ်တုဘက်သို့လှည့်ပြီး ဦးညွတ်သည်။

ပြီးလျှင် အသောကကုမာရ မိတ္တဘက်သို့ လှည့်၍ “ကိုင်း သူငယ်၊ တက်ပေတော့၊ ဘာမှ မကြောက်ပါနှင့်၊ ငါ ရှိပါသည်။ သင့်ကို ငါခွင့်လွှတ်ပါသည်။ အားလုံး ငါ့တာဝန်ထားပါ” ဟု ပြောသည်။

မင်းသား၏ သစ္စာဆိုခြင်းကို ယုံကြည်၍လော၊ သို့မဟုတ် မင်းသားသည် နတ်မျိုးနတ်နွယ် ဖြစ်ခြင်း ကြောင့်လော၊ သို့မဟုတ် ထိုအခိုက်တွင် မင်းသားက သူသတ်အာဏာသားကို အရိပ်အခြေပြလိုက်သည်ကို မြင်ရ၍လော မသိ၊ ပုဏ္ဏားကလေး မိတ္တသည် မင်းသား၏ အမိန့်အတိုင်း ဒူရဂါရုပ်တုပေါ်သို့ တက်ရန် ပြင်သည်။

မိတ္တသည် ဒူရဂါ၏ ရုပ်တုကြီးကို ခဲခဲယဉ်းယဉ်းနှင့် ဖက်ပြီး တွယ်တက်သည်။ မောပန်းသဖြင့် တစ်ခါတစ်ခါလည်း နား၍နား၍နေသည်။

မင်းသားက အောက်မှနေ၍ ကြိုးစားတက်ရန် အားပေးသည်။ နောက်ဆုံးတွင် မိတ္တသည် ဒူရဂါ၏ မျက်နှာပေါ်သို့ ရောက်သွားသည်။ ထိုအခါ သူ့ခါးတွင် ညှပ်၍ယူလာသော ဆောက်နှင့်တူကို ယူ၍၊ ဒူရဂါ၏ လက်ဝဲဘက်မျက်စိကို ထုတ်ယူသည်။ ဒူရဂါ၏ မျက်စိ သူ့လက်ထဲသို့ ရောက်လာသောအခါ၊ ဒူရဂါ နတ်သမီးက ဖမ်းစားမည်ကို ကြောက်ခြင်းကြောင့်လော၊ သို့မဟုတ် မူးမော်၍လာသလော မသိ၊ မိတ္တသည် ငယ်သံပါအောင် အော်ပြီးလျှင် အောက်သို့ လိမ်ကျသည်။ သို့ရာတွင် သူ့လက်ထဲတွင် ပါလာသော မျက်စိကိုမူ လွတ်မကျအောင် တင်းကျပ်စွာကိုင်ထားသည်။ အတောင်တစ်ရာ့ငါးဆယ် မြင့်သောအရပ်မှ၊ အတားအဆီးမရှိ အောက်သို့ မြေကြီးတိုင် ကျလာသဖြင့်၊ မိတ္တကိုယ်နှင့် မြေကြီးထိခိုက်သော အသံမှာ အုံးကနဲ မြည်၍ ပဲ့တင် ထပ်မျှ ဖြစ်သွားသည်။

အားလုံးက ကြောက်လန့်ပြီး ငြိမ်၍နေကြသည်။

မိတ္တမှာ ကျသည့်နေရာ၌ပင် အသက်ပျောက်သွားသည်။

ရဟန်းကြီးက “ဟိုး ဒေဝီ၊ ဟိုး ဒူရဂါ၊ ဟိုး ကာလီ ...” အစချီသော မန္တန်ကို ရွတ်၍ ဒူရဂါ နတ်သမီးကို ကျေးဇူးတင်သည်။

ထို့နောက် ရဟန်းကြီးသည် လျင်မြန်စွာ မိတ္တ၏ အလောင်းဆီသို့ သွား၍ သူ၏ ကျင်လည်သော လက်ဖြင့် လည်ချောင်းကြောကို ဖောက်လိုက်သည်။ ပြီးလျှင် သွေးများကို ဖလားနှင့် ခံယူ၍ ဒူရဂါရုပ်တု၏ ခြေရင်း၌ သွန်းလောင်းကာ ယဇ်ပူဇော်မှုကို ပြုသည်။ ပရိသတ်များကလည်း ဝိုင်း၍ဆုတောင်းကြသည်။ ထိုအခိုက်တွင် အိန္ဒိယမင်းသားက ဒူရဂါ၏ စလင်းမျက်စိကို ကောက်ယူသည်။

ပြီးလျှင် မင်းသားက ထိုမျက်စိကို အပေါ်သို့ မြှောက်၍ ကြည့်သည်။

စလင်းမျက်လုံးသည် ဖြူဖွေးနေပြီးလျှင် ပိန်း၍နေသည်။ ဟိုဘက်သည်ဘက် တိုးလျှိုပေါက် မမြင်ရ။ လောကတွင် ထိုစလင်းမျက်စိထက် ရှားပါး၍ အဖိုးထိုက်တန်သော ရတနာသည် မရှိနိုင်ပြီဟု မင်းသားစိတ်ထဲ အောက်မေ့သည်။ ဤလို ရတနာမျိုးကို ရရန်အတွက်ဆိုလျှင် ပုဏ္ဏားပျိုတစ်ထောင်ကို ယဇ်ပူဇော်ရမည် ဆိုလျှင်ပင် အရေးမကြီး။ ဤရတနာ၏ တန်ခိုးကြောင့် ဇိုမိတ်ကို မကြာမီ သူပိုင်ဆိုင်ရတော့မည်။ ဇိုမိတ်ကို သတိရသည်နှင့် တပြိုင်နက် အိန္ဒိယမင်းသားက ဇိုမိတ်ကို တလိုက်သည်။

ပြီးလျှင် စလင်းမျက်စိကို ကြည့်၍ “အို တန်ခိုးကြီးသော ဆေးမျက်စိ၊ ယခုအချိန်တွင် ဇိုမိတ်သည် ဘာလုပ်နေသည်ကို ငါ့အား ပြောပါလော့” ဟု ဆိုသည်။

ထိုအခါ စလင်းမျက်စိသည် မည်းမှောင်၍သွားသည်။ ခဏကြာသောအခါ ပြန်၍လင်းလာပြီး၊ စလင်းမျက်စိထဲ၌ လေသာဆောင်တွင် ဇိုမိတ် ထိုင်နေသောပုံ ပေါ်လာသည်။ ဇိုမိတ်သည် လွမ်းစိတ်နှင့် ဝေးလံ ရာသို့ မျှော်ကြည့်နေသည်။ သူ့ချစ်သူကို အများကြီး အောက်မေ့နေဟန်ရသည်။

ထိုအခါ သူ့ကိုယ်သူ အမြဲအထင်ကြီး၍နေသော အိန္ဒိယမင်းသားက “အသည်းနှလုံးများကို ကြေပြုန်းအောင် လုပ်တတ်သူကလေးဟာ ငါ့ကို လွမ်းဆွတ်နေရှာသကဲ့ ...” ဟု အောက်မေ့လိုက်သည်။

အကယ်၍ ဇိဗိတ် စိတ်ထဲက အကြံကို မှန်သည့်အတိုင်းသာ သိနိုင်ပါမူ အိန္ဒိယမင်းသားသည် အဘယ်မျှလောက် အသည်းဆွေးပေမည်နည်း။

ဇိဗိတ်က သူ့နှုတ်ခမ်းလေးများကို မပွင့်တပွင့်လှုပ်၍ “အို အာမက်၊ အာမက်၊ ငါ့ဝိညာဉ်ရဲ့ ဝိညာဉ်ဖြစ်သည့် အာမက်၊ အို ငါအသည်းစွဲသည့် အာမက်၊ အခုနေ့များ သင့်နောက်ပါးက ငါလိုက်ပြီး ဆေးပေးမီးယူများ လုပ်နေနိုင်လျှင်၊ ဘယ်လောက်ကောင်းလိမ့်မလဲ အာမက်ရယ်၊ ကြိုးစားပါ အာမက်၊ ငါစောင့်နေပါမယ် ...”ဟု တ၍နေသည်။

ထိုအချိန်မှာ အာမက်အဖို့ အလွန် ပူဖော်လောင်ဖက် လို၍နေသော အချိန်ပင်ဖြစ်သည်။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ထိုအချိန်တွင် ဘီလူးတောင်ကြား၊ ယုတ်မာစိတ်တောင်ကြားကို အာမက်သည် တစ်ယောက်ထီးထီး ဖြတ်ကျော်၍နေရသောအချိန် ဖြစ်သောကြောင့်ဖြစ်သည်။ ထိုတောင်ကြားသည် ကမ္ဘာ ပေါ်ဦးကစ၍ ပေါ်လာသော လူတို့၏ ယုတ်မာသောစိတ်များ၊ မနာလိုသောစိတ်များ ကိန်းအောင်းရာဖြစ်သည်။ အာမက်သည် သူ့အတွင်းသန္တာန်၌ မကောင်းသောစိတ်များ ကင်းစင်နေမှသာလျှင် ထိုတောင်ကြားမှ လွတ်ကင်း နိုင်မည်။

ထိုတောင်ကြားသည် ဘေးအမျိုးမျိုးဖြင့် ပြည့်နှက်နေသည်။ ကျောက်ကမ်းပါးကြီးများသည် အလွန် မြင့်မား၍ လဲကျနေသော သစ်ပင်များဖြင့် ပိတ်ဆို့နေသည်။ တောင်ကျချောင်းမှလည်း ရေအလျင်တို့သည် နက်ရှိုင်းရာ ကျောက်ဆောင်မည်းပေါ်သို့ ကျည်တောက်သွန် ဒလဟောစီးလျက်ရှိသည်။ လမ်းဆို၍လည်း ခြေလမ်းရေးရေးကလေး တစ်ခုမျှပင် မရှိ။ အကယ်၍ ထိုတောင်ကြားမှ လွန်မြောက်လိုလျှင် သစ်ပင်ခြံနွယ်တို့ ဖုံးအုပ်၍ မှောင်ပိန်းနေသော ရွံ့ညွန်ပြင်များကို ဖြတ်၍ သွားရလိမ့်မည်။ ရွံ့ညွန်များသည် ဘယ်လောက် နက်သည်ဟု မှန်းဆ၍ မရ။

အာမက်သည် ဓားကို မြဲစွာကိုင်၍ စိတ်ကို တင်းပြီးလျှင် ဆက်၍သွားသည်။

ဆူးပေါက်၍နေသော ကြိုးတန်းကြီးများကဲ့သို့ သစ်ပင်များပေါ်မှ နိမ့်စွာတွဲ၍ကျနေသော နွယ်ကြီး များက အာမက်၏ မျက်နှာကို ပုတ်ခတ်ကြသည်။ ထိုနွယ်ကြီးများကို သူ့ဓားဖျားနှင့်လည်းကောင်း၊ သူ့လက်နှင့် လည်းကောင်း ဖယ်၍ လမ်းပေါ်လာသောအခါမှ အာမက် သွား၍ရသည်။ ပထမ ဖယ်လိုက်သော နွယ်ကြီးများသည် အာမက် ရှေ့သို့ တိုးသွားသည်နှင့် တပြိုင်နက် ပြန်၍ပိတ်ကုန်ကြသည်။ အာမက်သည် ရှေ့ကိုကြည့်လျှင်လည်း ဘာမျှမမြင်ရ။ နောက်သို့ကြည့်လျှင်လည်း ဘာမျှမမြင်ရ။ ခြံနွယ်များ ပိတ်ဖုံးနေသည် ကိုသာ မြင်ရသည်။

ထိုအခိုက်တွင် ရုတ်တရက် မိုးမှောင်ကြီး ကျလာသည်။ မည်းမှောင်နေသော ကောင်းကင်ပြင်မှ တစ်ချက်တစ်ချက် ဝင်းကနဲ ဝင်းကနဲ လှုပ်စစ်များလက်သည်ကိုလည်း အာမက် တွေ့ရသည်။ ပြင်းထန်စွာ ထစ်ချွန်းသံများကလည်း အာမက်၏ နားနှစ်ဖက်ကို နှိပ်စက်ကြသည်။ သူ့ပတ်ပတ်လည်မှ ညဉ့်အခါတွင် ထွက်၍ကျက်စားကြသော သားရဲတိရစ္ဆာန်များ၏အော်သံများကိုလည်း အာမက်ကြားရသည်။ ဆင်အော်သံများ၊ ကျားဟိန်းသံများ၊ ခြင်္သေ့ဟောက်သံများ၊ မြွေတွန်သံများ၊ ခွေးအူသံများမှာ ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်း၍ နားကွဲမတတ် ကျယ်လောင်သည်။

အာမက်တစ်ကိုယ်လုံးမှာ ကြောက်လန့်ခြင်းဖြင့် ဖုံးအုပ်နေပြီ။ ထိုအခိုက်တွင် အာမက်စိတ်ထဲက အိန္ဒိယမင်းသား၊ ပါယုမင်းသား၊ မောင်းဂွတ်မင်းသားတို့ကို သွား၍သတိရသည်။ ထိုအခါ သူ့စိတ်ထဲတွင် မနာလို မရှုစိမ့်သည့် စိတ်များ ပြင်းထန်စွာ ဖြစ်ပေါ်လာသည်။ ထိုမင်းသားများသည် အားအင်ဗလနှင့်လည်း ပြည့်စုံသည် အခြေအရံလည်း ထောင်သောင်းများစွာ ရှိသည်။ သူ့မှာတော့ တစ်ကောင်ကြွက် တစ်မျက်နှာ ဖြစ်၍နေသည်။ ကူညီမည့်သူ ဆို၍လည်း တစ်ယောက်မျှ မရှိ။

“အို အလာဟုအရှင်၊ ငါသည် သူတို့ကို မရှုစိမ့်ပါ”ဟု အာမက်က ပြောသည်။

ထိုသို့ ပြောလိုက်သည်နှင့် တပြိုင်နက်၊ သူ့ရှေ့တူရူရှိ အမှောင်တိုက်ကြီးသည် ထက်ခြမ်းကွဲ၍ အဝါရောင်ကြီး ထွက်ပေါ်လာသည်။ ထိုအခါ သူ့ရှေ့တည့်တည့်တွင် ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းသော သတ္တဝါကြီးတစ်ကောင် ရောက်နေ သည်ကို အာမက်မြင်ရသည်။

ထိုသတ္တဝါကြီးမှာ တောင်ကြီးလောက်ကြီးသော နဂါးကြီးဖြစ်သည်။ သူ၏ အကြေးများမှာ စိမ်းရောင် ရှိ၍ သံမဏိကဲ့သို့ မာကြောသည်။ သူ့အမြီးတွင် လုံကြီးများနှင့်တူသော ဆူးကြီးများပေါက်နေသည်။ သူ၏ အင်မတန်ကြီးမားသော ပါးစပ်ကြီးထဲတွင် ဓားသွားကဲ့သို့ထက်သော သွားကြီးသုံးတန်း ပေါက်နေသည်။ သူ့ ပါးစပ်မှ သွေးစက်များနှင့် မည်းနက်သောအဆိပ်များ ယိုထွက်နေသည်။ သူ့ခြေထောက်ရှစ်ချောင်းက ခြေသည်းကြီးများမှ ဆင်ကောင်ကြီးကိုပင် ကြွက်ကလေးပမာ ကုတ်ဖဲ့၍ ပစ်နိုင်လောက်အောင်၊ ညောင်ပင်ကြီး ကိုပင် မြက်ပင်ကလေးပမာ ဆွဲ၍နုတ်ပစ်နိုင်အောင် ကြီးမားသည်။

နဂါးကြီးမှာ အာမက်ကို မြင်သဖြင့် သူ့နှာခေါင်းပေါက်များမှ မီးခိုးလုံးကြီးများနှင့် မီးလျှံများကို ထုတ်ပြီး၊ အာမက်ရှိရာသို့ ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ ပြေး၍လာသည်။

သူခိုးအာမက်သည် နောက်သို့လှည့်၍ ပြေးချင်လာပြီ။ သို့ရာတွင် စဉ်းစား၍ ကြည့်သောအခါ သူ့တွင် ပြေးလမ်းမရှိသည်ကို အာမက် သိသည်။ တစ်ချက် ခုန်အုပ်လိုက်ကာမျှနှင့် အာမက်မှာ နဂါးကြီး ပါးစပ် တွင်းသို့ ရောက်ရတော့မည်။

သို့နှင့် အာမက် စိတ်ထဲက “ကိစ္စမရှိဘူး၊ လွတ်လမ်းမရှိသည့် အတူတူတော့၊ သူသေသေ ငါသေသေ ခုခံတော့မည်” ဟု အောက်မေ့လိုက်သည်။ ပြီးလျှင် အာမက်က နဂါးကြီးကို ဓားနှင့် ထိုးလိုက်သည်။ သို့ရာတွင် ချော်၍သွားသည်။ နဂါးကြီးက လှမ်း၍ကုတ်လိုက်သောအခါ၊ အာမက်က ဖျတ်လတ်စွာ ဘေးသို့ တိမ်းပေး လိုက်သည်။ ထို့နောက် အာမက်က တဖန် ဓားနှင့် လှမ်း၍ထိုးလိုက်ပြန်သည်။ ဤအကြိမ်တွင်လည်း ထပ်၍ တိမ်းရပြန်ပြီ။

အာမက်က သူ့ကိုယ်သူ အားတင်းရန် အာခေါင်သံနှင့် “ဟိုင်း” ဟု အော်လိုက်ပြန်သည်။ နောက်တဖန် “ဟိုင်း” ဟု အော်ပြန်သည်။ အာမက်သည် နဂါးကြီးနှင့် သတ်ရင်းနှင့် တဖြည်းဖြည်းခြင်း သူ့နှလုံးတွင်ရှိသော မနာလို မရှုစိမ်းသော စိတ်များသည် လျော့ပါး၍သွားသည်။ နောက်ဆုံးတွင် မထူးတော့ဘူး၊ ဖြစ်ချင်ရာဖြစ် ဆိုသော ရဲရင့်ခြင်းမျိုး မဟုတ်ဘဲ၊ ဘေးကို လုံးလုံးမမှုသော ရဲရင့်ခြင်း ပေါ်၍လာသည်။

အာမက်က တအား ခုန်၍ အပေါ်က စီးပြီး၊ နဂါးကြီးကို ဓားနှင့် ထိုးပြန်သည်။ နဂါးကြီးက ဘာမဟုတ်သော သေးငယ်သည့် လူသားကလေးတစ်ယောက် သူ့ကို ခုခံရဲရမည်လောဟု အောက်မေ့ပြီး ဟိန်းသံပေးလိုက်သည်။ ပြီးလျှင် နဂါးကြီးက အားယူရန် နောက်သို့ ခြေတစ်လှမ်း ဆုတ်လိုက်သည်။

အာမက်က ရယ်သည်။

ပြီးလျှင် “ဟဲ့ ဝက်၊ ဟဲ့ ကြွက်နို့၊ ဟဲ့ ရေဝတီ၊ ဟဲ့ ခရစ်ယာန်၊ ဟဲ့ မစင်ကြယ်တဲ့ သွေးစုနာ၊ ဘာလို့ နောက်ဆုတ်သွားရသလဲ၊ ရဲရင့် လာခဲ့လေ” ဟု ရေရွတ်သည်။

ထိုအခိုက်တွင် သူ့နှလုံးတွင်မှ မနာလို မရှုစိမ်းသည့် စိတ်များသည် ဆက်၍လျော့ပါးသွားပြန်သည်။ ထို့နောက် အာမက်သည် အာရဗီဓားသည်ကျော်ပြီပြီ၊ ရှေ့သို့ တိုး၍လိုက်သည်။ အာမက်က တစ်ခါတစ်ရံ ကုန်း၍လိုက်သည်။ တစ်ခါ တရံ ဘေးမှ ပန်း၍လိုက်သည်။ တစ်ခါတရံ မျောက်ခုန်ခုန်၍ ရှေ့သို့တက်သည်။ တစ်ခါတရံလည်း ဖားပြုတ်ခုန်ခုန်၍ နောက်သို့ဆုတ်သည်။ နဂါးကြီး၏ မာကြောသောအရေပေါ်သို့ အာမက်၏ ဓားထိသံများမှာ ဗြောဟိးသကဲ့သို့ ထင်ရသည်။

“ဟိုင်း ဟိုင်း ဟိုင်း” ဟု အာမက်က အားတက်ကာ အော်ပြန်သည်။

အာမက်သည် နဂါးကြီးနှင့် သတ်ရသည်ကို အကယ်ပျော်၍နေသည်။ အာရမင်းသားသုံးပါးသည် တန်ခိုးအာဏာ ဘယ်လောက်ကြီးကြီး၊ အခြွေအရံ ဘယ်လောက်ပေါပေါ၊ ပစ္စည်းဥစ္စာ ဘယ်လောက် ကြွယ်ဝ ကြွယ်ဝ၊ တိုက်ခိုက်ရာတွင် သူကဲ့သို့ ရဲရင့်ခြင်း ရှိလိမ့်မည် မဟုတ်။ အာမက်သည် မနာလိုမရှုစိမ်း ရှိဖို့

မလိုတော့။ အကယ်၍ မနာလို မရှုစိမ့် ရှိချင်း ရှိလျှင် သူက ရှိရမည် မဟုတ်ဘဲ၊ မင်းသားသုံးပါးကသာ သူ့အပေါ်တွင် မနာလိုမရှုစိမ့် ရှိကြမည်သာ ဖြစ်သည်။ ထိုသို့ အာမက၏ ဦးနှောက်က ကြံဆလိုက်သည့် အချိန်တွင် အာမက၏ ဓားဖျားသည် နဂါးကြီး၏ အကြေးများကြား ပျော့သောနေရာကို ဖောက်၍ ဝင်သွားသည်။ အာမကက သူ့ဓားကို လှည့်၍မွှေသည်။ နဂါးကြီးသည် ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းသော အသံ ကြီးနှင့် အော်၍ တစ်ဖက်သို့ စောင်းကျပြီး လဲသွားသည်။ ပြီးလျှင် သူ့နှာခေါင်းမှ မီးခိုးလုံးကြီးများ ထွက်လာပြီး သေသွားသည်။

“တမန်တော်မဟာမက်ရဲ့ ကျေးဇူးဘဲ၊ တမန်တော်မဟာမက်ကို အလေးပြုပါသည်” ဟု သူခိုးအာမကက ပြောသည်။ အာမကတွင် ထောင်လွှားမှု ကုန်သေးဟန်မတူ။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ထိုသို့ တမန်တော် မဟာမက်၏ ကျေးဇူးကို အောက်မေ့ပြီးနောက် အာမကက “ရဲရင့်ခြင်းသည် အခါခပ်သိမ်း အောင်မြင်မှုကို ရစေနိုင်သည်” ဟု ပြောသောကြောင့်ဖြစ်သည်။

ပြီးလျှင် အာမကက သူ့ဘယ်ဘက်လက်နှင့် သူ့ညာဘက်လက်ကို ဆွဲပြီး သူ့ကိုယ်သူ ဝမ်းသာစကား ပြော၍ရုတ်ပြုသည်။ ပြီးလျှင် အာမကသည် နဂါးကောင်ကြီး၏ နံရိုးများကို မထိမဲ့မြင် ပြုသောသဘောဖြင့်၊ ခြေထောက်နှင့် ကန်သည်။ ထို့နောက် အာမကသည် မြက်များကို နှုတ်၍ သူ့ဓားက သွေးများကို သုတ်ပြီးလျှင် မကောင်းဆိုးရွား တောင်ကြား၊ ယုတ်မာကြံစည်မှု တောင်ကြားမှ ထွက်သွားသည်။ သို့ရာတွင် လမ်းကွေ့သို့ ရောက်၍ ကွေ့လိုက်သည်နှင့် တပြိုင်နက် အာမကသည် သရဲခြောက်သောတောနှင့် အသိဉာဏ်ဥယျာဉ် အဝင်ဝသို့ ရောက်သွားသည်။

* * *

Commercial use of this book will be at your OWN RISK

အခန်း (၇)

ဥယျာဉ်ကြီးသည် အင်မတန် သာယာသည်။

ခြုံပုတ်လည်း ပေါသည်။ ပွင့်ပင်လည်း လှိုင်သည်။ သီးပင်လည်း စုံသည်။ ပွင့်ပင်အမျိုးမျိုးတို့ ပင်လုံးကျွတ် အရောင်အမျိုးမျိုးဖြင့် ပွင့်နေသည်မှာ ပန်းချီကျော်များက ရေးချယ်၍ထားသည်နှင့် သာတူသည်။ သီးပင်အမျိုးမျိုးပေါ်က သစ်သီးများကလည်း ဝင်းထိန်အောင် မှည့်၍နေသည်။ ပန်းရနံ့များကလည်း ကြိုင်သင်း လှသည်။

သို့ရာတွင် အသံနည်းပါး၍ တိတ်ဆိတ်လှသည်။ ပျားပိတုန်းတို့၏ တောင်ဟုန်သံနှင့် ငှက်တွန်သံမှ တပါး အခြား အသံများကို မကြားရ။

ချမ်းမြေ့သာယာလှသည်။

ထိုအခိုက်တွင် အာမက်၏ နှလုံးသည် ချမ်းမြေ့၍ သာယာနေသည်။ အာမက်သည် သီချင်းကလေးကို တိုးတိုးသာသာညည်း၍ ချမ်းမြေ့ကြည်နူးစွာ လမ်းလျှောက်၍နေသည်။

ထိုသို့ လမ်းလျှောက်နေရင်းနှင့် အကြောင်းမဲ့ သူ့စိတ်ထဲတွင် မသာယာမှု ဖြန့်ကန် ပေါ်လာသည်။ ကြောက်လန့်စိတ်တော့လည်း မဟုတ်။ ထို့နောက် ခဏနေလျှင် ထိုမသာယာစိတ် ဖြစ်ပေါ်ရခြင်း၏ အကြောင်း ရင်းကို အာမက် တွေ့ရသည်။ ထိုအကြောင်းမှာ အခြားမဟုတ်။ တောတွင်းရှိ သစ်ပင်များသည် ပွင့်ပင်၊ သီးပင်၊ နွယ်ပင်၊ ခြုံပင်၊ ပင်ကြီး ပင်သေးမကျန်၊ သူ့လမ်းလျှောက်ရာတွင် သူနှင့် ရင်ပေါင်တန်း၍ လိုက်နေကြခြင်း ဖြစ်သည်။ သို့နှင့် အာမက်မှာ သူ ဘယ်လောက်ကြာကြာ လျှောက်လျှောက်၊ လက်တစ်လုံးလောက်မျှ မရွေ့ဘဲ ဖြစ်နေသည်။

သူ့စိတ်က ခြောက်နေခြင်းများ ဖြစ်သလော။

အာမက်က စစ်ဆေးကြည့်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ ပြီးလျှင် မလှုပ်မယှက် ငြိမ်သက်၍နေသည်။ ထို့နောက် သူ့ရှေ့တည့်တည့်က သူ့အရပ်လောက်မြင့်သော အလယ်တွင် လိမ္မော်ရောင်ရှိ၍ ဘေးတွင် မရမ်းစေ့ရောင်ရှိသော ဧရာမ သစ်ခွပန်းခက်ကြီးတစ်ခုကို စိုက်၍ကြည့်သည်။ ထိုသစ်ခွပန်းခက်ကြီးသည် သူနှင့် များစွာမဝေး။ အာမက်၏ မျက်စိများသည် တခြားဘက်သို့ မလှည့်။ ပြီးလျှင် အာမက်က ဆက်၍ သွားသည်။ ထို့နောက် လက်များကို လွတ်လပ်စွာ လွှဲ၍ လမ်းလျှောက်သည်။ ထို့နောက် အာမက်က လျင်မြန် သည်ထက် လျင်မြန်စွာ ပြေးသည်။ အာမက်သည် အမှန်ကို တွေ့ရပြီ။ သစ်ခွပန်းခက်ကြီးသည် သူက ဘယ်လောက်ပင် မြန်အောင် ပြေးပြေး၊ သူ့မျက်စိတည့်တည့်တွင် မူလရှိသည့်နေရာ၌ပင် ဆက်၍ရှိနေသည်။ ဥယျာဉ်ကြီးတွင်းရှိ သစ်ပင်အားလုံးသည် သူနှင့်လိုက်၍ ရွေ့နေသည်။

သို့နှင့် အာမက်က သူ၏ပြေးခြင်းကို ရပ်လိုက်ပြန်သည်။ အာမက်က ခေါင်းကို ကုတ်၍ အကြံ ထုတ်သည်။ သူ ဘယ်လိုလုပ်လျှင် ကောင်းမည်နည်း။ အာမက်က မကြေသေးသဖြင့် နောက်တစ်ကြိမ် ထပ်၍ ပြေးစမ်းပြန်သည်။ အကြောင်း မထူး၊ သစ်ပင်အားလုံးသည် သူနှင့် ရင်ပေါင်တန်းလိုက်၍ ပြေးနေကြသည်။

“ဘုရားရေ၊ ဘယ်လိုဟာများပါလိမ့်”ဟု အာမက်က ညည်းသည်။ ခဏကြာလျှင် သစ်ပင် ကိုင်းကိုင်းကြီးတစ်ပင်က သူ့ကို လှောင်၍ရယ်လိုက်သံကို အာမက် ကြားရသည်။ သစ်ပင်ကြီးက အားရပါးရ ရယ်လိုက်သဖြင့် သူ့အရွက်များ အကိုင်းအခက်များသည် လေမုန်တိုင်းမိသည့်ပမာ သွက်သွက်ခါအောင် လှုပ်သွားသည်။ ကျန်သော သီးပင်၊ ပွင့်ပင်၊ ခြုံပင်၊ နွယ်ပင်အားလုံးက သောသောညံ့မျှ လိုက်၍ရယ်ကြသည်။ ဥယျာဉ်ကြီးတစ်ခုလုံး ရယ်သံဖြင့် လွှမ်းသွားသည်။

သစ်ပင်တို့၏ ပျော်ရွှင်သော ရယ်သံများသည် တောင်ကျစမ်းပမာ အာမက်၏ နားနှစ်ဖက်ထဲသို့ ဒလဟောစီး၍ ဝင်ကြသည်။ အာမက်က အကြံအိုက်သဖြင့် ခေါင်းကို ခါသည်။ ထိုအခိုက် ပထမ စ၍

ရယ်သော သစ်ပင်ကိုင်းကြီးက အာမက်ကို အာရဗီစကားဖြင့် ကြည်လင်ပြတ်သားစွာ ပြောသည်။ သစ်ပင်ကြီး ပြောသော အာရဗီစကားတွင် ဝဲသံ တစ်ချက်မျှ မပါ။

“သည်မှာ ငါ့လူ အာမက်၊ အခိုးစွမ်းသည့် အာမက်၊ သင်နှင့် ငါနှင့် အသိဉာဏ်ပြိုင်ချင်သည်၊ သင် စွမ်းလျှင် ဤ ဆေးစီရင်ထားသည့် ဥယျာဉ်ကြီးကို ဖြေစမ်းပါ၊ အို ချစ်ဆွေ အာမက်၊ သင် သည်က ဘယ်လိုလုပ် ပြန်မလဲ၊ ပြောစမ်းပါ”ဟု သစ်ပင်ကြီးက ဆိုသည်။ ပြီးလျှင် သစ်ပင်ကြီးက “ဟွာ ဟွာ ဟွာ ဟွာ”ဟု ကျယ်လောင်စွာ ရယ်သည်။ ထိုအခါ ကျန်သောသစ်ပင်များက “ဟွာ ဟွာ ဟွာ ဟွာ”ဟု လိုက်ရယ်ကြသည်။

ထိုအခိုက်တွင် အာမက်စိတ်ထဲတွင် အကြံတစ်ခု ပြုန်းကနဲ ပေါ်လာသည်။

အာမက်သည် ဘဂ္ဂဒက်နေပြည်တော် ကွေးကောက်သော လမ်းကြားတွင် မွေး၍၊ ဂုဏ်သရေရှိ သူခိုး ဂိုဏ်းဝင် တစ်ယောက်အဖြစ်နှင့် ဈေးကြိုဈေးကြားတွင် ကျက်စားပြီး ကြီးပြင်းလာသူဖြစ်သည်။ အာမက်သည် ခိုးမှုနှင့် အသက်မွေးရင်းနှင့် အကျဉ်းအကျပ် ကျသည့်အခါတွင်၊ ဉာဏ်နီဉာဏ်နက်များစွာ ထုတ်ခဲ့ရဖူးသည်။

လွန်ခဲ့သည့် နှစ်ပေါင်းများစွာက အာမက် သူခိုးကျောင်းတွင် သင်တန်းတက်ခါစအချိန်၌၊ သူ့ဆရာ လင်းတကြီးမှာ သူခိုးအတတ်ကို တစ်ဖက်ကမ်းခတ် တတ်၍နေခဲ့သူဖြစ်သည်။ အကျပ်အတည်းနှင့် တွေ့ကြုံ သည့်အခါမှာ ဆိတ်ဆိတ်နေခြင်းထက် ကောင်းသည့်လက်နက် မရှိဘူး”ဟု လင်းတကြီးက အာမက်ကို သင်ပေး ဖူးသည်။ နားထောင်သူနှင့် စကားပြောသူ နှစ်ယောက်တွင် နားထောင်သူက စကားပြောသူထက် ပို၍ အခွင့်ကောင်းရမြဲဖြစ်သည်ဟုလည်း လင်းတကြီးက အာမက်ကို သင်ကြားပေးဖူးသည်။ အဘယ်ကြောင့် ဆိုသော် ဆရာလင်းတကြီး၏ အလိုအရမှာ စကားပြောသူသည် ပြောပါများလေ သူ့စကားနှင့်သူ တုပ်ပြီး နောင်ပြီး ဖြစ်နေလေ ဖြစ်ပြီးလျှင်၊ နားထောင်သူက ဘယ်လိုပြန်ဖြေမည်ကို ကြားချင်လေ ဖြစ်သည်။ ဆွေးနွေး ဆွေးနွေး၊ ငြင်းခုံ ငြင်းခုံ၊ သည်အတိုင်းချည်းဖြစ်သည်။ နောက်ဆုံးတွင် နားထောင်သူက သည်းခံ၍ နှုတ်ပိတ် နေလျှင် စကားပြောသူက စိတ်တိုလာပြီး မပြောအပ်သောစကားများ၊ လျှို့ဝှက်အပ်သောစကားများကို ထုတ်၍ ပြောလာတတ်သည်။

“လူမိုက်က ကျွဲနားသို့ သွား၍ ပြောမှတ်သည်၊ သို့ရာတွင် ကျွဲက ဝပ်၍ စမြဲပြန်မပျက် ...”ဟု လင်းတကြီးက ပြောဖူးသည်။

အာမက်က ပြုံး၍ လင်းတကြီး ပြောသည့်အတိုင်း မှန်မမှန်သိရအောင် စမ်းကြည့်မည်ဟု ကြံလိုက်သည်။ ပြီးလျှင် အာမက်က သစ်ပင်ကြီး၏ ရယ်သံ၊ လှောင်သံများကို မကြားဟန်ပြု၍နေသည်။ ထို့နောက် အာမက်က သမ်းဝေ၍ ညောင်းညာဟန်ဖြင့် သူ့လက်များကို ဆန့်တန်းလိုက်သည်။ ပြီးလျှင် အာမက်သည် စကားကြွယ်သော သစ်ပင်ကြီးရှိရာသို့ သွား၍ သစ်ပင်ကြီးကို မှီပြီးထိုင်နေသည်။ ထိုအချိန်တွင် သစ်ပင်ကြီးက ဗျစ်တောက်ဗျစ်တောက် ပြောတတ်သော အပျိုကြီးကဲ့သို့ မရပ်မနား ဆက်၍ပြောနေသည်။

“သင် ဘယ်လိုလုပ် ပြန်မလဲ အာမက်”ဟု သစ်ပင်ကြီးက မေးသည်။

အာမက်က ပြန်မဖြေဘဲ ပါးစပ်ကို ကျယ်ကျယ်ကြီး ဖြုပြီး သမ်း၍ပြလိုက်သည်။

“ဟွာ ဟွာ”ဟု သစ်ပင်ကြီးက လှောင်ရယ် ရယ်ပြန်သည်။ ပြီးလျှင် ဆက်၍ “ငါ့လူ အာမက်၊ သင်တော့ သည်က တစ်သက်လုံး ပြန်နိုင်တော့မှာ မဟုတ်ဘူး၊ ဟောဟိုက ညောင်မုတ်ဆိတ်ပင်ကြီးက အမြစ်တွေ ဖားလျားကျလာသလို သင့် မေးစေ့က မုတ်ဆိတ်မွေးတွေ ရှည်ပြီး ဖားလျားကျလာတောင် သင် ပြန်နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး”ဟု သစ်ပင်ကြီးက ပြောသည်။

သို့နှင့်လည်း အာမက်က ဘာမှ ပြန်၍မပြော။ အာမက်က အိပ်ချင်မူးတူး ဖြစ်လာဟန်ဖြင့် ထပ်ပြီး သမ်းပြလိုက်ပြန်သည်။ “ဟေ့ သူခိုး”ဟု သစ်ပင်ကြီးက အော်၍ ပြောသည်။ ပြီးလျှင် ဆက်၍ “ဟေ့ သူခိုး အာမက်၊ ငါပြောသဟာ မကြားဘူးလား”ဟု ထပ်၍ စိတ်ဆိုးသံဖြင့် မေးသည်။ ပြီးလျှင် ပို၍ စိတ်ဆိုး

လာဟန်ဖြင့် “ဟေ့ကောင် သင် နားပင်းနေသလား၊ ငါမေးသဟာ ပြောလေ၊ တော်တော် မထီလေးစားလုပ်တဲ့ ကောင်ဘဲ ...”ဟု စိတ်ဆိုး၍ တုန်လာပြီး မေးသည်။

အာမက်က သူ့မျက်လုံးများကို ပွတ်လိုက်သည်။ ပြီးလျှင် သစ်ပင်ကြီး မေးသည်ကို မကြားဟန်ဖြင့်၊ အာမက်က ချိုအေးစွာ လေချွန်နေသည်။ ထိုအခါ သစ်ပင်ကြီးက စိတ်ဆိုးလာပြီး ထစ်ထစ်ငေါ့ငေါ့နှင့် “ဟေ့ ကောင်မိုက်၊ ကောင်ရူး၊ ကောင်ပေါ၊ ငါ့ကို ကြည့်စမ်း၊ သင့်ကိုယ်သင် လူပါးလူနပ်ကြီးလုပ်ပြီး နားပင်း ချင်ယောင် ဆောင်မနေနှင့်၊ သင်ဟာ ကောင်မိုက်ဆိုသဟာ ငါသိသည်။ သင်ဟာ တစ်နှစ်လုံး ဥပုသ်စောင့်ပြီး ဥပုသ်ထွက်တော့ ကြက်သွန်တစ်တက် စားရရုံနှင့် ကျေနပ်သည့် အကောင်မျိုး”ဟု ပြောသည်။

သို့ရာတွင် အာမက်က ဆက်လက် နှုတ်ပိတ်နေမြဲ နှုတ်ပိတ်နေသည်။ ပြီးလျှင် အာမက် ဝမ်းထဲက “ပျံလွှားငှက်ကို နို့ထွက်အောင် လုပ်၍ရချင်ရမည်၊ ဝက်ကိုယ်က သိုးမွေးထွက်အောင် လုပ်၍ရချင်ရမည်၊ သလဲကို သလဲသီးဖြစ်အောင် လုပ်၍ရချင်ရမည်၊ ပင်လယ်ရေကို ခပ်ပစ်၍ ကုန်ချင်ကုန်မည်၊ နံ့ပြည်စုတ် အသိုက်ထဲမှာ ဆင်ကို အဝပ်ခိုင်း၍ ရချင်ရမည်၊ ငါ့ကို ဘာစကားပြောအောင် လုပ်လို့ရမလဲ”ဟု ကြိတ်၍ ပြောနေသည်။

နောက်ဆုံးတွင် သစ်ပင်ကြီးက စိတ်ဆိုးသည်ထက် ဆိုးလာသဖြင့်၊ အာမက်အား ဆွေခုနစ်ဆက် မျိုးခုနစ်ဆက်ပါ မကျန် မကြားကောင်း မနာသာ ဆဲတော့သည်။ သစ်ပင်ကြီးက အာမက်အား ယခင်က ဆွေခုနစ်ဆက် မျိုးခုနစ်ဆက်သာ မဟုတ်၊ နောက် အာမက်က ပေါက်ပွားမည့် ဆွေခုနစ်ဆက် မျိုးခုနစ်ဆက် ထိအောင် ဆဲသည်။

ပြီးလျှင် “သည်ကောင်က သူ့ကိုယ်သူ အာရဗီလူမျိုးလို ပြောသည်။ အလကား လိမ်နေသဟာ၊ သည်အကောင်ဟာ တမန်တော်ရဲ့ စကားကိုလဲ နားလည်သည့်အကောင် မဟုတ်ဘူး၊ သည်ကောင်ဟာ ရေဝတီပါ၊ ခရစ်ယာန်ပါ၊ တရုတ် ဖြစ်ချင်လဲ ဖြစ်မှာဘဲ၊ သည်ကောင်ဟာ အာဖရိကတိုက်က အမွေးထူလူမျိုး ဖြစ်နေမလား မပြောတတ်ဘူး၊ သည်ကောင်ဟာ နားလည်းပင်း၊ အလည်း အနေသည်၊ သည်ကောင်ဟာ ငါက တကယ်လို့ ... သည်ဥယျာဉ်ထဲက လွတ်မြောက်ချင်လျှင် အလာဟုအရှင်ကို သုံးကြိမ်တပြီ၊ ငါ့ပင်စည်စိမ်း ပေါ်မှာရှိသည့် အညိုကွက်ကလေးကို သင့်ဘယ်ဘက်လက်က ဒုတိယလက်ချောင်းနှင့် ထိလိုက်ပါလို့ ပြောတောင် နားလည်မည့်အကောင် မဟုတ်ပါဘူး၊ တကယ်ကို ဖျင်းသည့် အသည့် ကောင်ရိုးကောင်ပေါပါ၊ သည်ကောင်ဟာ မျိုးရိုးအလိုက် ဖျင်းသည့် အသည့် အကောင်နှင့် တူပါသည်”ဟု ပြောသည်။ ပြီးလျှင် ဆက်၍ အခြားသစ်ပင်များသို့ “သည်ကောင် အာမက်တော့ သည်ဥယျာဉ်ထဲမှာဘဲ အရိုးထုတ်ရလိမ့်မည် ထင်သည်၊ ငါတို့အဖို့တော့ သည်ကောင်ရှိသဟာ သိပ်ဖျင်းစရာကောင်းမှာဘဲ”ဟု ပြောသည်။

ထိုအခါ အာမက်က သွက်လက်စွာ ထ၍ “မပူပါနှင့် ပညာရှိသစ်ပင်ကြီးရယ်၊ ငါ သည်မှာ ကြာရှည် မနေပါဘူး”ဟု ပြောပြီးလျှင် ရယ်သည်။

ထို့နောက် အာမက်က သစ်ပင်ကြီးဆီသို့ သွားပြီးလျှင် အညိုကွက်ကလေးကို ရှာသည်။ ရှာသောအခါ တွေ့သည်။ တွေ့သောအခါ သူ့ဘယ်ဘက်လက် ဒုတိယလက်ချောင်းနှင့် ထိလိုက်သည်။ ထိုသို့မထိခင် အလာဟုအရှင်ကို သုံးကြိမ် တသည်။

ထိုအခါ သစ်ပင်ကြီးသည် ရုတ်တရက် ပုံသဏ္ဍာန်ပြောင်းလာသည်။ အခွံများ ကွာကျပြီး အရွက်များ ကြွေကုန်သည်။ပြီးလျှင် သစ်ပင်ကြီးဘဝမှ လူအိုကြီးဘဝသို့ ပြောင်းသွားသည်။ သူ့တစ်ကိုယ်လုံး စိမ်း၍ နေသည်။ ရှည်လျားသော ဆံပင်များကလည်း စိမ်းသည်။ သူ့မှတ်ဆိတ်ရှည်ကြီးကလဲ စိမ်းသည်။ သူ့မျက်စိ တွေကလည်း စိမ်းသည်။ သူ့အသားကလည်း စိမ်းသည်။ သူ့ခြေသည်းလက်သည်းများပင် စိမ်းသည်။

“သင်သည် ဖျင်းချင်ဖျင်းမည်၊ သို့ရာတွင် ငါက သင့်ထက် ဖျင်းသည်၊ သင်က နှုတ်ပိတ်နေခြင်းဖြင့် ငါ့အပေါ်တွင် လှည့်ပတ်လိုက်ပြီ”ဟု အဘိုးကြီးအို စိမ်းစိမ်းကြီးက ပြောသည်။ ပြီးလျှင် အဘိုးကြီးက

သစ်ပင်များအကြားမှ မြင်ရသော ကွင်းပြင်တစ်ခုကို လက်ညှိုးနှင့် ထိုးပြပြီး “ကိုင်း ဟောဟိုလမ်းအတိုင်း ဆက်သွားပြီး၊ သင်၏ ချမ်းသာမှုကို ရှာပေတော့” ဟု ပြောသည်။

ထိုအခါ အာမက် “နေပါဦး၊ သည်လမ်းအတိုင်း သွားလျှင် ဆေးစီရင်ထားတဲ့ ငွေကြုတ်ကို တွေ့ပါ့မလား၊ အဖိုး အထိုက်တန်ဆုံးဖြစ်သည့် ငွေကြုတ်လေ” ဟု အာမက်က ပြောသည်။

“သဟာတော့ ငါ အသေအချာ မပြောနိုင်ဘူး၊ ယခု အချိန်အထိတော့ သင်လုပ်သဟာတွေဟာ အကုန်မှန်ခဲ့ပြီ၊ သင်သည် ထောင်လွှားမှုကိုလည်း အောင်ခဲ့ပြီ၊ ဝန်တိုမှုကိုလည်း အောင်ခဲ့ပြီ၊ မနာလိုမှုကိုလည်း အောင်ခဲ့ပြီ၊ ရဲရင့်ကြောင်းကိုလည်း ပြခဲ့ပြီ၊ တမန်တော်မဟာမက်၏ အယူကိုလည်း ခံယူခဲ့ပြီ၊ သင့်တွင် ဉာဏ်ပညာရှိကြောင်းကို ငါ ဝန်ခံသည်၊ သို့ရာတွင် ငွေကြုတ်နှင့် ပတ်သက်၍တော့ ငါဘာမှ မပြောတတ်၊ အဲဒီအကြောင်းကိုတော့ သန်းခေါင်ပင်လယ်က အဘိုးကြီးကိုသာ မေးပေတော့” ဟု အဘိုးအိုစိမ်းစိမ်းကြီးက ပြောသည်။

“အဲဒီအဘိုးကြီးက ဘယ်မှာနေသလဲ” ဟု အာမက်က မေးသည်။
အဘိုးကြီးက အရှေ့ဘက်သို့ ရော်ရမ်း၍ လက်ညှိုးနှင့် ညွှန်ပြပြီးလျှင် “အဲသည်ဘက်မှာဘဲ” ဟု ပြောသည်။ အာမက်က နောက်ထပ်မေးမည်ဟု ကြံလိုက်သောအခါ၊ အဘိုးကြီးသည် သစ်ပင်ဘဝသို့ ပြန်၍ ပြောင်းသွားသည်။ ဤအကြိမ်တွင် သစ်ပင်ကြီးက ဘာစကားမျှ မပြောတော့၊ တစ်ခဏ အလွန်က အာမက်သည် နှုတ်ပိတ်၍နေသည့်နည်းတူ သစ်ပင်ကြီးကလည်း နှုတ်ပိတ်၍နေတော့သည်။

သို့နှင့် အာမက်သည် ဥယျာဉ်ကြီးထဲမှ ထွက်ခဲ့ပြီးလျှင် ခရီးဆက်ပြန်သည်။ ယုံကြည်ရန် ခက်လောက်သော ဘေးအန္တရာယ်များနှင့် ထပ်၍ ရင်ဆိုင်ရပြန်သည်။ နောက်ဆုံးတွင် အာမက်သည် သန်းခေါင်ပင်လယ်က အဘိုးကြီးကို တွေ့သည်။ ထိုပင်လယ်ကို ရှေးအာရဗီကျမ်းများက “ကံကြမ္မာပင်လယ်” ဟု ခေါ်ကြသည်။

ဤကံကြမ္မာပင်လယ်နှင့် ပတ်သက်၍ ပြောရမည်ဆိုလျှင် မောင်းဂွတ်မင်းသားတွင် ချွတ်ယွင်းချက် တစ်ခု ရှိသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော မောင်းဂွတ်မင်းသားက “ကံကြမ္မာ စီမံရာကို ငါက မခံဘူး၊ ငါစီမံသဟာကို ကံကြမ္မာက ခံရမည်” ဟု ကြွားလေ့ရှိသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ အယုတ်သဖြင့် ဆိုသော် မောင်းဂွတ်မင်းသားသည် ခိုဗိတ်အရေးနှင့် ပတ်သက်၍ သူကြွားထားသည့်အတိုင်း ဖြစ်အောင် အစွမ်းကုန် ကြိုးစားလျက် ရှိသည်။

ထိုအခိုက်တွင် လက်ရွေးစင် တာတာစစ်သည်၊ မန်ချူးစစ်သည်၊ မောင်းဂွတ်စစ်သည် အမြောက်အမြားသည် ကုန်သည်များဟန်ဆောင်၍ အာရှအလယ်ပိုင်းကို ကုန်းကြောင်းဖြတ်ကျော်ပြီးလျှင်၊ ဘဂ္ဂဒက်နေပြည်တော်တွင်းသို့ ဝင်လျက်ရှိသည်။ အကယ်၍ ရုတ်တရက် ရှောင်တခင် ကာလစီမံ နန်းတော်ကို စီးရမည်ဆိုလျှင် အသွားအလာ လွယ်ကူစေခြင်းငှာ အဆိုပါ စစ်သည်များသည် နန်းတော်နှင့် နီးသော ကုန်သည်စခန်းများတွင် တည်းခို၍နေကြသည်။ နေ့အခါတွင် သူတို့သည် ဈေးဆိုင်များတွင် ထိုင်၍ ကမ္ဘာ့အရှေ့ဖျားမှ ပါလာသော သူတို့ကုန်များကို ရောင်းချပြီးလျှင်၊ အာရဗီပြည်ထွက် ပိုးထည်များ၊ အမွှေးနံ့သာများနှင့် သံထည်များကို ဝယ်ကြသည်။ ညအခါတွင်မူ သူတို့သည် ဘဂ္ဂဒက်မြို့ပြင်သို့ ထွက်၍ သင်္ချိုင်းများထဲတွင် စစ်ရေးလေ့ကျင့်ကြသည်။ ထိုသို့ စစ်ရေးလေ့ကျင့်ခြင်းကို ဘဂ္ဂဒက်မြို့တွင် ချန်၍နေခဲ့သော မောင်းဂွတ်မင်းသား၏ အတိုင်ပင်ခံ အမတ်ကြီး ဝေါင်ကိုင်းက ကြီးကြပ်အုပ်ချုပ်သည်။

မောင်းဂွတ်မင်းသားက အိန္ဒိယမင်းသား၊ ပါယုမင်းသားတို့ထံသို့ စေလွှတ်ထားသော သူလျှိုများကလည်း၊ မောင်းဂွတ်မင်းသား ဝပ်ကျွန်းသို့ ခရီးထွက်နေရာသို့ လိုက်၍ သူတို့ကြားသိရသော အကြောင်းများကို အစီရင်ခံကြသည်။

မောင်းဂွတ်မင်းသားသည် မန်ချူးရိယကမ်းခြေမှ သင်္ဘောဖြင့် ခရီးထွက်သည်။ လှိုင်းလေ ပြင်းထန်သဖြင့် သင်္ဘော အတန်လူးပြီးလျှင် သင်္ဘောသားများ အော့အန်ကြသည်။

တစ်နေ့သော နံနက်တွင် နေသည် မိုးကုတ်စက်ဝိုင်း၏ အောက်ခြေနားရှိ ဝါဝင်း၍ ရွှေတောင်ကြီး များနှင့်တူသော တိမ်တိုက်ကြီးများ၏ နောက်ကွယ်မှ ထွက်၍လာသည်။ ထိုအခါ မှုန်ရီ၍နေသော နှင်းများသည် ရုတ်တရက် ပျောက်ကွယ်၍ သွားပြီးလျှင် ဝပ်ကျွန်းထိပ်သည် တဖြည်းဖြည်းချင်းနှင့် မားမား မတ်မတ်ကြီး ပေါ်လာသည်။ သင်္ဘောသည် ဝပ်ကျွန်းရှိရာသို့ ဦးတည်၍ ရွက်လွင့်လျက်ရှိသည်။ နောက်ဆုံးတွင် ကုန်းပတ်ထိပ်တွင် ထိုင်၍လိုက်လာသော မောင်းဂွတ်မင်းသားက ဝပ်ကျွန်းကို ထင်ထင်ရှားရှား မြင်ရသည်။

အဝေးကနေ၍ ကြည့်သောအခါ ဝပ်ကျွန်းမှာ တရုတ်ပြည် မိုင်းမင်းဆက်လက်ထက်က ပန်းချီကျော် တစ်ဦး ရေးချယ်ထားသော အလွန်ကြည်နူးဖွယ်ကောင်းသည့် ပန်းချီကားချပ်ကြီးနှင့် တူသည်။ ကြည့်ညိုဖွယ် ကောင်းသော စေတီထိပ်ဖျားများမှ ကြွေဆည်းလည်းသံကလေးများက တတင်တင်နှင့် လွမ်းစရာ မြည်လျက် ရှိသည်။ လေယူရာ ယိမ်းနွဲ့၍နေသော ဝါးရံပင်များ၊ မြင့်မားသော ထင်းရှူးပင်များ၊ ကျူပင်ကြို့ ကျူပင် ကြားတွင် ဝဲလှည့်နေသော ရေလျင်များ၊ ကျဉ်းမြောင်းသော မြစ်များကို ဖြတ်ကူးသော တံတားများ၏ ရှုကွင်း များသည် စိတ်နှလုံးကို ကြည်နူးစေသည်။ လယ်သမားတစ်ယောက်၊ သူ့လယ်ကွက်ကလေးကို သူ ထွန်နေ သည်ကိုလည်းကောင်း၊ ကျေးတောသူမကလေးတစ်ယောက်သည် ရက်ကန်းစင်၌ ထိုင်၍ မပျင်းမရိ ရက်ကန်း ယက်နေသည်ကိုလည်းကောင်း၊ ပညာရှိတစ်ဦးသည် စာလိပ်ကြီးဖြေ၍ စိတ်ဝင်စားကာ စာဖတ်နေသည်ကို လည်းကောင်း၊ လှိုင်းများကြားတွင် တလူးလူးတလိမ်လိမ်ဖြစ်နေသော လှေငယ်ကလေးဖြင့် တံငါသည် တစ်ယောက် ငါးဖမ်းနေသည်ကိုလည်းကောင်း၊ အဘိုးကြီးအိုတစ်ယောက်သည် ထင်းစည်းတစ်ခုကို ထမ်း၍ ဆင်းလာသည်ကိုလည်းကောင်း၊ သင်္ဘောပေါ်မှနေ၍ မောင်းဂွတ်မင်းသားက မြင်ရသည်။ ထိုအခြင်းအရာ အားလုံးသည် တရုတ်လူမျိုးတို့၏ ဇွဲဝီရိယရှိမှု၏ သက်သေခံချက်များဖြစ်သည်။

တရုတ်လူမျိုးတို့သည် ဝပ်ကျွန်းကို သွားရောက်နေထိုင်ကြသည်။ သူတို့သည် ရှေးတရုတ်လူမျိုးတို့၏ ထုံးစံနှင့်အညီ ဝပ်ကျွန်းသားများကို ဓားမကိုင့်ဘဲ၊ သူတို့၏ ဇွဲဝီရိယရှိသော အလုပ်လုပ်ကိုင်ခြင်းများဖြင့် အောင်မြင်ကြသည်။ ဝပ်ကျွန်းတွင် မူလနေထိုင်ကြသူများမှာ တုန်ဂုတ်လူမျိုးများဖြစ်သည်။ တုန်ဂုတ်လူမျိုး များမှာ မျိုးပြုတ်၍ သွားပြီ။ မောင်းဂွတ်မင်းသား ရောက်သွားသည့်အချိန်တွင် ဝပ်ကျွန်း၌ တုန်ဂုတ်လူမျိုးများ အနက်မှ ယုတ်လုတ် အမည်ရှိသော ဆေးသမားတစ်ယောက်သာ ကျန်တော့သည်။ ဝပ်ကျွန်းသို့ မောင်းဂွတ် မင်းသား လာခြင်းမှာ ယုတ်လုတ်ကို တွေ့ရန်အတွက် ဖြစ်သည်။ မင်းသားက တွေ့လိုကြောင်း အကြောင်းကြား လိုက်သဖြင့် ယုတ်လုတ်သည် မင်းသားရှေ့သို့ ဝင်၍ခစားသည်။

ဆေးသမား ယုတ်လုတ်ကို မြင်သောအခါ မောင်းဂွတ်မင်းသားက စက်ဆုပ်သောအသံကို ယောင်၍ အော်မိသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ယုတ်လုတ်မှာ လူရိုင်းနှင့် တူသောကြောင့်ဖြစ်သည်။ ယုတ်လုတ်မှာ ပိန်ပိန်ရှည်ရှည် အသားမည်းမည်း ဖြစ်သည်။ သူ့ဆံပင်များကို ဆေးနီဆိုးထားပြီးလျှင် ခမောက်ကြီး ကြီးကြီးလို နေအောင် ပြုပြင်ထားသည်။ သူ့ခေါင်းတွင် တောင်ဆိတ်ချိုများ တပ်ထားသည်။ သူ့နောက်ကျော ပေါ်မှ သိန်းငှက်၏ အမွှေးများဖြင့် ပြုလုပ်ထားသော ဝတ်လုံဖားဖားကြီးက တွဲလောင်းကျ၍နေသည်။ သူ့ခြေထောက်များတွင် ခြေကျင်းဝတ်မှနေ၍ ခူးဆစ်အရောက် ကြေးနန်းကြိုးလိမ် ခြေကျဉ်းများကို ဝတ်ထားသည်။ သူ့လက် နှစ်ဖက်တွင် လက်ကောက်ပြားပြားကြီးများ ဝတ်ထားသည်။ တုံးလုံး ဖြစ်သော သူ့ကိုယ်တွင် မြေဝါမြေနီများဖြင့် လိမ်း၍ထားသည်။ သူ့မျက်နှာကို သရဲသဘက်ပုံပေါ်အောင် ကိုးယိုး ကားယား ပရဲထိုး၍ထားသည်။ သူ့လည်ပင်းတွင် ပုတီးကို အမြောက်အမြား ဆွဲထားသည်။ သူ့ခါးတွင် သူလှုပ်တိုင်း တရွမ်ရွမ် မြည်နေသော လက်ဖွဲ့ထုပ်ကြီးကို ဆွဲထားသည်။ သူ့ညာဘက်လက်တွင် ကိုင်ထားသော တုတ်ရှည်ရှည်ကြီး အဖျားမှ အုန်းသီးခြောက်နှင့်တူသော အရာတစ်ခု တွဲလောင်းကျနေသည်။ ထိုအရာမှာ သေသေချာချာ ကြည့်သောအခါ အုန်းသီးခြောက် မဟုတ်ဘဲ လူ့ခေါင်းခွံဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။ ထိုခေါင်းခွံမှာ ကျပ်ခိုးတိုက်ထား သဖြင့် မည်းနက်ပြီး ပိန်ရှုံ့နေသည်။

ယုတ်လုတ်သည် ကြောက်စရာကောင်းသော လူရိုင်းတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် သူ့ကိုယ်
ဟန်မှာ အင်မတန် ကျော့ရှင်းသည်။ တစ်ခဏမျှ ကြာသောအခါ ယုတ်လုတ်မှာ အပြင်ပန်းက ကြည့်၍ မုန်းစရာ
ကောင်းသလောက် အတွင်း သဘော အင်မတန် လိမ္မာပါးနပ်ပြီး အင်မတန် ရဲရင့်မှ့ရှိသည်ကို တွေ့ရသည်။

ယုတ်လုတ်ကို တွေ့သောအခါ မောင်းဂွတ်မင်းသားက “သည်မှာ ယုတ်လုတ်၊ သင့်မှာ မျက်စိတစ်မှိတ်
လျှပ်တစ်ပြက်အတွင်းမှာ သေခြင်း၊ရှင်ခြင်းကို ဖြစ်စေနိုင်သည့် သစ်သီးတစ်မျိုး ရှိသည်ဟု ငါကြားသည်”ဟု
ပြောသည်။

“သင်ကြားသည့်စကား မှန်သည် ...”ဟု ယုတ်လုတ်က ပြန်ပြောသည်။

“သဟာဖြင့် အဲသည်သစ်သီးကို ငါလိုချင်သည့် ငါ့ကို ပေးစမ်း ...”

“မပေးနိုင်ဘူး၊ ဘာလို့ ပေးရမှာလဲ ...”

“သင် ငါ့အမိန့်ကို မနာခံဘူးပေါ့ ...”

“ဟုတ်သည်၊ မနာခံဘူး”ဟု ပြောပြီးလျှင်၊ ယုတ်လုတ်သည် ခန့်ခန့်ကြီး လက်ပိုက်နေသည်။

“ငါ့အမိန့်ကို မနာခံလျှင် ဘယ်လိုဖြစ်လိမ့်မည် ဆိုသဟာကို သင်သိသည်နော်”ဟု မင်းသားက
ပြောသည်။

“သင့်အမိန့်ကို မနာခံလျှင် ငါ့ကို သတ်မည်လို့ ပြောပါ ”

“ခွေးကောင်၊ နင်ပြောသဟာ မှန်သည်”ဟု မင်းသားက စိတ်ဆိုးဆိုးနှင့် ပြုံး၍ပြောသည်။

ပြီးလျှင် ဆက်၍ “သင့်ကို တဖြည်းဖြည်းနှင့် ညှဉ်းပြီး ရယ်စရာကောင်းအောင် သတ်မည်၊ ရယ်စရာ
ကောင်းအောင် ဆိုသဟာက ဘေးက ကြည့်ရသည့်သူတွေအဖို့ ရယ်စရာကောင်းမှာကို ပြောသဟာ ...”ဟု
ပြောသည်။

“ငါက သတ်မှာကို မကြောက်ဘူး၊ ညှဉ်းပမ်းမှာကိုလဲ မကြောက်ဘူး ...”ဟု ယုတ်လုတ်က လုံးလုံး
မထီဟန်ဖြင့် ပြောသည်။ ပြီးလျှင် နှစ်ယောက်သား ဘာမျှမပြောကြဘဲ၊ စီးချင်းထိုးကြမည့် ရန်သူနှစ်ယောက်
ပမာ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် စိုက်၍ကြည့်နေကြသည်။

နောက်ဆုံးတွင် မင်းသားက ဦးခေါင်းကို ငဲ့လိုက်ပြီးလျှင် “သင် ပြောသဟာ မှန်သည်၊ သင်ဟာ
သေရမှာကို မကြောက်ဘူး၊ သင့်လို လူမျိုးကို သတ်လျှင် အချည်းနှီးဘဲ၊ သင့်လို လူမျိုးကို ညှဉ်းပမ်းလျှင်
အချိန်ဖြုန်းရုံဘဲ ရှိမည်၊ သဟာထက် ငါ အဲသည် သစ်သီးကို လိုချင်သည်၊ မရလို့ မဖြစ်ဘူး၊ သည်သစ်သီး
အတွက် ငါလာသဟာ၊ ဘယ်လောက်ပေးရမလဲ၊ ပြောစမ်း”ဟု ပြောသည်။

“သည်သစ်သီးက ရောင်းဘို့မဟုတ်ဘူး၊ ငါ့အဖို့ ရွှေဟာ တန်ဖိုးမရှိဘူး ”

“သင့်ကို ငါ ဝပ်မြို့စား ခန့်မည် ...”

“ငါ ရာထူးကို ဂရုမစိုက်ဘူး၊ ငါဟာ ...”ဟု ပြောပြီးလျှင် ယုတ်လုတ်က သူ့ကိုယ်သူ ခန့်ခန့်ကြီး
စန့်လိုက်သည်။ ပြီးလျှင် “ငါဟာ ဆေးသမား၊ သည်သာထက် ဘယ်ရာထူးက ပိုကြီးဦးမှာလဲ”ဟု ပြောသည်။

“ငါ့ရာထူးဆိုရင်တော့ ပိုပြီး ကြီးကောင်း ကြီးလိမ့်မည် ထင်ပါရဲ့”ဟု မင်းသားက ပြုံး၍ပြောသည်။

“ဟုတ်ကောင်း ဟုတ်ပါလိမ့်မည်”ဟု ယုတ်လုတ်က မချေမငံ ပြန်၍ပြောသည်။

မင်းသားက ရယ်နေသည်။ ပြီးလျှင် “တကယ်ဘဲ သင့်ကို ငါသဘောကျသည်”ဟု ပြောသည်။

“ငါကလဲ သင့်ကို သဘောကျသဟာဘဲ မင်းမြတ်”ဟု ယုတ်လုတ်က ပြန်ပြောသည်။

သူတို့နှစ်ယောက်လုံး ဝမ်းထဲတွင် အကယ်ရှိသည့်အတိုင်း ပြောကြခြင်းဖြစ်သည်။ ပြီးလျှင် နှစ်ယောက်
စလုံးက ရယ်ကြသည်။

“ငါ့ကို သဘောကျလျှင် သစ်သီးကို ပေးပါလား”ဟု မောင်းဂွတ်မင်းသားက အကြံပေးသည်။

“သစ်သီးကို ပေးလောက်အောင်တော့လဲ သဘောမကျသေးဘူး ”

“သဟာဖြင့် သင့်ကို ငါက ဘယ်လို ကျေးဇူးပြုရမလဲ၊ သင့်အတွက် ငါက ဘာလုပ်ပေးစေချင်သလဲ၊ ဘယ်လိုလူမျိုးဖြစ်ဖြစ်၊ သူတို့ ကြိုက်ကြေးပေးလျှင် ရနိုင်တာချည်းဘဲ၊ သင့်ကြိုက်ကြေး ပြောပါ၊ သင် ဘာလိုချင် သလဲ” ဟု မင်းသားက စုံစမ်းသည်။

“ငါ မယားတစ်ယောက် လိုချင်သည်” ဟု ယုတ်လုတ်က ပွင့်ပွင့်ရှင်းရှင်း ပြောသည်။ ပြီးလျှင် ဆက်၍ “ငါ ကလေးလိုချင်သည်၊ ယောက်ျားကလေးများကို ပိုလိုချင်သည်၊ ငါ့မှာ ကလေးမရှိလျှင် ငါသေသဟာနှင့် တပြိုင်နက် ငါတို့ တုန်ဂုတ် လူမျိုး အမျိုးပြုတ်လိမ့်မည်” ဟု ပြောသည်။

“သဟာဖြင့်၊ ဘာလို့ သင် မယားမယူသလဲ ...”

“တုန်ဂုတ်မိန်းမ တစ်ယောက်မှ မရှိတော့လို့ပေါ့ ...”

“သည်လိုဆိုလျှင် တရုတ်မလေးတစ်ယောက်ကို ယူပါလား၊ တချို့ တရုတ်မလေးတွေဟာ တော်တော် လှသည်၊ သဟာပေမင့် တရုတ်မတိုင်းဟာ နွဲ့နာသည် ”

ဆေးသမားကြီး၏ မျက်စိများသည် စိတ်ဆိုးရောင်တောက်၍ လာသည်။ “သည်ဝက်ကောင် တရုတ် တွေက ငါ့ကို အဖက်မလုပ်ကြဘူး၊ သူတို့ တရုတ်မကိုလဲ ငါနှင့် မပေးစားချင်ကြဘူး” ဟု ယုတ်လုတ်က ပြောသည်။

“သည်လိုဆို သင်မပူနှင့်၊ ငါ အမိန့်တော်မှတ်လိုက်မည်၊ သင်လိုချင်လျှင် တရုတ်မ တစ်ကျိပ် နှစ်ယောက် ငါရှာပေးမည်” ဟု မောင်းဂွတ်မင်းသားက တာဝန်ခံသည်။

“အို မင်းမြတ်၊ သင် အမိန့်တော်မှတ်ပေမင့် အကြောင်းထူးလိမ့်မည် မဟုတ်ပါ၊ သင့်မှာ အမိန့်တော် မှတ်နိုင်သည့် အာဏာ ရှိပါသည်၊ တရုတ်မများကလဲ သင့်အမိန့်တော်ကို နာခံကြပါလိမ့်မည်၊ သဟာပေမင့် တရုတ်မများက ငါ့ကို ယခင်ကလိုဘဲ ဆက်ပြီး လုပ်ကြပါလိမ့်မည်၊ သူတို့ရဲ့ သွေးသားဖြစ်ပေမင် ငါ့မယားကို တရုတ်မများက ဆေးဘော်ကြောဘက် လုပ်ကြမှာ မဟုတ်ပါဘူး” ဟု ယုတ်လုတ်က ပြန်ပြောသည်။

“သဟာဖြင့် ငါတို့ ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ” ဟု မင်းသားက အကြံတောင်းသည်။

“လုပ်ဖို့ တစ်နည်းဘဲ ရှိသည် ”

“ဘာလဲ ပြောစမ်း ”

“သင်သည် ဘုန်းကြီးသည့် မင်းဖြစ်ပါသည်၊ နဂါးကြီးလည်း ဖြစ်ပါသည်၊ အတုမရှိသော တန်ခိုး နှင့်လည်း ပြည့်စုံပါသည်၊ သင်နှင့် သွေးသားတော်စပ်သော မိန်းမတစ်ယောက်ကို ငါ မယားလုပ်ရလျှင် သည် တရုတ်ဝက်ကောင်တွေထဲက အထောင်လွှားဆုံး အကောင်ကပင် ခူးတုပ်ပြီး ငါ့ခြေဖဝါးအောက်ကို ဝင်လာပါ လိမ့်မည်” ဟု ဆေးသမားကြီးက မျက်နှာထားတည်တည်နှင့် အကြံပေးသည်။

မောင်းဂွတ်မင်းသားက ဘာမျှပြန်မပြောဘဲ တွေ့၍ စဉ်းစားနေသည်။ သူသည် ယုတ်လုတ်ကို စိတ် မဆိုး။ ပြီးလျှင် “ဟုတ်သားဘဲ၊ ငါ့အဖေဟာ အများကြီးယူသည့် မင်းတပါးဖြစ်သည်၊ ငါ့အဖေမှာ မယားတွေ တစ်ကျိပ်နှစ်ယောက်ရှိသည်၊ သားက တစ်ဆယ့်ခုနစ်ယောက်ရှိသည်၊ သမီးက ကိုးယောက်ရှိသည်၊ ငါ့ကိုယ်တိုင် နန်းတက်တုန်းကလဲ ငြိမ်းချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော်ညီညွတ်မှုအကျိုးငှာ ဆိုပြီး၊ ငါ့ညီအစ်ကိုတွေကို ငါ အကုန်လုံး အဆုံးစီရင်ပစ်လိုက်သည်၊ ဒါပေမင် ငါ့နှမတွေ ကိုတော့ ငါမသတ်ဘဲ ချန်ထားခဲ့သည်၊ သည်လို မသတ်ဘဲ ချန်ထားခဲ့သဟာလဲ၊ တခြားကြောင့် မဟုတ်ဘူး၊ သူတို့ဟာ နိုင်ငံရေးအတွက် ပေါင်လို့ နှံ့လို့ရသည့် အဖိုးတန်ပစ္စည်းများ ဖြစ်သည့်အတွက်ဘဲ ဖြစ်သည်၊ ငါ့ဘုန်းရိပ်ကို ခိုလှုံချင်သည့် ပဒေသရာဇ် ဘုရင်တွေ၊ မှူးကြီးမတ်ရာ သေနာပတိတွေနှင့် ပေးစားပြီး ငါ့ဘုန်းတန်ခိုးကို ငါ့ခိုင်မာအောင် လုပ်ခဲ့သည်၊ ယခု ယုတ်လုတ်ကိစ္စဟာလဲ သည်လိုကိစ္စမျိုးပင်ဖြစ်သည်” ဟု တွေးမိသည်။

သို့နှင့် မောင်းဂွတ်မင်းသားက ဆေးသမားကြီးဘက်သို့ လှည့်ပြီး “ငါ့နှမတော် အထွေးဆုံးကလေးဟာ သင့်အဖို့ အင်မတန် လင့်ဝတ်ကျေသည့် မယားဖြစ်နိုင်လိမ့်မည်လို့ ငါယုံကြည်သည်” ဟု ပြောသည်။ ပြီးလျှင်

ဆက်၍ “သင်ကလဲ ငါ့အဖို့ ဝတ္တရား အင်မတန် ကျေပြန်ပြီး ရက်ရောတဲ့ ယောက်ဖဖြစ်လိမ့်မည်လို့ ငါ ယုံကြည်သည်”ဟု ပြောသည်။

“သည်လိုဆိုရင် ကျေနပ်ပြီ၊ သေခြင်း၊ရှင်ခြင်းကို ဖြစ်စေနိုင်သည့် ဆေးသစ်သီးကို ငါ နာရီဝက် အတွင်း သွားယူပြီး သင့်ကိုပေးမည်”ဟု ယုတ်လုတ်က ကတိပေးသည်။

“ဆပ်လို့ မကုန်နိုင်လောက်အောင်ကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ယောက်ဖလောင်းရယ် ”
သူတို့နှစ်ယောက် ကမ်းသို့ တက်ကြသည်။

ကျွန်း၏ အတွင်းဘက် မိုင်အနည်းငယ်ခန့်အကွာတွင် အဓိက ရှေးဘုရားရှိခိုးကျောင်းပျက်ကြီးတစ်ခု ရှိသည်။ အမှန်ဆိုသော် ဘုရားရှိခိုးကျောင်းတစ်ခု မဟုတ်ဘဲ ဘုရားရှိခိုးကျောင်းတစ်ခုဖြစ်သည်။ ထိုနေရာသည် ဝပ်ကျွန်းသို့ တရုတ်လူမျိုးတို့ အေးချမ်းစွာ ဝင်ရောက်မလာကြမီက၊ တုန်ဂုတ်လူမျိုးတို့ မှီတင်းနေထိုင်ရာ ဖြစ်သည်။ ထိုနေရာသည် ခိုက်တတ်သည်ဟု နာမည်ကြီးသဖြင့် ဘာသာရေးတွင် ယုံကြည်ကိုင်းရှိုင်းမှု အနည်းဆုံးဖြစ်သော လက်တွေ့သမား တရုတ်များကပင် ထိုနေရာကို လေးစားကြသည်။ ထိုနေရာကို ကောက်ပဲသီးနှံ စိုက်ပျိုးရန်နှင့် အိမ်ရာဆောက်လုပ်ရန်အတွက် မည်သူကမျှ အသုံးမပြုရဲကြ။ စင်စစ်ဆိုသော် ထိုနေရာကို မည်သမျှပင် ဖြတ်ကျော်၍ မသွားဝံ့ကြ။

ထိုနေရာတွင် တောင်ကြားဘက်သို့သွားရန် ကောက်ကွေးသော လှေကားကြီးတစ်ခုရှိသည်။

မောင်းဝှတ်မင်းသားသည် သတိကြီးစွာထား၍ ခြေလှမ်းလှမ်းပြီးလျှင် ယုတ်လုတ်နောက်သို့ လိုက်သွားသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ကျောက်လှေကားထစ်ကြီးများသည် ကြောက်မက်ဖွယ် အက်ကွဲ၍ နေပြီးလျှင် ထိုအကွဲအအက်များအတွင်း၌ သဖန်းစေ့များကျပြီး အပင်များ ပေါက်နေသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ နှစ်ပေါင်းရှည်ကြာသဖြင့် သဖန်းပင်နှင့် ညောင်ပင်ကြီးများမှာ အင်မတိအင်မတန် ကြီးမား၍နေကြပြီ။ သစ်မြစ်များ၏ တွန်းကန်မှုကြောင့် လှေကားထစ် ကျောက်ပြားကြီးများမှာ မြေပေါ်သို့ မညီမညာ မောက်၍ တက်နေကြပြီ။

နောက်ဆုံးတွင် သူတို့နှစ်ယောက်သည် တောင်ကြားအောက်ခြေသို့ ရောက်သွားကြသည်။

“သတိထားနော်”ဟု ယုတ်လုတ်က ပြောသည်။ ပြီးလျှင် ဆက်၍ “ဖြေးဖြေးသွား၊ သည်နေရာတွင် မြွေသတ္တဝါတွေ အေးချမ်းစွာ နေကြသည်”ဟု ပြောသည်။

ခဏကြာလျှင် မင်းသား၏ ခြေထောက်အောက်တည့်တည့်နားဆီလောက်မှ မြွေမှတ်သံကို သံသံ ကွဲကွဲကြီး ကြားရသည်။ မင်းသားက လျင်မြန်စွာ ဓားနှင့် ဝှေ့၍ခုတ်လိုက်သည်။ ထို့နောက် ကျောက်ဖျာ တစ်ခုပေါ်သို့ မြွေဦးခေါင်း ဗုတ်ကနဲ ကျသွားသံ ကြားရသည်။ အဆောက်အဦးဟောင်းများ၏ အလယ် ခေါင်တွင် ကျောက်ဘောင်ခတ်ထားသော လက်တူးကန်ကြီး တစ်ကန်ရှိသည်။ ထိုကန်ပေါင်များသည် ပြိုပျက်သွားပြီးလျှင် ရေအိုင်ကြီးအဖြစ်သို့ ရောက်၍နေသည်။ တောင်ကြား၏ လှမ်းရာအရပ်တွင် လည်တံ နီနီနှင့် ငှက်ကြီးများ အသိုက်လုပ်၍နေကြသည်။ ရေမမြုပ်တမြုပ် ဖြစ်၍နေသော အဆောက်အဦးပျက်များ ကြားတွင် မိကျောင်းများသည် လူးလာခေါက်တုန့် ကူးခတ်နေကြသည်။

မင်းသားနှင့် ဆေးသမားတို့သည် ဥဒေါင်းများ အမြီးဖြန့်၍ ကနေကြသော လမ်းစောက်စောက် တစ်ခုကို လျှောက်၍ သွားသည်။ ထိုလမ်းပေါ်တွင် အမောက်ဝါဝါနှင့် ခိုပြာတစ်အုပ်ကြီးကိုလည်း တွေ့ရသည်။ အိမ်အိုကြီးတစ်ဆောင်၏ ပြတင်းပေါက်တွင် မြွေတစ်ကောင်က သူ့နားရွက်ကလေးများကို ကုတ်နေသည်။

ကမ္ဘာကြီးသည် ရပ်တည်၍ မနေဘဲ၊ ရည်ရွယ်ချက် မရှိဘဲနှင့် အမြဲရွေ့လျားလှည့်လည်နေသော်လည်း တုန်ဂုတ်လူမျိုးတို့ အမျိုးပြုတ်သွားသော နေရာဟောင်းကြီးမှာ မလှုပ်မယုတ် အမြဲတမ်း ရပ်တည်၍နေဟန် ထင်ရသည်။

သူတို့နှစ်ယောက်သားသည် အိမ်ပြိုအိမ်ပျက်၊ လမ်းပြိုလမ်းပျက်၊ နံရံပြိုနံရံပျက်၊ တန်ဆောင်းပြို တန်ဆောင်းပျက်များကို ဖြတ်၍လျှောက်ကြသည်။ အကုန်လုံး သစ်ပင်များ ဖုံး၍နေသည်။ သစ်ပင် မပေါက်သောနေရာ မရှိ။

ကျောက်ဆောင်ကြီးပေါ်တွင် ဆောက်၍ထားသော အိမ်ကြီးတစ်ဆောင်ရှေ့သို့ ရောက်သောအခါ ဆေးသမားကြီးက ရပ်လိုက်သည်။

“ကိုင်း ရောက်ပြီ”ဟု ဆေးသမားကြီးက ပြောသည်။ ပြီးလျှင် ဆက်၍ “တရုတ်ဝက်ကောင်တွေဟာ ငါတို့လူမျိုးကို မျိုမသွားခင်က၊ ငါ့အဖေအမေ အဘိုးအဘွားတွေဟာ သည်နေရာမှာ သူတို့ဟာ သူတို့ အေးချမ်းစွာ လုပ်ကိုင်စားသောက် နေကြသည်။ ငါတို့လူမျိုးထဲက ငါတစ်ယောက်ဘဲ ကျန်တော့သည်။ ငါလဲ မိရိုးဖလာအလုပ်ကို ဆက်လုပ်ပြီး သေခြင်း၊ရှင်ခြင်းကို ဖြစ်စေနိုင်သည့် ဆေးသစ်သီးကို သည်နေရာမှာဘဲ ငါ့အစွမ်းအစနှင့် ငါစီရင်သည်”ဟု ပြောသည်။ “ငါ့နောက် မလိုက်နှင့်”ဟု မောင်းဂွတ်မင်းသားက အိမ်ထဲသို့ ဝင်၍လိုက်မည် လုပ်သောအခါ ဆေးသမားကြီးက ပြောသည်။ ပြီးလျှင် “သည်နေရာက စောင့်နေပါ။ အထဲမှာ ဘေးအန္တရာယ်များပါသည်”ဟု ပြောသည်။

ဆေးသမားကြီးသည် အိမ်ထဲသို့ ဝင်သွားပြီးလျှင် ခဏကြာသောအခါ ဝါးလုံးရှည်ရှည်ကြီးထိပ်တွင် ကြီးနှင့်ချည် ထားသော အရာလေးတစ်ခုကို ယူလာသည်။

“ဤအရာကို သင့်အား ငါပေးပါသည် မင်းမြတ် ...”ဟု ဆေးသမားက ပြောသည်။ ပြီးလျှင် ဆက်၍ “ဤအရာသည် သင့်ရန်သူများ၏ သေခြင်းကို ဖြစ်စေသတည်း၊ ထို့ပြင် ဤအရာသည် ငါ့ မယားလောင်း သင့်နှမနှင့် ငါ ပေါင်းဖက်သောအခါတွင် သားယောက်ျားကလေးများချည်း မွေးဖွား၍ ငါ့ခေါင်းက ဆံပင်များလောက် များပြားသော အသက်သစ်များကိုလည်း ဖြစ်ပေါ်စေသတည်း”ဟု ပြောသည်။

မောင်းဂွတ်မင်းသားက ဝါးလုံးကြီးကို ယူပြီးလျှင် ဆေးသစ်သီးကို ကြည့်သည်။ ဆေးသစ်သီးမှာ သစ်တော်သီးခန့် လုံးလုံးကလေးဖြစ်သည်။ မည်သည့်အရာဖြင့် လုပ်ထားသည်ဟု သူမသိနိုင်။ ရွှေကဲ့သို့ ပြောင်လက်နေပြီးလျှင် တရုတ်ဖဲကတ္တီပါကဲ့သို့ နူးညံ့သည်။ နှင်းခဲကဲ့သို့ အေးမြဟန်လည်းရသည်။ ထိုသစ်သီးမှ အနံ့တစ်မျိုးလည်း ထွက်နေသည်။

“သည်ဟာကို ဘယ်လိုသုံးရမလဲ”ဟု မင်းသားက မေးသည်။

ထိုအခါ ဆေးသမားကြီးက ဆေးသစ်သီး၏ ဘေးတစ်ဖက်တွင် စိမ်းစိမ်း ဆူးသေးသေးကလေး ရှိပြီးလျှင် အခြား တစ်ဖက်၌ မရမ်းစေ့ရောင် ဆူးသေးသေးကလေးတစ်ခု ရှိကြောင်းကို ပြောပြသည်။

ပြီးလျှင် “စိမ်းစိမ်း ဆူးကလေးနှင့် အသားကို ခြစ်၍ မွှေလိုက်လျှင် သေခြင်းကို ဖြစ်စေသည်။ မရမ်းစေ့ရောင် ဆူးကလေးနှင့် အသားကို ခြစ်၍ မွှေလိုက်လျှင် ရှင်ခြင်းကို ဖြစ်စေသည်”ဟု ဆေးသမားကြီးက ပြောသည်။

“ဘယ်လိုအကြောင်းကြောင့် သေသည်လူဖြစ်ဖြစ် ပြန်ရှင်စေနိုင်မလား”ဟု မင်းသားက မေးသည်။

“သေသည်သူတိုင်းကိုတော့ ပြန်မရှင်စေနိုင်ဘူး၊ ဓားထိ၍ သေသူ၊ ကိုယ်အင်္ဂါ အစိတ်စိတ်ပိုင်းပြတ်၍ သေသူများကိုတော့ ပြန်၍ရှင်အောင် မမတ်နိုင်ဘူး၊ ရိုးရိုးရောဂါဖြင့် သေသူများ၊ ဘယ်လို အဆိပ်မျိုးမဆို မိ၍ သေသူများနှင့် ဤ သစ်သီး၏ ဆူးစိမ်းကလေး ထိရမိ၍ သေသူများကို ပြန်၍အသက်ရှင်စေနိုင်သည် ...”ဟု ပြောသည်။

ပြီးလျှင် ဆေးသမားကြီးက “လာ ... သည်ဆေးသစ်သီးကလေးတန်ခိုးကို လက်တွေ့ စမ်းကြည့် ရအောင်”ဟု ရယ်၍ပြောသည်။

သူတို့နှစ်ယောက်သည် သင်္ဘောဆိပ်သို့ ပြန်လာကြပြီးလျှင် ကမ်းစပ်သို့ သွားကြသည်။ ကမ်းစပ်တွင် တရုတ်တစ်ယောက် ငါးမျှား၍နေသည်ကို တွေ့သည်။ တရုတ်သည် ငါးမျှားမှတွင် စိတ်ဝင်စားနေသဖြင့် သူတို့

နှစ်ယောက် လာသည်ကို မသိ။ တရုတ်ကို ကြည့်ပြီးလျှင် မင်းသားက “ကိုင်း ... သည်တရုတ်ကို စမ်းကြည့်ပေတော့ ယုတ်လုတ်”ဟု ပြောသည်။

ယုတ်လုတ်က ခြေသံမကြားအောင် အသားကလေး သွားပြီးလျှင် အဖုံးအအုပ်မရှိသော တရုတ်၏ ပုခုံးကို ဝါးလုံးနှင့် လှမ်း၍၊ သစ်သီးကလေး၏ ဆူးစိမ်းနှင့် ခြစ်၍ မွှေလိုက်သည်။

တရုတ်က သူ့ပုခုံးတွင် စစ်ကနဲ ဖြစ်၍သွားသဖြင့် ခြင်ကိုက်သည် မှတ်၍၊ ခြင်ကို ရိုက်ရန် လက်ကို မြှောက်လိုက်သည်။ ထို့နောက် တရုတ်သည် လက်ကို မြှောက်ရင်း ဗြဲနန်းကနဲ မိုးကြိုးထိမှန်သောသုက္ကံသို့ လဲကျပြီး သေသွားသည်။ တဖြည်းဖြည်း တောင်၍လာသော တရုတ်၏ အလောင်းကို မင်းသားက စူးစိုက်၍ ကြည့်နေသည်။ ခဏနေ သောအခါ တရုတ်၏ အလောင်းသည် ပွ၍လာပြီးလျှင် ပလိပ်ရောဂါဖြစ်၍ သေသော သုက္ကံသို့ အစိမ်းရောင် ထလာသည်။

“ဟာ ကမ္ဘာပေါ်မှာ တရုတ်တစ်ယောက်တော့ လျော့သွားပြန်ပြီ”ဟု မင်းသားက ပြောသည်။

“မလျော့သေးပါဘူး”ဟု ယုတ်လုတ်က ရယ်၍ပြောသည်။

ပြီးလျှင် ယုတ်လုတ်က တရုတ်အလောင်းဆီသို့ ဝါးလုံးနှင့် လှမ်းပြီးလျှင် သစ်သီးကလေး၏ မရမ်းစေ့ရောင်ဆူးဖြင့် ခြစ်၍ မွှေလိုက်သည်။ ထိုအခါ တရုတ်၏ အလောင်းသည် ဖောင်းပွနေရာမှ ပြန်၍ ပိန်သွားပြီးလျှင် စိမ်းနေသောအရောင်လည်း ပျောက်သွားသည်။ ထို့နောက် တရုတ်သည် မိမွေးတိုင်း ဖမွေးတိုင်း ပြန်ရင်လာသည်။ တရုတ်၌ တစုံတရာ နာကျင်ခြင်း လုံးဝမဖြစ်။ သို့ရာတွင် သူ့ဝိညာဉ်ကို ထိခိုက် သွားသဖြင့် တရုတ်သည် ကြောက်ရွံ့သွားပြီး တစ်ခါတည်း ခြေကုန်သုတ်၍ ပြေးသည်။

“သည်ဥစ္စာကတော့ ကမ္ဘာပေါ်မှာ အဖိုးအထိုက်တန်ဆုံး အရှားပါးဆုံး ပစ္စည်းဘဲ”ဟု မင်းသားက ဝန်ခံသည်။ ပြီးလျှင် ဆက်၍ “သည်ဥစ္စာက ပါယုမင်းသားရဲ့ ကော်ဇောပျံထက်လဲ အဖိုးတန်သည်။ အိန္ဒိယ မင်းသားရဲ့ စလင်းမျက်စိ ထက်လဲ အံ့ဩဖွယ်ကောင်းသည်။ သဟာပေမင် ...”ဟု ပြောကာ စကားကို ဖြတ်လိုက်သည်။

“သဟာပေမင် ဘာဖြစ်သလဲ ပြောပါဦး”ဟု ယုတ်လုတ်က မေးသည်။

“ဇိုဗိတ်က သည်ဥစ္စာကို အဖိုးအထိုက်တန်ဆုံးလို့ ထင်ပါ့မလား”ဟု မင်းသားက ပြောသည်။

“ဘဟာကြောင့် မထင်ရမှာပါလဲ မင်းမြတ် ...”

“ငှက်များလို ကောင်းကင်ကို ပျံနိုင်တဲ့ ကော်ဇောဆိုတော့ စိတ်ကူးယဉ်စရာဖြစ်သည်။ ပြီးတော့ ကမ္ဘာအရပ်ရပ်မှာ အမျိုးမျိုးအဖုံဖုံ ဖြစ်ပျက်နေသဟာတွေကို မြင်နိုင်စေတဲ့အတွက် စလင်းမျက်စိဟာလဲ စိတ်ကူး ယဉ်စရာကောင်းသည်။ သည်ဥစ္စာမှာတော့ အသက်ရှင်ခြင်းကို ဖြစ်စေနိုင်သည် ဆိုတဲ့ဘက်ကတော့ စိတ်ကူး ယဉ်စရာကောင်းမည်ဆိုလဲ ကောင်းနိုင်ပါလိမ့်မယ်။ သဟာပေမင် သေခြင်းကို ဖြစ်စေတတ်တဲ့ဘက်ကတော့ သိပ်စိတ်ကူးယဉ်စရာ ကောင်းချင်မှ ကောင်းမည်။ ပြီးတော့ ဇိုဗိတ်ကလဲ မိန်းမသားဆိုတော့ စိတ်က ပျော့မှာ။ သေခြင်းအကြောင်းကို တွေးမိလျှင် ဇိုဗိတ်ဟာ ထိတ်လန့်သွားမှာဘဲ ထင်သည်။ ဇိုဗိတ်က သည်ဥစ္စာကို ကြောက်ပြီးမုန်းလိမ့်မည်။ သည်ဥစ္စာကို ကြောက်ပြီးမုန်းတော့၊ သည်ဥစ္စာပေးတဲ့လူကိုလဲ ကြောက်ပြီး မုန်းမှာဘဲ”ဟု မောင်းဂွတ်မင်းသားက ပြောသည်။

“သင်ပြောသဟာ အကြွင်းမဲ့မှန်သည်”ဟု ယုတ်လုတ်က ပြောသည်။ ပြီးလျှင် ဆက်၍ “သဟာပေမင် ငါ သင့်ဆွေမျိုးထဲကို ရောက်လာမှာဟာ သင့်အဖို့ ကံကောင်းပါသည်။ နောင်လာမည့် နှစ်ပေါင်းများစွာ အဖို့တွင်၊ ငါ့ဦးနှောက်က သင့်ကို အများကြီး အကူအညီ ပေးနိုင်ပါလိမ့်မည် မင်းမြတ်”ဟု ပြောသည်။ ထို့နောက် ဆေးသမားကြီးက အသံကိုနှိမ်၍ “သည်ဆေးသစ်သီးကို စမ်းကြည့်ပါ”ဟု ပြောသည်။

“စမ်းကြည့်ရမည် ဆိုသဟာက ဘယ်လိုလဲ”

“လူယုံတော်တစ်ယောက်ကို ဘဂ္ဂဒက်သို့ အမြန်ဆုံး လွှတ်လိုက်ပါ။ မင်းသမီးလေးရဲ့ အခိုင်းအစေ တွေထဲမှာ ရွှေနှင့်ပေါက်လို့ရမည့်သူ တစ်ယောက်ယောက်တော့ ရှိမှာပေါ့”ဟု ယုတ်လုတ်က ပြောသည်။

“ရှိသည်။ မောင်းဂွတ် ကျွန်မကလေး တောရေပန်းတိုင်ဟာ ငါ့အကျိုးကို လိုလားသည်”ဟု မင်းသားက ပြောသည်။

“သည်လိုဆိုလျှင် ကောင်းသည်။ သူ့သခင်မကို အဆိပ်ခပ်ဖို့ တောရေပန်းတိုင်ကို ခိုင်းလိုက်ပါ”ဟု ဆေးသမားကြီးက အကြံပေးသည်။

ဇိုဗိတ်ကို အဆိပ်ခပ်သတ်ရန် အကြံမှာ နှလုံးခက်ထရော်သော မောင်းဂွတ်မင်းသားအဖို့ပင် ကြက်သီး ထစရာ ဖြစ်သည်။

“ဘာဖြစ်လို့ ဇိုဗိတ်ကို အဆိပ်ခပ်သတ်ရမှာလဲ၊ မိန်းမသေကောင်ကို ငါဘယ်လိုလုပ် အသုံးချ ရမှာလဲ”ဟု မောင်းဂွတ်မင်းသားက မေးသည်။

ယုတ်လုတ်က နို့ဖို့ကလေးငယ်ကို ကြည့်၍ ပြုံးဟန်ဖြင့် ပြုံးသည်။

“တဖြည်းဖြည်း သေစေတတ်တဲ့ အဆိပ်ကို ခပ်ပါ။ ဘဂ္ဂဒက်ကို သင်ရောက်သွားတဲ့အခါမှာ ဇိုဗိတ်ဟာ သေခါနီးဆဲဆဲ ဖြစ်နေပါစေ။ အဲသည်အခါမှ သင်က သည်ဆေးသစ်သီးနှင့်ကုပြီး အသက်ကိုကယ်လိုက်ပါ။ သည်တော့ ဘယ်မင်းသား ယူလာသည့် လက်ဆောင်ဟာ အဖိုးအထိုက်ဆုံးဖြစ်သည် ဆိုသဟာ တောင်ပေါ်က စေတီလို ထင်ရှားသွားပါလိမ့်မည်။ လောကမှာ အသက်ရှင်မှုကို ဖြစ်စေတဲ့ ပစ္စည်းထက် အဖိုးထိုက်တန်သည့် ရတနာ မရှိပါ”ဟု ယုတ်လုတ်က ပြောသည်။

မောင်းဂွတ်မင်းသားက သဘောကျ၍ ရယ်သည်။

“သင့်ကျေးဇူးကို ငါဘယ်တော့မှ ဆပ်၍ ကုန်နိုင်တော့မည် မဟုတ်။ သင့်ကို ယောက်ဖတော်ရလျှင် ငါ့မှာ ဂုဏ်ရှိပါသည်။ ဝပ်ကျွန်းမှာ သင် အချိန်ဖြုန်းမနေနှင့်တော့၊ ဘဂ္ဂဒက်မြို့က ငါ့ကြင်ယာကို ခေါ်ပြီး ပြန်လာသည့်အခါမှာ သင့်ကို ငါ တရားလွှတ်တော်ချုပ် ခန့်ပါမည်။ နန်းရင်းဝန်လည်း ခန့်ပါမည်။ ဗုဒ္ဓ သာသနာရေးဝန်ကြီးလည်း ခန့်ပါမည်။ သင်းကွပ်အုပ်လည်း ခန့်ပါမည်။ လက်သည်းငါးချောင်းရှိ နဂါးကြီး ဘွဲ့ကိုလည်း ပေးပါမည်”ဟု မောင်းဂွတ်မင်းသားက ပြောသည်။

ထိနေ့ မွန်းတိမ်အချိန်၌ပင် တမန်တော်တစ်ယောက်ကို လျှို့ဝှက်သော ညွှန်ကြားချက်များဖြင့် ဘဂ္ဂဒက်သို့ မောင်းဂွတ်မင်းသားက စေလွှတ်လိုက်သည်။ နောက်နေ့တွင် မောင်းဂွတ်မင်းသားသည် နောက်ပါ အခြံအရံများနှင့် နေပြည်တော်သို့ ပြန်သွားသည်။

ထို့နောက် မောင်းဂွတ်မင်းသားသည် အိန္ဒိယမင်းသား ပါယုမင်းသားတို့နှင့် တွေ့ရန် ချိန်းဆိုထားသော နေရာသို့ ခရီးပြင်းနှင့်၍သွားသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ပေးထားသော အချိန် ခုနစ်လအနက်မှာ ငါးလ ကုန်လွန်သွားပြီ ဖြစ်သဖြင့် အချိန်များစွာ မကျန်တော့သောကြောင့်ဖြစ်သည်။

* * *

Commercial use of this book will be at your OWN RISK

အခန်း (၈)

အာမက်သည်လည်း ခရီးပြင်း နှင်လျက်ရှိသည်။ အာမက်သည် ကမ္ဘာ၏ နေထွက်ရာ၊ သူ့ဝိညာဉ်၏ နေထွက်ရာ ဖြစ်သော အရှေ့အရပ်ကိုသာ ရှေ့ရှုသွားသည်။ အချိန်လည်း ငါးလ ကုန်လွန်သွားပြီ။ သို့ရာတွင် အာမက်၏ ခရီးပန်းတိုင်မှာ မမြင်ရသေး။ အာမက်၏ ခြေထောက်များသည် ကြမ်းတမ်း၍ ရှည်လျားသော လမ်းကို နှင်းလျက် လျှောက်နေသည်။ သူ့ဝိညာဉ်ကလည်း သူ့ခြေထောက်များ ရှေ့ရှုရာသို့ ထပ်ကြပ်လိုက်၍ နေသည်။ ပြင်းထန်သော လေမုန်တိုင်းကြီးပမာ လွမ်းဆွတ်တမ်းတမှုသည် သူ့တစ်ကိုယ်လုံးကို တိုက်ခတ်၍ နေသည်။ သူ့ခရီးမှာ ကိုယ်နှင့် သွားရသော ခရီးဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် ဝိညာဉ်နှင့် သွားရသော ခရီးလည်း ဖြစ်သည်။ ကိုယ်နှင့် စွန့်စားရသော ခရီးလည်းဖြစ်သည်။ စိတ်ဓာတ်နှင့် စွန့်စားရသော ခရီးလည်း ဖြစ်သည်။

အာမက်သည် ယခင်က သူသိဖူးသော မြေပြင်နှင့် ခရီးဝေးလျက် ဝေးလျက်ရှိသည်။ သူသိဖူးသော ဘဝနှင့်လည်း ဝေးလျက်ဝေးလျက်ရှိသည်။ အာမက်သည် ကြီးမားကျယ်ပြန့်သော ဓမ္မတာသဘော၏ ဒဏ္ဍာရီ နယ်အတွင်းသို့ ခရီးကျွံ၍ကျွံ၍လာသည်။ အာမက်သည် တဖြည်းဖြည်းခြင်းနှင့် ဓမ္မတာတရား၏ လျှို့ဝှက်သော အနက်အဓိပ္ပါယ်များနှင့် သင်ခန်းစာ များကို သဘောပေါက်၍ ပေါက်၍လာသည်။ သူ၏ ယခင်က တွေ့ကြုံ သိမြင်ရချက်များသည် သူ့နောက်ဖက်တွင် ကျန်၍ နေရစ်ခဲ့သော်လည်း၊ ကျယ်ဝန်းသော နာမ်ဓာတ်၏ နယ် အတွင်းသို့ ဝင်လာသည်နှင့် တပြိုင်နက်၊ သူယခင်က တွေ့ကြုံ ဖူးသော တန်ခိုးအင်အားများထက် အလွန် ကြီးမားသော တန်ခိုးအင်အားများကို သိ၍လာသည်။ ထို့ပြင် အာမက်သည် ကျယ်ဝန်းသော အချိန်ကာလ၏ ပမာဏကို နောက်ခံထား၍ သူ့ဘဝတစ်ခုလုံးကိုလည်း ပြည့်ပြည့်ဝဝ ကွက်ကွက်ကွင်းကွင်း မြင်လာသည်။ အချိန်ကာလ၏ ပမာဏအမှန်ကို မြင်သောအခါ၊ သာမန်အားဖြင့် တစ်လဟု လူတို့ ခေါ်ကြသော အချိန် ကာလသည် မျက်စိတစ်မှိတ်၊ လျှပ်တစ်ပြက်လောက်မျှသည် ရှိသည့် အဖြစ်ကိုလည်း အာမက် သိ၍လာသည်။ အနှစ်တစ်ထောင်သည်ပင် တစ်နေ့တာမျှကဲ့သို့ ပျောက်ကွယ်သွားသည်ကိုလည်း အာမက် သဘောပေါက် လာသည်။

အာမက်သည် သူ့ခရီးစဉ်တစ်လျှောက်လုံး၌ ဇိုဗိတ်ကို တစ်ခဏသော်မျှ မမေ့။ သူ့ဦးနှောက် တစ်ခုလုံးသည် ဇိုဗိတ်ကို အောက်မေ့ခြင်းဖြင့် ပြည့်၍နေသည်။ ဇိုဗိတ်ကို အောက်မေ့ခြင်းသည် တာသွင်သွင် စီး၍နေသော စမ်းရေ အသွင်အသွင်ကဲ့သို့ သူ့အား ချမ်းမြေ့ရွှင်ပျခြင်းကို ဖြစ်စေသည်။

သို့ရာတွင် ဇိုဗိတ်ဆီသို့ သူပြန်၍ ရောက်မှ ရောက်နိုင်မည်လော ဟူသော သံသယသည် ဖြစ်ပေါ် လာသည်။

ငါးလလည်း ကုန်သွားပြီ။ ထိုငါးလသည် မည်သည့်အခါမျှ ပြန်၍လာတော့မည် မဟုတ်။ အာမက်သည် ကံကြမ္မာကို ကြောက်လန့်စပြုလာပြီ။ ကံကြမ္မာ၏ စီမံရာကို ရောင်ရဲစွာ ခံနိုင်သောအဖြစ်ကို အာမက် တောင်တလျက်ရှိသည်။

ကံကြမ္မာစီမံရာကို ရောင်ရဲစွာ ခံနိုင်သောအဖြစ်ကို စဉ်းစားမိသောအခါ အာမက်သည် ဥယျာဉ်ကြီး ထဲက သစ်ပင်ကြီး ပြောလိုက်သောစကားကို သွား၍သတိရသည်။ ကံကြမ္မာပင်လယ်က အဘိုးကြီးကို သွား၍ မေးရန် သစ်ပင်ကြီးက အာမက်ကို ပြောလိုက်သည်။

သို့ဖြစ်ရာ အာမက်တွင် အခြားနည်းမရှိ။ ခရီးဆက်၍ သွားရန် တစ်နည်းတည်းသာ ရှိသည်။

အာမက်၏ အောက်ဘက်ရှိ တောင်ကြားတွင် နှင်းများ ဝေ၍နေသည်။ ဝေနေသော နှင်းများ အထက်တွင် မြင့်မား၍ အပြာရောင်တောက်နေသော ကောင်းကင်ပြင်ရှိသည်။ ကောင်းကင်ပြင်တွင် ညစ်ထေးထေး အစိမ်းရောင်ရှိသော တိမ်တိုက်တစ်ခုသည် တောင်နှင့်မြောက် တန်းလျက်ရှိခြင်းမှတစ်ပါး အခြား

မည်သည့်အရာမျှမရှိ။ ထိုတိမ်တိုက်က အာမက်အား မသိသောခရီးကို ရှေ့မှနေ၍ ပိတ်ဆီးဟန့်တားနေဟန် ထင်ရသည်။

အာမက်က သူလာခဲ့သောခရီး၏ နောက်ကြောင်းကို လှည့်၍ကြည့်သည်။ သူ့နောက်ဘက်တွင် တောင်တန်းကြီးများသည် ခန့်ညားတင့်တယ်စွာ မြင့်၍တက်နေသည်။ နေ့အခါတွင် တောင်တန်းကြီးများသည် တေးချင်းဆိုကြသည်။ ညအခါတွင်မူ အစိမ်းရောင်တောက်နေသော ကြယ်အုပ်ကြီးများကို ကြည့်ကာ၊ အလာဟု အရင်၏ ဂုဏ်တော်ကို ရွတ်ကြသည်။ တောင်တန်းကြီးများ၏ တစ်ဖက်တွင် သူ၏ ဘဝဟောင်းကို ကျောခိုင်း၍ သွားလျက်ရှိသည်။ သူ၏ ရှေ့ရှုရာ တောင်ကြားအကြောင်းနှင့် ပတ်သက်၍ အာမက် ဘာမျှ မသိနိုင်။ နေ၏ နီသောအရောင်၊ ဝါသောအရောင်များသည် နှင်းများကြားတွင် ဖြာ၍နေခြင်းကိုသာ အာမက် မြင်နိုင်သည်။

ထိုဝေ၍နေသော နှင်းများကြားမှ တစ်စုံတစ်ခုသောအရာက အာမက်ကို ရှေ့သို့ခရီးဆက်ရန် တိုက်တွန်းလျက်ရှိသည်။ ထိုအရာက အာမက်၏ ဝိညာဉ်ကို ခိုင်မြဲစွာ ဆုတ်၍ထားသည်။ အာမက်သည် နောက်ဆုံးသိမြင်မှုရှိရာ ခရီးဆုံးသို့ တိုး၍တိုး၍ အလျင်စလို သွားလျက်ရှိသည်။

တောင်ကြားသို့ အာမက် ဆင်း၍သွားသောအခါ နှင်းများသည် တဖြည်းဖြည်းနှင့် ကွဲစပြုလာသည်။ နောက်ဆုံး၌ နှင်းများ ပျောက်ကွယ်သွားသည်။ အာမက်သည် မရမ်းစေ့ရောင် အပွင့်များဖြင့် ပင်လုံးကျွတ် ပွင့်၍နေသော သစ်တောကြီးကို ဖြတ်၍သွားသည်။ နေရောင်ခြည်များသည် သစ်ရွက်များအကြားတွင် ပျော်မြူး၍နေကြသည်။ ကျောက်ဆောင်ကြီး တစ်ခုကို ကွေ့လိုက်သောအခါ၊ တောင်ကြား၏ အလယ်ခေါင်၌ အရောင်တဖိတ်ဖိတ် တောက်၍နေသော အပြင်ကြီးတစ်ခုကို ရုတ်တရက် အာမက် မြင်ရသည်။ ထိုအပြင် ကြီးမှာ မိမိ၏ အခိုးအငွေ့များကို နေဆီသို့ ပို့၍နေသော ရေအိုင်ကြီး ဖြစ်သည်။ ထိုရေအိုင်ကြီး၏ ကမ်းခြေမှာ ကြည့်၍မဆုံးနိုင်အောင် ရှည်လျား၍ တစ်မျိုးထဲဖြစ်၍နေသည်။ ကမ်းခြေတွင် ကြိုကြားကြိုကြား ပေါက်၍ နေသော မည်းမည်းထီးထီး ခြုံပုတ်များမှာ တရုတ်ပန်းချီကျော် ရေးဆွဲထားသော ကားချပ်နှင့် တူသည်။ ထိုမှ အနောက်ဘက်တွင် ကျဉ်းမြောင်း၍ ရှည်လျားသော သောင်ပြင်ကြီးရှိသည်။ ထိုသောင်ပြင်ကြီးပေါ်တွင် အုန်းမျိုးထန်းမျိုးများ ပေါက်လျက်ရှိသည်။ ထိုအရပ်တွင် အသက်ရှိသော သတ္တဝါများရှိသည့် အခြင်းအရာကို မတွေ့ရ။ နေရောင်တွင် ပျော်မြူးကျက်စားတတ်သော ပိုးမွှားများလည်း မရှိ။ ရစ်ဝဲပျံသန်းနေသော ငှက် များလည်း မရှိ။ ကမ်းခြေနှင့် မနီးမဝေးသော ရေပြင်တွင် အသက်အရွယ် အလွန်ကြီးရင့်သော မုတ်ဆိတ်မွှေး ရှည်ရှည်ကြီးနှင့် အဘိုးကြီးတစ်ယောက်သည် လှေငယ်ကလေးတစ်စီးပေါ်တွင် မလုံးမပြား တက်ကလေး တစ်ချောင်းဖြင့် လှော်ခတ်လျက်ရှိသည်။ လှေကလေးသည် ရွှေဟန်မျှမပြု။

အဘိုးကြီးမှာ အပေါင်းအဖော် မရှိ။ တစ်ယောက်ထီးထီး ဖြစ်ဟန်တူသည်။ သူ့အဖို့ ကမ္ဘာကြီးသည် ဆုံးခန်းရောက်နေပြီးလျှင် တမလွန်သည်လည်းကောင်း၊ အနာဂတ်သည်လည်းကောင်း ရှိပုံမရ။

အထီးထီးဖြစ်နေမှသည် အာမက်၏ ဝိညာဉ်ထဲသို့ ထိုးဖောက်၍ ဝင်လာသည်။ လူသံကို ကြားရမှသာ အာမက်သည် စိတ်နှလုံး သက်သာရာရမည်။ သို့နှင့် အာမက်သည် လှေထဲက အဘိုးကြီးသို့ “ဟေ့ ဟိုကလူ၊ ဟေ့ ဟိုကလူ”ဟု လှမ်း၍ခေါ်လိုက်သည်။

အဘိုးကြီးက မထူး။ အာမက်က ပို၍ကျယ်လောင်သောအသံဖြင့် “ဟေ့ ဟိုကလူ၊ ဟေ့ ဟိုကလူ၊ ဘာလို့ ခေါ်နေသဟာ မထူးသလဲ၊ ဟေ့ လှေထဲကလူ၊ မုတ်ဆိတ်ဖြူကြီးနှင့်လူ၊ သင်သည် မွတ်ဆလင်လော မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိလော၊ လူလော၊ သရဲလော”ဟု ထပ်၍မေးပြန်သည်။

သို့နှင့်လည်း လှေထဲကလူက ပြန်၍မထူး။ ဘယ်ဆီဘယ်စခန်းဟု ရည်မှန်းချက် မရှိဘဲနှင့်၊ သူ့လှေကိုသာ ဆက်၍ လှော်နေသည်။ အာမက်သည် ကြီးမားသော အဖော်ကင်းမဲ့မှု၏ ဒဏ်ကို မခံနိုင် သည်က တစ်ကြောင်း၊ ကိုယ်ရောစိတ်ပါ မောပန်းနေသည်လည်း တစ်ကြောင်းတို့ကြောင့် ကမ်းနားတွင် ထိုင်ချလိုက်သည်။ သူ့အထက်တွင်ရှိသော ကောင်းကင် ပြင်သည် နီပြာပြာအရောင်တောက်နေရာမှ နီရဲ၍ လာပြီးလျှင် အရှိန်မှန်မှန်နှင့် ချီတက်လာသော ညနေချမ်းအတွင်းသို့ နစ်မြုပ်သွားသည်။ ထိုအခိုက်တွင်

တစ်ချက်တစ်ချက်တွင် ပေါ်၍လာသော လေပြည်ကလေးများက ရေမျက်နှာပြင်ပေါ်တွင် ဖုံးအုပ်လျက်ရှိသော ရေခိုးရေငွေများကို သယ်ဆောင်၍ သွားကြသည်။

“အို အလာဟုအရှင်၊ ငါ့အား ကံကြမ္မာ၏ စီမံရာကို ခံယူတတ်အောင် သင်ကြားပေးတော်မူပါလော့၊ ကံကြမ္မာသည် အရှင်၏ အလိုတော်ပင် ဖြစ်ပါသည်”ဟု အာမက်က ဆုတောင်းသည်။

ထိုနောက် အိပ်ချင်ဇောက် အာမက်ကို နိုင်သွားသည်။

အာမက် အိပ်ရာမှ နိုးသောအခါ ညအချိန်ရောက်နေပြီ။ ထိုညသည် အလွန်မှောင်မိုက်သောည ဖြစ်သည်။ မှုန်မှေးသော လရောင်ကလေးမှတစ်ပါး၊ အခြား အလင်းရောင်မရှိ။ အာမက်သည် မှုန်မှေးသော လရောင်ကလေးဖြင့် ရည်မှန်းချက် မရှိဘဲနှင့် လှေကလေးကို မရပ်မနား ဆက်၍လှော်နေသော အဘိုးကြီး၏ အနားရုံးပုံကို ကောင်းစွာ မြင်ရသည်။ အဘိုးကြီး၏ လှေမှာ ပထမနေရာမှ လက်တစ်လုံးခန့်သော်မျှ ရွေ့လျားခြင်း ရှိဟန်မတူ။ ထိုအခိုက်တွင် အာမက်သည် ဗြဲနန်းကန် အဘိုးကြီးအကြောင်းကို သဘောပေါက် လာသည်။ ဤအဘိုးကြီးမှာ အခြားသူ မဟုတ်၊ သန်းခေါင် ပင်လယ်က အဘိုးကြီးပင်ဖြစ်သည်။ ဤအိုင်ကြီး မှာလည်း အခြားမဟုတ်၊ ကံကြမ္မာပင်လယ်ကြီးပင်ဖြစ်သည်ဟု အာမက်က အခိုင်အမာ မှတ်ယူလိုက်သည်။ သို့နှင့် အာမက်က ထလိုက်ပြီး၊ သူ့လက်နှစ်ဖက်ကို သူ့ပါးစပ်နားတွင် အော်လံသဖွယ် ပြုပြီး၊ အဘိုးကြီးကို လှမ်း၍ခေါ်ပြန်သည်။ ဤအကြိမ်တွင်မူ သူ့အသံများသည် ပို၍ ကျယ်လောင်လာပြီး ပို၍ စိတ်တိုလာဟန်၊ အန်တုလိုဟန်များ ပေါ်လာသည်။

“သင်ဟာ သန်းခေါင်ပင်လယ်က အဘိုးကြီးမဟုတ်လား”ဟု အာမက်က မေးသည်။

အဘိုးကြီးက လေးကန်စွာ သူ့ဦးခေါင်းကို လှည့်ပြီးလျှင် “သင်ထင်သဟာ မှန်သည်”ဟု ပြောသည်။ အဘိုးကြီး၏ တိုတုတ်သောအဖြေသည် လေဟုန်ကို စီး၍ အာမက်နားတွင်းသို့ ဝင်သွားသည်။

“သည်ကို လာပါဦး”ဟု အာမက်က ပြောသည်။

“ဘောက်မဲ့ကြောင့် လာရမှာလဲ ”

“သင့်အကူအညီကို လိုချင်လို့ပါ ”

“ငါ့အကူအညီကို မလိုချင်သည့်သူဘဲ မရှိဘူး၊ ဒုန္နယာကြီးကို အလာဟုအရှင် ဖန်ဆင်းတော်မူဦးက စပြီး၊ သည်နေ့ အထိ ငါ့အကူအညီကို မလိုချင်သည့်လူ လေးယောက်ဘဲ ရှိသေးသည်။ ပထမလူက မောယော၊ ဒုတိယလူက ဗုဒ္ဓ၊ တတိယလူက ယေရှု၊ စတုတ္ထလူက မဟာမက်”ဟု ပြောပြီးလျှင် အဘိုးကြီးသည် မျှော်မှန်းချက် မရှိသောနေရာသို့ သူ့လှေကလေးကို ဆက်၍ လှော်မြဲလှော်နေသည်။

“သဟာပေမင် ငါတော့ သင့်အကူအညီကို မရလို မဖြစ်ဘူး၊ ငါဟာ ဒုက္ခရောက်နေသည့် သာမန် လူသား တစ်ယောက်ပါ”ဟု အာမက်က ပို၍ကျယ်လောင်သော အသံဖြင့် ပြောသည်။

“အနို့ အစတုန်းကတော့ ဘာလို့ သည်လိုမပြောသလဲ”ဟု အဘိုးကြီးက အသံမာမာဖြင့် ပြောသည်။ ပြီးလျှင် ဆက်၍ “အေး ငါလာခဲ့မည်”ဟု ပြောသည်။ လှေကလေးသည် လျင်မြန်စွာ ရွေ့၍ ကမ်းစပ်သို့ လျင်မြန်စွာ ရောက်လာသည်။

“တက်ခဲ သူခိုးအာမက်”ဟု အဘိုးကြီးက ခေါ်သည်။

“ဪ ...”ဟု အာမက်က လှေပေါ်ကို လှမ်း၍တက်ရင်း အံ့အားသင့်ဟန်ဖြင့် ပြောသည်။ ပြီးလျှင် ဆက်၍ “သင်က ငါ့ကို သိသလား”ဟု မေးသည်။

“သိသဟာပေါ့၊ လူတိုင်းကို ငါသိသဟာဘဲ၊ ငါဟာ ကစ္စမက် (ကံကြမ္မာ)ကိုယ်တိုင်ဘဲ မဟုတ်လား” ဟု အဘိုးကြီးက ပြောသည်။ ပြီးလျှင် အာမက်က ငြိမ်ငြိမ်မထိုင်သဖြင့် “သတိထား၊ လှေကို လူးအောင် မလုပ်နှင့်၊ လှေကိုလူးအောင် သင် လုပ်နေသည့်အတွက်၊ အခုလို သင် ဒုက္ခတွေ့နေရတာ၊ သင်ဟာ ဘယ်တော့ မဆို လှေကိုလူးအောင်လုပ်နေသည်”ဟု အဘိုးကြီးက အာမက်ကို မြည်သည်။ ထိုအခိုက်တွင် အာမက်က လှုပ်ရှားပြန်သဖြင့် “သည်လိုမလုပ်နှင့်လေ၊ ငြိမ်ငြိမ်နေမှပေါ့၊ သင်ဟာ အခုလို မလှုပ်ရှားဘဲနှင့်တောင်မှဘဲ၊

ငါ့လှေကို ငါ တော်တော်နိုင်အောင် ထိန်းနေရသဟာ၊ ငါ့လှေ ထဲမှာ ကံကြမ္မာကို အန်တုပြီး ညည်းကြည့်ကြ၊ ငိုကြ ယိုကြသည့် လူသားတွေ မရေမတွက်နိုင်အောင်ပါသည်။ အဲသည်လို သူတို့က လုပ်နေကြသည့်အတွက် ငါ့လှေဟာ ရှေ့ကို မရွေ့နိုင်ဘဲ ဖြစ်နေသဟာ ...”ဟု အဘိုးကြီးက ပြောသည်။ ထိုအခိုက်တွင် အာမက်က ငြိမ်ဆိမ်စွာနေသဖြင့် “ဟုတ်ပြီ၊ ကိုင်း သင် ဘာလိုချင်သလဲ၊ သေသေချာချာ ပြောစမ်း”ဟု အဘိုးကြီးက မေးသည်။

“ငါ ငွေကြုတ်ကို လိုချင်သည် ...”

“လိုချင်လျှင် ယူပေါ့၊ သင်ကို မယူရဘူးလို့ ငါ တားနေလို့လား ...”

“သင်က တားနေလို့တော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ အဲဒီ ငွေကြုတ်က ဘယ်နေရာမှရှိမှန်း မသိလို့ပါ”ဟု အာမက်က ပြောသည်။

ထိုအခါ အဘိုးကြီးက မည်းမှောင်၍ ဝဲလှည့်နေသော ရေပြင်ကြီးကို လက်ညှိုးနှင့် ထိုးပြပြီး “အဲသည်အောက်မှာ ရှိသည်”ဟု ပြောသည်။

အာမက်က လှေနံပေါ်မှ ငုံ့၍ကြည့်ပြီး “ဘာမှ မမြင်ရပါလား”ဟု ပြောသည်။

“ဘယ်မြင်ရမလဲ၊ ငွေကြုတ်က အလံတစ်ရာနက်သည့် ပင်လယ်အောက်ခြေမှာ ရှိသဟာကို ”

“သဟာဖြင့် ရအောင် ငါဘယ်လိုလုပ် ယူရမလဲ ”

“ငုပ်ပြီး ယူရမှာပေါ့၊ ကံကြမ္မာပင်လယ်ထဲကို သင်ဆင်းပြီး ငုတ်ရလိမ့်မယ်”ဟု အဘိုးကြီးက ပြောသည်။

အာမက်သည် အလိုအလျောက် အနည်းငယ် တုန်လာသည်။ အဘိုးကြီးက အာမက်ကို သနား လာသည်။

“သည်မှာ သူခိုးအာမက်၊ မကြောက်ပါနှင့်၊ ခပ်သိမ်းသော အရာများဟာ အနေနှင့် အမြန်အားဖြင့် ဤကံကြမ္မာ ပင်လယ်ထဲမှာ နစ်မြုပ်ကုန်ရမှာချည်းဘဲ၊ ယောက်ျားရော၊ မိန်းမရော၊ ကလေးတွေရော၊ အကုန်လုံး နစ်မြုပ်ကုန်ကြရမှာ ချည်းဘဲ၊ မမွေးသေးသည့် ကလေးတွေတောင် မကျန်ဘူး၊ လသာရက်မှာ ဆိုရင်လဲ လဟာ သည်ပင်လယ်ထဲကို နံနက်တိုင်း နံနက်တိုင်း နစ်မြုပ်သွားရသဟာဘဲ၊ နေဟာလဲ မြေကြီးပေါ်မှာ နေဝင်သည့် အချိန်တိုင်း အချိန်တိုင်း၊ နစ်မြုပ်သွားရသဟာဘဲ၊ သည်ပင်လယ်ကြီးရဲ့ အောက်ခြေမှာ လူသားတွေရဲ့ ပြောင်လက်နေသည့် မျက်ရည်များဖြင့် တည်ဆောက်ထားသည့် ဂူကြီးတစ်ခုရှိသည်။ အဲသည်ဂူကြီးရဲ့ ပြတင်း ပေါက်တွေကတော့ နို့ရောင်လို ဖြူပြီး စိမ်းလဲ့နေသည်။ လူသားများ၏ ရယ်ခြင်းဖြင့် ပြုလုပ်ထားသည်။ ပြီးတော့ ချစ်ကြသူ၊ ချစ်ခြင်းအတွက် အကြီးအကျယ် စွန့်လွှတ်အနစ်နာခံကြသူများ၏ နှလုံးသွေးနှင့် လုပ်ထားသည့် ပတ္တမြားလုံးကြီးလို နီရဲနေသည့် တံခါးပေါက်ကြီးတစ်ခုလဲရှိသည်။ အကယ်၍ သင်ဟာ ဇိုဗိတ်ကို အကြီးအကျယ် ချစ်လျှင်၊ ပြီးတော့ အလာဟုအရှင်၏ စီမံရာကိုလည်း ယုံကြည်စွာ ခံယူလိုစိတ် ရှိသည်ဆိုလျှင် ထိုတံခါးပေါက်နီနီကြီးကို သင်တွေ့ရလိမ့်မည်။ အဲသည်တံခါးကြီးကို ဖွင့်လိုက်သည့်အခါတွင် အတွင်း ဝင်ဝင်ချင်း ငွေကြုတ်ကြီးကို သင် တွေ့လိမ့်မည်”ဟု အဘိုးကြီးက ပြောသည်။

“အနို့ အဲသည် ငွေကြုတ်ကြီးထဲမှာ ဘာတွေရှိသလဲ”ဟု အာမက်က မေးသည်။

“သိပ်အဖိုးတန်သည့် ရတနာရှိသည်။ ဒွန္နယာကြီးမှာ သည်လို အဖိုးတန်သည့် ရတနာမရှိဘူး၊ အချို့လူများက အဲသည် ရတနာကို ချမ်းသာမှုလို့ ခေါ်ကြသည်။ ရှင်ဘုရင်တွေ၊ လူမိုက်တွေ၊ ပညာရှိတွေ ကတော့ ဂုဏ်ရှိမှုဟု ခေါ်ကြသည်။ သဟာကတော့ ဘယ်လိုခေါ်ခေါ် အတူတူပါဘဲ”ဟု အဘိုးကြီးက ပြောသည်။ ထိုအခိုက်တွင် အာမက်က ပင်လယ်တွင်းသို့ ခုန်ဆင်းရန် ထလိုက်သည်။ ထိုအခါ အဘိုးကြီးက “စကားမစပ်၊ အဲသည် ငွေကြုတ်ကို မမြင်နိုင်မှ၊ ဝတ်လုံကြီးနှင့် ပတ်ထားသည်။ ငါသာ သင်ဆိုလျှင်တော့ အဲသည် ဝတ်လုံကြီးကိုပါ ယူခဲ့မှာဘဲ၊ သင်၏ အနာဂတ် စွန့်စားမှုများအတွက် သည်ဝတ်လုံဟာ အများကြီး အသုံးကျဘို့ရှိသည်”ဟု ပြောသည်။

“သင်က ဘယ်လိုလုပ် သိနိုင်သလဲ”ဟု အာမက်က မေးသည်။

“သိမှဟာ ငါ့အလုပ်ဘဲ လူမိုက်ရဲ့၊ ငါမသိဘဲ နေပါ့မလား၊ ပြီးတော့ ငါဟာ ကံကြမ္မာကိုယ်တိုင် ဖြစ်သည်လို့လဲ သင့်ကို ပြောခဲ့ပြီမဟုတ်လား”ဟု အဘိုးကြီးက ပြောသည်။

ထိုအခါ အာမက်က “ငါ့ကို အခွင့်လွှတ်ပါ”ဟု မာန်လျော့ကာ ယဉ်ကျေးစွာ တောင်းပန်သည်။ ပြီးလျှင် အာမက်က ရေထဲသို့ ရဲရင့်စွာ ခုန်ချလိုက်သည်။ အာမက် ခုန်ချသောနေရာတွင် စက်ဝိုင်းကဲ့သို့ ဂယက်များ ထသွားသည်။ ဂယက်များသည် ကျယ်ပြန့်သွားသည်။ အာမက် မြှုပ်သွားသည့် နေရာတွင်မူ ရေသည် ပြန်၍ အသားသေသွားပြီး ငြိမ်သက်နေသည်။ အာမက်သည် အလံတစ်ရာနက်သော အောက်ခြေသို့ စိုက်၍ ၎င်းပေးသည်။

ဂူကြီးကို အလွယ်နှင့် အာမက် တွေ့သည်။ ဂူကြီးမှာ ကြီးမားသော ကျောက်မျက်ရတနာကြီးကဲ့သို့ အဖြူရောင်၊ အစိမ်းရောင်၊ အနီရောင်တို့ဖြင့် ပြုံးပြုံးပြက်ပြက် ဖြစ်နေသည်။ အာမက်သည် အချစ်အတွက် အကြီးအကျယ် အနစ်နာခံ သွားသော လူသားတို့၏ နှလုံးသွေးဖြင့် ပြုလုပ်ထားသည့် တံခါးပေါက်ကြီးဆီသို့ သွားသည်။ သူ့လက်ထဲတွင် သူ့ကိုယ်တိုင်၏ အချစ်ကို အသွားထက်လှသော ဓားပမာ ခိုင်မြဲစွာ ဆုပ်ကိုင် ထားသည်။ မှန်မှန်တိုးတက်လျက်ရှိသော ကံကြမ္မာ၏ စီမံရာကို ခံလိုသော သူ့စိတ်ဓာတ်က ထူလှသော ကျွဲရေ ဒိုင်းကြီးပမာ သူ့ကို ကာကွယ်ပေးသည်။

ပင်လယ်အောက်ခြေ ရေနောက်ထဲမှ ရောဘဲကောင်ကြီးများက နှာမောင်းများစွာဖြင့် သူ၏ အသွေးကို စုပ်ရန် ရစ်ပတ်ထားသောအခါ၊ အာမက် လုံးလုံးမထိသောစိတ်ဖြင့် ရယ်သည်။ သူ၏ အချစ်ဓားက ရောဘဲ ကောင်ကြီးများ၏ ဖောင်းပွနေသော နှာမောင်းများကို အပိုင်းပိုင်း အစိတ်စိတ်ဖြစ်အောင် ဖြတ်တောက် လိုက်သည်။ ကံကြမ္မာ၏ စီမံရာကို ခံမှဒိုင်းက သူ့ကို ရောဘဲကောင်ကြီးများ၏ ဘေးမှ ကာကွယ်၍ပေးသည်။ သူ့အချစ်၏ အင်အားက သွေးကဲ့သို့ နီမြန်း နေသော တံခါးကြီးကို ဖွင့်၍ပေးသည်။ ကံကြမ္မာ၏ စီမံရာကို ခံလိုသောစိတ်ဓာတ်က ငွေကြူတိုက်ကို ပတ်ထားသော မမြင်နိုင်မှု ဝတ်လုံကြီးကို ဖောက်ထွင်းမြင်စေသည်။

အာမက်က အလွန်ပေါ့ပါးသော ဝတ်လုံကြီးကို သူ့ခါးစည်းပုဆိုးတွင်းသို့ ထည့်ပြီးလျှင်၊ ငွေကြူတိုက်ကို ကောက်ယူသည်။ ငွေကြူတိုက်မှာ လေးထောင့် သေးသေးငယ်ငယ်လေး ဖြစ်သည်။ ကြည့်ရသည်မှာ အဖိုး ထိုက်တန်ပုံ မရ။ သာမန် ရိုးရိုးငွေသေတ္တာလေးနှင့်သာ တူသည်။ ရေညှိတက်၍လည်း မည်းနေသည်။ အပေါ်ယံတွင် အရုပ်များ ပန်းများ ထု၍မထား။ ငွေကြူတိုက်နှင့် ဝတ်လုံကြီးကို ယူပြီးလျှင် အာမက်သည် ပင်လယ်အောက်ခြေမှ အားကုန်ထုတ်၍ အပေါ်သို့ ပြန်တက်သည်။

ပင်လယ်မျက်နှာပြင်ပေါ်သို့ ရောက်သောအခါ အာမက်က တောင်မြောက်လေးပါးကို ကြည့်လိုက် သည်။ အဘိုးကြီးနှင့် သန်းခေါင်ပင်လယ်ကြီးသည် မရှိတော့။ ထိုနည်းအတူပင် လှေကလေးလည်း မရှိတော့။ နေလည်း ထွက်၍နေပြီ။ ထောင်ပေါင်းများစွာသော နေရောင်ခြည်တို့သည် ရေမျက်နှာပြင်ပေါ်တွင် တလျှပ်လျှပ် ထိုး၍နေသည်။ ကမ်းနားသို့ ကူး၍သွားသောအခါ၊ အတောင်ဖြူကြီးနှစ်ဖက်နှင့် နှင်းခဲကဲ့သို့ ဖြူဖွေးနေသော မြင်းကြီးတစ်ကောင်ကို မြင်ရသည်။ မြင်းကြီးက ကျောရင်းသောလက်များဖြင့် မြေကြီးကို ပေါက်၍နေပြီးလျှင်၊ အာမက်ကို မြင်သောအခါ ဟီသည်။

အာမက်သည် စဉ်းစားမှန်နှင့် လုပ်ဆောင်မှုကို တပြိုင်နက်တည်း ပြုလုပ်ပြီးလျှင်၊ မြင်းဖြူကြီး၏ ကျောပေါ်သို့ ခုန်တက်လိုက်သည်။ ပြီးလျှင် အာမက်က “ကိုင်း အနောက်ဘက်ကို သွားပေတော့၊ ဆေးစီရင် ထားသော ဥယျာဉ်၊ မကောင်းဆိုးဝါးများနေသော တောင်ကြား၊ ထာဝရမီးလျှံတောင်နှင့် ဆွဲဆောင်မှု ခုနစ်ပါး တောင်များကို ကျော်လွှားပြီး၊ တောင်ဟုန်ခတ်ပြီး ပြေးပေတော့ ...”ဟု မြင်းကြီးကို ပြောသည်။

မြင်းဖြူကြီးက အတောင်ဖြူကြီးနှစ်ဖက်ကို ဖြန့်၍ခတ်ပြီးလျှင်၊ ကောင်းကင်သို့ ပျံ၍တက်သွားသည်။ ဤမြင်းဖြူကြီးကို အာရဗီရှေးဟောင်းစာများက “စိတ်ကူးမှ မြင်းပျံ”ဟု ခေါ်ကြသည်။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် “အချစ်သည် စိတ်ကူးမှပင် ဖြစ်သောကြောင့်တည်း ...”ဟု အာရဗီ ကျမ်းများက အနက်ပေးသည်။ ပြီးလျှင် “ချစ်သူ၏ကိုယ်နှင့် ဝိညာဉ်သည် ကမ္ဘာပေါ်တွင် အလှဆုံးအရာ ဖြစ်သည်”ဟု ငါတို့ အမြဲတမ်း စိတ်ကူးကြသည်။ ဇိုဗိတ်နှင့် ပတ်သက်သော အာမကိ၏ စိတ်ကူးများသည် ဤစိတ်ကူးမှ အမျိုးအစားထဲက ဖြစ်သည်။ ထိုကဲ့သို့ စိတ်ကူးမှရှိသူများမှာ အာမကိတစ်ယောက်တည်းသာ မဟုတ်။ ဤကျမ်းပြုဆရာ ငါသည် ဆမာရကန်ပြည်တွင် အသက်ခုနစ်ဆယ်ရှိသော မိန်းမတစ်ယောက်ကို တွေ့ဖူးသည်။ ထိုမိန်းမသည် အစားကောင်းကောင်း စားရသော ဝက်မကြီးကဲ့သို့ ဆူဖြိုးနေပြီးလျှင်၊ အလိမ္မာလည်း မရှိ။ ထိုသို့ပင်ဖြစ်သော်လည်း ဆမာရကန်ပြည်သားတစ်ယောက်က ထိုမိန်းမကြီးမှာ ချောသည့် လှသည့်နေရာတွင် လဝန်းကြီးကပင် မနာလိုရလောက်အောင် ဖြစ်သည်ဟု ဆိုသည်။ ချစ်ခြင်းတွင် မျက်စိ လုံးလုံး မရှိ ...”ဟု ဆက်၍ဆိုသည်။

အကယ်၍ အချစ်တွင် မျက်စိ မရှိပါလျှင်၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကို အထင်ကြီးမှုသည် ပို၍ပင် မျက်စိ ကင်းမဲ့ လိမ့်မည်သာဖြစ်သည်။ သို့ဖြစ်ရာ သဲကန္တာရထဲတွင် တွေ့ဆုံရန် ချိန်းဆိုထားသော အာရမင်းသားသုံးပါးသည် ပို၍ပင် မျက်စိကင်းမဲ့ကြမည်သာ ဖြစ်သည်။

သူတို့ သုံးယောက်အနက် ပါယုမင်းသား၏ ကိုယ့်ကိုယ်ကို အထင်ကြီးမှုသည် ကလေးအဆန်ဆုံး ဖြစ်သည်။ ပါယုမင်းသားက သဲကန္တာရထဲတွင် လမ်းလျှောက်၍ နေခိုက်တွင် မောင်းဂွတ်မင်းသားက ပါယု မင်းသားအကြောင်းနှင့် ပတ်သက်၍ သူ့အမှတ်တစ်ယောက်အား “သည်မင်းသားသည် ဝက်ထီးနှင့် ဒေါင်းမ စပ်၍ကျသော သားနှင့်တူသည်။ သူ့ဗိုက်ကြီးမှာ ဝက်ထီးဘက်သို့ လိုက်၍တူပြီးလျှင်၊ သူ့ဝင်္ဂါဟန်မှာ ဒေါင်းမဘက်သို့ လိုက်၍တူသည်”ဟု ထင်မြင်ချက် ပေးသည်။

ထိုနေ့ မနက်တွင် ရှေးပါယု စစ်သည်ကြီးများမှ ဆင်းသက်လာသော ပါယုမင်းသား ဝတုတ်ပြုကြီးအား များစွာကုန်သော အစေအပါးများက၊ ခေါင်းဖြီးသူကဖြီး၊ ရေမွှေးပက်သူကပက်၊ အဝတ်လဲသူကလဲ၊ အမွှေးအမှင် ရိတ်သူကရိတ်၊ နိပ်သူကနိပ်၊ ဖိနပ်ထိုးသူကထိုး၊ ဗောင်းတော်ပေါင်းသူကပေါင်း၊ လက်သည်း ခြေသည်းကို လှီးသူကလှီး၊ ရွှေငွေရတနာ ဆင်သူက ဆင်ပေးကြသည်။

အချို့အစေအပါးများက သူ့မျက်နှာကို အမွှေးနံ့သာ ခြယ်ပေးရသည်။ အချို့က သူ့နှုတ်ခမ်းမွှေးကို ဖယောင်း ထည့်၍ ထောင်နေအောင် ကျစ်ပေးရသည်။ အချို့က သူ့မျက်ခုံးမွှေးအနုများကို ဇာဂနာနှင့် နှုတ်၍ မျက်ခုံးမွှေးကို ကွေး၍နေအောင် ပြုပြင်ပေးရသည်။ အချို့က သူ့ဆံပင်ကို မဲနယ်နှင့် ဆိုးပြီးလျှင်၊ နားသယ် တစ်ဖက်တစ်ချက်တွင် ပန်းချီဆွဲ ထားသော ရုပ်ပုံလှလှကလေးနှင့် တူအောင် ဗျာပါဆံ ချပေးရသည်။ အချို့က သူ့မျက်စိသုဇာယအိမ်များကို မျက်စဉ်းတစ်မျိုး ခတ်၍ ကျယ်လာအောင် လုပ်ပေးရသည်။ အချို့က သူ့နှုတ်ခမ်း များကို နီလာအောင် ကွမ်းသီးဆီဖြင့် ချယ်ပေးရသည်။ အချို့က သူ့သွားများ ပြောင်လက်၍လာစေရန် ကြေးမှန်ဖြင့် သွားခြေများကို တိုက်ပေးရသည်။ အချို့က သူ့ ခြေသည်းလက်သည်းများကို ချွန်အောင်လုပ် ပြီးလျှင် ရွှေမင်ချယ်ပေးရသည်။ အချို့က သူ့ခြေဖဝါးနှင့် လက်ဖဝါးများကို တူရကီဒန်းရွက်ဖြင့် နှင်းဆီရောင် ဆိုးပေးရသည်။ အချို့က ဗီဇေနှင့် တူသော သူ့ခေါင်းကို ပတ်ရန်၊ ဗောင်းတော်ကို ခုနစ်နာရီ ကြာအောင် ကျစ်၍ပေးရသည်။ အရောင်အမျိုးစုံပါသော သူ့ဗောင်းတော်သည် နောက်ဆုံးတွင် ချစ်သူနှစ်ဦး၏ အသည်း နှစ်ခု ထပ်နေဟန်ဖြစ်မှ သူက ကျေနပ်သည်။

ပါယုမင်းသားသည် စိန်ဖြူ၊ စိန်ဝါများ စီခြယ်ထားသော ခန့်ညားသည့် ဝတ်လုံကြီးကို ဝတ်သည်။ ထိုဝတ်လုံကြီးပေါ်ကမှ တဖန်၊ ပါယုစာ၊ အာရဗီစာများဖြင့် “သင့်ကို ငါ ချစ်သည် ဇိုဗိတ်”ဟု စာတန်း ထိုးထားသော ငွေချည်ပေါက် အပေါ်ရုံကို ထပ်၍ဝတ်သည်။ သူ့လက်စွပ်များ၊ ခြေချောင်းစွပ်များ၊ နားတောင်းများ၊ လည်ဆွဲများ၊ လက်ကောင်များ၊ ဦးဆောက်ပန်းများမှာ အဖိုးအလွန်ထိုက်တန်သော ရတနာ များဖြင့် မွန်းမံထားပြီးလျှင်၊ ဇွန်းခက်ရင်းနှင့် ရံဖန်ရံခါ သွားကြားထိုးတံများကို အသုံးပြုခြင်းမှတစ်ပါး၊ သူ့

တစ်သက်လုံး လက်နက်ကို အသုံးမပြုဖူးသဖြင့်၊ သူ၏ ကြီးမားသော ကိုယ်ကြီးတွင် ကြောက်မက်ဖွယ် ကောင်းသော လက်နက်များကို ချိတ်ဆွဲထားသည်။

သူ့ဆတ္တာသည်က “အို မင်းများမင်း၊ ငါသည့် ငါ့တစ်သက်တွင် လေးမြားလက်နက် တစ်ခါမျှ မကိုင် ဖူးပါ။ ချောလှသော မိန်းမများနှင့်လည်း မတွေ့ဖူးပါ။ သို့ရာတွင် မိန်းမများသည် လက်နက်ကို တကိုင်ကိုင် တရေ့တေ့ လုပ်နေသော ကြမ်းကြမ်းတမ်းတမ်း စစ်သည်များကို ချစ်မြတ်နိုးကြပါသည်”ဟု ပြောသည်။

ပြီးလျှင် ဆက်၍ “ဇိုဗိတ်မင်းသမီးကလေးကို ရာဘိုအတွက်ဆိုလျှင် အရှင်မင်းမြတ်သည် ကော်ဇောပျံကို အသုံးပြုရန်ပင် လိုမည်မဟုတ်ပါ။ အရှင်မင်းမြတ်၏ မျက်နှာတော်နှင့် ရုပ်ရည်ကို မြင်ကာမျှနှင့်ပင် ဇိုဗိတ်က ချစ်လောက်ပါသည်။ လောကတွင် အရှင်မင်းမြတ်၏ မျက်နှာတော်နှင့် ရုပ်ရည်ထက် အဖိုးထိုက်တန်သော ရတနာ ရှိနိုင်မည် မဟုတ်ပါ။ မယုံ တော်မူလျှင် ကြေးမုံပြင်တွင် ရှာ၍စမ်းပါလော့”ဟု ပြောသည်။

ပါယုမင်းသားက သူ့ကိုယ်သူ ကြေးမုံပြင်တွင် ကြည့်ပြီးနောက် ဆတ္တာသည် ပြောသောစကားကို အကြောင်းမဲ့ ယုံကြည်သွားသည်။

အိန္ဒိယမင်းသားက သူ့ကိုယ်သူ အထင်ကြီးမှုမှာလည်း ပါယုမင်းသားက အထင်ကြီးမှုအောက် မယုတ်။ သို့ရာတွင် သူ၏ အထင်ကြီးမှုမှာ ပို၍ အခြေခိုင်သည်။ သူသည် ခပ်သိမ်းသော နတ်များ၊ နတ်သမီးများနှင့် ညီအစ်ကို မောင်နှမ တော်သည်။ သူသည် အသိပညာနတ် ဂနေယု ဝင်စားသူဖြစ်သည်။ ထို့ပြင် ကြွယ်ဝမှုနတ် ယုရီဒတ်နှင့် အထင်မှားမှု နတ်သမီး မာယာတို့ ဝင်စားသူလည်းဖြစ်သည်။

လူပျိုဘဝတွင် သေရည်ကြူး၍ မိန်းမလိုက်စားပြီးလျှင် ပျော်ပျော်ပါးပါးနေတတ်သူ ဖြစ်သဖြင့် ဇိုဗိတ်နှင့် စုံဖက်ပြီးသည့်အခါတွင် စံပြလင်အဖြစ်၊ စံပြမင်းအဖြစ်နှင့် နေတော့မည်ဟု အိန္ဒိယမင်းသားက ဆုံးဖြတ် လိုက်သည်။

ပြီးလျှင် အိန္ဒိယမင်းသားက နောင်အဖို့တွင် ငါသည် အနေအထိုင်ကို ပြုပြင်၍နေတော့မည်။ ဝေဒ ကျမ်းများနှင့် အညီ မင်းပြုတော့မည်။ ငါသည် အရဏ်တက်တွင် အိပ်ရာမှ ထ၍ နေထွက်ခင် ကိုယ်လက် ဆေးကြောခြင်းအမှုကို ပြီးအောင်လုပ်မည်။ နတ်များကိုလည်း ပသမည်။ ဗြဟ္မာများကိုလည်း ပူဇော်မည်။ ငါ့မယား ဇိုဗိတ်သည် ငါ့ကို ဆန့်ကျင်ဘက် မပြုစေရ။ ငါသည် ဇိုဗိတ်က အကြံပေးသည်ကို နားထောင်မည်။ သို့ရာတွင် သူ့အကြံပေးချက်များကို ဆန့်ကျင်ဘက် ပြုလုပ်မည်။ ငါသည် သျှတ္တရကျမ်းများ၊ မနုဓမ္မသတ် များနှင့် အညီ တရားစီရင်မည်။ အာရုံလိုက်စားမှု၊ အမျက်ထွက်မှု၊ တွေဝေမှု၊ တပ်မက်မှု၊ သေကြူးမှု၊ ထောင်လွှားမှုများကို ရှောင်ကြဉ်မည်။ ငါသည် ကခြင်း၊ သီဆိုခြင်း၊ တီးမှုတ်ခြင်း၊ လောင်းကစားခြင်း၊ အမဲ လိုက်ခြင်းများကိုလည်း ရှောင်ကြဉ်မည်။ ငါသည့် နေ့အခါ၌ အိပ်ခြင်း၊ ယောက်ျားကောင်း၊ မိန်းမကောင်း များကို အနှောင့်အယှက်ပေးခြင်း၊ အကြောင်းမဲ့ ခရီးသွားခြင်းတို့မှလည်း ရှောင်ကြဉ်မည်။ တိုင်းပြည်၏ ဖခင်နှင့် ဟိန္ဒူစတန်ပြည်၏ အသက်အကြီးဆုံး ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးဖြစ်သည်ဟု သမိုင်းဆရာတို့က မှတ်တမ်းတင် လောက်အောင် မြင်မြတ်စွာ ကျင့်သုံးနေထိုင်မည်။ ပြီးလျှင် သူတို့ သမိုင်းများတွင် ဇိုဗိတ်၏ ချစ်စဖွယ် ကောင်းဟန်၊ လှပဟန်၊ သူနှင့် နန်းစံဖက်ဖြစ်ဟန်၊ သူက ဇိုဗိတ်ကို မြှောက်စားဟန်များနှင့် ပတ်သက်၍လည်း စာမျက်နှာ နှစ်မျက်နှာခန့် ထည့်၍ ရေးစေမည်။ “ဟိုး ဒူရဂါ၊ ဟိုး ဒေဝီ၊ ဟိုး ကာလီ”ဟု ဆိုကာ ဒူရဂါ နတ်သမီးကို တိုင်တည်သည်။

မင်းသားသုံးပါးအနက် မောင်းဂွတ်မင်းသား၏ အထင်ကြီးမှုမှာ အကြောင်းအလုံလောက်ဆုံး ဖြစ်သည်။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ဘဂ္ဂဒက်နေပြည်တော်မှ ပြန်လာသော တမန်တော်များက တောရေ ပန်းတိုင်သည် သူ့အား လွှဲအပ်ထားသော တာဝန်ကို ကျေပြန်အောင် ဆောင်ရွက်ပြီးပြီဖြစ်ကြောင်း သံတော်ဦး တင်ကြသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ တောရေပန်းတိုင်က တဖြည်းဖြည်းနှင့် သေစေတတ်သော အဆိပ်ကို ကျွေးထားသဖြင့် ဇိုဗိတ်မှာ သေခါနီးနေပြီ။

ကာလစ်ကြီးက သူ့သမီးတော်အား ဘဂ္ဂဒက်မြို့၊ ဒမတ်စကတ်မြို့၊ ကွန်စတန်တီနိုပယ်မြို့ရှိ ဆေးသမားများ၊ မှော်ဆရာများ၊ အောက်လမ်းဆရာများကို ခေါ်၍ ကုစားတော်မူသည်။ ကော်ဒိုဗာမြို့ မူးရ တက္ကသိုလ်တွင် စာပေပို့ချလျက် ရှိသော ရေဝတီပါမောက္ခကြီး မောယေ မိုင်မွန်နီကလည်း သူတတ်သမျှ ပညာအစွမ်းကုန်ဖြင့် လာ၍ ဇီဗိတ်ကို ကုသည်။ ဂျာမနီ ဧကရာဇ်ဘုရင်ထံမှလည်း ဇီဗိတ်ကို ကုရန် ဆရာကြီး တစ်ယောက် လွှတ်လိုက်သည်။ ရောမမြို့မှ ပုပ်ရဟန်းမင်းကြီး ထံမှလည်း အမှောင်ပယောဂ အကု ကောင်းသော ဆရာကြီးတစ်ယောက်ကို ပို့လိုက်သည်။ ပြင်သစ်ဘုရင်ကလည်း သမားတော်ကြီး တစ်ယောက် လွှတ်လိုက်သည်။

အဆိုပါ ဆရာကြီးများသည် သူတို့နှင့်အတူ အဖော်အမြောက်အမြား ခေါ်လာကြသည်။ ထို့ပြင် ဆေးမှန်အမျိုးမျိုး၊ ဆေးလုံးအဖုံဖုံ၊ ကိရိယာတန်ဆာ အစုံစုံကိုလည်း ဆောင်ယူလာကြသည်။ အားလုံးက ဇီဗိတ်ကို စစ်ဆေးကြည့်ရှုကြသည်။ သို့ရာတွင် ပညာရှိကြီးများ၏ ဓမ္မတာအတိုင်း သူတို့ ထင်မြင်ချက်မှာ တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် မတူကြ။ သူတို့က ကိုယ်နည်းနှင့်ကိုယ် အကြောင်းပြ၍ ငြင်းကြဲခဲ့ကြသည်။ နောက်ဆုံးတွင် သူတို့ချင်း တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် ဆဲဆိုရေရွတ်ကြသည်။ တစ်ယောက်က တစ်ယောက်ကို လူလိမ်၊ လူညာ၊ တတ်ယောင်ကား၊ လူရှုပ်၊ လူပွေ၊ လူတေ၊ လူယုတ်ဟု ခေါ်ကြသော အသံများမှာ ဆူညံသွားသည်။

ဂျာမနီဆရာက ပြင်သစ်ဆရာအား နှာခေါင်းကို ဆွဲ၍လိမ်သည်။ ပြင်သစ်ဆရာက ဓားကိုဆွဲ၍ ဂျာမနီဆရာ၏ ဝမ်းပိုက်မှ သွေးထွက်စေသည်။ အခြားဆရာများသည်လည်း တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် သတ်ကြပတ်ကြသည်။ ဆေးသမားအချင်းချင်း ထိုသို့ ပြုမူနေကြခြင်းသည် ဇီဗိတ်၏ ရောဂါ ပျောက်ရာ ပျောက်ကြောင်း မဟုတ်။ စင်စစ်ဆိုသော် ဇီဗိတ်၏ ရောဂါမှာ မသက်သာသဖြင့်၊ ကျွန်မိန်းမများက အသက် ထွက်ခါနီးတွင် ပြုဖွယ်ရှိသော အမှုကိစ္စများကိုပင် ပြုလုပ်လျက် နေကြပြီ။ မွတ်ဆလင်ဆရာကြီးများကလည်း ကိုရန်ကို ရွတ်၍နေကြပြီ။ အမွှေးတိုင်ထွန်းရာမှ ထွက်သော မီးခိုးများသည်ပင် တစ်နန်းတော်လုံး ဖုံးအုပ်လျက် ရှိပြီ။

ကာလစ်၏ နန်းတော်တွင်း၌ ထိုကဲ့သို့ ဖြစ်၍နေလိမ့်မည်ကို မောင်းဂွတ်မင်းသားက တင်ကြို၍ သိသည်။

“အို မင်းများမင်း၊ သင့်စိတ်ထဲကတော့ သင့်ကော်ဇောပျံဟာ အဖိုးအထိုက်တန်ဆုံး ရတနာဖြစ်သည်လို့ ထင်မှာဘဲနော်”ဟု မောင်းဂွတ်မင်းသားက ဝမ်းထဲက ကြိတ်ရယ်ပြီး ပါယုမင်းသားကို မေးသည်။

“ငါ့စိတ်ထဲက ထင်ရုံသာ မဟုတ်ဘူး၊ အသေအချာကို ငါက ပြောနိုင်သဟာပါ”ဟု ပါယုမင်းသားက မောင်းဂွတ် မင်းသားကို ပြန်ပြောသည်။ ပြီးလျှင် သူ့လက်ပါးစေများအား ကော်ဇောပျံကို အဖြန့်ခိုင်းသည်။ ပြီးလျှင်ဆက်၍ ... “ကောင်းကင်မှာ ကိုယ်ထင်သလို ပျံသန်းသွားနိုင်သဟာ ဘယ်လောက် ပျော်စရာကောင်းလဲ၊ ကောင်းကင်ကနေပြီး ခရီးသွားရင်းနှင့် သာယာသည့် ရှုခင်းအမျိုးမျိုးကိုလည်း ကြည့်နိုင်သည်။ လယ်ကွင်းတွေ၊ စေတီတွေ၊ ပြာမှိုင်းသည့် တောင်တန်းတွေ၊ ကြိုးပြားရည်ကြီးတွေကို ဖြန့်ထားသည်နှင့်တူသော မြစ်တွေကို ကောင်းကင်ကနေပြီး အကုန်မြင်ရလိမ့်မည်။ ပြီးတော့ ကိုယ်ချစ်သည့်သူနှင့် နှစ်ယောက်သား ပူးထိုင်ပြီး၊ ကောင်းကင်ခရီး သွားရသည်ဆိုသည့် စည်းစိမ်ဟာ တခြားဘာစည်းစိမ်နှင့်မှ တူမှာမဟုတ်ပါဘူး”ဟုပြောသည်။ ထို့နောက် အိန္ဒိယမင်းသားဘက်သို့ လှည့်၍ “ငါ ...ပြောသဟာ မဟုတ်ဘူးလား ...”ဟု မေးသည်။

“တစ်နည်းတော့လဲ ဟုတ်ပါသည်”ဟု အိန္ဒိယမင်းသားက ဝန်ခံသည်။ အိန္ဒိယမင်းသားက သူသာလျှင် ဇီဗိတ်ကို စုံဖက်ရလိမ့်မည်ဟု တစ်ထစ်ချ ယုံကြည်သဖြင့်၊ ပါယုမင်းသား၏ အလိုကို သဘောကြီးစွာနှင့် လိုက်လျော၍ ပြောနိုင်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ပြီးလျှင် အိန္ဒိယမင်းသားက ဆက်၍ “မှန်ပါသည်။ ခရီးသွားမှုဟာ အံ့ဩဘွယ်ကောင်းသော အရာဖြစ်ပါသည်။ ငါ၏ နတ်မျိုးနတ်နွယ် ဘေးတော်ဘိုးတော်တို့ကလဲ သည်အတိုင်း သဘောရကြပါသည်။ ဣန္ဒရာ သိကြားမင်းသည် ခရီးသည်တို့၏ မိတ်ဆွေဖြစ်သည်။ ခရီးသည်တို့၏

ခြေထောက်သည် ပန်းပွင့်များ၏ အကိုင်းအခက်များနှင့်တူသည်။ ခရီးသွားသူများသည် သစ်ပင်များကဲ့သို့ ကြီးပွား၍ ကိုယ့်အသီးကို ကိုယ်ဆောင်သည်။ သူတို့၏ မကောင်းမှုများသည် လမ်းတွင် ပျောက်ကွယ် ကုန်သည်။ ခရီးမသွားသူတို့၏ ပစ္စည်းဥစ္စာသည် တိုးပွားခြင်းမရှိ။ ခရီးသွားမှသာ တိုးပွားခြင်းရှိသည်။ လူက အိပ်လျှင် ပစ္စည်းလည်း အိပ်သည်။ လူရွေ့မှ ပစ္စည်းတိုးသည်။ အိပ်နေသူတို့သည် သံနှင့် ထိုက်တန်သည်။ နိုးနေသူတို့သည် ကြေးနှင့် ထိုက်တန်သည်။ ထနေသူသည် ဘော်နှင့် ထိုက်တန်သည်။ ခရီးသွားနေသူသည် ရွှေနှင့် ထိုက်တန်သည်။ မရပ်မနားဘဲ ခရီးသွားနေ၍ ချမ်းသာနေသော နေကို ကြည့်ပါ။ ဣန္ဒရာသည် ခရီးသည်၏ မိတ်ဆွေ ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ခရီးသွားပါ ဟုလည်း စာဆိုရှိသည် ...”ဟု ပြောသည်။

ပြီးလျှင် အိန္ဒိယမင်းသားက “ဟုတ်ပါသည်။ ခရီးသွားရခြင်းဟာ အင်မတန် ပျော်ရွှင်စရာကောင်း ပါသည်။ သင်၏ ကော်ဇောပျံသည် နှစ်လိုဖွယ်ကောင်းပါသည်”ဟု ဆက်၍ပြောပြီးလျှင် “သင့်အဖို့ မသေချာ သဟာ တစ်ခုကတော့၊ သင်နှင့် ခရီးသွားဖော်၊ သင့်ကြင်ယာလောင်းကို ရနိုင်မည်၊ မရနိုင်မည်ပင် ဖြစ်ပါသည်” ဟု ပြုံး၍ နိဂုံးချုပ်လိုက်သည်။

“မသေချာဘူး ဆိုသဟာကတော့ အမှန်ဘဲ ...”ဟု ပါယုမင်းသားက ထောက်ခံသည်။
“သင်ပြောသဟာ မှန်ပါသည်။ သူ့အတွက် ဇိုဗိတ်ကို ရဘို့ကတော့ မသေချာပါဘူး ...”ဟု အိန္ဒိယ မင်းသားက ပြောသည်။ ပြီးလျှင် ဆက်၍ “သင့်အတွက် ငါ ဝမ်းနည်းပါသည်။ ဇိုဗိတ်သည် သင့်နောက်သို့ လိုက်ပါလိမ့်မည် မဟုတ်ပါ”ဟု ပြောသည်။

“ဘဟာကြောင့် ငါ့နောက်ကို မလိုက်ရမှာတဲ့လဲ၊ ပြောစမ်းပါဦး ...”ဟု ပါယုမင်းသားက စောဒက တက်သည်။

“ဘဟာကြောင့်ရမှာလဲ၊ ငါ့နောက် လိုက်မှာမို့ပေါ့ ...”ဟု အိန္ဒိယမင်းသားက ပြောသည်။

“ဪ ... သဟာကြောင့်ကို”ဟု ပါယုမင်းသားက မပြုံးချင်ပြုံးချင်နှင့် ပြုံး၍ပြောသည်။

“အဲသဟာကြောင့်ပါ”ဟု အိန္ဒိယမင်းသားက ပြောပြီးလျှင် စလင်းမျက်စိကို ကိုင်၍ပြသည်။ ပြီးလျှင် “ဟောသည် ငါ့လက်ထဲက စလင်းလုံးထက် ရှားပါးသည့် ရတနာ၊ ကမ္ဘာပေါ်မှာ မရှိပါဘူး၊ ဟောသည် စလင်းမျက်စိထဲကို ကြည့်လိုက်ရင် ကမ္ဘာပေါ်မှာ ဘယ်အချိန် ဘယ်အခါ၊ ဘယ်နေရာမှာမဆို၊ ဘယ်သူတွေ ဘာဖြစ်နေသည် ဆိုသဟာကို အကုန်လုံး မြင်နိုင်ပါသည်။ သည်စလင်းဟာ ငါနှင့် ဆွေမျိုးတော်သည့် လက်ခြောက်ဖက်ရှိသော ဒူရဂါနတ်သမီးက ပေးသည့်လက်ဆောင်ပါ။ သည်စလင်းမျက်စေ့ဟာ နတ်မီးရှူးဆိုလဲ ဟုတ်ပါသည်။ ပျော်ရွှင်မှုရတနာဆိုလဲ ဟုတ်ပါသည်။ လင်မယားတိုင်းအဖို့ မရှိလျှင်မဖြစ်သည့် ပစ္စည်းဆိုလည်း ဟုတ်ပါသည်။ ဤစလင်းမျက်စေ့သည် အကြင်လင်မယားနှစ်ယောက်အဖို့ ပျင်းရိ ငြီးငွေ့မှုကိုသာ ပျောက်စေ လိမ့်မည် မဟုတ်ပါ။ လင်ယောက်ျားအဖို့ မိမိမယားနှင့် ခွဲခွာနေရသည့်အခါတွင် မိမိမယား ဘာလုပ်နေသည် ကိုလည်း သိနိုင်စေပါလိမ့်မည်။ ထိုနည်းတူပင် မယားကိုလည်း လင်ဘာလုပ်နေသည်ကို သိနိုင်စေပါလိမ့်မည်” ဟု ပြောသည်။ ပြီးလျှင် မောင်းဂွတ်မင်းသားဘက်သို့ လှည့်၍ “ငါပြောသဟာ မမှန်ဘူးလား၊ အို နဂါးကြီး”ဟု မေးသည်။

မောင်းဂွတ်မင်းသားက “သင် ပြောသဟာ မမှန်ဘူး”ဟု ရယ်၍ပြောသည်။ ပြီးလျှင် ဆက်၍ “တရုတ် ပညာရှိကြီးတစ်ပါးက မိန့်ဖူးသည်။ ပျားရည်အကြောင်းကို ပြောရုံနှင့် ပါးစပ်ထဲမှာ ချိုမလာဘူးလို့၊ ငါ့အထင် ပြောရလျှင်တော့၊ သင်တို့ နှစ်ယောက်စလုံးဟာ မှားသည်။ တကယ်လို့ ဇိုဗိတ်ဟာ စကားတည်မည် ဆိုလျှင်၊ ဟောသည် ဆေးသစ်သီးကလေး ကျေးဇူးကြောင့် ဇိုဗိတ်ကို ငါသိမ်းပိုက်ရလိမ့်မည်မှာ သေချာသည်”ဟု ပြောသည်။

“အားကြီး သေချာလိမ့်မည်”ဟု ပါယုမင်းသားက နှုတ်ခမ်းမဲ့၍ ပြောသည်။

ထို့နောက် မောင်းဂွတ်မင်းသားက “ဇိုဗိတ်က မိန်းမညာဏ်ဖြင့် ငါတို့အား မရနိုင်သည့်အရာကို အရာများ ခိုင်းလိုက်သဟာလား မသိဘူးလို့၊ လွန်ခဲ့သည့် ခုနစ်လအတွင်းမှာ ငါ့စိတ်ထဲက သံသယဖြစ်ခဲ့သည်။

မိန်းမဆိုသဟာမျိုးက ကောက်ကျစ်စဉ်းလဲသည် မဟုတ်လား၊ ပြီးတော့ တကယ်လို့ သူ့အရှာခိုင်းသည့်ပစ္စည်းကို ရလာလျှင်လည်း နီဗိတ်က စကားတည်ချင်မှ တည်မှာ”ဟု ပြောသည်။

သူ့စိတ်ထဲသို့ ပျိုးခင်းထဲတွင် စပါးပင်များ ပေါက်သကဲ့သို့ မသင်္ကာသောစိတ်များ ပေါ်ပေါက်လာ သဖြင့်၊ ပါယုမင်းသားကို ကြည့်ပြီးလျှင် အိန္ဒိယမင်းသားက “ဟုတ်သည်၊ နီဗိတ်ဟာ စကားတည်ချင်မှ တည်မှာ”ဟု ပြောသည်။

“ငါလဲ အဲသည်လိုဘဲ သံသယဖြစ်သည်”ဟု ပါယုမင်းသားက ပြောသည်။

“သည်လိုဆိုလျှင် အမှန်ကို သိရအောင် လုပ်ကြလျှင် မကောင်းဘူးလား”ဟု မောင်းဂွတ်မင်းသားက အကြံပေးသည်။

“ဘယ်လိုလုပ်မလဲ ”

“စလင်းမျက်စိထဲကို ကြည့်လိုက်ပေါ့”ဟု မောင်းဂွတ်မင်းသားက ပြောသည်။

“သည်အကြံ ကောင်းသည်”ဟု အိန္ဒိယမင်းသားက ပြောသည်။

“ဟုတ်သည်၊ သည်အကြံကောင်းသည်”ဟု ပါယုမင်းသားက သဘောတူသည်။

* * *

Commercial use of this book will be at your OWN RISK

အခန်း (၉)

မင်းသားသုံးပါးသည် စလင်းမျက်စိကို တိုးဝေ့၍ ကြည့်ကြသည်။ အိန္ဒိယမင်းသားက ဒူရဂါ နတ်သမီးအား ကူညီမှိုင်းမ၍ သူတို့ ကြည့်ချင်သောအရာကို မြင်အောင်ပြပါရန် တောင်းပန်သည်။ သူ၏ တောင်းပန်ချက်များမှာ အလွန် ရှည်လျားသည်။ အကယ် စင်စစ်အားဖြင့် ရှည်ရှည်လျားလျား တောင်းပန်ရန် လိုသည်မဟုတ်။ စလင်းကျောက်ကို ကြည့်ပြီးလျှင် “ငါ့အား ဇိုဗိတ်ကို ပြပါ” ဟု ဆိုရုံနှင့် ပြီးနိုင်သည်။ သို့ရာတွင် သူသည် နတ်မျိုးနတ်နွယ်ဖြစ်ကြောင်းကို ပါယုမင်းသားနှင့် မောင်းဂွတ်မင်းသားတို့အား ပြ၍ သူ့ကိုယ်သူ ဂုဏ်တင်ရန် အခွင့်ကောင်းကိုရသဖြင့်၊ တမင်သက်သက် ရှည်လျားဖို့ရန် မလိုဘဲနှင့် အလွန် ရှည်လျားစွာ ဒူရဂါနတ်သမီးကို တောင်းပန်ခြင်းဖြစ်သည်။

ဤနည်းဖြင့် အိန္ဒိယမင်းသားက “ငါသည် သင့်ကို တောင်းပန်ပါသည်။ အို ... အထက်လောကနှင့် အောက်လောကကို ပိုင်ဆိုင်တော်မူသော ဒူရဂါအရှင်မ၊ သမယုနကာလီအရှင်မ၊ ရှုပါလော့၊ ငါသည် သင့်အသွေး၏ အသွေး၊ သင့်အရိုး၏ အရိုးဖြစ်ပါသည်။ ဟာရီဗိုး ဟာရီဗိုး ဟာရီဗိုး၊ သင့်သည် တစ်လောက လုံး၏ ခပ်သိမ်းသောယောက်ျားများ၊ ခပ်သိမ်းသောမိန်းမများ၊ ခပ်သိမ်းသောနွားများ၊ ခပ်သိမ်းသော ဗြဟ္မဏ များ၏ မိခင်ဖြစ်ပါသည်။ ထို့ပြင် ပူဆွေးခြင်း၊ ရယ်မောခြင်း၊ အလင်းအမှောင်နှင့် ရာသီစက်တို့၏ မိခင်လည်း ဖြစ်ပါသည်။ ဟာရီဗိုး ဟာရီဗိုး ဟာရီဗိုး၊ ငါ့အားလည်းကောင်း၊ ငါ့ဘေးတွင် ရှိကြသော လူသားများသာ ဖြစ်ကြရာသော မင်းသားနှစ်ယောက်ကို လည်းကောင်း၊ ယခုအခါတွင် ဇိုဗိတ် ဘာလုပ်၍နေသည်ကို အထင် အရှား ပြတော်မူပါလော့၊ ဟိုး ဒူရဂါ၊ ဟိုး ဒေဝီ” ဟု မျက်နှာထားတည်တည်ကြီးနှင့် ပြောသည်။

စလင်းမျက်စိသည် ချက်ချင်းပင် တိမ်ဖုံးသကဲ့သို့ ဖြစ်လာသည်။ မင်းသားသုံးပါးက အသက်ကို မှန်မှန်ရှုရ ကောင်းမှန်းမသိဘဲ တစ်ခဏတာမျှ စောင့်ကြည့်နေကြသည်။ ထိုအချိန်တွင် ဒူရဂါကိုယ်တိုင်၏ ဝိညာဉ်လော မသိ၊ တစ်စုံတစ်ခုသည် အမည်မရှိသောအရပ်မှ ထွက်ပေါ်လာပြီးလျှင် ကြီးမားသောလက်ကြီးနှင့် စလင်းမျက်စေ့ကို သုတ်လိုက်သည်။ ထိုအခါ ကြည်လင်ခြင်းမရှိသော စလင်းကျောက်၏ အတွင်းဘက်၌ အရောင်အမျိုးမျိုးနှင့် အရစ်အရစ်၊ အကန့်အကန့်၊ အကောက်ကောက်ရှိသော မျဉ်းကြောင်းများ ဖြစ်ပေါ် လာသည်။ ထို့နောက် ထိုအမျိုးမျိုးရှိသော မျဉ်းကြောင်းတို့သည် ပျောက်ကွယ်သွားပြီးလျှင် ပန်းချီကား သေးသေးကလေးသဖွယ် ဇိုဗိတ်၏ ပင်တိုင်ဆောင် ပေါ်လာသည်။

မင်းသားသုံးပါးသည် ဇိုဗိတ်၏ အဆောင်တွင်းရှိ အကြီးအသေး အရာဝတ္ထုအကုန်လုံးကို ထင်ထင် ရှားရှား မြင်ကြရသည်။ ကျောက်စီရွှေချန်ရံများကို မြင်ရသည်။ ရောင်စုံကျောက်ပြားများ ခင်းထားသည် ကိုလည်း မြင်ကြရသည်။ အာရဗီပန်းပုသည်များ၏ လက်ရာဖြစ်သော အသုံးအဆောင်ပစ္စည်းများကိုလည်း မြင်ကြရသည်။ ကြာဝါပွင့်များ၊ ပတ္တမြားရောင် နှင်းဆီပွင့်များ၊ ခရမ်းရောင်၊ အဖြူပြောက်ထိုး အနီရောင် နှင်းပန်းများ ထိုးထားသော ပန်းအိုးကြီးများကိုလည်း မြင်ကြရသည်။ အချို့နှင်းပန်းများမှာ ညိုလွန်းလှသဖြင့် အမည်းရောင်နှင့် ခွဲခြား၍ မရသည်ကိုလည်း မြင်ကြရသည်။ သူ့နေရာနှင့်သူ အသုံးအဆောင်ပစ္စည်းများ တင်ထားသော ဧရာမ မှန်တင်ခုံကြီးကိုလည်း မြင်ကြရသည်။ ထိုမှန်တင်ခုံကြီးပေါ်၌ ခေါင်းလိမ်းဆီဗူးများ၊ နှင်းရည်ဗူးများ၊ စန္ဒကူးမှန်ကြုတ်များ၊ ကတိုးခွက်များ တင်ထားသည်ကိုလည်း မြင်ကြရသည်။ ဇိုဗိတ်၏ စက်ရာ ဘေးတွင် ယောက်ျား မိန်းမများ စုရုံးနေသည်ကိုလည်း မြင်ကြရသည်။ ထိုလူစုထဲတွင် ကာလစ်ကြီး ပါနေသည်ကိုလည်း မြင်ကြရသည်။

ကာလစ်ကြီးမှာ ဦးခေါင်းငိုက်စိုက်ချ၍ တရှုပ်ရှုပ်နှင့် ငိုနေပုံရသည်။
“ဘာဖြစ်နေပါလိမ့်” ဟု မောင်းဂွတ်မင်းသားက သရုပ်ပါပါနှင့် ဟန်လုပ်၍မေးသည်။

သူမေးသည်ကို အဖြေပေးဘိသည့်ပမာ၊ စလင်းမျက်စိထဲရှိ ကာလစ်ကြီးက သူ့မျက်နှာကို လှည့်လိုက်သည်။

ထိုအခါ သူ့မျက်စိများမှ မျက်ရည်များ တွေ့တွေ့တွေ့နှင့် စီးကျနေသည်ကို မင်းသားသုံးပါးက မြင်ကြရသည်။ ပြီးလျှင် စက်ရာဘေးမှ ပရိသတ်များ ဖယ်သွားကြသောအခါ၊ စက်ရာပေါ်တွင် မင်းသမီးကလေး ပက်လက်လျောင်းနေသည်ကို မြင်ကြရသည်။ မင်းသမီးကလေးမှာ သေခါနီးနေပြီမှာ ထင်ရှားသည်။

ထိုအခါ ပါယုမင်းသား၏ ဦးနှောက်ထဲ၌ သူ့တစ်သက်တွင် ဤတစ်ခါမျှသာ မပေါ်ဖူးသော အကြံ တစ်ခု ပေါ်လာသည်။

“မြန်မြန်လုပ်ကြ” ဟု ပါယုမင်းသားက ပြောသည်။ ပြီးလျှင် ကော်ဇောပျံပေါ်သို့ တက်၍ “လာ ငါနှင့် လိုက်ခဲ့ကြ၊ ငါတို့ ကော်ဇောပျံစီးပြီး ဘဂ္ဂဒက်ကို သွားကြမည်။ တစ်နာရီအတွင်းမှာ ငါတို့ ရောက်နိုင်သည်” ဟု ပြောသည်။

“အို ...မသာပို့ဘို့လား ...” ဟု အိန္ဒိယမင်းသားက မေးသည်။

“ဘယ်က မသာပို့ဘို့ ရမှာလဲ၊ ငါတို့ မောင်းဂွတ်မင်းသားကြီးဆီမှာ သေခြင်း၊ရှင်ခြင်းကို ဖြစ်စေ နိုင်သည့် ဆေးသစ်သီး အရှိသားဘဲ၊ မောင်းဂွတ်မင်းသားကြီးက ငါ့အတွက် ဇီဗိတ်ရဲ့ အသက်ကို ကယ်ပေး နိုင်လိမ့်မည် ထင်ပါရဲ့” ဟု ပါယုမင်းသားက ပြောသည်။

“သင့်အတွက် ကယ်ပေးမှာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ငါ့အတွက် ကယ်ပေးမှာပါ” ဟု အိန္ဒိယမင်းသားက ပြောသည်။

“သူများအတွက် ဘယ်ကယ်နိုင်မလဲ၊ ငါ့အတွက်ဘဲ ငါကယ်ရမှာပေါ့ ...” ဟု မောင်းဂွတ်မင်းသားက အပြင်ကို ထုတ်မပြောဘဲ၊ သူ့ဝမ်းထဲမှ ကြိတ်၍ကြိတ်လိုက်သည်။

“ဟာရီဗိုး ... ဟာရီဗိုး ...” ဟု အိန္ဒိယမင်းသားက အော်သည်။

“ပျံလိုက်စမ်း၊ ပျံလိုက်စမ်း ကော်ဇောပျံ ...” ဟု ပါယုမင်းသားက ပြောသည်။

“အနောက်ဘက်သို့၊ အနောက်ဘက်သို့ ...” ဟု မောင်းဂွတ်မင်းသားက အော်သည်။

ကော်ဇောပျံသည် ကောင်းကင်သို့ လျင်မြန်စွာ တက်၍ ဘဂ္ဂဒက်ဘက်သို့ ရှေ့ရှုပျံသွားသည်။ သဲကန္တာရနှင့် ဘဂ္ဂဒက်နေပြည်တော်စပ်ကြားရှိ ရွာကြီးရွာငယ်အသွယ်သွယ်မှ လူများသည် ထူးဆန်းသော ကော်ဇောပျံကို မော့ကြည့်ပြီး ရုတ်ရုတ်သောသော ဖြစ်၍နေကြသည်။

ရာပေါင်းများစွာသော သူတို့သည် ကြောက်လန့်ပြီး မူးလဲကုန်ကြသည်။ ရာပေါင်းများစွာသော သူတို့က မြေကြီးပေါ်တွင် ဒူးတုပ်၍ ဝပ်ပြီးလျှင် အလာဟုအရှင်နှင့် တမန်တော်မဟာမက်ကို ရိုခိုးကြသည်။

“အလာဟုအရှင်သည် အချီးမွမ်းခံထိုက်တော်မူသည်၊ ဒုန္နယာများ၏ အရှင်လည်း ဖြစ်တော်မူသည်၊ သနားခြင်း၊ ကြင်နာခြင်း၊ သိမြင်ခြင်းတို့၏ တည်ရာလည်း ဖြစ်တော်မူသည်၊ အရှင်ကိုသာ ငါတို့ ရိုခိုး၍ အရှင်ကိုသာ မတော်မူရန် ဆုတောင်းပါသည်၊ ငါတို့အား အရှင် နှစ်သက်တော်မူသောသူတို့ သွားသည့် ဖြောင့်သောလမ်းကို ပြတော်မူပါလော့၊ အရှင် မျက်တော်မူသောသူများ သွားသောလမ်းကို ပြတော်မူပါနှင့် ...” ဟူသော ဆုတောင်းသံများသည် နေရာတကာမှ သောသောညံ့မျှ ထွက်ပေါ်လာသည်။

“ဘုရားသခင် တရားစီရင်တော်မူမည့်နေ့ ရောက်ပြီ” ဟု လူသူတော်တစ်ယောက်က အော်သည်။ ပြီးလျှင် ထိုလူသူတော်က “ရှုကြလော့၊ ဂဗြီးအယ် တမန်တော်နတ်က ဝိညာဉ်များကို အလာဟုအရှင်၏ ပလ္လင်တော်ရှေ့မှောက်တွင် လာရောက်စုရုံးကြရန် ခေါ်နေသည်” ဆက်၍ပြောသည်။

“အလာဟုအရှင်သည် တန်ခိုးကြီးသည် ”

“အလာဟုအရှင် ကယ်တော်မူပါ ...”

“အလာဟုအရှင်သည်သာ ကိုးကွယ်ရာဖြစ်သည် ”

အော်ကြ ဟစ်ကြ၊ ဘရားတကြသော အသံများသည် ကျယ်သည်ထက် ကျယ်၍လာပြီးလျှင် ထိတ်လန့် ကြောက်ရွံ့မှုများလည်း တိုးသည်ထက် တိုးလာသည်။

ကုလားအုတ်များသည် ချည်တိုင်မှ ကြိုးများကို ဖြတ်၍ ကစဉ့်ကရဲ ပြေးကြသည်။ မြင်းများကလည်း ထိုနည်း အတိုင်းပင် ဖြစ်သည်။ ခွေးများက ရူး၍ လူမြင်ကရာကို လျှောက်၍ကိုက်ကြသည်။ ကြောင်များက အမွေးများ ထောင်ထ လာပြီး ကုတ်ခြစ်ကာ တခွီးခွီးနှင့် အော်ကြသည်။

အဘိုးကြီးအို ခုနစ်ယောက်နှင့် အမယ်ကြီးအို ခုနစ်ယောက် လန့်ပြီးသေကြသည်။

ကလေးငယ် တစ်ကျိပ်ကိုးယောက်မှာ အကြောက်လွန်ပြီး ဝမ်းရောဂါဖြစ်ကြသည်။

သေရည်ချိုးကပ်နေသော ယစ်ထုပ်ကြီးတစ်ယောက်က နောက်ကို သူသည် သေရည်ကို လျှာဖျား နှင့်တောင် မထိတော့ပါဘူးဟု သစ္စာပြုသည်။ အာမေနိယ ငွေတိုးစားကြီးတစ်ယောက်ကလည်း နောင်ကို မည်သည့်မြဲစားထံမှ တစ်လလျှင် ကိုးဆယ်ကိုးရာခိုင်နှုန်း နှစ်ထပ်တိုး မယူတော့ပါဟု သစ္စာဆိုသည်။ သတင်း ဆိုးသော ဂရိတ်ဘဏ်တိုက်ရှင်တစ်ယောက်ကလည်း နောင်ကို ဘယ်တော့မျှ မုဆိုးမများနှင့် မိဘမဲ့ကလေး များကို နှိပ်စက်ညှဉ်းပမ်းပြီး သူ့ကိုယ်သူ ဂုဏ်သိက္ခာကျအောင် မလုပ်တော့ပါဟု သန္နိဋ္ဌာန်ချသည်။ သတင်း ဆိုးသော ရေဝတီပွဲစားတစ်ယောက်ကလည်း နောင်ကို သူ ဘယ်တော့မျှ ငွေစအတုများဖြင့် မရှိဆင်းရဲသော မွတ်ဆလင်ကျေးရွာသားများကို မလိမ်တော့ပါဘူးဟု သစ္စာဆိုသည်။ ဥပဒေပေါင်း ထောင်သောင်း၊ ကြိမ်လုံးပေါင်း ထောင်သောင်းနှင့် နှိပ်ကွပ်ပြုပြင်၍မရသော အာရဗီလောကရီ နိုင်ငံခြားသားများသည် ကော်ဇောပျံကို အကြောင်းပြု၍ သူတို့၏ အကျင့်စာရိတ္တကို ပြုပြင်၍လာကြသည်ဟု ပြောကြသည်။

အောက်မြေပြင်ပေါ်ရှိ လူများက ကော်ဇောပျံကို ကြောက်ရွံ့ကြသည့်နည်းတူ၊ ကော်ဇောပျံပေါ်တွင် စီးနင်းလိုက်ပါသွားကြသူများကလည်း ကြောက်ရွံ့ကြသည်သာ ဖြစ်သည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ပါယု မင်းသားသည် နံနက်ပိုင်းတွင် အစားလွန်သွားပြီးလျှင် လေထိုး၍ လူးလိုမ့်အော်ဟစ်နေရသောကြောင့်ဖြစ်သည်။ ပါယုမင်းသား စားသည့်အစားမှာ အထဲက အစာသွတ်ထားသော ငန်းဘဲတစ်ကောင်၊ အချိုမှန်တစ်လုံး၊ ပုဇွန်ထုပ်ဟင်းက တစ်ပန်းကန်ဖြစ်သည်။ ကောင်းကင်ခရီးတွင် ကော်ဇောပျံက ဘေးတစ်ဖက်တစ်ချက်သို့ လှုပ်ခြင်း၊ ဆောင့်ခြင်းတို့သည် ပါယုမင်းသား၏ စိတ်နှလုံးငြိမ်းချမ်းမှုကိုသာ ကမောက်ကမ ဖြစ်စေသည် မဟုတ်ဘဲ သူ့ဝမ်းဗိုက်၏ ငြိမ်းချမ်းမှုကိုလည်း ကမောက်ကမ ဖြစ်စေသည်။ အကယ်၍ အိန္ဒိယမင်းသား ကသာ ဖေးမ၍ မထားပါလျှင်၊ ပါယုမင်းသားမှ ကော်ဇောပျံပေါ်မှ လိမ့်ကျပြီး သေမည်သာ ဖြစ်သည်။

နောက်တစ်နာရီခန့်အကြာတွင် ဘဂ္ဂဒဒ်နေပြည်တော်ရှိ ပြဿဒ်ဆောင်များ၊ အိမ်ခေါင်မိုးများကို စ၍ မြင်ရပြီ။ ကော်ဇောပျံက နိမ့်စွာ ပျံသန်းပြီး၊ နန်းတော်အတွင်းရှိ ဇိုဗိတ်၏အဆောင်တော်သို့ ချောမောစွာ ဆင်းသွားသောအခါ ကျမှပင် ပါယုမင်းသားမှာ စိတ်အေး၍သွားသည်။

ဇိုဗိတ်၏ အဆောင်တွင်း၌လည်း ထိတ်လန့်မှု၊ အံ့အားသင့်မှုများ ဖြစ်ပေါ်လျက်ရှိသည်။

“ဘာကြီးလဲ ...”

“ဘယ်က လာသလဲ ...”

“ဘယ်ကို သွားမှာလဲ ...”

“ဘာကြောင့်လဲ ...”

“ဘယ်လိုလဲ ...”

ဤသို့လျှင် အမျိုးမျိုးအဖုံဖုံ မေးကြ မြန်းကြသည်။

“အခု ငါတို့ သည်ကို ရောက်လာပြီလေ”ဟု ပါယုမင်းသားက ပြောသည်။ ဇိုဗိတ်၏ အဆောင်တော် အတွင်းသို့ ကော်ဇောပျံ ချောမောစွာ ဆိုက်ရောက်သွားသောအခါ၊ ပါယုမင်းသားမှာ ကော်ဇောပျံ တောက်သော ဝေဒနာမှ သက်သာသွားသည်။

ထိုနောက် ပါယုမင်းသားက မျက်နှာထားတည်တည်ဖြင့် “အခု ငါတို့ ဇိုမိတ်ရဲ့ အသက်ကို ကယ်တို့ ရောက်လာကြသဟာလေ”ဟု ပြောသည်။

ပါယုမင်းသားက ထိုသို့ပြောသော်လည်း မွတ်ဆလင်ဆရာကြီးများက ရွတ်ဖတ်မြဲ ဆက်၍ ရွတ်ဖတ်နေကြသည်။ အသက်ရှင်ခြင်းထက် သေခြင်းသည် သူတို့အဖို့ ပို၍အရေးကြီးသည်ဟု ဆရာကြီးများက ပြောသည်။

ထိုအခိုက်တွင် မောင်းဂွတ်မင်းသားက “ငါ့ဆရာကြီးတို့ သင်တို့ဟာ နောက်ကျနေပြီ၊ မင်းသမီးကလေးရဲ့ ရောဂါဟာ ခဏနေလျှင် ပျောက်တော့မည်”ဟု ပြောသည်။

“ကံကြမ္မာက မင်းသမီးကလေးကို သေစေဖို့ ဆုံးဖြတ်ပြီးပြီ”ဟု ဆရာကြီးတစ်ပါးက မိန့်သည်။

“ကံကြမ္မာက ဆုံးဖြတ်သဟာကတော့ ဟုတ်ကောင်း ဟုတ်ပါလိမ့်မည်၊ သဟာပေမင်္ဂ ငါကတော့ မင်းသမီးကလေးကို ရှင်စေရမည်လို့ ဆုံးဖြတ်ထားသည်”ဟု မောင်းဂွတ်မင်းသားက ပြုံးစိစိလုပ်ပြီး ပြောသည်။

“ဘယ်နှယ်လုပ် ရှင်နိုင်မည် ဆိုသဟာကို ပြောပါဦး၊ အတော်ဆုံး ဆေးသမား၊ အတော်ဆုံး လောကဓာတ်ဆရာ၊ အကျော်ဆုံး ပါမောက္ခတွေ ခေါ်ပြီး ငါအကုခိုင်းသဟာဘဲ”ဟု ကာလစ်ကြီးက ပြောသည်။

“အဲသည်လို တတ်ယောင်ကားမျိုးတွေကို ငါတွေ့ဖူးပါသည်”ဟု မောင်းဂွတ်မင်းသားက ရိုင်းစိုင်းစွာ ဖြတ်၍ ပြောလိုက်သည်။

“စကားကို ဆင်ခြင်ပြောလျှင် ကောင်းပါသည်”ဟု ဂျာမနီ ပါမောက္ခကြီးက ဒေါသနှင့် ပြောသည်။

“ဟုတ်ပါသည်၊ စကားကို ဆင်ခြင်ပြောလျှင် ကောင်းပါသည်”ဟု ပြင်သစ် ပါမောက္ခကြီးက သံယောင် လိုက်သည်။

“သင်ဟာ တော်တော်ရိုင်းစိုင်းသည်”ဟု ကျန်ပညာရှိကြီးများက တစ်သံတည်း ထွက်သည်။ သမားတော်ကြီး များသည် ဤတစ်ကြိမ်ပင် အချင်းချင်း စိတ်သဘောညီညွတ်မှု ရကြဖူးသည်။

မောင်းဂွတ်မင်းသားက သမားတော်ကြီးများ ပြောသည်ကို ဂရုမစိုက်ဘဲ “ဟောသည် ဆေးသစ်သီးကို ကြည့်ကြစမ်း”ဟု ပြုံး၍ပြောကာ ဆေးသစ်သီးကို မြှောက်၍ပြသည်။ ပြီးလျှင် ဆက်၍ “ကမ္ဘာပေါ်မှာ သည်လို ရှားပါးပြီး အဖိုးတန်သည့် ရတနာ မရှိဘူး၊ သည်သစ်သီးရဲ့ တန်ခိုးကြောင့် ဇိုမိတ်ဟာ မိမွေးတိုင်းဖွေးတိုင်း ပြန်ဖြစ်လာလိမ့်မည်”ဟု ပြောသည်။

မောင်းဂွတ်မင်းသားသည် မောင်းဂွတ်လူမျိုးပြီပြီ လက်တွေ့သမားဖြစ်၍၊ အကယ်ဖြစ်ပျက်မှုများကို အခြေထား၍ ရိုင်းစိုင်းစွာ ပြောလိုက်ခြင်းသည် ကံကောင်းသောအချက်ပင် ဖြစ်သည်။ အကယ်၍ မောင်းဂွတ်မင်းသားသည် အာရဗီလူမျိုးဖြစ်မည်၊ ဟိန္ဒူလူမျိုးဖြစ်မည်၊ ပါယုလူမျိုးဖြစ်မည်သာ ဆိုပါမူ၊ လောကဝတ် ထုံးစံများကို လိုက်နာပြီး၊ ပြုဖွယ်ကိစ္စ တစ်သီတစ်တန်းကြီးကို လျှောက်၍ပြုလုပ်နေမည်ဖြစ်၍ ထိုအချိန်တွင် ဇိုမိတ်သည် တစ်ခါတည်း အသက်ပျောက်၍သွားမည်သာ ဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် မောင်းဂွတ်မင်းသားသည် ခန့်ညားသော တရုတ်အဝတ်တန်ဆာများကို ဝတ်ဆင်ထားသော်လည်း မြင်းကျောပေါ်မှ ဘယ်တော့မျှ မဆင်းသော မောင်းဂွတ်လူမျိုးတစ်ယောက် ဖြစ်သည့်အားလျော်စွာ အချိန်ဖြုန်း၍မနေဘဲ ပညာရှိကြီးများ၊ သမားတော်ကြီးများ၊ အပြုအစုများ၊ ကျွန်မကလေးများ၊ ပလီဆရာကြီးများ၊ မှော်ဆရာကြီးများ၊ သင်းကွပ်များကို ဘေးသို့ ဖယ်ရှားလိုက်ပြီးလျှင် ဇိုမိတ် စက်ရာပေါ်သို့ စွတ်၍တက်သွားသည်။ ပြီးလျှင် သူ့လက်တစ်ဖက်နှင့် မင်းသမီးကလေး၏ ပုခုံးကို အသာပွေ့၍ မလိုက်သည်။ ပြီးလျှင် ဆေးသစ်သီး၏ အသက်ရှင်စေတတ်သော ဆူးကလေးဖြင့် ခြစ်၍မွှေလိုက်သည်။

မင်းသမီးကလေးသည် ချက်ချင်းပင် လူကောင်းပကတိ ဖြစ်၍လာသည်။ ဇိုမိတ်၏ မျက်စိကလေးများသည် ကြည်လင်၍လာပြီးလျှင် သူ့ပါးအို့ကလေးများသည် နီမြန်း၍လာသည်။ ပြီးလျှင် အသက်ကို မှန်မှန် ရှူလျက် ဇိုမိတ်က လျောင်းရာမှ ထ၍ ထိုင်လိုက်သည်။ ထိုအခါ ကာလစ်ကြီးက သူ့သမီးတော် ကလေးဆီ ပြေးပြီး၊ လက်ကလေးကို ကိုင်၍ နမ်းကာ “အံ့ဩစရာ ကောင်းလိုက်သဟာ ...”ဟု ပြောသည်။

“အံ့ဩစရာ ကောင်းလိုက်သဟာ”ဟု အားလုံးက လိုက်၍ ပြောကြသည်။ ဤနည်းဖြင့် သေခြင်း အတွက် ရွတ်ဖတ် ကြသော အသံများသည် ပျော်ရွှင်မှု အသံများအဖြစ်သို့ ပြောင်း၍သွားသည်။

မောင်းဂွတ်မင်းသားက ထိုကဲ့သို့ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်၍နေကြခြင်းကို အခွင့်ကောင်းယူပြီးလျှင် တောရေပန်းတိုင်ဆီသို့ သွားသည်။

“သင့်ကျေးဇူးကတော့ ဘယ်လိုနည်းနှင့်မှ ဆပ်၍ကုန်နိုင်မှာ မဟုတ်ပါဘူး ...”ဟု မောင်းဂွတ် မင်းသားက လေသံဖြင့် တောရေပန်းတိုင်ကို ပြောသည်။ ပြီးလျှင် ဆက်၍ “သင့်တာဝန်ကတော့ ကျေပါ ပေသည်။ သင့်ကို ငါအများကြီး ကျေးဇူးတင်သည်။ ဇိုဗိတ်ကို ငါသိမ်းပိုက်ပြီးလို့ နှစ်နှစ် သုံးနှစ်လောက် ကြာသည့်အခါမှာ သင့်ကို ငါ အလွန်မြင့်မြတ်တင့်တယ်သော၊ အမှတ်နှစ် မိဖုရားကြီးရာထူးကို ပေးနိုင်ကောင်း ပေးနိုင်မည်။ ပထမဆုံးကတော့ အမှတ်တစ်မိဖုရား ဇိုဗိတ်ကို ငါရအောင် သိမ်းပိုက်ဖို့ လိုသေးသည်”ဟု ပြောသည်။

“သေချာပါပြီ၊ အခုဆိုလျှင် ဘာမှ သံသယဖြစ်စရာ မရှိတော့ပါဘူး ...”ဟု တောရေပန်းတိုင်က ပြောသည်။

ထိုအခါ မောင်းဂွတ်မင်းသားက “သံသယဖြစ်စရာတော့ မရှိထိုက်ဘူး၊ သဟာပေမင့် မပြောနိုင် သေးဘူး၊ သံသယဖြစ်စရာ ရှိချင်လဲ ရှိနေဦးမည်၊ အဆိုးဆုံး တွေ့ရမည့် အခြေအနေကို ရင်ဆိုင်ရန် အသင့် ပြင်ထားလျှင်၊ ကံကြမ္မာကို အောင်မြင်နိုင်သည်လို့ ငါယုံကြည်သည်။ တစ်ခါတုန်းက ငါ့အဖေက ပြောဖူးသည်။ ငါတို့က ရန်သူများကို နံနက်စာအဖြစ်နှင့် စားရခြင်းသည်၊ ရန်သူတို့က ငါတို့ကို ညစာအဖြစ်နှင့် စားစေ ခြင်းထက် ကောင်းသည်လို့၊ သည်တော့ သင်က နန်းတော်ထဲက တိတ်တိတ်ကလေး လစ်ပြီး၊ ဝေါင်ကိုင်းကို သွားရှာ၊ ပြီးတော့ ငါ့စစ်သည်တော်တွေကို အဆင်သင့်ရှိနေကြပေစေလို့ ပြော၊ သူတို့သိဘို့ ငါ အချက်ပေး လိုက်မည်”ဟု ပြောသည်။

“ဘယ်လို အချက်ပေးလိုက်မလဲ”ဟု တောရေပန်းတိုင်က မေးသည်။

“ဟောဟို ပြတင်းပေါက်နေပြီး ငါက လက်ကိုင်ပဝါကို သုံးခါ ဝှေ့ပြလိုက်မည်၊ အဲသည်အခါမှာ စစ်သည်တော်တွေကို မြို့ရော၊ နန်းတော်ရော၊ အလုံးအရင်းနှင့် မညှာမတာ ဝင်စီးကြပစေ ...”ဟု မောင်းဂွတ် မင်းသားက ပြောသည်။ ပြီးလျှင် သူ့မျက်စေ့ကျဉ်းကျဉ်းစောင်းစောင်းကလေး နှစ်ဖက်သည် အရောင်တောက်၍ လာသည်။ ပြီးလျှင် သူ့သွားဖြူဖြူများကို မာန်ဖီသော ဝံပုလွေပမာ ဖြီးလိုက်သည်။ မောင်းဂွတ်မင်းသားသည် ရုတ်တရက် မြင်းစီးသမား၊ အတိုက်သမား မောင်းဂွတ်ဇာတိ ပေါ်လာသည်။ ပြီးလျှင် ဆက်၍ “ယောက်ျားရော၊ မိန်းမရော ချမ်းသာပေးရဘူးလို့ ပြောလိုက်၊ ငါတို့ မြင်းများနင်းသည့်နေရာမှာ မြက် ဘယ်တော့မှ မပေါက် နိုင်ဘူးလို့ ရှေးက ပြောရိုးရှိသည့်အတိုင်း တသဝေမတိမ်း ဖြစ်ပေစေလို့လဲ ပြော ...”ဟု ပြောသည်။

“အမိန့်တော်အတိုင်းပါ”ဟု တောရေပန်းတိုင်က ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ပြောသည်။ ပြီးလျှင် မောင်းဂွတ် မင်းသား၏ ခြေဖဝါးအစုံကို ပျပ်ဝပ်စွာ ရှိခိုးကာ၊ တောရေပန်းတိုင်က နန်းတော်ထဲမှ ထွက်၍ ဝေါင်ကိုင်း ရှိရာသို့ သွားသည်။

ထို့နောက် မောင်းဂွတ်မင်းသားက အခြားမင်းသားနှစ်ပါးနှင့် ကာလစ်ကြီး စကားပြောနေရာသို့ သွားသည်။ ကာလစ်ကြီးက မင်းသားနှစ်ပါးအား ဘယ်လိုဘယ်လို အကြောင်းများကြောင့် အဆန်းတကြယ် ကိစ္စများ ဖြစ်ပေါ်လာကြောင်းများကို စုံစမ်းမေးမြန်းနေသည်။ ပြီးလျှင် ကာလစ်ကြီးက သူ့သမီးတော်ကလေး၏ လက်ကို ယုယစွာ ကိုင်၍ “သင်တို့အားလုံးကို ငါ အများကြီး ကျေးဇူးတင်ပါသည်”ဟု ပြောသည်။

ထိုအခါ မောင်းဂွတ်မင်းသားက “ဟောဒီ သစ်သီးကလေးကို အထူးကျေးဇူးတင်ဘို့ မမေ့ပါနှင့်၊ သင့် သမီးတော်ကလေး၏ အသက်ကို သည်သစ်သီးကလေးကြောင့် ငါ ကယ်နိုင်သဟာပါ။ လောကမှာ သဟာလောက် အဖိုးထိုက်တန်သည့် လက်ဆောင်ပဏ္ဏာ မရှိပါဘူး၊ အားလုံးသော ရတနာများအနက် အသက်ဟာ အမြတ်ဆုံး ရတနာဖြစ်ပါသည်”ဟု ပြောသည်။

ပြီးလျှင် ကာလစကြီးအား ဦးခေါင်းညွတ်၍ အလေးပြုသည်။ ထို့နောက် မောင်းဂွတ်မင်းသားက ဆက်၍ “သည်သစ်သီးဟာ အမြတ်ဆုံး ပဏ္ဏာဖြစ်ပါသည်။ အရှားပါးဆုံး ရတနာဖြစ်ပါသည်။ သည်ပစ္စည်းကို ငါ ရှာလာခဲ့ပါသည်။ အို နှစ်လိုဖွယ်ရှိသော ဇိုဗိတ်၊ သည်သစ်သီးကို ငါ၏ ပဏ္ဏာအဖြစ် လက်ခံပါလော့” ဟု ပြောသည်။ ထိုသို့ ပြောပြီးလျှင် မောင်းဂွတ်မင်းသားက သူ့ဆေးသစ်သီးကို မင်းသမီးကလေး၏ အပါးတော်မြဲ အာရဗီကျွန်မကလေး ဇင်ဇင် လက်သို့ အပ်လိုက်သည်။

ပြီးလျှင် မောင်းဂွတ်မင်းသားက ဆက်၍ “ငါသည် တစ်ကမ္ဘာလုံးတွင် အဖိုးအထိုက်တန်ဆုံးဖြစ်သော ပစ္စည်းကို ရအောင်ရှာ၍ ဆောင်ကြဉ်းလာခဲ့ပါပြီ။ ထို့ကြောင့် သင်၏ ကတိ၊ သင့်သမီးတော်၏ ကတိနှင့် အညီ၊ ဇိုဗိတ်သည် ငါ၏ မင်္ဂလာသတို့သမီး၊ ငါ၏ မယား ဖြစ်ထိုက်သည်လို့ ငါဆိုပါသည်” ဟု ပြောသည်။

“သင့်စကားသည် သင့်မြတ်ပေသည်” ဟု ကာလစက ဝန်ခံသည်။

သို့ရာတွင် ကာလစ၏ ဝန်ခံစကားနှင့် ဇိုဗိတ်က မနှစ်မြို့၍ ညည်းညူလိုက်သောအသံများကို အိန္ဒိယ မင်းသားက စိတ်ဆိုး၍ ကန့်ကွက်လိုက်သော အသံများက ဖုံးလွှမ်းသွားသည်။

“ဤမောင်းဂွတ်မင်းသား၏ ကြွားဝါချက်များသည် လုံးဝ အခြေအမြစ်မရှိပါ။ သူက ဇိုဗိတ်အသက်ကို ကယ်လိုက်သည်လို့ ပြောပါသည်။ ဟိန္ဒူစတန် တစ်ပြည်လုံးတွင် ရှိရှိသမျှသော ဗြဟ္မဏများနှင့် ဖက်ီးရ်များ အနက် သေသူကို ရှင်အောင်လုပ်သည့် သံဇီဝိန္ဒ ဝိဇ္ဇာပညာကို မတတ်သူဟု မရှိသလောက်ဖြစ်ပါသည်” ဟု အိန္ဒိယမင်းသားက ပြောသည်။

“သည်းခံပါ။ သဟာနှင့် သင်က အဲသည်ပညာကို ဘာကြောင့် အသုံးမပြုရပါသနည်း” ဟု မောင်းဂွတ် မင်းသားက ပြောလှောင်ကာ မေးသည်။

ထိုအခါ အိန္ဒိယမင်းသားက “ငါက ထူပူပြီး ဝမ်းနည်းနေသဟာနှင့် အဲသည်ပညာကို အသုံးပြုတို့ သတိမရသဟာကလဲ တစ်ကြောင်း၊ ပြီးတော့ ဇိုဗိတ်က ငါ့ကို ထိမ်းမြားမှာကို သိသဟာနှင့် သင့်အစွမ်းကို ပြချင် ပြပါစေတော့လို့ အောက်မေ့သဟာကလဲ တစ်ကြောင်းကြောင့်၊ အဲသည်ပညာကို ငါ အသုံးမပြုမိ သဟာပါ” ဟု ပြောသည်။ ပြီးလျှင် နို့ကို ခိုး၍သောက်ရသော ကြောင်စဉ်းလဲကဲ့သို့ ပြုံးစိစိကြီး လုပ်ကာ “ဇိုဗိတ်သည် အိန္ဒိယမိဖုရားလောင်း ဖြစ်ပါသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော ဇိုဗိတ်သည် ငါနှင့်သာ ထိုက်တန် သောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်” ဟု အိန္ဒိယမင်းသားက ပြောသည်။

ပြီးလျှင် သူ့ဆေးမျက်စိကို ဇင်ဇင်သို့ လှမ်း၍ ပေးလိုက်ရင်း “ဟောသည်ပစ္စည်းထက် အဖိုးထိုက် တန်သည့် ရတနာ မရှိပါ။ သည်ဆေးမျက်စိသာ မရှိပါမူ၊ သေမင်းခံတွင်းဝသို့ ဇိုဗိတ်ရောက်နေသည့်အဖြစ်ကို ငါတို့ သိနိုင်ကြမည် မဟုတ်ပါ။ ဇိုဗိတ်ကို ငါသာ ပိုင်ထိုက်ပါသည်။ ငါသာ ပိုင်ထိုက်ပါသည်။ ငါသာ ပိုင်ထိုက် ပါသည်” ဟု ပြောသည်။

“အိန္ဒိယမင်းသား ပြောသဟာလဲ ဟုတ်တုတ်တုတ်ဘဲ” ဟု ကာလစကြီးက ပြောသည်။ ပြီးလျှင် သူ့ သမီးတော်ဘက် လှည့်၍ “သည်မှာ သမီးတော်၊ သူပြောသဟာ မှန်သည်လို့ ငါသဘောတော်ရသည် ...” ဟု ပြောသည်။

ထိုအခါ “ခဏနေပါဦး၊ ခဏနေပါဦး” ဟု ပါယုမင်းသားက ဝင်၍ပြောသည်။ ပြီးလျှင် ဆက်၍ ... “သူတို့နှစ်ယောက်ရဲ့ ဆေးမျက်စိနှင့် ဆေးသစ်သီးဟာ စာဖွဲ့လောက်အောင် မဟုတ်ပါဘူး၊ အဖိုးတန် သလောက်တော့ တန်ပါသည်။ စိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်းသလောက်လဲ ကောင်းသဟာကိုတော့ ငါဝန်ခံပါသည်။ သဟာပေမင် မင်းသမီးကလေးရဲ့ အသက်ကို အချိန်မီကယ်နိုင်ရန် ငါတို့ သည်ကို ရောက်လာနိုင်ကြသဟာက ငါ့ကော်ဇောပျံကြောင့်ပါ” ဟု ပြောသည်။ ပြီးလျှင် ကော်ဇောပျံကို မင်းသမီးကလေး၏ စက်ရာရှေ့မှောက်တွင် ဖြန့်ပြရင်း “အလာဟုအရှင် ဖန်ဆင်းတော်မူသမျှ အရာအားလုံးထဲမှာ သည်ကော်ဇောပျံလောက် ရှားပါးသဟာ၊ အဖိုးထိုက်တန်သဟာ မရှိပါဘူး၊ ထို့ကြောင့် အို အမှန်တရားကို ယုံကြည်သူများ၏ ဘုရင်ဖြစ်တော်မူသော ကာလစမင်းမြတ်၊ သင်၏ သမီးတော်ကို ငါနှင့်သာ ထိမ်းမြား ပေးတော်မူထိုက်ပါသည်” ဟု ပြောသည်။

“ပါယုမင်းသား ပြောသဟာလဲ မှန်သဟာဘဲ”ဟု မုတ်ဆိတ်ရှည်ကြီးကို လက်နှင့်သပ်ကာ ကာလစ်က ပြောသည်။

“ဟုတ်တော့လည်း ဟုတ်ပါသည် အဖေ၊ ငါသည် အဖေ၏ စကားကို နားထောင်သော သမီးလည်း ဖြစ်ပါသည်။ သဟာပေမင်္ဂ ငါသည် သည်မင်းသားသုံးယောက်လုံးကို မထိမ်းမြားနိုင်ပါ”ဟု ခိုဗိတ်က ပြောသည်။

“သဟာလဲ ဟုတ်သဟာဘဲ”ဟု ကာလစ်ကြီးက ဝန်ခံသည်။

“သည်တော့ ငါဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ”ဟု ခိုဗိတ်က မေးသည်။

“သင့်ကို ငါပိုင်သည်”ဟု အိန္ဒိယမင်းသားက ပြောသည်။

“အမယ်၊ ငါပိုင်ပါသည်”ဟု ပါယုမင်းသား ကျယ်လောင်စွာ ပြောသည်။

“ဘယ်သူမှ မပိုင်ဘူး၊ ငါပိုင်သည် ငါပိုင်သည် ...”ဟု မောင်းဂွတ်မင်းသားက ဟိန်းသည်။

ထို့နောက် မင်းသားသုံးပါးက ကာလစ်ကို ပိုင်း၍ ကျယ်လောင်စွာ ဆူကြူပူကြူ၊ ကန့်ကွက်ကြ၊ ရန်တွေ့ကြသည်။ ပြီးလျှင် ကာလစ်ကြီးကို တစ်ဖက်သို့ ဆွဲ၍ခေါ်ကြသည်။ ထိုအခိုက်တွင် ခိုဗိတ်က အကြံ တစ်ခုပြောပြီး ဇင်ဇင်ဘက်သို့ လှည့်ပြီးလျှင် “ဇင်ဇင်ရေ မြန်မြန်လုပ်ဟေ့၊ သူတို့ သည်ဘက် မလှည့်ခင်၊ အာမက် ဘယ်နေရာမှာ ဘာလုပ်နေသည် ဆိုသဟာကို စလင်းမျက်စိကို ပြခိုင်းစမ်းဟေ့”ဟု ပြောသည်။

ဇင်ဇင်သည် မင်းသမီးကလေး၏ စက်ရာရှေ့တွင် မင်းသမီးကလေးဘက်သို့ မျက်နှာလှည့်ပြီး၊ မင်းသားများဘက်သို့ ကျောပေးကာ တင်ပလွင်ခွေ ထိုင်၍နေသဖြင့် မင်းသားများက သူ ဘာလုပ်နေသည်ကို မမြင်နိုင်။ ဇင်ဇင်က စလင်းမျက်စိကို တိုးတိုးတိုးတိုးနှင့် ပြောသည်။ ပြီးလျှင် စလင်းမျက်စိကို စိုက်၍ ကြည့်နေသည်။ ထို့နောက် မင်းသမီး ကလေးဘက်သို့ ဝမ်းသာအားရနှင့် မော့ကြည့်သည်။

“မိုးကျမယ်ကလေး”ဟု ချိုသာစွာ ခေါ်ပြီးလျှင်၊ ဇင်ဇင်က မင်းသမီးကလေးကို လှမ်းစကားပြောသည်။

“သူ့ခိုးအာမက် ပြန်လာနေပြီ”ဟု ဇင်ဇင်က ပြောသည်။

“ဝမ်းသာလိုက်သဟာ ...”ဟု ခိုဗိတ်က ပြောသည်။

“ဟုတ်သည်၊ ကောင်းကင်က ပျံလာသည်၊ မြင်းဖြူကြီးကို စီးလို့၊ အတောင်နှစ်ဖက်ကလည်း ဝင်းလက် နေသဟာဘဲ၊ တောင်ကြားတွေ တောင်တန်းကြီးတွေ၊ ချောင်းတွေ၊ မြစ်တွေ၊ သစ်တောကြီးတွေ၊ သဲကန္တာရတွေ ပေါ်ကို ဖြတ်ပျံနေသည်။ ဘဂ္ဂဒက်မြို့ရှိရာ အနောက်ဘက်ကို မြင်းပျံကြီး စီးပြီး ပြန်လာနေသည်”ဟု ပြောသည်။

ခိုဗိတ်က ဝမ်းသာသည်နှင့် ကျယ်လောင်စွာ ရယ်လိုက်သည်။ ပြီးလျှင် ကာလစ်ကြီးသို့ “အဖေ အဖေ၊ သည်မှာ အဖေ”ဟု ခေါ်သည်။

“ဟေ ဘာလဲ သမီးတော်လေး ...”ဟု ကာလစ်က လှည့်၍ပြောသည်။

“ငါတော့ မြက်ထုံးထုံးထုံးကြားမှာ ရောက်နေတဲ့ မြည်းနဲ့ တူနေပြီ၊ ဘယ်သင်းကို စားရမှန်း မသိဘူး”ဟု ခိုဗိတ်က ပြောသည်။

“ကိုယ့်ကိုယ်ကို တိရစ္ဆာန်ဖြစ်အောင် မပြောပါနှင့်၊ သမီးတော်ရယ်”ဟု ကာလစ်က ပြုံး၍ပြောသည်။

“မင်းသားသုံးပါးလဲ မြက်ထုံးတွေ ဖြစ်ကုန်သဟာဘဲ အဖေရဲ့၊ မထူးပါဘူး”ဟု ခိုဗိတ်က ပြောသည်။ ပြီးလျှင် ဆက်၍ “တကယ်ဆိုတော့ အိန္ဒိယမင်းသားရဲ့ စလင်းမျက်စိ မရှိရင်လဲ၊ ငါ ဖျားနာနေသဟာကို သူတို့ သိနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ ပြီးတော့ ပါယုမင်းသားရဲ့ ကော်ဇောပျံ မရှိရင်လဲ၊ သည်ကို သူတို့ အချိန်မီ ရောက်လာ နိုင်ကြမှာ မဟုတ်ဘူး၊ ပြီးတော့ မောင်းဂွတ်မင်းသားရဲ့ ဆေးသစ်သီး မရှိရင်လဲ ငါသည်လို ကျန်းမာလာနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ သည်တော့ သူတို့ သုံးယောက်ထဲက ငါ ဘယ်သူ့ကို ရွေးရမလဲ”ဟု ပြောသည်။

“သင်က တစ်ယောက်ကို ရွေးလိုက်ရင်လဲ၊ ကျန်သည့်နှစ်ယောက်က ကန့်ကွက်ကြမှာဘဲ”ဟု ကာလစ်က ပြောသည်။ ပြီးလျှင် ဆက်၍ “အခုတောင်မှဘဲ၊ သူတို့ အပြန်အလှန် ကန့်ကွက်ကြသည့် အသံတွေ၊

ငါ့ကို မတရားဘူးလို့ စွပ်စွဲကြသည့် အသံတွေဟာ ငါ့နား ကန်းမတတ် ဖြစ်နေပြီ ...”ဟု ပြောသည်။ ပြီးလျှင် ကာလစ်က “ငါတော့ စိတ်ရှုပ်လာပြီ ...”ဟု ညည်းသည်။

“ငါလဲ စိတ်ရှုပ်သဟာပါဘဲ ...”ဟု ဇိုဗိတ်က ပြောသည်။ ပြီးလျှင် ဆက်၍ “သည်တော့ကာ၊ အခု ငါတို့ သွားအိပ်ကြလျှင် မကောင်းဘူးလား၊ အချိန်တွေ အများကြီး ရှိပါသေးသည်၊ သည်ကိစ္စကို နက်ဖြန်ခါမှ ဆုံးဖြတ်ကြတာပေါ့”ဟု ပြောသည်။

“အေး သည်အကြံကောင်းသည်ဟေ့ သမီးရေ ...”ဟု ကာလစ်ကြီးက သဘောတူသည်။

ညည်းညည်းညူညူနှင့်ပင် မင်းသားသုံးပါးက သဘောတူလိုက်ရသည်။ ထို့နောက် ဇိုဗိတ်၏ အဆောင်တော်မှ မင်းသားသုံးပါး ထွက်ခွာသွားကြသည်။ သို့ရာတွင် မောင်းဂွတ်မင်းသားက ဇိုဗိတ်ကို ဦးညွှတ်၍ နှုတ်ဆက်ပြီးနောက် နေဝင်ချိန်တွင် ရွှေရောင်မြဲရောင်ထနေသော ဘဂ္ဂဒက်နေပြည်တော်၏ သာယာပုံကို ကြည့်ရှုလိုဟန်ဖြင့် ပြတင်းပေါက်နားတွင် တစ်ခဏတာမျှ ရပ်နေသည်။ ပြီးလျှင် မောင်းဂွတ်မင်းသားက လက်ကိုင်ပဝါကို သုံးကြိမ် ဝှေ့၍ပြလိုက်သည်။ ထိုအခါ မနီးမဝေးတွင်ရှိသော မျှော်စင်တစ်ခုပေါ်မှ ရွှေရောင်နှင့် ပတ္တမြားရောင် ခြယ်ထားသော ဧရာမသုံးမြှောင်အလံကြီးကို မြင်ချေနှိမ်ချေ သုံးကြိမ်လုပ်၍ ပြလိုက်သည်။ မောင်းဂွတ်မင်းသားက ရက်စက်စွာ ပြုံး၍နေသည်။ ထိုအလံကို သူ သိသည်။ ထိုအလံသည် သူတို့ မောင်းဂွတ်လူမျိုးများ၏ စစ်အလံဖြစ်သည်။ ထိုအလံသည် ရွှေချထားသဖြင့် တောင်၍ နေသည်။ သွေးအလိမ်းလိမ်း ဖြစ်နေသဖြင့် ပို၍ပင် တောင်နေသည်။

မနက်ဖြန်တွင် မည်သို့ပင် ဆုံးဖြတ်သည်ဖြစ်စေ၊ ဇိုဗိတ်ကို သူပိုင်ရတော့မည်။ မကြာမီ မိုးချုပ်တော့မည်။ ဘဂ္ဂဒက်တစ်မြို့လုံး အိပ်ပျော်ကြတော့မည်။ ထိုအခါတွင် သူ၏ မောင်းဂွတ်စစ်သည်တို့က လက်နက်ကို ကိုင်၍ တိုက်ကြလိမ့်မည်။

ပြီးလျှင် ဇိုဗိတ်ကို နောက်တဖန် ဦးညွှတ်၍ နှုတ်ဆက်ကာ မောင်းဂွတ်မင်းသား ပြန်သွားလေသည်။

ဇင်ဇင်က သူနှင့် နှစ်ယောက်တည်းသာ ကျန်သောအခါ၊ ဇိုဗိတ်က စလင်းမျက်စိကို ကြည့်သည်။ စူးစိုက်၍ တဝကြီးကြည့်သည်။

အာမကိသည် ကောင်းကင်မှ ဆင်း၍ ကြီးမားသော ကျောက်လျှိုကြီးတစ်ခုအနီးတွင် ရပ်နေသည်။ အာမကိမှာ မြင်းပျံပေါ်မှ အောက်သို့ ဆင်းလိုက်ပြီ။

“ဇင်ဇင်ရေ၊ ကြည့်စမ်းဟေ့၊ အာမကိက မြင်းပျံကြီးကို စကားပြောနေသည်၊ မြင်းပျံကြီးကလဲ သူ့ကို ပြန်ပြောနေပုံရသဟေ့”ဟု ဇိုဗိတ်က အားရဝမ်းသာပြောသည်။

“မဖြစ်နိုင်သဟာဘဲ”ဟု ဇင်ဇင်က ပြန်ပြောသည်။ ပြီးလျှင် ဆက်၍ “အာမကိက မြင်းပျံကြီးကို စကားပြောသည် ဆိုသဟာကတော့ ဖြစ်နိုင်ပါသည်၊ သဟာပေမေ့ မြင်းပျံကြီးက အာမကိကို စကားပြန်ပြောသည် ဆိုသဟာ ကတော့ ဒဏ္ဍာရီပုံနှင့် တူနေသည်၊ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး”ဟု ပြောသည်။

သို့ရာတွင် ဇင်ဇင်က ယုံကြည်ခြင်းမရှိသော်လည်း မြင်းပျံကြီးက စကားပြန်ပြောခြင်းမှာ မှန်သည်။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ရှေးအာရဗီသမိုင်းများက “မဖြစ်နိုင်သောအရာတစ်ခု ဖြစ်ပေါ်သောအခါ၊ ထိုအခြင်းအရာသည် အကယ်ရှိသော အခြင်းအရာဖြစ်သည်၊ ကျောက်တုံးတစ်တုံးက ရေကူး၍၊ ထိုသို့ကူးခြင်းကို မျက်စိနှင့်မြင်ရသောအခါ၊ ထိုအခြင်းအရာသည် တကယ်ရှိသော အခြင်းအရာဖြစ်သည်၊ မျောက်တစ်ကောင်က ကသမီရ အချစ်ဘွဲ့တေးချင်းကို ဆို၍၊ နားနှင့်ကြားရသောအခါ၊ ထိုအခြင်းအရာသည် အကယ်ရှိသော အခြင်းအရာဖြစ်သည်၊ သူရူးသူပေါများ၊ အပျိုကြီးများ၊ ကြောင်များ၊ ပညာရှိပါမောက္ခကြီးများကသာ အာရုံငါးပါး၏ သက်သေခံချက်ကို ငြင်းပယ်ကြသည်”ဟု ဆိုသောကြောင့်ဖြစ်သည်။

စင်စစ်ဆိုသော် ဆွဲဆောင်မှုခုနစ်ပါးတောင်ကြား၏ အနောက်ဘက်အစွန်သို့ ရောက်သောအခါ မြင်းပျံကြီးသည် ကောင်းကင်မှ မြေကြီးပေါ်သို့ ဆင်းလာသည်။ အာမကိက မြင်းပျံပေါ်မှ အောက်သို့ ဆင်းလိုက်သောအခါ၊ မြင်းပျံကြီးက အာရဗီစကားဖြင့် အာမကိကို “ငါသည် သင်သိသည့်အတိုင်းပင် စိတ်ကူးမှမြင်းပျံ

ဖြစ်သည်။ တောင်ကြား၏ သည်မှာဘက်သည် စိတ်ကူးမှ ရုပ်စရာဖြစ်သည်။ သည်မှနေ၍ အနောက်ဘက် ဘဂ္ဂဒက်မြို့ထိ အရပ်မှာ တကယ်ဖြစ်ပျက်နေသော အခြင်းအရာများ စ,ရာအရပ်ဖြစ်သည်။ ဟိုမှာဘက် အရပ်တွင် သင်သည် သင်၏ ထောင်လွှားမှ၊ သင်၏ ဝန်တိုမှ၊ သင်၏ မနာလိုမှများကို အောင်မြင်ပြီးနောက်၊ အလာဟုအရှင်နှင့် တမန်တော်မဟာမက်၌ ယုံကြည်ခြင်း၊ ကံကြမ္မာစီမံရာကို ခံယူခြင်းတို့ကို သင်ရခဲ့သည်။ ထို့နောက် အဖိုးမဖြတ်နိုင်သော ငွေကြုတ်နှင့် မမြင်နိုင်မှ ဝတ်လုံကိုလည်း သင်ရခဲ့ပြီ။ သင် ရခဲ့သော ဝတ်လုံသည် လူ့အချည်းနှီးများ၏ ယုတ်မာသော မဟုတ်မမှန်ပြောဆိုမှုများ၊ မနာလိုဝန်တိုမှများနှင့် မုန်းတီးမှု များမှ သင့်ဝိညာဉ်ကို ကာကွယ်ပေးလိမ့်မည်။ ငါသည် သင့်ကို ရှေ့သို့ဆက်၍ မဆောင်ပို့နိုင်တော့၊ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ငါ့တွင် သန်းခေါင်ပင်လယ်ကမ်းခြေအနီးသို့ ပြန်ရန် တာဝန်ရှိနေခြင်းကြောင့် ဖြစ်သည်။ ထိုကမ်းခြေအနီးတွင် ယုတ်မာသော အလိုဆန္ဒချောက်ကြီးကို ဖြတ်ကူးမည့် လူသားတစ်ယောက် ရောက်၍နေသည်။ ထိုလူသားကို ငါသွား၍ ကူညီစောင့်ရှောက်ရလိမ့်မည်။ ထိုလူသားသည် သင်ကဲ့သို့ပင် အလိုဆန္ဒချောက်ကြီးကို တစ်ယောက်ထီးထီး အောင်မြင်စွာ ဖြတ်ကူးလာသူဖြစ်သည်။ ကိုင်း ငါသွားမည်။ ဆလမ္မာလေးကွန်း”ဟု ပြောသည်။

စိတ်ကူးမှမြင်းပျံကြီးသည် အာမက်က ပြန်ပြောသည်ကို မစောင့်ဘဲ၊ ပြောင်လက်သော အတောင်ကြီး နှစ်ဖက်ကို ကျယ်ပြန့်စွာ ဖြန့်ပြီးလျှင် ကောင်းကင်သို့ ပျံတက်၍ အရှေ့ဘက်အရပ်သို့ လျင်မြန်စွာ ပျံသန်း သွားသည်။ မကြာမီပင် မြင်းပျံကြီးသည် မရမ်းစေ့ရောင် ညနေချမ်း ကောင်းကင်ထဲ၌၊ သေးငယ်သော ငွေရောင် အပြောက်ကလေးအဖြစ်သို့ ရောက်၍သွားသည်။

သူခိုးအာမက်မှာ အထီးထီး ကျန်ရစ်သည်။

သူ့နှလုံးတွင်း၌ နောင်ရေးအတွက် ပူပန်မှုများ ဖြစ်ပေါ်လျက်ရှိသည်။ ခုနစ်လသော အချိန်ကာလ အတွင်း၌ အာမက်သည် သဘာဝတရား၏ နယ်အတွင်း၌သာ နေခဲ့ရသည်။ ထိုအချိန်ကာလအတွင်း၌ သဘာဝ တရားက အာမက်၏ ဝိညာဉ်ဟောင်းကို ပျောက်ကွယ်စေ၍ ဝိညာဉ်သစ်ကို ဖြစ်စေခဲ့ပြီး၊ အာမက်၏ ဝိညာဉ် သစ်သည် ဘဂ္ဂဒက်သို့ ပြန်၍ရောက်လျှင်၊ ဘဝ၏ သမားရိုးကျ အကြောင်းခြင်းရာအဟောင်းများနှင့် ပြန်၍ ရင်ဆိုင်ရလိမ့်မည်။ အာမက်၏ ဝိညာဉ်သစ်သည် အကြောင်းခြင်းရာအဟောင်း၏ အလယ်၌ တစ်ဖမ်းတရံစာ ကဲ့သို့သာ ဖြစ်၍နေလိမ့်မည်။

အာမက်က ဘဂ္ဂဒက်မြို့ရှိရာ အနောက်ဘက်သို့ မျှော်၍ ကြည့်လိုက်သည်။

တောင်တန်းများ၏ ဆင်ခြေလျောအရပ်များသည် မျက်စိတစ်ဆုံးမျှရှိသော သစ်တောကြီးများဖြင့် ဖုံးအုပ်နေသည်။ ထိုသစ်တောကြီးများ အလွန်တွင် အပြာရောင်၊ အဝါရောင် ပန်းတောကြီးရှိသည်။ ထိုပန်းတောကြီး၏ အလွန်တွင် သဲကန္တာရကြီးရှိသည်။ သဲကန္တာရကြီးပေါ်တွင် ကျဉ်းမြောင်းကောက်ကွေ့သော ကုန်သည်များသွားရာလမ်းရှိသည်။ ထို လမ်းသည် ဘဂ္ဂဒက်သို့ သွားရာလမ်းဖြစ်သည်။

အာမက်သည် ဘဂ္ဂဒက်သို့ ရောက်ရန် ခရီးမိုင် ရာပေါင်းအမြောက်အမြား သွားရဦးမည်။

ဝေးလံသော ခရီးအကြောင်းကို တွေးမိသောအခါ အာမက်သည် အင်မတန် စိတ်ပူ၍သွားသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် နောက်တစ်နေ့မှာ ခုနစ်လစေ့သောနေ့ ဖြစ်သောကြောင့် ဖြစ်သည်။ မိမိ၏ အတွင်း ရန်ကို အောင်မြင်ရခြင်းသည် အာမက်အဖို့ အချည်းနှီး ဖြစ်ရတော့မည်လော၊ မိမိ၏ အတွင်းရန်ကို အောင်မြင် ပြီးနောက် မိမိ အလွန်မြတ်နိုးသော ဇိဗိတ်ကို ဆုံးရှုံးရမည်ဆိုသော် အာမက်အဖို့ အဘယ်မှာ နှစ်သိမ့်ဖွယ် ရှိတော့အံ့နည်း။

သူ့စိတ်ထဲက မည်သို့ပင် မကောင်းသော်လည်း အာမက်သည် ကံကြမ္မာ၏စီမံရာကို ကျေနပ်စွာ ခံယူ လိုသော ဆန္ဒမပျောက်။ အာမက်က အလာဟုအရှင်၏ ဂုဏ်တော်များကို အောက်မေ့ပြီး၊ ဦးခေါင်းကို ညွတ်ကာ “အလာဟုအရှင်သည် တစ်ဆူတည်းသော ဘုရားဖြစ်သည်။ အစဉ်တည်နေသော ဘုရားလည်း ဖြစ်သည်။ အလာဟုအရှင်သည် ပြုတော်မူသူလည်း မဟုတ်၊ ပြုခြင်းခံရတော်မူသူလည်း မဟုတ်၊ တူသူ ရှိတော်မူသူလည်း

မဟုတ်၊ အလာဟုအရှင်သည် တစ်ဆူတည်းသော ဘုရားဖြစ်၍ တမန်တော်မဟာမက်သည် ထိုဘုရား၏ တမန်တော်ဖြစ်သည်။ မှန်သောစကားကို ငါဆိုသည် ...”ဟု ပြောသည်။

အာမက်က ဖြောင့်မတ်စွာ ရပ်လိုက်သည်။ သူသွားရမည့် ခရီးကလည်း ခရီးမိုင်ရာပေါင်းများစွာ လိုသေးသည်။ သွားရမည့်ရက်ကလည်း တစ်ရက်သာ ကျန်တော့သည်။ တောအထပ်ထပ်၊ သဲကန္တာရအဖုံဖုံကို တရက်တည်းနှင့် ကုန်အောင် သူ ဖြတ်နိုင်ပါမည်လော ဖြတ်နိုင်မည် မဟုတ်။ သို့ရာတွင် ဖြတ်နိုင်သည်ဖြစ်စေ၊ မဖြတ်နိုင်သည်ဖြစ်စေ ကြိုးစားအားထုတ်ရန်မှာ သူ့တာဝန်ဖြစ်သည်။ အာမက်က သူ့ဘဝသစ်၏ ခရီးကို စ၍ လှမ်းလိုက်သည်။ တောင်ကမ်းပါးယံကို စ၍ဆင်းလိုက်သည်နှင့် တပြိုင်နက် သူ၏ ဘဝသစ်သည် သူ့ တစ်ကိုယ်လုံး အတွင်းအပြင်ပါမကျန် လွှမ်းမိုး၍သွားသည်။ အာမက်အား သူ့ဘဝသစ်၏ နောက်မှ လည်းကောင်း၊ ရှေ့မှလည်းကောင်း၊ ညှပ်၍ ခေါ်သွားသည်။

အာမက်သည် အစားမစားရ ရေမသောက်ရဘဲ၊ ဆာဆာလောင်လောင် မွတ်မွတ်သိပ်သိပ်နှင့် တစ်ညလုံး ခရီးနှင့်သည်။ သူ့ခြေထောက်များသည် ပေါက်ပြဲ၍ သွေးတစက်စက်နှင့် ဖြစ်နေပြီ။ နောက်ဆုံးတွင် အရုဏ်ကျင်း၍ အလင်းသို့ ရောက်လာသည်။

ထိုအချိန်တွင် သဲကန္တာရအစပ်ရှိ လမ်းဝှံ့ ဆင်စွယ်တံခါးကြီးကို အာမက် တွေ့ရသည်။ ထိုနေ့က တံခါးကြီး ပွင့်လာပြီးလျှင် ရသေ့ကြီးတစ်ပါး ထွက်လာသည်။ ထိုရသေ့ကြီးမှာ အခြားသူ မဟုတ်။ လွန်ခဲ့သော ခုနစ်လက ထာဝရ မီးလျှံတောင်နှင့် ထောင်လွှားမှုတောင်များကို အာမက် ဖြတ်ကျော်နေစဉ်က တွေ့ခဲ့ရသော ရသေ့ကြီးပင်ဖြစ်သည်။

အာမက်က “ဆလမ္မာလေးကွန်း”ဟု တိုတိုတုတ်တုတ် နှုတ်ဆက်ပြီး ဆက်သွားမည်လုပ်သည်။ ထိုအခါ ရသေ့ကြီးက အရိုးပေါ် အရေတင်၍ အကြောပြိုင်းပြိုင်းထနေသော သူ့လက်ဖြင့် အာမက်ကို ဆီး၍ တားသည်။

“ဟ အာမက်ပါလား”ဟု ရသေ့ကြီးက စိတ်မကောင်းဖြစ်ပုံမျိုးနှင့် ပြောသည်။ ပြီးလျှင် ဆက်၍ “သင့်ကို တွေ့ရသဟာ ငါ အားကြီးဝမ်းသာသည်၊ ဘေးမသိ ရန်မခဘဲနှင့် သင့်ခရီး ပြီးဆုံးလာခဲ့သည့် အတွက်လည်း ငါ ဝမ်းသာသည်၊ ငါ့ဆီမှာ တစ်ရက်လောက် နားသွားပါဦး”ဟု ပြောသည်။

အာမက်က ခေါင်းခါသည်။ “စိတ်မရှိပါနှင့်၊ ငါမနားအားပါဘူး၊ ငါ့မှာ အလွန်အရေးကြီးသည့် ကိစ္စတစ်ခု ရှိနေပါသည်။ ငါသွားရမည့်ခရီးကလဲ မိုင်ခုနစ်ရာတောင် လိုပါသေးသည်။ အချိန်ကလည်း ၁၂ နာရီသာ ကျန်ပါတော့သည်။ ပြီးတော့ ငါ့ခြေထောက်တွေကလဲ ပေါက်နေပြီ၊ ပြီးတော့ ငါဟာ မြည်းတစ်ကောင်လုံးတောင် ပြုတ်စားချင် လောက်အောင်လည်း ဆာနေပြီ၊ ပြီးတော့ ...”ဟု အာမက်က ပြောသည်။

“ပြီးတော့ သင်သည် လူမိုက်တစ်ယောက်လည်း ဖြစ်သည်”ဟု ရသေ့ကြီးက ပြောသည်။ “သည်လို ချီးမွမ်းဖော်ရသဟာကို ကျေးဇူးတင်ပါသည်”ဟု အာမက်က ပြန်ပြောသည်။ “ငါက ချီးမွမ်းသဟာ မဟုတ်ဘူး၊ မှန်သည့်အတိုင်း ပြောသဟာ၊ သင် သူခိုးအာမက် မဟုတ်ဘူးလား” ဟု ရသေ့ကြီးက ဆက်၍ပြောသည်။

“အရင်တုန်းကတော့ ဟုတ်ပါသည်၊ သည်တော့ ဘာဖြစ်သလဲ၊ ပြောပါဦး”ဟု အာမက်က ဆိုသည်။ ထိုအခါ ရသေ့ကြီးက ရယ်၍ “သင် အရင်က သူခိုးလုပ်စားနေတုန်းက၊ တစ်ခါမှ အဖမ်းမခံရသဟာ ငါ သိပ်ပြီး အံ့ဩသဟာဘဲ၊ သင်ဟာ သင့်အမေ ခြေဖျားတောင် မမီဘူး ...”ဟု ပြောသည်။

“ဖော်ကားခြင်းနှင့် အကြောင်းပြခြင်းဟာ တခြားစီပါ၊ သင့်မှာ အကြောင်းပြစရာရှိလျှင် ငါ တဆိတ် သိပါရစေ”ဟု အာမက်က ခပ်မာမာပြောသည်။

“သင့်ခါးကြားက ဆေးငွေကြုတ်ကြီး ထွက်နေသဟာကို ငါတွေ့ရသည်။ သင်ဟာ သည်ဆေး ငွေကြုတ်ကို အသုံးပြုရကောင်းမှန်းတောင် မသိဘူး၊ သင်ဟာ သည်လောက်ကို ဉာဏ်နည်းသဟာ” ဟု ရသေ့ ကြီးက ပြောသည်။

“ဘယ်လိုအသုံးပြုရမလဲ၊ ပြောပါဦး” ဟု အာမက်က မေးသည်။

“ဖွင့်လိုက်ပေါ့၊ အထဲမှာ ဘာတွေပါသည်ဆိုသဟာ သင်မသိဘူးလား ...” ဟု ရသေ့ကြီးက ပြောသည်။

“ချမ်းသာမှုနှင့် ဂုဏ်ရှိမှု ပါသည်လို့ ပြောသည်” ဟု အာမက်က ပြောသည်။

“သင်ပြောသဟာ မှန်သည်။ ချမ်းသာမှု ဆိုသဟာက ထိုက်တန်သည့်သူမှ ရနိုင်သဟာ၊ သင်ဟာ အတွင်းရန်ကို အောင်မြင်ပြီးဖြစ်သည့်အတွက် ချမ်းသာမှုနှင့် ထိုက်တန်ပါသည်။ ပြီးတော့ ဂုဏ်ရှိမှု ဆိုသဟာလဲ အခက်အခဲကြုံသည့်အခါမှာ အထောက်အပံ့ ပေးတတ်ပါသည်။ ဂုဏ်ရှိမှုဟာ လက်တွေ့အသုံး ပြုလိုရသည့် အရည်အချင်းဘဲ” ဟု ရသေ့ကြီးက ပြောနေခိုက်တွင် အာမက်က ငွေကြုတ်ကို ဖွင့်လိုက်သည်။

ထိုအခါ ရသေ့ကြီးက “ကြည့်စမ်း၊ တွေ့သည် မဟုတ်လား၊ သစ်စေ့ဝါဝါ သေးသေးကလေးတွေ” ဟု ပြောသည်။

“ဘာစေ့တွေလဲ ”

“သည်သစ်စေ့တွေဟာ တခြားမဟုတ်ဘူး၊ မပြည့်ဝသေးသည့် မှန်ကန်သော အလိုဆန္ဒ ပန်းမျိုးစေ့တွေ၊ သစ်စေ့တစ်စေ့ကို မြေကြီးပေါ် ပစ်ချလိုက်၊ ပြီးတော့ ပြင်းထန်စွာ တောင်တလိုက်၊ သင်တောင်တသည့် အချက်ဟာ တရားမည်၊ မှန်ကန်မည်ဆိုလျှင်၊ သင် သစ်စေ့ပစ်ချလိုက်သည့်နေရာက မီးခိုးလုံးတွေ ထလာ လိမ့်မည်၊ ပြီးတော့ သင်လိုချင်သဟာကို ချက်ချင်းရလိမ့်မည်” ဟု ရသေ့ကြီးက ပြောသည်။ အာမက်က ဖင့်နေ နေသောအခါ၊ ရသေ့ကြီးက “ဘာလဲ၊ သင်က ငါပြောသဟာကို မယုံဘူးလား၊ စမ်းကြည့်ပါ၊ တောင်တစမ်း၊ တောင်တစမ်း၊ သင်လိုချင်သဟာကို ပြင်းပြင်းထန်ထန် တောင်တလိုက်စမ်း” ဟု ပြောသည်။

“ကောင်းပါပြီ၊ သင်ပြောသည့်အတိုင်း ငါလုပ်ကြည့်ပါမည်” ဟု အာမက်က ပြောသည်။ ပြီးလျှင် သူ့လက်များကို မိုးကောင်းကင်ဘက်သို့ မြှောက်လိုက်ပြီးလျှင် “ငါ မြင်းတစ်ကောင်ကို လိုချင်သည်။ သည်နေရာကနေ ဘဂ္ဂဒက်မြို့ကို နေမဝင်ခင်ရောက်အောင် ပြေးနိုင်သော၊ လေအဟုန်ကဲ့သို့ လျင်မြန်သော မြင်း တစ်ကောင်ကို လိုချင်သည်။ ပြီးတော့ ငါ သိပ်ဆာမွတ်နေသည့်အတွက် စားကောင်းသောက်ဖွယ် အပြည့်အစုံ ကိုလည်း လိုချင်သည်” ဟု အာမက်က ပြောသည်။

ထိုသို့ ပြောပြီးလျှင် အာမက်က သစ်စေ့ကလေးတစ်စေ့ကိုယူ၍ မြေကြီးပေါ်သို့ ချလိုက်သည်။ ထိုအခါ မြေကြီးမှ မီးခိုးလုံးများ ချက်ချင်းထွက်ပေါ်လာသည်။ ပြီးလျှင် မီးခိုးလုံးကြီးများ ထွက်ပေါ်လာသော နေရာတွင် အလွန် ခန့်ညားတင့်တယ်မြင့်မား၍ ဦးခေါင်းတွင် အဖြူကွက်ပါသော မြင်းမည်းကြီးတစ်ကောင် ပေါ်လာသည်။ ထိုမြင်းကြီးမှာ ကကြိုးတန်ဆာအပြည့်အစုံ ဆင်ပြီးဖြစ်သည်။

“အလာဟုအရင် ကျေးဇူးဘဲ၊ ငွေကြုတ်က အားကြီးဟန်သည်” ဟု အာမက်က ပြောသည်။

ပြီးလျှင် သစ်စေ့တစ်စေ့ကို မြေကြီးပေါ်သို့ ထပ်၍ချလိုက်သည်။ ယခင်တစ်ခါကကဲ့သို့ပင် မီးခိုးလုံး ကြီးများ ထွက်ပေါ်လာပြီးလျှင်၊ အငွေ့တထောင်းထောင်းထနေသော စားကောင်းသောက်ဖွယ်အစုံတင်ထားသည့် စားပွဲခုံကြီးတစ်ခု ပေါ်လာသည်။

ထိုအခါ အာမက်က ရယ်၍ “ကိုင်း ပညာရှိ ရသေ့ကြီးလဲကြွ၊ သင်က ငါ့ဧည့်သည်ပေါ့၊ သည်အစား အသောက်တွေဟာ ငါတို့နှစ်ယောက် ကောင်းကောင်းစားလောက်ပါသည်” ဟု ပြောသည်။

စားကောင်းသောက်ဖွယ်များကို နှစ်ယောက်သား မြန်ရှက်စွာ စားကြသည်။ ပြီးလျှင် ရသေ့ကြီးက အာမက်အတွက် ဆုမွန်ကောင်းကို တောင်းသည်။ ထိုနောက် အာမက်က မြင်းကြီးကို စီး၍ ဘဂ္ဂဒက်မြို့ဘက်သို့ ထွက်သွားသည်။

မြင်းကြီးသည် လေအဟုန်ထက်ပင် မြန်သောအရှိန်နှင့် မြန်သည်ထက်မြန်စွာ ပြေးသည်။ တစ်ခါ ခုန်လိုက်လျှင် တစ်မိုင်ကျ၊ တစ်ခါလွှားလိုက်လျှင် တစ်မိုင်ကျ၊ ကိုယ်ကို တစ်ခါဆန့်လိုက်လျှင် တစ်မိုင်ကျ၊ ရှေ့သို့ ရောက်သွားသည်။

အာမက်က မြင်းကို အပြင်းနှင်သည်။ သူ့တစ်သက်တွင် သည်တစ်ခါလောက် မြင်းကို ပြင်းစွာ မနှင်ခဲ့ဖူး။ အာမက်၏ နှလုံးသည် အလွန်ရွှင်ပျော်နေသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် သူ၏ ကံကြမ္မာသည် မီးရှူးတိုင်ကြီးသဖွယ် သူ ရှေ့ရှုရာသို့ ထိန်လင်းစွာ ညွှန်ပြနေသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

“အို အလာဟုအရှင်၊ ငါ၏ ကိုယ်ကိုလည်းကောင်း၊ ဝိညာဉ်ကိုလည်းကောင်း၊ ငါ၏ လက်ရုံးကို လည်းကောင်း၊ ဘဂ္ဂဒက်မြို့တွင် သုံးစွဲရမည် ဖြစ်သဖြင့်၊ ငါသည် ဤနေ့နံနက် အရှင်ကို ပြီးမြောက်အောင် ဆုမတောင်းနိုင်ပါ။ ငါ့အား အခွင့်လွှတ်တော်မူပါလော့”ဟု အာမက်က တောင်းပန်သည်။

ပြီးလျှင် အာမက်သည် မြင်းနက်ကြီးကို စီး၍ ဒလကြမ်း မောင်းနှင်သွားသည်။

* * *

Commercial use of this book will be at your OWN RISK

အခန်း (၁၀)

ယခင်နေ့ ညနေဘက်တွင် မောင်းဂွတ်မင်းသားက လက်ကိုင်ပဝါကို ဝှေ့၍ အချက်ပေးလိုက်သောအခါ၊ ဝေါင်ကိုင်းက သုံးမြှောင်အလံနီကြီးကို သုံးကြိမ် ယမ်း၍ပြလိုက်သည်။ ပြီးလျှင် နေဝင်ချိန်ကို စောင့်ဆိုင်း၍နေသည်။

ညဉ့်အချိန်ရောက်သောအခါ၊ ဘဂ္ဂဒက်တစ်မြို့လုံး အိပ်ပျော်နေသည်။ မိုးကောင်းကင်တစ်ခုလုံးသည် မည်းနက်၍ နေပြီးလျှင်၊ ကြယ်ပွင့်ကလေးများသည် တောက်ပြောင်သော စိန်တုံးကလေးများပမာ မှိတ်တုတ်မှိတ်တုတ်လုပ်၍နေကြသည်။ ဈေးဆိုင်များလည်း ပိတ်ကုန်ကြပြီ။ မိုးမလင်းမချင်း ဖွင့်ကြလိမ့်မည် မဟုတ်။ အိမ်များနှင့် နန်းတော်ဆောင်များက သူတို့ ပြတင်းပေါက်များကြားမှ မီးရောင်ကလေးများကို ရံဖန်ရံခါ ပြ၍နေကြခြင်းမှတစ်ပါး တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်၍နေသည်။ လက်တစ်ဖက်တွင် လှံတံကိုကိုင်၍ အခြားလက်တစ်ဖက်တွင် မီးအိမ်ကို တယမ်းယမ်းနှင့် ကိုင်စွဲကာ လှည့်ပတ်နေသော ကင်းသမား တစ်ယောက်တလေက လွဲ၍လည်းကောင်း၊ အမှိုက်ပုံများထဲတွင် စားနုတ်စားပေါက် ကောက်ရန် ရှာဖွေနေကြသော သူတောင်းစားအနုအဝဲ တစ်ဦးတလေကလွဲ၍လည်းကောင်း၊ ရည်းစားနှင့်ချိန်း၍ ချစ်ရေးဆိုရာမှ ပြန်လာသော ကာလသား တစ်ယောက်တလေကလွဲ၍လည်းကောင်း၊ လမ်းများပေါ်တွင် လူသွားလူလာ တစ်ယောက်မျှ မရှိ။ ထို့နောက် နာရီဝက်ခန့် ကြာသောအခါ ကင်းသမားများသည် သူတို့စွဲကိုင်သော လှံတံများကို ဒူးပေါ်တင်၍ မိမိရှိစွာနှင့် အိပ်ပျော်ကုန်ကြသည်။ သူတောင်းစားများလည်း သူတို့အချင်းချင်း အတင်းဆိုကြရန်၊ ချောင်ကြိုချောင်ကြားသို့ ဝင်၍လှဲကြသည်။ ရည်းစားမောင်မောင်တို့ကလည်း စိတ်ကူး ဖဲရိုက်ရန် သူတို့အိမ်များသို့ ပြန်ကြသည်။

အသံဟူ၍လည်း လေရှူးကလေးများဝှေ့၍ လှုပ်ရှားသော သစ်ရွက်ချင်း ရိုက်ခတ်သံများကိုသာ ကြားရသည်။ တိတ်ဆိတ်မှောင်မည်းသော အမိုက်တိုက်ကြီးသည် ဘဂ္ဂဒက်နေပြည်တော်ကြီးကို မင်းမူလျက် ရှိသည်။

ထို့နောက် တင်ကြိုစီစဉ်ထားသည့်အတိုင်း သန်းခေါင်အချိန်သို့ ရောက်သောအခါ၊ ဝေါင်ကိုင်းသည် တာတာလူမျိုး ကုန်သည်စခန်းက မျှော်စင်ပေါ်သို့ တက်သွားသည်။ မျှော်စင်ပေါ်တွင် သီတင်းပတ်ဝေါင်းများစွာက ကြိုတင်၍ မီးမောင်းထိုးရန် တိတ်တဆိတ် စီစဉ်ထားသည်။ ဝေါင်ကိုင်းက မီးမောင်းကြီးကို ညှိလိုက်သည်။ သေးသွယ်၍ ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းသော ရွှေရောင် မီးမောင်းကြီးသည် ညဉ့်၏ အမိုက်တိုက်ကြီးကို သပ်နှင့် လျှိုလိုက်သကဲ့သို့ ဖောက်ထွင်းသွားသည်။ ထိုနောက် ခဏကြာလျှင် စုလေမန် ပလီထိပ်ဖျားပေါ်မှ မီးရှူးမီးပန်းများ ပေါ်ထွက်လာသည်။ ထိုအချိန်တွင် ဘဂ္ဂဒက်မြို့ လေးပြင်လေးရပ်မှ အခြားမီးရှူးမီးပန်းများ ထွက်ပေါ်လာသည်။ ဝေါင်ကိုင်း၏စစ်သည်များသည် အဆင်သင့်ရှိကြပြီ။ ဘဂ္ဂဒက် တစ်မြို့လုံးသည် မီးရှူးမီးပန်းများဖြင့် ထိန်လင်း၍သွားသည်။ စစ်ချီကြသော စစ်သည်တို့၏ခြေသံများနှင့် မီးရှူးမီးတိုင်များသည် လမ်းကြီးလမ်းငယ် အသွယ်သွယ်သို့ ပြန့်၍သွားသည်။ မီးရှူးမီးတိုင်တို့၏ နီမြန်းသော အရောင်များသည် အမိုက်မှောင်တိုက်ကြီးထဲတွင် သွေးကွက်များကဲ့သို့ နီ၍နေသည်။

ထို့နောက် ရှည်လျားသော မောင်းဂွတ် စစ်ချိတ်ပိုးများမှ အသံများသည် နွားအုပ်ကြီးတွန်သံကဲ့သို့ ထွက်ပေါ်လာသည်။ စည်သံ၊ မောင်းသံ၊ ပြေသံတို့လည်း သောသောညာ ထွက်ပေါ်လာသည်။

ဟိုနားတစ်သုတ်၊ သည်နားတစ်သုတ်ရှိကြသော ကင်းသမားများသည် အိပ်ရာမှ လန့်နိုးကြပြီးလျှင် တထိတ်တလန့်နှင့် သူတို့၏ လှံတံများကို ကောက်၍ကိုင်ကြသည်။ မည်ကဲ့သို့သော အခြင်းအရာနည်း။ မီးလောင်ခြင်းလော၊ ကုန်သည်စခန်း တစ်ခုခုက ဗေဒဝင်လူမျိုးတို့သည် ဆေးခြောက်မူးပြီး ဆူညံနေကြခြင်းလော၊ သူပုန်ထခြင်းလော၊ စစ်သည်များက ခြားနားလာခြင်းလော၊ မြို့သူမြို့သားတို့မှာ မတွေးတတ်အောင် ဖြစ်၍နေကြသည်။

“ဟိုသွားသဟာ ဘယ်သူလဲ”ဟု ကင်းသမားများက အော်သည်။ ထိုအခိုက်တွင် ဓားလွတ်၊ လုံလွတ်ချင်း ရိုက်ခတ် သံများသည်၊ လမ်းချိုးလမ်းထောင်များမှ ပေါ်လာသည်။ ကင်းသမားတို့သည် အဖြေကို ရှာရန် အချိန်မရ။ ယခင်က တင်ကြိုပြင်ဆင်ထားကြသော မောင်းဂွတ်သူလျှိုတို့က မောင်းထဲမှထွက်၍ ကင်းသမားများအား မောင်းဂွတ်စားမြောင်များဖြင့် ထွက်၍ထိုးကြသည်။ သူတို့၏ လက်ထဲမှ လုံကြီးများသည် မြေကြီးပေါ်သို့ လွတ်ကျသွားပြီးလျှင်၊ ကင်းသမားတို့သည် အမယ်လေး အဘလေး အော်ကာ လဲ၍ သေကုန်ကြသည်။ လမ်းတစ်လမ်းလုံး သွေးချင်းချင်းနီ၍သွားသည်။ ထို့နောက် ခဏကြာလျှင် လမ်းတိုင်း လမ်းတိုင်း၌ မောင်းဂွတ်စစ်သည်များနှင့် ကာလစ်၏ စစ်သည်များသည် ဓားလုံ၊ ပုဆိန် စသည် တို့ကိုကိုင်၍၊ အပြန်အလှန် ထိုးကြ၊ ခုတ်ကြ၊ သတ်ကြ ဖြစ်ကုန်သည်။ ရေဝတီ မျက်စိတစ်ဖက်လပ် ပန်းခြံကြီးမှာ မောင်းဂွတ်စစ်သည်များဖြင့် ပြည့်၍သွားသည်။ အိမ်တိုင်းအိမ်တိုင်းတွင် အစေခံ အခိုင်းခံ၊ ဝင်၍ လုပ်နေကြသော မောင်းဂွတ်သူလျှို တို့ကလည်း လက်နက်ကိုယ်စီ စွဲကိုင်၍ ထွက်လာကြသည်။

တာတာလူမျိုး၊ မောင်းဂွတ်လူမျိုးတို့ ထုံးစံအလိုက် အာခေါင်သံကြီးများနှင့် အော်ကြသော စစ်ညာသံများမှာ နားကွဲမတတ်ဖြစ်သည်။

မောင်းဂွတ် ရာတပ်များသည် လေးယောက်စီ ရင်ပေါင်တန်း၍ ခြေလှမ်းမှန်မှန်နှင့် လမ်းများပေါ်တွင် ချီတက်၍နေကြသည်။ စစ်ပွဲအမျိုးမျိုး နှံ့ဖူး၍၊ သွေးအမျိုးမျိုး စွန်းခဲဖူးသော မောင်းဂွတ်စစ်သည်တို့၏ ချီတက်သံများသည် စစ်အောင်သီချင်းကို သီဆိုသကဲ့သို့ ထင်ရသည်။

ထို့နောက် မောင်းဂွတ်စစ်သည်တို့သည် ခပ်သိမ်းသော စစ်သည်တို့၏ ဓမ္မတာကို မလွန်ဆန်နိုင်သဖြင့်၊ အိမ်ပေါက်စေ့ တက်၍ ပစ္စည်းများကို လုယက်ယူငင်ကြသည်။

“သင်တို့ တစ်နာရီ ပစ္စည်းများကို ယူနိုင်သည်၊ ပြီးလျှင် နန်းတော်ကို တက်၍စီးရမည်”ဟု ဝေါင်ကိုင်းက စစ်ဗိုလ်၊ စစ်မှူးများကို အမိန့်ထုတ်လိုက်သည်။ ပြီးလျှင် နှစ်သက်ကျေနပ်စွာ ပြုံး၍ “တောခွေးများဟာ အစာကျွေးပြီးမှ သင်ကြား ပေးလို့ရသည် မဟုတ်လော ...”ဟု ပြောသည်။

မြို့သူမြို့သားများက အထိတ်တလန့် ဟစ်အော်ပြီးလျှင် ပြတင်းပေါက်များကို ဖွင့်၍ ဦးခေါင်းများကို ပြုကြည့်ကြသည်။ ထို့နောက် မောင်းဂွတ်စစ်သည်တို့က စစ်ပုဆိန်များနှင့် ပစ်ကြသဖြင့် ကမန်းကတန်း ဝင်ပြေးကြရသည်။

“အလာဟုအရှင် ကယ်တော်မူပါ၊ ဘဟာများ ဖြစ်ပါလိမ့်၊ သဲကန္တာရထဲက ဓားပြတွေ ဝင်လာပြီး ကာလစ်ကြီးကို ပုန်ကန်နေကြပြီ ထင်သည်၊ ဟုတ်ပါသည်၊ ဗေဒဝင်ဓားပြတွေပါ”ဟု တချို့ ပြောကြသည်။

တချို့ကလည်း “စစ်သည်တော်တွေ လာကယ်ကြပါ၊ ကာလစ်နေပြည်တော်ကို ဓားပြတွေ လာတိုက်နေကြပြီ၊ သည်မလောက်လေးမလောက်စား၊ သဲကန္တာရအလှေးအမွှားတွေဟာ ငါတို့ကို လာ၍စော်ကားနေသည်”ဟု ပြောကြသည်။

လမ်းများတွင် မီးရှူးတိုင်များ အရောင်ဖြင့် ထိန်လင်း၍ သံမဏိလက်နက်ကိုင်စစ်သည်များက အိမ်များအတွင်းသို့ အတင်းဝင်ရောက် တိုက်ခိုက်ကြသည်ကို တွေ့ရသောအခါ၊ “မောင်းဂွတ်တွေ၊ မောင်းဂွတ်တွေ၊ အလာဟုအရှင် ကယ်တော်မူပါ”ဟု အော်ကြသည်။

ဘဂ္ဂဒက်တစ်မြို့လုံး ကျောချမ်း၍ကုန်ကြပြီ။ နှာခေါင်းပြားပြား အသားဝါဝါနှင့် မြောက်ဘက်အရပ်က မောင်းဂွတ်လူမျိုးတွေ ဘဂ္ဂဒက်ကို ဝင်၍သိမ်းကြပြီ။ မောင်းဂွတ်လူမျိုးဆိုလျှင် ဥရောပတစ်တိုက်လုံးက ကြောက်ကြသည်။ ဂျာမနီမိခင်နှင့် ရုရှားမိခင်များက ကလေးများငိုလျှင်၊ မောင်းဂွတ်စစ်သည်ကြီးတွေ ဖမ်းလိမ့် မည်ဟုခြောက်၍ ကလေးများကို အငိုတိတ်စေသည်။ မောင်းဂွတ်စစ်သည်ဆိုလျှင် ထိုမျှလောက်ပင် ကြောက်ကြရသည်။

“အို နေ့၏ အလင်းကိုဖြစ်စေသော အလာဟုအရင်၊ ငါသည် ညဉ့်၏ အမှောင်တိုက်ကြားနှင့် မောင်းဂွတ် မကောင်းကောင်များ၏ စပ်ကြားတွင် ရောက်နေပါသဖြင့်၊ အရှင်အား ကိုးကွယ်ရာဟု ဆည်းကပ် ပါသည်”ဟု ပလီဆရာကြီးတစ်ယောက်က ထစ်ထစ်ငေါ့ငေါ့နှင့် ဘုရားကို တမ်းတသည်။

ပလီဆရာကြီးမှာ ဘုရားတမ်းတခြင်းကို အဆုံးသတ်ခွင့်မရ။ ခြေထောက်ခွင်ခွင်နှင့် မောင်းဂွတ်စစ်ဗိုလ် တစ်ယောက်သည် အဖျားက အရောင်တလက်လက်ဖြစ်နေသော ဓားကောက်ကို ကိုင်၍ ပလီထံသို့ အတင်း ပြေးဝင်လာပြီးလျှင် ပလီဆရာကြီး၏ လည်ပင်းကို တိကနဲနေအောင် ပိုင်းဖြတ်လိုက်သည်။ ပလီဆရာကြီး၏ ဦးခေါင်းသည် အုန်းသီးကြွေသကဲ့သို့၊ အုန်းကနဲမြည်ကာ မြေကြီးပေါ်သို့ ကျသွားသည်။ ဘုရား၏ ပလ္လင်တော်မှာ နီမြန်းသော သွေးများဖြင့် ပေကုန်သည်။

အာရဗီစစ်သည်တို့သည် လက်နက်များ ကိုင်ဆောင်ပြီးလျှင်၊ စစ်တန်းလျားများမှ အပြေးအလွှား ထွက်လာကြသည်။ အနံ့မှည့်နေသော ကောက်ပင်များကို ကောက်ရိတ်သမားက ရိတ်လိုက်ဘိသည့်ပမာ အာရဗီ စစ်သားတို့သည် အတိုးအရုံးလဲ၍ မောင်းဂွတ်စစ်သည်များ၏ လှံဖျားတွင် အသက်ပါကုန်ကြသည်။ မောင်းဂွတ် စစ်သည်များသည် တစ်နေရာမှ တစ်နေရာသို့ ဆက်၍တိုက်ကြသည်။ တံခါးများ အကုန်ကျိုး၍ နံရံများ အကုန် ပြိုကုန်သည်။ လမ်းတိုင်းလမ်းတိုင်းမှာ သွေးချင်းချင်း နီ၍နေသည်။ အိမ်ခေါင်မိုးတိုင်းကို မီးတောက်မီးလျှံ များက ဝါးမျိုလိုက်ကြသည်။

မောင်းဂွတ်စစ်သည်တို့သည် ငြိမ်းချမ်းစွာနေကြသော ဘဂ္ဂဒက်မြို့ကြီးကို ၂၃ဟို ဖောက်၍ ဝင်ကြသည်။ သူတို့၏ တံပိုးသံ၊ ဓားဝင်သံ၊ လှံခတ်သံများသည် ဆူညံ၍သွားသည်။ သူတို့ ချီတက်သွားရာ တစ်လျှောက်သည် ပြင်းထန်သောလေမုန်တိုင်းကြီး တိုက်ခတ်သွားအရာအရပ်ကဲ့သို့ ပျက်စီးမှုစွပ်ကြောင်းကြီး ဖြစ်၍ ကျန်ရစ်သည်။ မြေပြင်ပေါ်၌ မောင်းဂွတ်စစ်သည်တို့ ဓားလှံသရမ်း၍သွားမှနှင့် အတူ၊ ကောင်းကင်မှ လင်းတအုပ်ကြီးများကလည်း လူသေကောင်များကို မြိန်ရှက်စွာ စားသောက်ကြရန် မောင်းဂွတ်စစ်သည်များနှင့် အတူ ရင်ပေါင်တန်း တပ်ချီဖို့ ပြင်ဆင်နေကြပြီ။

မောင်းဂွတ်စစ်သည်တို့၏ လုယက်မှု၊ တိုက်ခိုက်မှု၊ သတ်ဖြတ်မှု၊ မီးရှို့မှုများအကြောင်းကို ဖော်ပြရန် လွယ်ကူသည့်နည်းတူ၊ တွေးကြည့်လျှင်လည်း အင်မတန်အင်မတန်ကြောက်လန့်ဖို့ကောင်းသည်။ အဘယ်ကြောင့် ဆိုသော် အနီ မျက်နှာက ခွေးမျက်နှာနှင့်တူသော မောင်းဂွတ်ကောင်ယုတ်မာတို့သည် ဓားကောက်ကိုသာ တစ်ဆူတည်းသော ဘုရားအဖြစ်နှင့် ကိုးကွယ်နေကြသူများ ဖြစ်သောကြောင့်တည်း။ မောင်းဂွတ်ကောင် ယုတ်မာတို့၏ ဝိညာဉ်များသည် အောက်ဆုံးထပ်ငရဲကြီးတွင် ကမ္ဘာတစ်ထောင်ကြာအောင် ခံကြရပါစေ သတည်း”ဟု အာရဗီကျမ်းများက ကျိန်ဆဲကြသည်။

လုယက်ခြင်း၊ မီးရှို့ခြင်း၊ သတ်ဖြတ်ခြင်းကား မောင်းဂွတ်လူမျိုးတို့၏ စရိုက်ပင်ဖြစ်သည်။ သူတို့အဖို့ အသုံးမကျသော အဖိုးတန် ရတနာများ၊ သူတို့ မသယံဆောင်နိုင်လောက်အောင် လေးလံသော ပစ္စည်းဥစ္စာ များကို မောင်းဂွတ်စစ်သည်တို့က ဖျက်ဆီးချနင်းပစ်ခဲ့ကြသည်။ အဖိုးမဖြတ်နိုင်သော ကော်ဇောများကို ဆုတ်ဖြူ၍ ပစ်ခဲ့ကြပြီးလျှင်၊ အဖိုးမဖြတ်နိုင်သော ကလေးသူငယ်တို့၏အသက်များ၊ ကဗျာခိုရုံတို့၏အသက်များ၊ ပညာရှိတို့၏အသက်များကိုလည်း မောင်းဂွတ်စစ်သည်တို့က သူတို့၏ ဓားကောက်နတ်ကို ယဇ်ပူဇော်ပစ်ခဲ့ ကြသည်။ ဘဂ္ဂဒက်တစ်မြို့လုံးတွင် မကျိုးမပျက်သော တံခါး၊ ပြာမကျသော ဈေးဆိုင်၊ ပြိုမကျသော နံရံဟူ၍ မကျန်တော့။ အသက်မသေဘဲ ကျန်ရစ်သူအနည်းငယ်မှာလည်း ကြောက်လန့်ကာ အချင်းချင်း စုရုံး၍ နေကြသည်။ အချို့မှာလည်း စည်ပိုင်းများ၊ မြေအောက်ဂူများထဲတွင် ပုန်းအောင်းနေကြရင်း၊ အော်ဟစ်ငိုကြွေး နေကြသည်။ အဖုံးအကာမရှိသော လမ်းများတစ်လျှောက်သည် ယခင်က ရောင်ရဲတင်းတိမ်စွာ နေခဲ့ကြသော လူသားတို့၏ အရိုးများ၊ အသားများ၊ အသွေးများဖြင့် ပြည့်၍ ကျန်ရစ်သည်။

ပျက်စီးမှုသည် ဘဂ္ဂဒက်မြို့ကြီးကို ကြီးစိုးလျက်ရှိသည်။ ဘုရားတန်ဆောင်းများသည်လည်း မဖွယ် မရာသော အဖြစ်သို့ ရောက်ကုန်ပြီ။ အမြတ်တနိုးထားရာ နေရာအပေါင်းသည်လည်း တာတာ မြင်းမွေးရည်တို့

ထားရာ မြင်းစောင်းများအဖြစ်သို့ ရောက်ကုန်ကြပြီ။ ကြီးမားလှသော ဘဂ္ဂဒက် ဧကရာဇ်နိုင်ငံတော်ကြီးသည် တစ်ညအတွင်း၌ ပျက်စီးခြင်းသို့ ရောက်ရပြီ။

မွတ်ဆလင်ဘာသာကြောင့် လူတို့ ယဉ်ကျေးခြင်းသို့ မရောက်ကြမီတွင်၊ မောင်းဂွတ်လူမျိုးတို့အား သမိုင်းက ချပေးသော တာဝန်များမှာ၊ သတ်ဖြတ်ခြင်း၊ နှိပ်စက်ညှဉ်းပမ်းခြင်း၊ ပျက်စီးယိုယွင်းစေခြင်း၊ ဘုရား တရားကို ပုတ်ခတ်ခြင်း များဖြစ်သည်။

မောင်းဂွတ်မင်းသားက ကာလစ်၏ ရွှေနန်းတော်ဆောင် ပြတင်းပေါက်မှ သွေးသံရဲ့ရဲ့ဖြစ်နေသော ဘဂ္ဂဒက်နေပြည်တော်ကြီးကို ကြည့်ပြီးလျှင်၊ “ငါသည် ဘုရား၏ ရန်သူ၊ သနားခြင်း၏ ရန်သူ၊ ညာတာခြင်း၏ ရန်သူဖြစ်သည်”ဟု ရှေးမောင်းဂွတ်မင်းဆက်တို့ ကြုံးဝါးမြဲအတိုင်း ကြုံးဝါးသည်။

ထိုအခိုက်တွင် လမ်းအသီးသီးပေါ်တွင် ရှိနေကြသော မောင်းဂွတ်စစ်ဗိုလ်များက သူတို့၏ စစ်သည် များအား လှယက်ခြင်းကို ရပ်စဲကြရန် အမိန့်ပေးလိုက်ပြီးလျှင်၊ ဆက်၍ “နန်းတော်ကြီးကို ချီကြ၊ နန်းတော် ကြီးကို တိုက်ကြလော့၊ မနက်ဖြန်ခါကျလျှင်၊ သင်တို့ ဆက်လက်လှယက်နိုင်သည်”ဟု အမိန့်ပေးကြသည်။

မောင်းဂွတ်စစ်သည်တို့သည် လေးယောက်တစ်တန်း၊ ရင်ပေါင်တန်း၍ နန်းတော်ကြီးရှိရာသို့ ချီတက် ကြသည်။ စစ်စည်စစ်မောင်းသံ၊ စစ်တံပိုးမှတ်သံ၊ စူးရှသော စစ်ပြေသံ၊ ဓားလှံလက်နက်များ အချင်းချင်း ထိခိုက်သံ၊ အသံနက်ကြီးများဖြင့် အော်ကြသော စစ်ညာသံများမှာ မိုးခြိမ်းသကဲ့သို့ ထင်ရသည်။

မောင်းဂွတ်စစ်သည်တို့သည် ကျိုင်းအုပ်ကြီး ပျံသကဲ့သို့ ချီတက်ကြသည်။ သူတို့၏ ရဲတံခွန်များ မှာလည်း လေထဲ၌ တဖျတ်ဖျတ်တလူလူနှင့် ဖြစ်၍နေသည်။ သူတို့ ကိုင်ဆောင်ထားသော လှံများမှာလည်း တောအုပ်ကြီးကဲ့သို့ ထင်ရသည်။ သူတို့ စစ်ချီရာလမ်းတွင် တွေ့သမျှကို အကုန်သတ်ကြသည်။ သူတို့ အကြောင်းကို အရှေ့ဂျာမနီနှင့် ဆီလီယုတို့ကလည်း ခံရဖူး၍ သိသည်။ ရုရှားနှင့် ပိုလန်တို့ကလည်း ခံရဖူး၍ သိသည်။ တရုတ်နှင့် အိန္ဒိယတို့ ဟန်ဂေရီတို့ကလည်း ခံရဖူး၍ သိသည်။ ဤနည်းဖြင့် သူတို့သည် ကမ္ဘာ တစ်ဝက်ကို နိမ့်နိမ့်သောသွေးဖြင့် စည်းကြောင်းထားဖူးသည်။ ဤနည်းဖြင့် ထိုနေ့တွင် ဘဂ္ဂဒက် နေပြည်တော်ကြီးမှာ သူတို့၏ လက်ချက်ဖြင့် ပျက်စီးရတော့မလို ဖြစ်၍နေရသည်။ ဘဂ္ဂဒက်ကျလျှင် အာရဗီ လောက တစ်ခုလုံးသည်လည်းကောင်း၊ အစ္စလာမ်လောက တစ်ခုလုံးသည်လည်းကောင်း ကျရလိမ့်မည်။

မောင်းဂွတ်စစ်သည်တို့သည် နန်းတော်သို့သွားရာ မင်းလမ်းမကြီးဖြင့် ချီတက်ကြသည်။ သူတို့ ချီတက်ဟန်မှာ ကိုးယိုးကားယားနိုင်သည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် သူတို့သည် မြင်းစီးသမားများဖြစ်၍ များစွာ ခြေလျင်ချီတက်ဖူးကြသည် မဟုတ်သောကြောင့် ဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် သူတို့သည် မှန်မှန် ချီတက်လျက် ရှိသည်။ ဆင်စွယ်တံပိုးသံက သူတို့ကို မောင်းတင်ပေးနေသည်။ တံပိုးသံများကို တစ်တပ်ပြီးလျှင် တစ်တပ်က ဆက်၍မှတ်ကြသည်။ သူတို့သည် အဆောတလျှင် စစ်ကြောင်းသုံးကြောင်းခွဲ၍ ချီကြသည်။ ပထမ စစ်ကြောင်းက ကာလစ်၏ စစ်သည်များအား နောက်သို့ မဆုတ်နိုင်ရန်၊ သို့မဟုတ် ထွက်၍မတိုက်နိုင်ရန် ပိတ်ဆို့ဖို့အတွက် အနောက်ဘက်သို့ ချီသည်။ ဒုတိယစစ်ကြောင်းက နန်းတော်ကို ပတ်ပတ်လည် ဝန်းရံ ထားသော ဥယျာဉ်ကြီးကို ဘေးမှနေ၍ ဝိုင်းသည်။ ပြီးလျှင် ကျွဲသားရေခြင်းများကို လှေကားထစ်သဖွယ် ပြုလုပ်၍ မြို့ရိုးကို ကျော်တက်ခါ မြို့ရိုးတွင်းသို့ ခုန်ဆင်းကြသည်။ ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည်ကြီးမားသော မန်ချူး လက်ရွေးစင်စစ်သည်များပါဝင်သော တတိယစစ်ကြောင်းကမူ သံမဏိမြို့တံခါးကြီးသို့ တိုက်ရိုက်ချီတက်သည်။ သံမဏိမြို့တံခါးကြီးသည် မန်ချူးစစ်သည်တို့၏ စုပေါင်းဖိနှိပ်မှုကို မခံနိုင်သဖြင့်၊ ကျွတ်ဆတ်သော ဖန်ထည် ပမာ ကွဲထွက်သွားသည်။ ထိုအခါ မောင်းဂွတ်စစ်သည်တို့ကို ခုခံတိုက်ခိုက်ရန်၊ နန်းတော်တွင်း၌ စုရုံး၍ နေကြသော ကာလစ်၏ ကျေးကျွန်၊ အမှူထမ်း၊ အရာထမ်း၊ သင်းကွပ်စသည်တို့သည် သွေးပျက်ကုန်ကြသည်။

ကာလစ်၏ အမှူထမ်း၊ အရာထမ်းတို့သည် မိမိတို့ ကိုင်စွဲထားသော လက်နက်များကို လွှင့်ပစ်ပြီး ဖနောင်နှင့် တင်ပါးတစ်သားတည်းကျအောင် ထွက်ပြေးကြသည်။ ထိုသို့ ပြေးရင်းလွှားရင်းနှင့် တစ်ယောက်ရှေ့ တစ်ယောက်ရောက်နိုင်ရန်၊ အချင်းချင်း ပြန်၍သတ်ကြသည်။ ခုတ်ကြထိုးကြသော လက်များမှာ ရှုပ်ပွေ၍

သွားသည်။ မောင်းဂွတ် လုံချက်မိ၍ အော်ဟစ်သံ၊ တောင်းပန်တိုးလျှိုးသံများသည်လည်း ဆူညံသွားသည်။ မောင်းဂွတ်တို့၏ ကြိမ်းဝါးသံ၊ စစ်ညာသံများမှာလည်း နားပွင့်ထွက်မတတ်ပင်ဖြစ်သည်။ အတုံးအရုံးနှင့် သေကြသူများမှာလည်း ရှုမကောင်း၊ မြင်မကောင်းပင်ဖြစ်သည်။

ကာလစ်၏ အာရဗီကိုယ်ရံတော်တပ်သားတို့က ရဲဝံ့စွာ ခုခံကြသည်။ သို့ရာတွင် သူတို့၏ ခုခံ တိုက်ခိုက်မှုကို မောင်းဂွတ်စစ်သည်များက လုံးလုံးမဖြူ။ မောင်းဂွတ်စစ်သည်များက အာရဗီကိုယ်ရံတော် တပ်သားများကို လက်တစ်ဖက်တည်းနှင့် ဝှေ့ရမ်း၍ပစ်လိုက်သည့်ပမာ၊ ဘေးသို့ မောင်းထုတ်လိုက်ပြီးလျှင် အကုန်အစင် သတ်၍ပစ်လိုက်သည်။ မြို့ရိုးပေါ်ရှိ ကာလစ်၏ စစ်သည်တချို့က အောက်သို့ ခုန်ဆင်းပြီး တိုက်ရန် ကြိုးစားကြသည်။ သို့ရာတွင် မြေကြီးပေါ်သို့ မရောက်ခင် မောင်းဂွတ်လှံဖျား၌ အသက်ပါ ကုန်ကြသည်။ မောင်းဂွတ်စစ်သည်တို့သည် နန်းတော်တွင်းသို့ စုပြုံဝင်ကြသည်။

ဘဂ္ဂဒက်နေပြည်တော်ကို မောင်းဂွတ်စစ်သည်များ ဝင်၍စီးကြခြင်းမှာ၊ မောင်းဂွတ်မင်းသား၏ လက်ချက်ဖြစ်သည်ကို အချိန်နှောင်းမှ ကာလစ်ကြီးက သိသည်။ လက်ဦးတွင် ကင်းသမားများ၊ အိပ်ရာမှ လန့်နိုးကြသော မြို့သူမြို့သားများ ထင်ကြသကဲ့သို့ပင်၊ ကာလစ်ကြီးကလည်း ဗေဒဝင်လူမျိုးတို့ လာ၍ သောင်းကျန်းကြခြင်းသာ ဖြစ်သည်။ မကြာခင် အေးချမ်းသွားလိမ့်မည်ဟု ထင်လိုက်သည်။ မောင်းဂွတ် မင်းသား၏ လက်ချက်မှန်းသိ၍၊ ကိုယ်ရံတော်တပ်သား အနည်းငယ်ဖြင့်၊ မောင်းဂွတ်မင်းသားကို သတ်ရန်၊ သူ တည်းသော အဆောင်သို့ ကာလစ်ကြီးက အပြေးအလွှား သွားသောအခါ၊ မောင်းဂွတ်မင်းသားမှာ ထွက်ပြေး လွတ်မြောက်သွားပြီ။ ကာလစ်ကြီးနှင့်အတူ အိန္ဒိယမင်းသား၊ ပါယုမင်းသားတို့လည်း ပါသည်။ ပါယု မင်းသားမှာ မာန်ရှိသော်လည်း သူ့ကိုယ်က ဝဖြိုးလွန်းနေသဖြင့် တိုက်ခိုက်မှုဘက်တွင် မစွဲရာတော့။

ကာလစ်ကြီးအဖို့ အခါနှောင်းသွားပြီ။

လှေကားအဆင်းတွင် ကာလစ်ကြီးနှင့် အိန္ဒိယမင်းသား၊ ပါယုမင်းသားတို့သည် မောင်းဂွတ်တပ်ဦးနှင့် သွား၍တိုးသည်။ မောင်းဂွတ်တပ်ဦးက သူတို့ကို ဝိုင်း၍ဖမ်းကြသည်။

“ဟေ့ ဟေ့၊ သူတို့ကို မသတ်ကြပါနှင့်၊ ဘာလို့လဲဆိုတော့ ကာလစ်ကြီးက ငါ့ယောက္ခမလောင်း ဆိုတော့ သတ်လိုမတော်လို့ပါ၊ ပြီးတော့ တန်ခိုးမရှိသည့်နတ်တွေက ဆင်းသက်လာသည့် ဟိန္ဒူစတန် မင်းသားနှင့် အမဲဆီအိုးက ဆင်းသက်လာသည့် ပါယုမင်းသားတို့ နှစ်ယောက်ကိုတော့ မသတ်ခင်၊ ငါ့ရထား နောက်က ကြိုးနှင့်ချည်ဆွဲပြီး နက်ဖြန်ခါ ဘဂ္ဂဒက်မြို့ထဲကို လျှောက်ပြချင်သေးလို့ပါ”ဟု မောင်းဂွတ် မင်းသားက သူ့စစ်သည်များကို အမိန့်ပေးလိုက်သည်။

ပါယုမင်းသားသည် သတ္တိနည်းသူ မဟုတ်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် သူ့ဝမ်းထဲက ဘယ်လိုပင် ကြောက်သော်လည်း သူ့ပါးစပ်က မောင်းဂွတ်မင်းသားကို ရစရာမရှိအောင် ကလော်၍ တုတ်သောကြောင့် ဖြစ်သည်။

“ဟဲ့ သစ္စာဖောက်၊ ဟဲ့ ဝက်၊ ဟဲ့ ခွေးမျက်နှာနဲ့တူတဲ့ မောင်းဂွတ်အရိုင်းအစိုင်း၊ ဟဲ့ ဝက်အူသယ်၊ ဟဲ့ မျောက်မျိုး”ဟု ပါယုမင်းသားက မောင်းဂွတ်မင်းသား၏ မျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်ပြီး ဆဲသည်။

ပြီးလျှင် ထိုပုံစံအတိုင်း ဆက်၍ ဆဲပြန်သည်။ မောင်းဂွတ်မင်းသားက ငြိမ်၍နားထောင်နေသည်။ နောက်ဆုံးတွင် ပါယုမင်းသားက မော့၍ မဆဲနိုင်တော့သည့် အခါကျမှ၊ မောင်းဂွတ်မင်းသားက ပြုံးပြီး “အို ဝက်အူချောင်းကြီး၊ သင်ဟာ သဟာလောက် သတ္တိရှိလိမ့်မည်လို့ ငါ မထင်မိဘူး”ဟု ပြောသည်။ ပြီးလျှင် ဆက်၍ “သည် သည်လို သတ္တိရှိသဟာဘဲ ငါ သဘောကျပါသည်၊ နက်ဖြန်ခါကျတော့ သင်ဘယ်လောက် သတ္တိရှိသလဲဆိုသဟာ သိရအောင်၊ သင့်ကို ငါ နည်းသစ်နည်းဆန်းနှင့် အချိန်အကြာကြီး ငါ ညှဉ်းဆဲပြမည်” ဟု ပြောသည်။

ထို့နောက် မောင်းဂွတ်မင်းသားက ကာလစ်ကြီးနှင့် မင်းသားနှစ်ပါးကို ဖမ်း၍ခေါ်သွားရန် သူ့ စစ်သည်များကို အမိန့်ပေးလိုက်သည်။ ပြီးလျှင် သူတည်းခိုရာ အဆောင်ခန်းထဲသို့ ဝင်သွားတော့သည်။

အပြင်ဘက်မှ ခုတ်ကြ၊ ထစ်ကြ၊ သတ်ကြ၊ ဖြတ်ကြသော မောင်းဂွတ်စစ်သားတို့၏ အော်သံ ဟစ်သံ များသည် မောင်းဂွတ်မင်းသား၏ အဆောင်ထဲသို့ လေဟုန်စီး၍ ဝင်လာသည်။

မောင်းဂွတ်မင်းသားက သဘောတော်ကျ၍ ပြုံးလိုက်သည်။ ပြီးလျှင် မျက်မှောင်ကုတ်၍လာသည်။ သူသည် သူ၏ စိတ်ကူးသပွတ်အူကျမှနှင့်သာ အထီးထီးမွေ့လျော်လိုသည်။ အခြားအာရုံများကို မခံစားလို။ သို့ဖြင့် ပြတင်းပေါက်တံခါးကြီးများကို ထ၍ပိတ်လိုက်သည်။ အပြင်ပမှ အသံတို့ကို မကြားရတော့။ သူ့ဦးနှောက်ထဲသို့ စစ်တိုက်မှုနှင့် ပတ်သက်သော သတ်မှုဖြတ်မှု၊ ပဲ့တင်သံမျိုးနှင့် လုံးဝမတူသော၊ နူးညံ့ပျော့ပျောင်းသည့် သတိရမှုသည် တရေးရေးနှင့် ဝင်လာသည်။

သူ့အဆောင်ခန်းအတွင်း၌၊ အသက်ပင် ရှု၍မရလောက်အောင် ကြီးမားသော တိတ်ဆိတ်မှုကြီးသည် ကျရောက်လျက်ရှိသည်။ ထိုတိတ်ဆိတ်မှုကြီးသည် လူသားတို့ မခံမရပ်နိုင်လောက်အောင် ကြီးမားလေးလံ လှဘိသည်။

မောင်းဂွတ်မင်းသားသည် တစ်ခဏတာမျှ မလှုပ်မယှက်၊ ငြိမ်သက်စွာ မတ်တတ်ရပ်၍နေသည်။ ထိုအခိုက်တွင် ကြံစည်မှုများသည် သူ့ဦးနှောက်တွင်း၌ တဖျတ်ဖျတ်နှင့် အချိပ်ကောက်၊ကောက်သကဲ့သို့ ဖြစ်ပေါ်နေသည်။ သူ၏ ဝါဖန့်ဖန့်ဖြစ်သော မျက်နှာတွင် ထွန်ရေးထွန်ကြောင်းများကဲ့သို့ အကြောင်းကြီးများ ဖြစ်ပေါ်လာသည်။

ထို့နောက် မောင်းဂွတ်မင်းသားသည် ခုံငယ်တစ်ခုတွင် တင်ထားသော တော်သုံး အဝါရောင်ပိုးစနှင့် ထုပ်၍ထားသော လေးထောင့်ရှည်ရှည်အထုပ်ကလေးကို သွား၍ယူသည်။ ပြီးလျှင် အထုပ်ကလေးကို ဖြေ၍ ကြည့်လင်သော ကျောက်စိမ်းပြားတွင် ရွှေမှင်ဖြင့် တရုတ်စာများ ရေး၍ထားသော အလွှာကလေး တစ်ဆယ့် နှစ်ခုကို ထုတ်၍ယူသည်။ ထိုအလွှာကလေးများမှာ သူ့ဘိုးဘေးဘီဘင်တို့သည် အာရှအလယ်ပိုင်း ဗိုက်ကယ် ရေအိုင်ကြီးအနီးတွင် သိုးထိန်းမျိုးများအဖြစ်နှင့် နေကြစဉ်၊ ရှေးပဝေသဏီက သမိုင်းများဖြစ်သည်။ ထိုသမိုင်း များတွင် မောင်းဂွတ်လူမျိုးတို့ သားစဉ်မြေးဆက်၊ တစ်ဆက်ပြီးတစ်ဆက်၊ စစ်အောင်မှုများနှင့် တစ်ခါတရံ စစ်ရှုံး၍ ကိုင်းတောကြီးများထဲသို့ ထွက်ပြေးပုန်းအောင်းရသည့် အကြောင်းများ ပါသည်။

မောင်းဂွတ်မင်းသားက အဆိုပါ ကျောက်စိမ်းလွှာသမိုင်းများကို ဦးညွှတ်၍ အရိအသေ ပေးပြီးလျှင်၊ ကြေးဖလားကြီးတစ်ခုထဲတွင် နံ့သာမှန်အမည်းများကို ထည့်၍ မီးရှို့ပူဇော်သည်။ ပြီးလျှင် အထက်သို့ တလူလူတက်၍နေသော နံ့သာမှန်မီးခိုးများကို စူးစိုက်၍ကြည့်နေသည်။ အပေါ်မျက်နှာကြက်တွင် ဆွဲ၍ ထားသော ဆီမီးခွက်မှ ရွှေရောင်မီးတောက်က သူ့မျက်နှာပေါ်သို့ တည့်တည့်ကြီး ထိုးနေသဖြင့် သူ၏ မိုး၍ တက်နေသော ပါးရိုးများ၊ ထူထဲသော မျက်ခမ်းများ၊ ပါးလျားသော နှုတ်ခမ်းများသည် အလွန်ထင်ရှားစွာ ပေါ်လွင်၍နေသည်။ သူ၏မျက်နှာထားမှာ သနားကြင်နာခြင်းကင်းဟန် ပေါ်၍နေသော်လည်း၊ ဈာန်ဝင်စားနေ သကဲ့သို့ တည်ငြိမ်ခြင်းနှင့် ပြည့်စုံနေသည်။ မောင်းဂွတ်မင်းသားက နံ့သာမှန်မီးခိုးများကို စိုက်၍ကြည့် နေသည်။ ထို့နောက် တလူလူတက်နေသော နံ့သာခိုးများကြားတွင် အစိမ်းရောင်တောက်နေသော သူ၏ ရှေးဟောင်းသမိုင်း ကျောက်စိမ်းလွှာများကို မြင်ရသည်။ ထိုကျောက်စိမ်းလွှာများထဲ၌ သူတို့ မောင်းဂွတ် လူမျိုး၏ ရည်ရွယ်ချက်နှင့်တကွ၊ သူကိုယ်တိုင်၏ ရည်ရွယ်ချက်ကို၊ ကမ္ဘာ့သမိုင်းကို နောက်ခံထား၍ သွေးဖြင့် ရေးထားသကဲ့သို့ သူ့စိတ်ထဲက မြင်ယောင်လာသည်။

ပြီးလျှင် မောင်းဂွတ်မင်းသားက လက်အုပ်ချီ၍ ကျောက်စိမ်းလွှာသမိုင်းများကို ဒုတိယအကြိမ် အရိအသေပြုသည်။ ပြီးလျှင် သူ့အမျိုး၊ သူ့အနွယ်၊ သူ့မင်းဆက်အတွက်နှင့်တကွ သူကိုယ်တိုင်အတွက် ဆုတောင်းသည်။ သူ့ဆုတောင်းချက်မှာ ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းသော ရှေ့ရေးနိမိတ်ဖတ်ချက်လည်းဖြစ်သည်။

“ရေသည် စီး၍နေသမျှ ကာလပတ်လုံး၊ လေသည် တိုက်၍နေသမျှ ကာလပတ်လုံး၊ မီးသည် လောင်၍နေသမျှ ကာလပတ်လုံး၊ ပင်လယ်သည် လှိုင်းထ၍နေသမျှ ကာလပတ်လုံး၊ မောင်းဂွတ်လူမျိုးတို့သည် တည်တံ့ပါစေသတည်း။ မောင်းဂွတ်လူမျိုးတို့သည် ကျယ်ဝန်းသော မြေအပြင်ပေါ်၌၊ လွန်းကဲ့သို့ ပြေးကာ၊

ထာဝရခိုင်မြဲသောအထည်ကို ရက်၍နေကြသည်။ အတိတ်ကာလ၌ ကြိမ်ဖန်များစွာပင်လျှင် အခြားသော လူမျိုးတို့သည် စုပေါင်းသောအင်အားဖြင့်၊ မောင်းဂွတ် လူမျိုးတို့၏ အဖိုးမဖြတ်နိုင်သော ကြီးစိုးမှုရတနာကို လုယက်ယူငင်ခဲ့ဖူးပြီ။ ကြိမ်ဖန်များစွာပင်လျှင် ငါတို့က ပြန်၍တိုက်ခဲ့ကြသည်။ နောင်ကြီးများကို ဖြတ်တောက် ခဲ့ကြသည်။ ငါတို့ကို ကျွန်တောင်းသွင်းသူများအား ကျွန်အဖြစ်သို့ ပြန်၍ ပို့ခဲ့ကြသည်။ အနာဂတ်ကာလ၌လည်း ကြိမ်ဖန်များစွာပင်လျှင် အခြားသောလူမျိုးတို့က စုပေါင်းသောအင်အားဖြင့် မောင်းဂွတ်လူမျိုးတို့၏ အဖိုးမဖြတ် နိုင်သော ကြီးစိုးမှုရတနာကို လုယက်ယူငင်ကြလိမ့်ဦးမည်။ ကြိမ်ဖန်များစွာပင်လျှင် ငါတို့က ပြန်၍တိုက်ကြ လိမ့်မည်။ နောင်ကြီးများကို ဖြတ်ကြလိမ့်မည်။ ငါတို့ကို ကျွန်တောင်းသွင်းသူများအား၊ ကျွန်အဖြစ်သို့ ပြန်၍ ပို့ကြလိမ့်မည်”ဟု မောင်းဂွတ်မင်းသားက ပြောသည်။

ပြီးလျှင် စူးရှကျယ်လောင်သော အသံဖြင့် “ငါတို့သည် ငါတို့ မိခင်များက မွေးထားခဲ့သော အစွယ် ထက်သည့် ဝံပုလွေများဖြစ်သည်။ ငါတို့ တောင်တမှကို ရယူရန်အတွက်၊ ငါတို့သည် ဘယ်အခါမျှ အညစ် အကြေးကို စားကြလိမ့်မည် မဟုတ်။ ငါတို့သည် ဓားကိုငှေ့၍ နီရဲလာအောင် ဆေးကြောကြမည်။ ငါတို့၏ လမ်းဆုံးသည် မရောက်သေး။ နှစ်ပေါင်း အရာရာ အထောင်ထောင် ကြာသည့်တိုင်အောင်ပင်၊ ငါတို့၏ လမ်းဆုံးသည် ရောက်လိမ့်မည်မဟုတ်။ ဘယ်သောအခါမျှပင် ရောက်လိမ့်မည် မဟုတ်။ အဘယ်ကြောင့် ဆိုသော် ဤကမ္ဘာမြေပြင်တွင် ငါတို့ တစ်မျိုးတည်းသာ စင်ကြယ်သော လူမျိုးဖြစ်သောကြောင့် ဖြစ်သည်။ ငါတို့ လူမျိုးသည် ဘယ်အခါမျှ မသေနိုင်။ အစဉ်ထာဝရ ခိုင်မြဲသည်။ ဂျာမနီ ဧကရာဇ်ဘုရင်များ၊ ရုရှား ဧကရာဇ်ဘုရင်များ၊ ပိုလန်မင်းများ၊ ဟန်ဂေရီမင်းများ၊ လစ်သူအိန္ဒိယမြို့စားများ၊ ဗော်လဂါမြို့စားများနှင့်တကွ၊ ကမ္ဘာတစ်ဝက်ရှိ မင်းညီမင်းသားများသည် ငါတို့၏ ပြောင်လက်သော မောင်းဂွတ်ဓားဖျားတွင် အသက်ပျောက် ခဲ့ကြရပြီ။ အနာဂတ်အဖို့တွင်လည်း ဤနည်းအတိုင်းပင် ရှင်ဘုရင်များ၊ လူမျိုးများ၊ သမ္မတနိုင်ငံများသည် ငါတို့၏ ဓားကောက်များရှေ့တွင် ခူးတုပ်၍ ငါတို့၏ မြင်းခွာများကို ဦးတိုက်ကြရလိမ့်မည်။ ကြိမ်ဖန်များစွာ ထပ်တလဲလဲ ဤသို့ပင် ဖြစ်ရလိမ့်မည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ငါတို့သည် ထကြွမှု၊ အင်အားရှိမှု၊ သိမ်မွေ့သော ဦးနှောက်ရှိမှု၊ ခက်ထရော်မှု၊ အကြင်နာကင်းမှုတို့နှင့် ပြည့်စုံသော အလိုဆန္ဒရှင်များ ဖြစ်ကြ သောကြောင့်တည်း။ ငါတို့သည် ပြန်၍ပြန်၍ အသက်ရှင်ကြသည့် အင်အားရှင် လူမျိုးများဖြစ်သည်။ ကမ္ဘာ ပေါ်ရှိ ကျန်လူမျိုးအားလုံး၏ စည်းရုံးမှုကို ငါတို့သည် အဖန်တလဲလဲ ဖျက်ဆီးချေမှုန်း၍ပစ်ကြမည်။ ကျန်လူမျိုးအားလုံးက တီထွင်၍ ကိုးကွယ်ထားသော ဘုရားပျော့ဘုရားညံ့အားလုံးကို ငါတို့သည် အဖန် တလဲလဲ မထင်ရှားသောအဖြစ်၊ ရယ်စရာကောင်းသော အဖြစ်သို့ရောက်အောင် ပို့၍ပစ်ကြမည်။ အဘယ်ကြောင့် ဆိုသော် ငါတို့သည် ဘုရား၏ ရန်သူများ ဖြစ်ကြသောကြောင့်တည်း”ဟု အောင်သံကြွေလိုက်သည်။

ပြီးလျှင် မောင်းဂွတ်မင်းသားက ကျောက်စိမ်းလွှာသမိုင်းကို ဦးညွှတ်၍ အလေးပြုသည်။ ထို့နောက် ဝေါင်ကိုင်း ဝင်လာရန် တံခါးကို ဖွင့်လိုက်ပြီးလျှင် “မနက်ဖြန်ခါ မနက်တွင် ဇိုဗိတ်အား နဂါးရာဇပလ္လင်ကို ငါ အပ်နှင်းတော်မူမည်။ ဇိုဗိတ်ဟာ နိုင်ငံခြားသူမဆိုသဟာကိုတော့ ငါသိသည်။ သဟာပေမင် ကိစ္စမရှိပါဘူး။ ငါတို့ မောင်းဂွတ်လူမျိုးက သူတို့ထက် အမျိုးမြတ်သည်။ ငါ၏ ဘေးတော်ဟာလဲ စစ်ပွဲက ဖမ်းမိခဲ့တဲ့ ဂျာမနီ မင်းသမီးကို မိဖုရား တင်မြှောက်ခဲ့သည်။ ငါ့ဘေးတော်နှင့် ဂျာမနီမင်းသမီး စုံဖက်ရာမှ ပေါက်ဖွားလာသည့် ငါ့ဘိုးတော်ကျတော့ မောင်းဂွတ်သွေးအစစ် ဖြစ်လာသည်။ ပြီးတော့ ငါ့ဘိုးတော်က တာတာကုန်သည်တွေ ဖမ်းလာသည့် အိန္ဒိယမင်းသမီးနှင့် စုံဖက်တော်မူသည်။ သဟာပေမင် ငါ့ခမည်းတော်ကျတော့ မောင်းဂွတ်သွေး အစစ် ဖြစ်လာသည်။ ပြီးတော့ ငါ့ခမည်းတော်က ပါယုဘုရင်မင်းများက ဆက်သသည့် ပါယုမင်းသမီးကို နန်းတင်သည်။ ငါ့ကျတော့ မောင်းဂွတ်သွေးအစစ် ဖြစ်လာသည်။ အခုလဲဘဲ ငါက အာရဗီမင်းသမီးကို မိဖုရား မြှောက်မည်။ သဟာပေမင် ငါ့သားတော်တွေကျတော့ မောင်းဂွတ်သွေးအစစ်တွေ ဖြစ်လာလိမ့်မည်”ဟု ပြောသည်။

ထိုသို့ ပြောပြီးနောက် တစ်ခဏတာမျှ ငြိမ်သက်၍နေသည်။ ထို့နောက် ဆက်၍ “စုလျားရစ်ပတ်မှာ အတွက် ပြင်ဆင်တော့လို့ နိမိတ်ကို သွားပြော၊ ငါတို့ မောင်းဂွတ်ထုံးစံအရ စုလျားရစ်ပတ်မည်၊ ငါ့စစ်သည် တော်တွေ အကုန်လုံးကို မြင်းက တစ်ကောင်စီ၊ ကျွန်က တစ်ယောက်စီ၊ ရွှေစ၊က သုံးစစီ ဆုချရမည်၊ ငါ့စစ်မှူး များကိုတော့ မြင်းဖြူရှစ်ဆယ်တစ်စီးစီ၊ ပုလဲရတနာ ရှစ်ဆယ်တစ်လုံးစီ၊ ကြက်သွေးရောင်ဝတ်လုံ ရှစ်ဆယ် တစ်ထည်စီ၊ ရွှေစ ရှစ်ဆယ်တစ်စစီ၊ ပိုးထည်လိပ် ရှစ်ဆယ်တစ်လိပ်စီ၊ ကျွန်မ ကိုးဆယ်တစ်ယောက်စီ ဆုချ ရမည်၊ ဗေဒင်ဆရာတွေ၊ မှော်ဆရာတွေ၊ ပုရောဟိတ်တွေ၊ အောက်လမ်းဆရာတွေ အကုန်လုံးကို ငါ့စရိတ်နှင့် ကျွေးမွေးရမည်၊ ဘဂ္ဂဒက်တစ်မြို့လုံးက ခေါင်းလောင်းထိုးခြင်း၊ အမွှေး နံ့သာမှုန့် မီးရှို့ခြင်း၊ တေးချင်းဆိုခြင်း များကို ပြုလုပ်ကြရမည်၊ မွတ်ဆလင်ပလီဆရာတွေ အားလုံးကို တန်ခိုးမရှိတဲ့ အလာဟုရဲ့ ပလီများရှေ့မှာ ကားစင်တင်ပြီး သတ်ရမည်၊ ခရစ်ယာန်ကုန်သည်တွေနှင့် ရေဝတီကုန်သည်တွေရဲ့ သွားများကို တစ်ချောင်းစီ တစ်ချောင်းစီ ဆွဲနှုတ်ပစ်ရမည်၊ သဟာမှသာ သူတို့အသံတွေဟာ တေးချင်းသံလို သာယာလာမည်၊ နိမိတ်ကို ငါ့ထံမှ ထိမ်းမြားမှု လက်ဆောင်အဖြစ်နှင့် တာတာရီပြည်ရယ်၊ အပြင် မောင်ဂိုလိယပြည်ရယ်၊ မန်ချူရီယ ပြည်ရယ်၊ ဝပ်ကျွန်းရယ်၊ ရုရှားပြည်နှင့် စိပရိယပြည်မှာ ရှိသည့် ရွာနှင့် မြို့ပေါင်း တစ်သောင်းကိုးထောင်မှ ရသည့် အခွန်တော်ငွေများရယ် ပေးရမည်၊ ပြီးတော့ “အနာဂတ်တွင် ပေါ်လာမည့် အမျိုးသမီးဆက် တစ်သောင်း၏ စံတော်”ဟူသော ဘွဲ့တော်ကိုလည်း နိမိတ်ကို အပ်နှင်းတော်မူမည်ဟုလည်း ပြောလိုက်”ဟု ပြောသည်။

“အမိန့်တော်အတိုင်းပါ၊ အို နဂါးကြီး”ဟု ဝေါင်ကိုင်းက ပြောပြီးလျှင် ဖယ်သွားသည်။ ထို့နောက် မောင်းဂွတ်မင်းသားက ပြတင်းပေါက်ကို သွား၍ ဖွင့်လိုက်သည်။

ပြီးလျှင် ပြတင်းပေါက်မှ မြို့တွင်းသို့ လှမ်း၍ ကြည့်လိုက်သည်။ ညဉ့်၏ အမှောင်တိုက်သည် တဖြည်းဖြည်းချင်း ပျောက်ကွယ်စပြုပြီ။ မောင်းဂွတ်စစ်သည်များက ပစ္စည်းများကို လုယက်ရန်၊ ဟိုနားတစ်ချက်၊ သည်နားတစ်ချက် ရှို့ထားသောမီးများလည်း ငြိမ်းစပြုပြီ။ တလူလူ တလွင်လွင်နှင့် တက်နေသော မီးခိုးလုံးများသည် မြူသန်းသကဲ့သို့ မှုန်မွှားသော အဖြစ်သို့ ရောက်သွားပြီ။

မောင်းဂွတ်မင်းသားက အာခေါင်သံကြီးနှင့် အောင်သံကြွေးလိုက်သည်။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် အလင်းရောင်ပေါ်လာသဖြင့် ဘဂ္ဂဒက်တစ်မြို့လုံးသည် သူ၏ ခြေဖဝါး အောက်သို့ ရောက်နေသည်ကို ထင်ရှားစွာ မြင်ရသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ ဖွေးဖွေးဖြူနေသော ခေါင်မိုး ပြားပြားများ၊ လှပစွာ မွမ်းမံ ခြယ်လှယ်ထားသော မျှော်စင်များ၊ ဒဏ္ဍာရီပုံပြင်နှင့်တူသော စုလစ်မွန်းချွန်များနှင့် ခေါင်းလောင်းပုံ အာရဗီ အဆောက်အဦများကို တစ်မျှော်တခေါ်ကြီး မောင်းဂွတ်မင်းသား မြင်ရသည်။ ပလီကြီး တစ်ခုမှာ ထွက်ပြုစ နေရောင်ဟပ်သဖြင့် အမြီးကို ဖြန့်၍ ကနေသော ဥဒေါင်းကြီးကဲ့သို့ အရောင် အမျိုးမျိုးနှင့် ပြုံးပြုံးပြက်ပြက် ဖြစ်နေသည်။

ဘဂ္ဂဒက်ကို သူပိုင်ပြီ။ ဘဂ္ဂဒက်ကို သူပိုင်လျှင် အာရဗီလောက တစ်ခုလုံးကို ပိုင်လိမ့်မည်။ အာရဗီ လောက တစ်ခုလုံးကို ပိုင်လျှင်၊ အစ္စလာမ်လောက တစ်ခုလုံးကိုလည်း ပိုင်လိမ့်မည်။ ထိုအခါ လည်ပင်း တောင့်သော အာရဗီလူမျိုးများနှင့်တကွ လည်ပင်းတောင့်သော ဆီမိုက်လူမျိုးများသည် သူ့ဖဝါးအောက်သို့ ရောက်ကြလိမ့်မည်။ လူခပင်းတို့၏ ပူဆွေးငိုကြွေးခြင်းသည် သူ၏ ကိုးကွယ်ဆည်းကပ်ရာ ဖြစ်သည်။

ဘဂ္ဂဒက်တစ်မြို့လုံးက ပူဆွေးငိုကြွေးနေကြသော်လည်း တစ်ယောက်သောသူမှာ လုံးဝ ငိုကြွေး ပူဆွေးခြင်း မရှိ။ ထိုသူမှာ နိမိတ်ဖြစ်သည်။ နိမိတ်သည် မတော်တဆ သူ့ကိုယ်သူ သတ်သေမည်စိုးသဖြင့် မောင်းဂွတ်မင်းသားက နိမိတ်ကို အစောင့်ချထားသည်။

သို့ဖြစ်လျှင် နိမိတ်သည် ပူဆွေးခြင်း ငိုကြွေးခြင်း မပြု။ နိမိတ်က ဇင်ဇင်အနားသို့ ပူးကပ်ပြီးလျှင် အဘယ်ကြောင့် သူ့စိတ်မပူသည့်အကြောင်းကို လေသံနှင့် ပြောပြသည်။

“အာမက် လာနေပြီ၊ အာမက် လာနေပြီ၊ သူလာနေသဟာကို ငါ စလင်းမျက်စိထဲမှာ မြင်ရသည်”ဟု ခိုဗိတ်က ဇင်ဇင်ကို ပြောသည်။

“လာနေသဟာတော့ ဟုတ်ပါသည်။ သဟာပေမင့် သူက တစ်ယောက်ထဲရယ်၊ သည်တော့ မောင်းဂွတ် စစ်သည်တွေက အများကြီးကို၊ သူက ဘာတတ်နိုင်မှာလဲ”ဟု ဇင်ဇင်က ပြောသည်။

“ညည်း ရည်းစားထားဖူးသလား ဇင်ဇင်”ဟု ခိုဗိတ်က မေးသည်။

“ထားဖူးပါသော်ကော ထိပ်ထားရဲ့၊ သုံးလေးခါ ထားဖူးပါသည်”ဟု ဇင်ဇင်က ပြောသည်။

“ညည်းပြောသဟာ ငါမယုံပါဘူး ”

“ဘာလို့ မယုံရမှာလဲ ထိပ်ထားရဲ့ ”

“ဘာလို့ရမလဲအေ့၊ ညည်းဟာက ရည်းစားကို တကယ်ချစ်သည်ဆိုလျှင်၊ ကိုယ့်ရည်းစားဟာ ဘာ အလုပ်ဖြစ်ဖြစ် လုပ်နိုင်သည်လို့ ယုံမှာပေါ့၊ ကိုင်း ... ငါအိပ်တော့မည်”ဟု ခိုဗိတ်က ပြောသည်။

ခိုဗိတ်သည် ပုပန်သောကရောက်ခြင်း၊ ကြောက်ခြင်းလန့်ခြင်း မရှိဘဲနှင့် နှစ်ခြိုက်စွာ အိပ်ပျော် သွားသည်။ အိပ်မက်များကိုပင် မမက်။

ထိုအခိုက်တွင် သူခိုးအာမက်သည် မြင်းမည်းကြီးကို စီး၍ သဲကန္တာရဘက်မှ ဘဂ္ဂဒက်သို့ ရှေ့ရှု၍ တစ်ညလုံး ဒုန်းစိုင်းကာ လာနေသည်။ အရုဏ်ကျင်းသောအခါ ဘဂ္ဂဒက်မြို့သို့ ရောက်သည်။ မြို့တံခါးကို ဖွင့်ပေးရန် အာမက်က အတင်းအော်၍ ခိုင်းသည်။

ထိုအခါ မြို့ရိုးပေါ်မှ အသားဝါဝါ၊ နှာခေါင်းပြားပြားနှင့် လက်နက်ကိုင်စစ်သည်တစ်ယောက်က လာ၍ ကြည့်သည်။

“တံခါး မဖွင့်နိုင်ဘူး၊ ထိမ်းမြားပွဲပြီးမှ တံခါးကို ဖွင့်နိုင်မည်”ဟု မောင်းဂွတ်စစ်သည်က ပြောသည်။

“ဘယ်သူ ထိမ်းမြားပွဲလဲ”ဟု အာမက်က မေးသည်။

“နဂါးကြီး ချမ်းယိုန်နှင့် ကာလစ်သမီးတော် ခိုဗိတ်တို့ ထိမ်းမြားပွဲ”ဟု စစ်သည်က ပြောသည်။

ပြီးလျှင် စစ်သည်က ဖယ်သွားသည်။ အာမက်က မြင်းပေါ်မှ ကုန်း၍ တံခါးကို သူ့ဓားရိုးနှင့် အတင်း ရိုက်ပြီး ကျယ်လောင်စွာအော်၍ ဖွင့်ပေးရမည်ဟု ပြောသည်။ ထိုအခါ မောင်းဂွတ်စစ်သည်က ပြန်လှည့် လာသည်။

“ဖွင့်ပေး ဖွင့်ပေး၊ ဟဲ့ ခွေးနှုတ်သီးပေါက်နေသည့် မောင်းဂွတ်ဝက်၊ ဟေ့ ဖွင့်ပေး ဖွင့်ပေး၊ အကောင်း တစ်ကွက်မှ မရှိသည့် အော့နှလုံးနာစရာကောင်းသည့် ပြည်မှည့်နေသည့် ဝက်ခြံ”ဟု အာမက်က ရိုင်းပျစွာ ပြောသည်။

မောင်းဂွတ်စစ်သည်က စစ်ပုဆိန်နှင့် ပစ်ရန် ချိန်သည်။

“ဟေ့ ... ငါက ကောင်းကောင်းပြောနေလို့ မရဘူး၊ အခု ငါ ကောင်းကောင်းပြောပြီး သင့်ကို သတိ ပေးလိုက်မည်၊ သင်ဟာ ယဉ်ကျေးသည့် သူငယ်လေးပြီပြီ အေးအေးချမ်းချမ်း ငြိမ်ငြိမ်ဆိမ်ဆိမ်နှင့် အခု ချက်ချင်း သွားလျှင် သွားပါ၊ မသွားလျှင် ငါတို့ ရိုးရာနတ်တွေကို သက်သေထားပြီး ...၊ ငါသဟာဘဲ ပြောလိုက်မည်”ဟု မောင်းဂွတ်စစ်သည်က ကြိမ်းသည်။

“ထို ... သင်တို့ ရိုးရာနတ်တွေဟာ အလကားဟာတွေ၊ ဝက်လိုကောင်တွေက ကိုးကွယ်နေသည့် ဝက်လိုနတ်တွေ၊ ဗိုက်ပူနံကားတွေ၊ အသားဝါတွေ၊ မျက်စိစောင်းတွေ၊ ရယ်စရာကောင်တွေ၊ မောင်းဂွတ်နတ် မှန်လျှင် တစ်ကောင်မှ မကောင်းဘူး”ဟု အာမက်က ပြောသည်။ ထိုအခိုက်တွင် မောင်းဂွတ်စစ်သည်က ပုဆိန်နှင့် ပစ်လိုက်မည်လုပ်သဖြင့်၊ အာမက်က “ဟေ့ ခဏနေပါဦး၊ ငါ့ဘုရားဟာ ဘယ်လောက် တန်ခိုး ကြီးသည် ဆိုသဟာကို သင့်ကို ပြစမ်းပါရစေ၊ အလာဟုအရှင်ဟာ တစ်ဆူတည်းရှိသည့် တန်ခိုးတော်ရှင် ဖြစ်သည်၊ ဟေ့ မောင်းဂွတ်ဝက်၊ ငါ့ဘုရားက ဘယ်လို မသလဲ ဆိုသဟာ ကြည့်စမ်း”ဟု ပြောသည်။

ထိုသို့ ပြောပြီးသည်နှင့် တပြိုင်နက်၊ အာမက်၏ လက်သည် အလိုအလျောက်၊ ငွေကြုတ်ထဲသို့ ဆေးသစ်စေ့များ ယူရန် နှိုက်ပြီးသား ဖြစ်နေသည်။ ပြီးလျှင် အာမက်က မှန်ကန်၍ မပြည့်သေးသော အလို ဆန္ဒသစ်ပင်မှ သစ်စေ့များကို တစ်ဆုပ်ကြီးယူ၍ မြေကြီးပေါ်သို့ ကြချလိုက်သည်။

ပြီးလျှင် အာမက်က “အို အလာဟုအရှင်၊ ငါသည် စစ်သည်များကို အလိုရှိပါသည်။ မြင်းစီးစစ်သည် များကို အလိုရှိပါသည်။ ရဲရင့်သော မွတ်ဆလင်စစ်သည်များကို အလိုရှိပါသည်။ ကြောက်ခြင်းကို နားမလည်သော အစ္စလာမ်လောက တစ်ဝန်းလုံးမှ အာရဗီစစ်သည်၊ တူရကီစစ်သည်၊ မူးရစစ်သည်၊ အီဂျစ် စစ်သည်များကို အလိုရှိပါသည်။ ငါသည် ဘဂ္ဂဒက် ရှေးမြို့ကြီးကို မောင်းဂွတ်တို့ စော်ကားခြင်းမှ ကာကွယ် ပေးလိုပါသည်။ ဇိုဗိတ်ကိုလည်း ကယ်ဆယ်လိုပါသည်။ ငါသည် သဲကန္တာရအတွင်းရှိ သဲလုံးများလောက် များသော စစ်သည်များကို အလိုရှိပါသည်”ဟု တ,သည်။

ထိုအခိုက် မြေကြီးပေါ်တွင် ပန်းပွင့်ကြီးများ ပွင့်လာသကဲ့သို့ လူမျိုးစုံပါဝင်သော အင်မတန် ကြီးမားသည့် မွတ်ဆလင်မြင်းစီးစစ်တပ်ကြီးသည် လက်နက်များကို ဝှေ့ရမ်းကာ ထွက်ပေါ်လာသည်။ ထိုအခါ လှောင်ပြောင်လိုသော မောင်းဂွတ်စစ်သည်၏ မျက်နှာထားသည် မယုံကြည်နိုင်ခြင်း၊ အံ့အားသင့်ခြင်း၊ ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့ခြင်းအဖြစ်သို့ တမဟုတ်ခြင်း ပြောင်းလွဲ၍သွားသည်။

* * *

Commercial use of this book will be at your OWN RISK

အခန်း (၁၁)

လေကတိုက်သဖြင့် သစ်စေ့များမှာ ပြန့်၍သွားသည်။ ထိုသစ်စေ့များ ကျလေရာအရပ်တွင် မြေကြီးမှ မီးခိုးလုံးများ ထွက်ပြီးလျှင်၊ မွတ်ဆလင်စစ်သည်များ ပေါ်ပေါက်လာသည်။ ထိုစစ်သည်များမှာ အများအားဖြင့် မြင်းစီးစစ်သည်များ ဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် အချို့မှာ ခြေလျင်စစ်သည်များ ဖြစ်သည်။ ထို့ပြင် ကုလားအုတ်စီး စစ်သည်များလည်း ပါသည်။ သူတို့ စွဲကိုင်ကြသော သံမဏိလက်နက်များမှာ တပြောင်ပြောင် တလက်လက်နှင့် ဖြစ်နေသည်။

ထိုစစ်သည်များက “အလာဟု အတ်ကဗား၊ အလာဟု အတ်ကဗား၊ ဒင် ဒင် ဖာတေ မဟာမက်”ဟု အော်ကြသည်။

မွတ်ဆလင်စစ်သည်တို့သည် လေမုန်တိုင်းကျသကဲ့သို့ စစ်ချီ၍လာကြပြီးလျှင် မြို့တံခါးကို ပုဆိန် များနှင့် ပေါက်၍ ခွဲကြသည်။ မြင်းများ၊ ကုလားအုတ်များက ခုန်ကြ၊ ပေါက်ကြ၊ ပတပ်ရပ်ကြ လုပ်သည်။ ဓားလှံတို့၏ အရောင်များသည် နေရောင်တွင် တလက်လက်ဖြစ်၍နေသည်။

“ဟိုး ဟိုး၊ အစ္စလာမ်တရားတော်အတွက် တိုးကြ တိုးကြ၊ အလာဟုအရှင်သည် ဘုန်းတော်အကြီးဆုံး ဖြစ်သည်၊ သတ်ကြ သတ်ကြ၊ တမန်တော်မဟာမက်အတွက် သတ်ကြ သတ်ကြ”ဟု စစ်သည်များက ညာသံ ပေးသည်။ သူတို့သည် သာသနာ့စစ်သည်များဖြစ်ကြသည်။ အစ္စလာမ်ဘာသာ၏ စစ်သည်များဖြစ်ကြသည်။ သတ္တိအလွန်ကောင်းသည် စိတ်နှလုံး အလွန်မြင့်မြတ်သည်။

မြေကြီးထဲမှ မွတ်ဆလင်စစ်သည် အမြောက်အမြား ပေါ်လာသည်ကို မြင်ရသောအခါ၊ မောင်းဂွတ် စစ်သည်က မြို့ရိုးပေါ်မှ ခုန်ချကာ၊ ခြေဦးတည့်ရာသို့ စွတ်ပြေးသည်။

“ဟေ့ မောင်းဂွတ်တွေ၊ ပြေးကြ ပြေးကြ၊ မှော်ဆရာကြီး လာနေပြီ၊ အဲသည် မှော်ဆရာကြီးတန်ခိုးနှင့် မွတ်ဆလင်စစ်သည်တွေ မြေကြီးထဲက ထွက်လာကုန်ကြပြီ၊ ပြေးကြ ပြေးကြ”ဟု ထိုမောင်းဂွတ်စစ်သည်က ပြေးရင်းအော်သည်။

မွတ်ဆလင်စစ်သည်များကို အာမက်က ရှေ့ဆောင်၍ ဘဂ္ဂဒက်မြို့တွင်းသို့ ခေါ်လာသောအခါ မောင်းဂွတ်စစ်သည်များဘက်မှ “ပြေးကြဟေ့၊ ပြေးကြဟေ့၊ မပြေးရင် အကုန်သေကုန်လိမ့်မည်”ဟု ဆင်ကာ ဆင်ကာ အော်ကြသည်။

အာမက်၏ စစ်သည်များက တပ်လန်၍ပြေးကြသော မောင်းဂွတ်စစ်သည်များနောက်သို့ အတင်း ဒလကြမ်း လိုက်ကြသည်။ အာမက်၏ စစ်သည်များထဲတွင် အာရဗီလူမျိုး၊ တူရကီလူမျိုး၊ အီဂျစ်လူမျိုး၊ မူးရ လူမျိုး၊ တူရကီမန်လူမျိုး အစုံပါသည်။ အချို့မှာ ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက် အင်မတန်ကြီးထွား၍ အချို့မှာ သေးသေးညက်ညက်ကလေးတွေ ဖြစ်သည်။ အသက်အရွယ်မှာလည်း အမျိုးမျိုးဖြစ်သည်။ သူတို့၏ ရဲတံခွန် များသည် အရောင်အမျိုးမျိုးနှင့် လေထဲတွင် တလူလူ တလွင့်လွင့် ဖြစ်၍နေသည်။ မျက်စိတစ်ဖက်လပ် ရေဝတီ ဥယျာဉ်သို့ ရောက်သောအခါ တပ်စုများ ခွဲကြပြီးလျှင် တပ်လန်၍ ကစင်္ကြံကရဲ ထွက်ပြေးကြသော မောင်းဂွတ် စစ်သည်များကို လမ်းသေးလမ်းကျဉ်းမကျန် အကုန်လိုက်၍ တိုက်ကြသည်။

“သတ်ကြ၊ သတ်ကြ၊ တမန်တော် မဟာမက်အတွက် သတ်ကြ”ဟု အော်ကြသော စစ်ညာသံများသည် ပဲ့တင်ထပ်မျှ ဖြစ်သည်။

ထိုစစ်ညာသံများကို ကြားရသောအခါ အိမ်ကြိုအိမ်ကြား၊ မြောင်းကြိုမြောင်းကြား၊ စည်ပိုင်းကြို စည်ပိုင်းကြားတွင် မောင်းဂွတ်စစ်သည်များကို ကြောက်၍ ပုန်းနေကြသော ဘဂ္ဂဒက်မြို့သူမြို့သားက ကြောက်ကြောက်ရွံ့ရွံ့နှင့် ချောင်း၍ ကြည့်ကြသည်။ မွတ်ဆလင်စစ်တပ်ကြီးသည် အောင်မြင်စွာ ချီတက် လာသည်ကို တွေ့ရသောအခါ၊ ပုန်းအောင်းနေသော မြို့သူမြို့သားများက တွေ့ရာလက်နက်ကို ကိုင်ဆောင်၍

မွတ်ဆလင်စစ်တပ်ကြီးဘက်မှ ကူရှုတိုက်ကြသည်။ တစ်ဦးချင်း တစ်ယောက်ချင်း အဖော်ကွဲ၍လာသော မောင်းဂွတ်စစ်သား နှစ်ယောက် သုံးယောက်ကို သူတို့က ဝိုင်း၍သတ်ကြသည်။ နောက်ဆယ်မိနစ်ခန့် ကြာသောအခါ မောင်းဂွတ်စစ်သည်များ ထွက်ပြေးခြင်းမှာ အာမကံက မွတ်ဆလင်စစ်တပ်ကြီးကို ရှေ့ဆောင်၍ ချီတက်လာခြင်းကြောင့် မဟုတ်ဘဲ၊ သူတို့ ရဲဝံ့စွာ ခုခံတိုက်ခိုက်ကြခြင်းကြောင့်ဖြစ်သည်ဟု သူတို့စိတ်ထဲက ယုံကြည်လာကြသည်။ အကယ်၍ အာမကံကသာ စစ်သည်အလုံးအရင်းနှင့် ချီတက်မလာသည် ဖြစ်မူ၊ သူတို့သည် ကျွဲနွားများပမာ မောင်းဂွတ်လူမျိုးတို့၏ ထမ်းပိုးတပ်ခြင်းကို ငဲ့၍ခံနေကြမည်သာ ဖြစ်သည်ကို ထည့်၍ မစဉ်းစားကြ။

ဘဂ္ဂဒက်မြို့သူမြို့သားတို့သည် အာမကံ၏ စစ်တပ်ကြီး ချီတက်သွားရာ၊ နောက်ဆွယ်မှ လိုက်၍၊ ဒဏ်ရာရ၍ လဲနေသော မောင်းဂွတ်စစ်သည်များကို သတ်ကြကြောင်း၊ သူတို့၏ အသက်ကို စွန့်လွှတ်ဖို့ များစွာ ဝန်လေးကြကြောင်းနှင့် ရှေးအာရဗီသမိုင်းများက ဘဂ္ဂဒက်မြို့သူမြို့သားတို့၏ ရဲစွမ်းသတ္တိရှိပုံနှင့် ပတ်သက်၍ ဖော်ပြကြသည်။

“သတ် သတ်၊ မောင်းဂွတ်တွေကို အကုန်သတ်၊ တစ်ယောက်မှ ချန်မထားနှင့်၊ မီးရှို့ပြီးသတ်၊ ထက်ပိုင်းဖြတ်ပြီးသတ်၊ ဆုံထဲ ထည့်ထောင်း၊ အကုန်မောင်းထုတ်၊ ဒင်းတို့လည်ချောင်းသွေးကို ဖောက်သောက်၊ အမျိုးပြုတ်အောင်သတ်၊ တကောင်တမြီးမှ မကျန်အောင်သတ်”ဟု ဘဂ္ဂဒက်မြို့သားတို့က သံကုန်ဟစ်ကာ အော်ကြသည်။

ထိုသို့ ကျယ်လောင်စွာ အော်ကြသူများမှာ အခြားသူများ မဟုတ်။ မောင်းဂွတ်တပ်ကြီး ဝင်လာသည့် ညက သူတို့၏ မိန်းမသားများနှင့် ကလေးသူငယ်များကို ဖြစ်လိုရာဖြစ်စေရန် စွန့်ပစ်ထားခဲ့ပြီးနောက် ကိုယ်လွတ်ရုန်းကာ ထွက်ပြေး ပုန်းအောင်းနေကြသူများဖြစ်သည်။

အာမကံက မြင်းစီး၍ စစ်သည်များကို ဦးဆောင်ပြီးလျှင် “အလာဟု အတ်ကဗာ၊ အလာဟုအရှင်သည် အတိုင်းမရှိ တန်ခိုးတော်ကြီးလှပါဘိသည်”ဟု ပြောသည်။

ပြီးလျှင် နန်းတော်ကြီးသို့ သွားရာ မင်းလမ်းမကြီးပေါ်တွင် သူ့မြင်းကို ခွာစုံစိုင်း၍ သူ့ငွေကြူတ်ထဲမှ သစ်စေ့များကို နှိုက်ကာနှိုက်ကာ ကြဲပြန်သည်။ ထိုအခါ သစ်စေ့များကျရာ အရပ်များမှ မီးခိုးလုံးကြီးများ ထွက်လာပြီးလျှင် စစ်သည်များ ထပ်၍ထပ်၍ ပေါ်လာကြပြန်သည်။ ဤနည်းဖြင့် သူ့စစ်သည်များမှာ မိုးကောင်းကင်က ကြယ်များလောက် များလာသည်။ သို့နှင့်လည်း မောင်းဂွတ်စစ်သည်များက ကစင်ကရဲ ဖြစ်နေသော စစ်တပ်များကို စုရုံး၍ ကြောက်မက်ဖွယ် ကောင်းသော မောင်းဂွတ်သတ္တိနှင့် ဟိုနားတစ်သုတ် သည်နားတစ်သုတ် ထ၍ ပြန်လှန်တိုက်ခိုက်ကြသေးသည်။ သို့ရာတွင် သူတို့အဖို့ မျှော်လင့်ချက် မရှိတော့။

အနည်းငယ်သော သူတို့သာလျှင် အသက်ချမ်းသာရာရကြသည်။ ထိုသူတို့က နန်းတော်ကြီးသို့ ဆောလျင်စွာ သတင်းသွား၍ ပို့ကြသည်။ အာမကံ၏ စစ်သည်များ ဝင်လာပြီ ဆိုသော သတင်းကလည်း ယမ်းပုံကို မီးစနှင့် ထိုးလိုက် သကဲ့သို့ ပျံ့နှံ့သွားသည်။

ကာလစ်ကြီးသည် အိန္ဒိယမင်းသား၊ ပါယုမင်းသားတို့နှင့်အတူ မြေအောက်အဆောင်တွင် ပုန်း၍ နေကြသည်။ အာမကံ၏ စစ်သည်များ ဝင်လာ၍ မောင်းဂွတ်များ ထွက်ပြေးကြရကြောင်း ကြားသောအခါ ကာလစ်နှင့် မင်းသား နှစ်ပါးသည် အလွန်ဝမ်းသာကြသည်။

အိန္ဒိယမင်းသားက “ငါ့နတ်ဆွေနတ်မျိုးတွေက ငါ့ကို ပစ်ထားကြမှာမဟုတ်ဘူး ဆိုသဟာကို ငါအမြဲ သိပါသည်။ ဟိန္ဒူစတန်ပြည်သို့ ငါ ပြန်ရောက်သွားသည့်အခါတွင်၊ လူငယ် တစ်သောင်းခုနစ်ထောင်ရဲ့ လည်ချောင်းသွေးဖြင့် မိခင်ကြီး ခုရဂါနတ်သမီးကို ငါယဇ်ပူဇော်မည်”ဟု ပြောသည်။

ထိုအခါ ပါယုမင်းသားက “ငါလည်း ဤအဆောင်ထဲက ထွက်ရလျှင် ထွက်ရချင်း၊ ဝမ်းထဲတွင် စပျစ်သီးဖြူများ အဆာသွင်း၍ထားသော ဥဒေါင်းကောင်လုံးကင်ကို နိုင်ငံခြားဖြစ် သေရည်သုံးဗူးဖြင့် ပွဲတော် တည်မည်”ဟု ပြောသည်။ ပြီးလျှင် ဆက်၍ “အခုဆိုလျှင် မောင်းဂွတ်တွေ ရန်လည်း အေးသွားပြီ၊ အယုတ်

သဖြင့် ဆိုသော် အေးခါနီးသွားပြီ။ အဲသည်တော့ သင့်သမီးတော်ကို ငါနှင့်သာလျှင် ထိမ်းမြားပေးထိုက်ပါသည်”ဟု ကာလစ်ကို ပြောသည်။

“သည်လိုတော့ ဘာရမလဲ၊ ဖိုဗိတ်ကို ငါနှင့်သာ ထိမ်းမြားပေးထိုက်သည်”ဟု အိန္ဒိမင်းသားက ဖြတ်၍ ပြောလိုက်သည်။

“တိတ်ကြစမ်း၊ တိတ်ကြစမ်း၊ သင်တို့နှစ်ယောက်လုံး တိတ်ကြစမ်း”ဟု ကာလစ်ကြီးက မင်းဝတ်ကို သတိလစ်ကာ ရိုင်းစိုင်းစွာ ပြောသည်။ ပြီးလျှင် ဆက်၍ “သင်တို့နှစ်ယောက်အနက် တစ်ယောက်ကိုမှ၊ ငါ သားမက် မတော်ချင်ဘူး၊ ငါ့သမီးတော်ကို ဘဂဒုတ်နေပြည်တော်ကို အောင်မြင်သူနှင့်သာ ပေးစားမည်။ ထိုသူသည် မွတ်ဆလင်ဖြစ်ဖြစ်၊ ရေဝတီဖြစ်ဖြစ်၊ ဗုဒ္ဓဘာသာဖြစ်ဖြစ်၊ ဖြူသည်ဖြစ်ဖြစ်၊ စိမ်းသည်ဖြစ်ဖြစ်၊ သူခိုးဖြစ်ဖြစ်၊ ဧကရာဇ်ဘုရင်ဖြစ်ဖြစ် ငါ့အဖို့ အရေးမကြီးဘူး”ဟု ပြောသည်။

ထိုကဲ့သို့ မြေအောက်ဆောင်တွင် အာရှတိုက်၏ တန်ခိုးကြီးလှသော ဘုရင်ကြီးက ပြောနေသော အချိန်တွင် ဖိုဗိတ်၏ အဆောင်တော်နှင့် မနီးမဝေးရှိ နန်းမြင့်ဆောင်သို့ ဝေါင်ကိုင်းက ဝင်၍ သူ့သခင် မောင်းဂွတ်မင်းသားအား အချိန်ရှိတုန်း ထွက်ပြေးရန် ပြောသည်။ သို့ရာတွင် မောင်းဂွတ်မင်းသားက ခေါင်းခါပြီး၊ ရှေးဟောင်း ကျောက်စိမ်းလွှာသမိုင်းကို လက်ညှိုးထိုးပြသည်။ ပြီးလျှင် “ငါ၏အမျိုးသည် အမြဲတမ်း အောင်နိုင်၍ တည်နေရမည်၊ ငါသည် နတ်များ၊ ဘုရားများနှင့် ရန်သူများထံမှ မည်သည့်အခါမျှ ထွက်၍ မပြေး”ဟု မောင်းဂွတ်မင်းသားက တည်တည်ခန့်ခန့်ကြီး ပြောသည်။

“အို နဂါးကြီး၊ သင်သည်ပင်လျှင် ဆန်းကြယ်သော အခြင်းအရာများကို နိုင်အောင်တိုက်နိုင်မည် မဟုတ်ပါ။ မယုံလျှင် ကြည့်တော်မူပါ”ဟု ပြောပြီးလျှင် ဝေါင်ကိုင်းက ပြတင်းပေါက်မှ လက်ညှိုးထိုးပြသည်။ ပြီးလျှင် “မြေကြီးထဲမှ စစ်သားတွေ ပေါ်ထွက်နေခြင်းဟာ ယခုတိုင် မပြီးဆုံးသေးပါ။ ထို့ကြောင့် လာတော်မူပါ။ အချိန်ရှိပါသေးသည်”ဟု ပြောသည်။

“သွား ငါမလိုက်ဘူး ”

“သည်လို လုပ်တော်မူပါနှင့် နဂါးကြီး ”

နောက်ဆုံးတွင် မောင်းဂွတ်မင်းသားက ဝေါင်ကိုင်း အကြံပေးသည့်အတိုင်း ပြေးရန်လုပ်သောအခါ အချိန်နှောင်း၍နေပြီ။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် နန်းတော်တွင်းမှ ရဲဝံ့စွာ ခုခံတိုက်ခိုက်ကြသော လက်ရွေးစင် မန်ချူးစစ်သည်များကို နှိမ်နင်း၍ မွတ်ဆလင်စစ်သည်များက နန်းတော်တွင်းသို့ ထိုးဖောက်၍ ဝင်လာနေပြီ ဖြစ်သောကြောင့်ဖြစ်သည်။ နန်းတော်တွင်း၌ အစောင့်ချထားသော မောင်းဂွတ်စစ်သည်များနှင့် တာတာ စစ်သည်များအနက် အနည်းငယ်ကသာ မောင်းဂွတ်မင်းသား၏ မန်ချူးကိုယ်ရံတော်တပ်ကို စစ်ကူပေးကြသည်။ မွတ်ဆလင်စစ်သည်များက တဖြည်းဖြည်းချင်း ပိ၍လာသဖြင့်၊ မောင်းဂွတ်စစ်သည်များမှာ အတုံးအရုံး ကျကုန် ကြသည်။ မွတ်ဆလင်စစ်သည်တို့ဘက်တွင် အာမက်က မြင်းပေါ်မှ ဓားကို ဝှေ့ကာ တပ်ဦးမှ အမြဲတမ်း လိုက်၍ချီတက်သည်။

မောင်းဂွတ်မင်းသားက ပြတင်းပေါက်မှ ပြု၍ကြည့်ပြီးလျှင်၊ သူ့ပုခုံးနှစ်ဖက်ကို ပင်လိုက်သည်။ ပြီးလျှင် သူက ရှေးဟောင်းသမိုင်းဘက်သို့ လှည့်၍ ရိုသေစွာ ခူးပဆစ်တုပ်ပြီးလျှင် “အို ငါ၏ ဘေးတော် ဘိုးတော်တို့၏ ဝိညာဉ်များ၊ ငါသည် ငါ၏ ဝိညာဉ်ဖြင့် သင်တို့အား ပသပါမည်၊ ငါ၏ ဝိညာဉ်ကို ခံယူတော်မူပါလော့၊ ငါသည် ယခု နဂါးရာဇပလ္လင်မှ ဆင်း၍ ရှုံးနိမ့်ခြင်းကို ခံယူပါတော့မည်”ဟု ပြောသည်။ ပြီးလျှင် ထောင်လွှားသော အသံဖြင့် ဆက်၍ “ငါလွန်သည့်အခါတွင်၊ အခြား မောင်းဂွတ်လူမျိုးတို့ ပေါ်လာ ကြပြီးလျှင်၊ ဤကမ္ဘာသည် မောင်းဂွတ်လူမျိုးတို့၏ ဇွဲသတ္တိကြောင့် ကြိမ်ဖန်များစွာ တုန်လှုပ်ချောက်ချား၍ နေပါလိမ့်မည်”ဟု ပြောသည်။ ပြီးလျှင် ကြောက်လန့်ခြင်း၊ အလျင်စလိုဖြစ်ခြင်း ကင်းစွာဖြင့်၊ သူ့လည်ပင်းမှ အဝတ်အထည်များကို ဖယ်ရှား၍ ခူးတုပ်လိုက်သည်။

“သည်မှာ ဝေါင်ကိုင်း၊ ငါ၏ ဦးခေါင်းကို ဖြတ်ဖို့ဟာ သင်၏ နှစ်လိုဘွယ်ကောင်းသော ဝတ္တရားပင် ဖြစ်သည်”ဟု မောင်းဂွတ်မင်းသားက ပြောသည်။

“အို မတော်ပါဘူး၊ နဂါးကြီး”ဟု ဝေါင်ကိုင်းက ငြင်းသည်။

“သင့်ကို ငါ အမိန့်ပေးနေသဟာ ဝေါင်ကိုင်း”ဟု မောင်းဂွတ်မင်းသားက ပြောသည်။

“မှန်ပါ၊ အမိန့်ဖြစ်ပါက နာခံရန် အသင့်ဖြစ်ပါသည်”ဟု ဝေါင်ကိုင်းက ပြောသည်။

ဝေါင်ကိုင်းက သူ့ဓားကောက်ကို ဓားအိမ်ထဲမှ ချွတ်၍ သူ့သခင်၏ ဦးခေါင်းကို တိကနဲနေအောင် ဖြတ်ရန် တအားလွှဲ၍ ရွယ်လိုက်ချိန်တွင်၊ အဆောင်တံခါးကို ဖွင့်၍ ကိုယ်ရံတော်တပ်သား လေး-ငါး-ခြောက်ယောက် ခြံရံကာ တောရေပန်းတိုင်က အထိတ်တလန့်အော်၍ ဝင်လာသည်။

“နေပါဦး၊ နေပါဦး၊ လွတ်လမ်း ရှိပါသေးသည်၊ ကော်ဇောပျံ ရှိပါသည်”ဟု တောရေပန်းတိုင်က ပြောသည်။

“ဗုဒ္ဓတန်ခိုးတော်ဘဲဟေ့”ဟု ချမ်ယိုန်က ပြောသည်။ ပြီးလျှင် “သင်ပြောသဟာ မှန်သည်”ဟု တောရေ ပန်းတိုင်ကို ပြောသည်။

ထို့နောက် ချမ်ယိုန်က ထ၍ ကိုယ်ရံတော်တပ်သားများဘက်သို့ လှည့်ပြီးလျှင် “ကော်ဇောပျံကို သွားယူလိုက်”ဟု အမိန့်ပေးသည်။ ပြီးလျှင် ဝေါင်ကိုင်းဘက်သို့ လှည့်၍ “ဇိုဗိတ်ကို ငါခေါ်သွားမည်၊ ဇိုဗိတ်နှင့် ငါ နှစ်ယောက်တွဲပြီး သည်ဆန်းကြယ်သည့် စစ်သည်တွေတောင် မလာရဲမည့်၊ ဝေးလံသော မြောက်အရပ်ရှိ ငါပိုင်တဲ့ မောင်ဂိုလီယပြည်သို့ ကော်ဇောပျံကို စီး၍သွားမည်”ဟု ပြောသည်။

သို့ရာတွင် မောင်းဂွတ်မင်းသားသည် သူ့အကြံ ပျက်ရာပျက်ကြောင်းတစ်ခုကို ထည့်၍ မစဉ်းစားမိ။ မွတ်ဆလင်အိမ်များသည် လုံခြုံမှု မရှိ။ မွတ်ဆလင်အိမ်များတွင် ရယ်စရာရှိလျှင် အားလုံးဝိုင်း၍ ရယ်ကြသည်။ ငိုစရာရှိလျှင်လည်း တစ်ယောက်တည်း ကြိတ်ငို၍မရ။ နံရံရော၊ ကြမ်းပြင်ရော၊ မျက်နှာကြက်ရော မကျန်၊ ချောင်းမြောင်းကြည့်ရန်၊ ချောင်းမြောင်းနားထောင်ရန် အပေါက်များရှိသည်။ အကယ်၍ နန်းတော်၏ အပြင် ဘက်၌ တိုက်ကြခိုက်ကြ၊ ခုတ်ကြ ထစ်ကြသည့် အသံများဖြင့် ဆူညံ၍မနေသည်ဖြစ်မူ၊ သူ့အဆောင် အပြင်မှ တချွတ်ချွတ်နှင့် ဖိနပ်မပါဘဲ ခြေဖျားထောက်၍ နင်းသွားသော ခြေသံများကို မောင်းဂွတ်မင်းသား ကြားရ မည်သာ ဖြစ်သည်။ ဇင်ဇင်က မောင်းဂွတ်မင်းသား ပြောဆိုသံများကို တစ်ဖက်အဆောင်မှ ချောင်း၍ နားထောင် ပြီးလျှင် သူ့သခင်မ ဇိုဗိတ်ထံသို့ အပြေးသွား၍ ပြောသည်။

ဇိုဗိတ်မှာ သူ့အဆောင်တော်ထဲတွင် တစ်ယောက်တည်း ရှိနေသည်။ သူ့အဆောင်ကို အစောင့်ချ ထားသော မောင်းဂွတ်စစ်သည်များသည် သူတို့ မောင်းဂွတ်လူမျိုးများ အရေးရှုံးနိမ့်နေသည်ကို မြင်သဖြင့် စစ်ကူပေးရန် ဇိုဗိတ်၏ အဆောင်မှ ခပ်စောစောကပင် ထွက်သွားကြသည်။

“လာပါ ထိပ်ထားရဲ့၊ ငါ့နောက်ကို လိုက်ခဲ့ပါ၊ သည်လှေကားက ဆင်းပြီး မလွယ်ပေါက်ကနေ ဥယျာဉ်တော်ထဲသို့ သွားရအောင်ပါ၊ ငါ လမ်းသိပါသည်”ဟု ဇင်ဇင်က ဇိုဗိတ်ကို ပြောသည်။

ဇင်ဇင်က ရှေ့က လမ်းပြ၍ ဇိုဗိတ်က နောက်က ကပ်လိုက်သည်။ သူတို့နှစ်ယောက်သည် လှေကားမှ ဆင်းနေကြသည်။ ဇင်ဇင်က လှေကားအချိုးကို ကွေ့လိုက်သောအခါ ကော်ဇောပျံကို လာယူကြသော မောင်းဂွတ်စစ်သည်များနှင့်အတူ၊ ချမ်ယိုန်နှင့် ဝေါင်ကိုင်းတို့သည် သူတို့နှင့် ရင်ဆိုင်ရာအရပ်မှ လာနေ ကြသည်ကို တွေ့ရသည်။ ချမ်ယိုန်တို့ လူစုသည် ဇိုဗိတ်နှင့် ဇင်ဇင်၏ ကြား၌ ရောက်နေသည်။ ဇင်ဇင်က နောက်သို့ ပြန်တုန့်ပြီး၊ သူ့အင်အားရှိသလောက်နှင့် ဇိုဗိတ်ကို ကယ်မည် ကြံလိုက်သည်။ သို့ရာတွင် ဇိုဗိတ်က ဇင်ဇင်အား ရှေ့သို့ဆက်သွားရန် လက်ပြလိုက်သည်။

ဇင်ဇင်က ဇိုဗိတ်၏ အရိပ်အမြွက်ပေးချက်ကို နားလည်သည်။ ထိုအခိုက်တွင် ပုဆိန်ကြီး တစ်လက်သည် ဝှိုကနဲ မြည်၍ ဇင်ဇင်၏ ဦးခေါင်းနားမှ ပွတ်၍ထွက်သွားပြီးလျှင် နံရံတွင် စိုက်နေသည်။ ထိုအခါ ဇင်ဇင်က လှေကားမှ အပြေးဆင်း၍ သွားပြီးလျှင်၊ မောင်းဂွတ်ကိုယ်ရံတော်တပ်များနှင့် အာမကိ၏

စစ်သည်များ ကြောက်မက်ဖွယ် တိုက်ခိုက်နေသော နေရာသို့ ဦးတည်၍ ပြေးသည်။ မောင်းဂွတ်နှင့် မွတ်ဆလင်တို့ ထိုးကြခုတ်ကြ၊ သတ်ကြဖြတ်ကြ၊ အော်ကြဟစ်ကြ ဖြစ်နေသည့်အကြားမှ ဇင်ဇင်က အသံကုန်ဟစ်ပြီး “အာမက်ရေ၊ အာမက်ရေ၊ သူခိုးအာမက်ရေ”ဟု ခေါ်လိုက်သည်။

ထိုအချိန်တွင် အာမက်မှာ မြင်းပေါ်မှ ဆင်း၍ ခြေလျင်တိုက်နေသည်။ ဇင်ဇင်က ခုတ်ထစ်ထိုးသတ်နေကြသော နှစ်ဖက် စစ်သည်များကြားမှ အလစ်ဝင်ပြီး အာမက်ကို တွေ့ရန်ကြိုးစားသည်။

ထိုအချိန်တွင် နန်းတော် အပေါ်ထပ်၌ ဇိုဗိတ်ကို မောင်းဂွတ်မင်းသားတို့ လူစုက ပိတ်၍မိနေသည်။ ဇိုဗိတ်က မာနကို မလျှော့။ မျက်နှာတည်တည်နှင့် ရပ်၍နေသည်။

“ထိမ်းမြားမှု၊ အခမ်းအနားများကို မကျင်းပရမီ၊ သင့်ကို ငါခေါ်သွားရလိမ့်မည်၊ ငါတို့ တိုင်းပြည်ကို ရောက်တော့မှဘဲ၊ လျှောက်ပတ်သော အခမ်းအနားများကို ကျင်းပရမည်”ဟု မောင်းဂွတ်မင်းသားက ပြောပြီးလျှင်၊ ကော်ဇောပျံပေါ်သို့ တက်လိုက်သည်။ ပြီးလျှင် သူ၏ ဝါဖန့်ဖန့်အရောင်ရှိ၍ သေးသွယ်သော လက်ကို ဇိုဗိတ်ဆီသို့ ကမ်း၍ “ငါနှင့် လိုက်ခဲ့ပါနော် ဇိုဗိတ်”ဟု ပြောသည်။

“မလိုက်ဘူး၊ ဘာလို့ လိုက်ရမှာလဲ ...”ဟု ဇိုဗိတ်က ငြင်းသည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ သင်က ငါ့ကို မချစ်တော့ဘူးလား”ဟု ချမ်းယိုန်က မေးသည်။

“သင့်ကို ငါမုန်းသည်”ဟု ဇိုဗိတ်က ဆိုသည်။

“အချစ်ဟာ အမုန်းနှင့်မြှုပ်တို့မှ အရသာ ပို၍ရှိပါသည်။ လာပါ လိုက်ခဲ့ပါ”ဟု ချမ်းယိုန်က ပြောသည်။ ပြီးလျှင် မာကြောသောအသံဖြင့် “သင် ငြင်းနေလို့ အပိုဘဲ၊ ကြက်ဥက ကျောက်ခဲနှင့် ပြိုင်ဆတ်လျှင် အနှစ်တွေ ထွက်လာလိမ့်မည်လို့ စကားပုံ ရှိသဟာကို သင်မသိဘူးလား ...”ဟု ပြောသည်။

“မလိုက်ဘူး၊ မလိုက်ဘူး၊ မလိုက်ဘူး ...”ဟု ဇိုဗိတ်က ထပ်၍ငြင်းပြန်သည်။

“အားတော့ နာပါရဲ့၊ သဟာပေမင် အနုနှင့် မရလျှင်၊ သင့်ကို ငါ အကြမ်းကိုင်ရလိမ့်မည်”ဟု မောင်းဂွတ်မင်းသားက ပြောသည်။

ချမ်းယိုန်က မောင်းဂွတ်စစ်သည်များကို အမိန့်ပေးလိုက်သည်။ ဇိုဗိတ်က ခုခံသည်။ သို့ရာတွင် အချည်းနှီးသာဖြစ်သည်။ စစ်သည်များက ဇိုဗိတ်ကို ကော်ဇောပျံပေါ်သို့ ဆွဲ၍တင်ကြသည်။ ချမ်းယိုန်က “အို ... ကော်ဇောပျံ ငါတို့အား ...”ဟု ပြော၍ စကားမဆုံးခင် ကျယ်လောင်သော စစ်ညာသံများ ထွက်ပေါ်လာသည်။

“အလာဟု အတ်ကဗား၊ အလာဟု အတ်ကဗား ...”ဟု အော်သောအသံများ ထွက်ပေါ်လာပြီးလျှင် မျက်စိနှင့် မမြင်ရသော လက်များက မောင်းဂွတ်စစ်သည်များအား ကော်ဇောပျံပေါ်မှ ဆွဲလွှင့်ပစ်ကြသည်။ ပြီးလျှင် ချမ်းယိုန်၏ မျက်ခုံးမွေးကြားသို့ တည့်တည့်ကြီး ပိတ်၍ထိုးလိုက်သည်။ ပြီးလျှင် ဇိုဗိတ်ကို ပွေ၍ နန်းတော်အပေါ်ထပ်သို့ ခေါ်သွားသည်။ ထို့နောက် မျက်စိနှင့် မမြင်ရသော နှုတ်ခမ်းများက “အလာဟု အတ်ကဗား၊ အလာဟု အတ်ကဗား”ဟု အော်ကြသည်။

ထိုမျက်စိနှင့် မမြင်ရသော လက်များနှင့် နှုတ်ခမ်းများမှာ သူခိုးအာမက်၏ လက်များနှင့် နှုတ်ခမ်းများ ဖြစ်သည်။

အာမက်က ဇိုဗိတ်ကို အချိန်မီ လာရောက်ကယ်ဆယ်နိုင်ခြင်းမှာ ခပ်စောစောက ဇင်ဇင်သွား၍ “ဇိုဗိတ် ... ကော်ဇောပျံကြီး ... မြန်မြန်လာပါ ...”ဟု အူယားဖားယား ပြောခြင်းကြောင့် ဖြစ်သည်။

ဇိုဗိတ်ကို နန်းတော်သို့ ပို့ပြီးလျှင် အာမက်က နန်းတော်တံခါးဝဘက်သို့ ခုန်၍သွားသည်။ ထိုအခါ ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည်ထွားကြိုင်းသော တာတာစစ်ဗိုလ်တစ်ယောက်က သူ့ရှေ့မှ ဆီး၍တားသည်။ ပြီးလျှင် အာမက်နှင့် တာတာစစ်ဗိုလ်တို့ လှံတစ်ယောက်တစ်ချောင်းကိုင်၍ အပြန်အလှန်ထိုးကြသည်။ နှစ်ယောက်စလုံး လှံထိုးကျင်လည်လှသဖြင့် တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက်ထိအောင် မထိုးနိုင်ကြ။ တစ်ယောက်ထိုးလျှင်

တစ်ယောက်က တိမ်းလိုက်သည်။ နောက်ဆုံးတွင် အာမကိက ဘေးသို့ ပေါ့ပါးစွာတိမ်းလိုက်ပြီးလျှင် သူ့ဓားကို သုံးကြိမ်ရှေ့ပြီး တာတာစစ်ဗိုလ်၏ လည်ပင်းကို ပိုင်းလိုက်သည်။

ပြီးလျှင် အာမကိက ရန်သူ၏ အလောင်းကို ခုန်ကျော်၍ထွက်လာသည်။ သူ့ဘေးနားမှ ဇင်ဇင်က တကောက်ကောက်လိုက်၍ ကြည့်နေသည်။

နန်းတော် အဝင်ဝတွင် မောင်းဂွတ်မင်းသား၏ ကိုယ်ရံတော်တပ်သားများက သူတို့၏ သခင်ကို အသက်နှင့်လဲ၍ ကာကွယ်ရန်၊ လက်နက်ခိုင်းလွှားများကို ကိုင်၍ အဆင်သင့်စောင့်နေကြသည်။

တစ်ယောက်နှင့် အများဖြစ်၍နေသဖြင့် အာမကိက တစ်ခဏတာမျှ တွေ့၍စဉ်းစားနေသည်။ ထိုအခိုက်တွင် ကံကြမ္မာပင်လယ်ထဲမှ သူရဲခဲသော မမြင်နိုင်မှုဝတ်လုံကြီးကို အာမကိက သွား၍သတ်ရသည်။ ထိုဝတ်လုံကြီးသည် မတရားသူတို့၏ ဘေးရန်မှ အာမကိကို ကာကွယ်၍ပေးလိမ့်မည်။

အာမကိက သူ့ခါးစည်းအဝတ်နှင့် ပတ်၍ထားသော ဝတ်လုံကြီးကို ဆွဲ၍ထုတ်လိုက်ပြီးလျှင် ဝတ်လုံကြီးနှင့် သူ့ကိုယ်ကို အုပ်လိုက်သည်။ အာမကိက ရန်သူများကို မြင်နိုင်သော်လည်း သူ့ရန်သူများက အာမကိကို မမြင်နိုင်တော့ပေ။

ပြီးလျှင် အာမကိက ဘယ်လိုလုပ်ရမည်နည်းဟု အကြံထုတ်၍နေသည်။ ထိုအခိုက်တွင် မောင်းဂွတ်စစ်သည်က သူ့ဓားကို ထုတ်ပြီး ခုတ်မည်လုပ်လိုက်ရင်း ဘာမျှမမြင်ရသဖြင့် အံ့အားသင့်သွားပြီး ဓားကိုချ၍ ပါးစပ်ဟောင်းလောင်း ဖြစ်နေသည်ကို အာမကိက တွေ့ရသည်။

“ဟ ဘယ်ပျောက်သွားသလဲ”ဟု မောင်းဂွတ်စစ်သည်က မေးသည်။ ပြီးလျှင် ပျောက်ခြင်းမလှပျောက်သွားသော ရန်သူကို လိုက်၍ရှာသည်။ ထိုအခါ အာမကိက အခွင့်ကောင်းယူပြီး နန်းတော်ထဲသို့ လစ်၍ ဝင်သွားသည်။ ထို့နောက် အာမကိက နန်းတော်ပေါ်သို့ တက်ပြီးလျှင် ဇိဗိတ်ကို ထမ်းပြီး ခေါ်သွားသည်။

ဇိဗိတ်က အာမကိကို မမြင်ရ။ အာမကိကို မမြင်နိုင်မှု ဝတ်လုံကြီးက လုံခြုံစွာ ဖုံးကွယ်ထားသည်။ သို့ရာတွင် အချစ်သည် မြင်ရဖို့မလို။ တဖျတ်ဖျတ် ခုန်၍နေသော ဇိဗိတ်၏ အသည်းနှလုံးနှင့် တစ်ကိုယ်လုံး တဖျန်းဖျန်းထ၍နေသော ကြက်သီးများက သူ့ကို ထမ်း၍သွားသူမှာ ဘယ်သူဖြစ်ကြောင်းကို ဇိဗိတ်အား သိစေသည်။ သို့နှင့် ဇိဗိတ်က ဝမ်းသာအားရ ရယ်လိုက်သည်။ ထိုအခါ မောင်းဂွတ်မင်းသားက နောက်ပါ ကိုယ်ရံတော်တပ်သားများနှင့်အတူ အာမကိ၏ ခြေသံများနှင့် ဇိဗိတ်၏ရယ်သံများ ကြားရာဘက်သို့ ဒလကြမ်း လိုက်သည်။

ထိုအချိန်တွင် ဥယျာဉ်တော်ထဲတွင်ရှိသော မောင်းဂွတ်စစ်သည်များမှာ မွတ်ဆလင်တို့၏ ဓားချက်ဖြင့် တစ်ယောက်မကျန် သေကုန်ကြပြီ။ အာရဗီစစ်သည်များက နန်းတော်တွင်းသို့ ချီတက်ကြသည်။ နန်းတော်တွင်း တိုက်ပွဲတွင် မောင်းဂွတ်စစ်သည်များကရော အာရဗီစစ်သည်များကပါ ရွပ်ရွပ်ချွံချွံ တိုက်ကြသည်။ တစ်ဖက်နှင့် တစ်ဖက် အပြန်ပြန်အလှန်လှန် ဓားကိုဓားချင်း၊ လှံကိုလှံချင်း ထိုးကြခြင်းများမှာ ချီးမွမ်းဖွယ် ကောင်းလောက် အောင်ပင် ရဲဝံ့စွန့်စားမှုနှင့် ပြည့်စုံသည်။ သို့ရာတွင် ဤအရေးနှင့်ပတ်သက်၍ မောင်းဂွတ်သမိုင်းဆရာများနှင့် အာရဗီသမိုင်းဆရာတို့မှာ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး အကြောင်းပြပုံချင်း မတူကြ။ အာရဗီ သမိုင်းဆရာတို့က မွတ်ဆလင်စစ်သည်တို့ဘက်က အောင်မြင်ခြင်းမှာ ရဲဝံ့စွန့်စားခြင်း၊ အစ္စလာမ်ဘာသာ၌ သက်ဝင်ယုံကြည်ခြင်း တို့ကြောင့်ဖြစ်သည်ဟု ဆိုကြသည်။

သို့ရာတွင် မောင်းဂွတ်သမိုင်းဆရာများကမူ မွတ်ဆလင်စစ်သည်များက နိုင်၍ သူတို့က ရှုံးကြခြင်းမှာ မွတ်ဆလင်စစ်သည်များက အရေအတွက်များလှသဖြင့်၊ သူတို့မှာ ဆယ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် ဖြစ်နေခြင်းကြောင့်သာ အားချင်းမမျှ၍ ရှုံးကြခြင်းဖြစ်သည်ဟု ဆိုကြသည်။

ထို့ပြင် မောင်းဂွတ်စစ်သည်များ အားလုံးသေ၍ အာရဗီစစ်သည်တို့က အနိုင်ရခြင်းမှာ အာမကိ၏ ဆေးသစ်စေ့များကြောင့်သာ ဖြစ်သည်။ အကယ်၍ အဆိုပါ ဆန်းကြယ်သောသစ်စေ့များသာ အာမကိ၌ မရှိပါမူ

အာရဗီစစ်သည်တို့မှာ ဘယ်အခြေအနေသို့ ရောက်သွားမည်နည်းဟုလည်း မောင်းဂွတ်သမိုင်းဆရာတို့က မေးခွန်းထုတ်ကြသည်။

နောက်ဆုံးတွင် မောင်းဂွတ်တို့ဘက်မှ ချမ်ယိုန်မင်းသားနှင့် ဝေါင်ကိုင်းတို့ နှစ်ယောက်သာ ကျန်တော့သည်။ ဝေါင်ကိုင်းသည် သူ့သခင်အတွက် အသက်ပေး၍ ကာကွယ်သူဖြစ်သည်။

ချမ်ယိုန်နှင့် ဝေါင်ကိုင်းတို့ကို သတ်ဖို့ အာမကံ၏ စစ်သည်များက ဓားများနှင့် ရွယ်နေကြပြီ။ ထိုအခိုက်တွင် သူတို့နှစ်ယောက်ကို ဓားနှင့် ခုတ်သတ်မည့်အစား နှိပ်စက်ပြီးမှ သတ်လျှင်ကောင်းမည်ဟု ကျယ်လောင်သောအသံတစ်သံက အကြံပေးသည်။ ထိုအသံမှာ အာမကံနှင့် ခိုးဖော်ခိုးဖက်ဖြစ်သော လင်းတကြီး၏ အသံဖြစ်သည်။ လင်းတကြီးမှာ ထိုနေရာသို့ ယခုမှ ရောက်လာသည်။

“ဒီကောင်တွေကို လည်ပင်း ကြိုးနှင့်ချည်သတ်”ဟု လင်းတကြီးက ပြောသည်။
“ကောင်းသည် ကောင်းသည်၊ အလာဟုအရှင် တန်ခိုးတော်ကြောင့် သည်အကြံကောင်းသည်”ဟု မွတ်ဆလင်စစ်သည်များက ထောက်ခံကြသည်။

ဤနည်းဖြင့် နန်းတော်အထပ်ထပ် ပြတင်းပေါက်တစ်ခုမှ ဝါးလုံးရှည်ရှည်တစ်ခုကို အပြင်သို့ထုတ်၍ ကြိုးနှင့် ခိုင်အောင်ချည်လိုက်သည်။ ခဏကြာလျှင် ချမ်ယိုန်နှင့် ဝေါင်ကိုင်းတို့နှစ်ယောက်မှာ လည်ပင်းတွင် ကြိုးနှင့်ချည်၍ ဝါးလုံးဖျားတွင် တွဲလောင်းကြီးဖြစ်၍နေကြသည်။ တဖြည်းဖြည်းချင်းနှင့် သူတို့ အသက်ထွက် သွားသည်။

ဤသို့ မောင်းဂွတ်မင်းသား၏ ဘဝသည် အဆုံးသတ်သွားသည်။ သို့ရာတွင် သူ့ဝိညာဉ်သည် မြစ်ဝါ ခုနစ်သွယ်အနီးရှိ သူ့ဘိုးတော်ဘေးတော်တို့၏ ဝိညာဉ်များနှင့် ပေါင်းစပ်ရန်အတွက် နဂါးတံခါးကို ခုန်ကျော် ကာနီးတွင် ပြင်းထန်သောဝေဒနာကို မဲ့ရွဲခံစားနေရခိုက်၌ပင် မောင်းဂွတ်မင်းသားက မောင်းဂွတ်လူမျိုးပြီပြီ ထောင်လွှားသောမာနဖြင့် “ငါလွန်လျှင် အခြားငါတို့ မောင်းဂွတ်အမျိုးသားများ ပေါ်လာလိမ့်ဦးမည်၊ ကမ္ဘာကြီးသည် ကြိမ်ဖန်များစွာ မောင်းဂွတ်လူမျိုးတို့၏ တိုက်ခိုက်မှုဖြင့် တုန်လှုပ်ချောက်ချားရလိမ့်ဦးမည်”ဟု ကြုံးဝါး လိုက်သေးသည်။

သို့ရာတွင် သူ၏ ကြုံးဝါးသံကို မွတ်ဆလင်တို့က မကြားလိုက်ကြ။ အကယ်၍သာ ကြားလိုက်ကြပါမူ မောင်းဂွတ်မင်းသားကို ဝိုင်း၍ လှောင်ကြပြောင်ကြမည်သာဖြစ်သည်။

“ကျားကြီး”ဟု အသားဝင်းဝင်းနှင့် အာရဗီကျွန်မငယ်တစ်ယောက်က မောင်းဂွတ်မင်းသား၏ လည်ပင်းတွင် ကြိုးတန်းလန်းနှင့် ဖြစ်၍နေသည်ကို ကြည့်ပြီးပြောသည်။ ပြီးလျှင် “စက္ကူအစွယ်တွေ ပေါက်နေသည့် စက္ကူကျားကြီးပါ”ဟု ဆက်၍ပြောသည်။

“အလာဟုအရှင်သည် ချီးမွမ်းရာ ဖြစ်သည်”ဟု ပလီဆရာကြီးများက ပြောသည်။

“အလာဟုအရှင်သည်သာ ချီးမွမ်းရာဖြစ်သည်”ဟု အာရဗီစစ်သည်များက ပြောသည်။

“မှန်သည်၊ အလာဟုအရှင်သည်သာ ချီးမွမ်းရာဖြစ်သည်”ဟု မြေအောက်ဆောင်မှ ပါယုမင်းသား၊ အိန္ဒိယမင်းသားတို့နှင့်အတူ လွတ်၍လာသော ကာလစ်ကြီးက ပြောသည်။ ပြီးလျှင် သူ့အပါးတော်မြဲဘက်သို့ လှည့်၍ “မောင်းဂွတ်ရန်မှ ငါတို့ကို လွတ်မြောက်အောင်လုပ်ပေးသည့် သူရဲကောင်းဘယ်မှာလဲ ...”ဟုမေးသည်။

“မိုးကျကိုယ်တော်ကြီး၏ သမီးတော်ကလေးနှင့်အတူ အပေါ်ရာဇပလ္လင်ဆောင်မှာ ရှိပါသည်”ဟု အပါးတော်မြဲက ပြောသည်။

“ငါက ကျေးဇူးတော်တင်ချင်လို့ လာခဲ့ပါဦးလို့ သူ့ကို တဆိတ်သွားပြောပါ ...၊ သဟာထက် စကား မစပ် သူက ဘယ်သူလဲ”ဟု ကာလစ်က မိန့်သည်။

“မှန်ပါ၊ သတ်လျှင်လည်း သေရပါမည်၊ ထားလျှင်လည်း ရှင်ရပါမည်၊ ငါတို့ကို မောင်းဂွတ်ရန်မှ ကယ်သူသည် အခြားသူ မဟုတ်ပါ၊ သူခိုးအာမကံပင် ဖြစ်ပါသည် ...”ဟု အပါးတော်မြဲက လျှောက်သည်။

“အခု သူဟာ သူခိုးအာမက် မဟုတ်တော့ဘူး”ဟု ကာလစ်ကြီးက ပြုံး၍ပြောသည်။ ပြီးလျှင် ဆက်၍ “အခု သူဟာ ငါ့သမီးတော်နှင့် စုံဖက်ပြီး၊ ငါသေလျှင် ဘဂ္ဂဒက်ရာဇပလ္လင်ကို တက်မည့် ငါ၏ ထီးမွေနန်းမွေခံ၊ အစ္စလာမ်ဘာသာဝင် အပေါင်းတို့၏ ကာလစ်၊ ကမ္ဘာမြေပြင်ပေါ်ရှိ အလာဟုအရှင်၏ အရိပ်တော်၊ စကြဝဠာ မင်းအပေါင်းတို့၏ ဘုရင်၊ အစ္စလာမ်လောက၏ အကြီးအမှူးဖြစ်နေပြီ”ဟု ပြောသည်။

ထို့နောက် အာမက်က ခိုဗိတ်နှင့် လက်တွဲ၍ အဆောင်ထဲသို့ ဝင်လာသောအခါ၊ ကာလစ်က “ငါ့ ဘဂ္ဂဒက် ရာဇပလ္လင်ကို တက်မည့်၊ ငါ၏ ထီးမွေနန်းမွေခံ လာပြီ ...”ဟု မိန့်သည်။

ပြီးလျှင် ကာလစ်ကြီးက အာမက်၏ ပါးနှစ်ဖက်ကို နမ်း၍ အလွန်အလွန် ကျေးဇူးတင်ကြောင်းကို ဖော်ပြသည်။ ပြီးလျှင် ထိုင်ရာမထ၊ အာမက်အား ဂုဏ်ထူးဘွဲ့ထူး အမျိုးမျိုးဖြင့်လည်းကောင်း၊ ဆုတော် လာဘ်တော် အမြောက်အမြားဖြင့်လည်းကောင်း ချီးမြှင့်သည်။

ထို့နောက် နန်းတော်သူနန်းတော်သားများ၊ စစ်သည်တော်များ၊ ပလီဆရာကြီးများနှင့်တကွ၊ အိန္ဒိယ မင်းသား၊ ပါယုမင်းသားတို့ပါ အာမက်ကို နမ်းရှုပ်ပြီး လက်ကိုဆွဲ၍ နှုတ်ဆက်ကြသည်။ အာမက်က မျက်နှာ ပူ၍ ရှက်ကိုးရှက်ကန်း ဖြစ်လာသဖြင့် ခိုဗိတ်၏ ခါးကို သူ့လက်တစ်ဖက်ဖြင့် ဖက်ထားပြီးလျှင်၊ ကော်ဇောပျံ ပေါ်သို့ တက်၍ “သင်တို့အားလုံးကို ငါအများကြီး အားနာပါသည်။ သဟာပေမင့် ငါ အခုပင် သင်တို့နှင့် ခွဲပြီး သွားရပါလိမ့်မည်။ မကြာခင်ကလေးကပဲ ဟောသည် ပလီဆရာကြီးက ...”ဟု ပြောသည်။ ပြီးလျှင် အာမက်က သူ့ဘဝ၏ ချမ်းသာမှုကိုရှာရန် ခရီးထွက်ဖို့ ဆုံးမညွှန်ကြားလိုက်သော ပလီဆရာကြီးကို လက်ညှိုးထိုး၍ ပြသည်။ ပြီးလျှင် အာမက်က “ဟောသည်ဆရာကြီးက ငါနှင့် ခိုဗိတ်ကို အစ္စလာမ်ထုံးစံအရ ထိမ်းမြား ပေးထားသည်။ သည်တော့ သင်တို့အားလုံးက ခွင့်ပြုသည်ဖြစ်စေ၊ ခွင့်မပြုသည် ဖြစ်စေ၊ ငါတို့ဇနီးမောင်နှံ စည်းစိမ်ခံ ထွက်ရပါလိမ့်မည်”ဟု ပြောသည်။

ထို့နောက် ကော်ဇောပျံကြီးကို “ကိုင်း ပျံပေတော့ ကော်ဇောပျံကြီး၊ ဝေးရာသို့ ပျံပေတော့ ...”ဟု အမိန့် ပေးလိုက်သည်။

“ဘယ်ကိုသွားမှာလဲ”ဟု ကာလစ်က မေးသည်။

“လပေါ်ကို သွားမည်၊ ချမ်းသာမှု၊ ပျော်ရွှင်မှု၊ သာယာမှု၊ ချစ်ခင်မှုနှင့် ကလေးသူငယ်များနေရာ တိုင်းပြည်သို့ ရောက်အောင်သွားမည်”ဟု ပြောသည်။

သူ့နှလုံးသည် သဘောကြီးမှုနှင့် ပြည့်ဝနေသဖြင့် ပါယုမင်းသားက “လမ်းကြိုရင်းနှင့် ငါပြည်လည်း ခဏဝင်ကြပါဦး”ဟု ကော်ဇောပျံ တက်ခါစတွင် ဖိတ်ကြားသည်။ ပြီးလျှင် ဆက်၍ “သင်တို့အား သမိုင်း ထိုးလောက်အောင် ကြီးကျယ်သော စားပွဲကြီးတည်ခင်း၍ ငါဧည့်ခံလိုပါသည် ...”ဟု ပြောသည်။

ကော်ဇောပျံကြီး ကောင်းကင်သို့ ပျံတက်သွားသောအခါ အိန္ဒိယမင်းသားက ပါယုမင်းသားကို အကြော မခံလိုသဖြင့် လည်ပင်းကို မော့၍ “ပြီးတော့ ငါနေသည့် ပူရီမြို့ကိုလည်း ဝင်ခွင့်ပြုပါဦး၊ သင်တို့ကို ငါနှင့် မောင်နှမတော်သည့် ဒူရဂါနတ်သမီးနှင့် မိတ်ဖွဲ့၍ပေးလိုသည်”ဟု ကျယ်လောင်စွာ အော်၍ပြောသည်။

အာမက်က ဘာမျှ ပြန်မပြော။ သူ့ညာဘက်လက်က ခိုဗိတ်၏ ခါးကို ဖက်ထားပြီးလျှင်၊ ဘယ်ဘက် လက်ဖြင့် ဝှေ့၍နှုတ်ဆက်သည်။ ထို့နောက် ကော်ဇောပျံကြီးသည် နန်းတော်ကြီးမှလည်းကောင်း၊ ဥယျာဉ် တော်ကြီးမှလည်းကောင်း၊ ဘဂ္ဂဒက်နေပြည်တော်မှလည်းကောင်း ထွက်၍ လရှိရာသို့ ရှေ့ရှုကာ ကောင်းကင်သို့ ထိမ်းမြားမှုစည်းစိမ်ခံရန် ထွက်သွားလေသည်။ လပေါ်သို့ ရောက်သွားသောအခါ ထူးဆန်းအံ့ဩဖွယ် ကောင်းသော အတွေ့အကြုံများနှင့် အာမက်တို့ ဇနီးမောင်နှံ တွေ့ကြုံကြရသည်။

“သို့ရာတွင် ထိုအကြောင်းမှာ တိုတိုနှင့် ပြော၍ပြီးမည့်အကြောင်း မဟုတ် ...”ဟု အာရဗီ ရှေးဟောင်း သမိုင်းက ဆိုသည်။ ။

ပြီးပါပြီ။

ကော်မရှင်အဖွဲ့
ကော်မရှင်အဖွဲ့

ဘ ဂ္ဂ ဒက် မြို့ မှ
သူခိုးအာမက်
သခင်ဘသောင်း

Commercial use of this book will be at your OWN RISK